

ANAHTAR

Orjinal adı: The Key To Rebecca

Yazan: Ken Follett

Türkçesi: Güler Dikmen

Kapak düzeni: Bülent Erkmen

Yayın hakkı: Kesim Ajans/HürYayın A.Ş.
Dizgi, baskı, kapak baskısı: Hürriyet Ofset
Cilt: ÇınarCiltevi Birinci baskı: Ocak 1981

Hürriyet Yayınları: 258 Dev
Romanlar Dizisi: 74

Hür Yayın A.Ş.
Cemal Nadir Sok. NO.7
Cağaloğlu-istanbul

1

SONUNCU deve öğleyin çöktü kaldı. Bu, önün Gialo'da aldığı beş yaşındaki beyaz deveydi, öbür üç hayvanın en genci ve en güçlüsü, hem de en sağlamı: Bir adam bir deveyi ne kadar sevebilirse işte o da bu deveyi o kadar severdi, yani yalnızca biraz nefret ederdi ondan.

Küçük bir tepenin rüzgâr tutmayan yamacından tırmandılar, adam ve deve kaypak kumlarda büyük, ağır adımlar atmaktaydılar, tepeye varınca durdular. İleriye baktılar, görünürde tırmanacakları bir tepeden başka hiç bir şey yoktu ve sonra daha binlerce tepe. Sanki bu düşünceyle ümitsizliğe kapılan da deveydi. Önce ön ayakları büküldü, sonra gövdesi çöktü, bir anıt gibi tepeyi kapladı ve ölmekte olan bir varlığın kayıtsızlığıyla önünde bomboş uzanan çöle daldı.

Adam devenin burnundaki kalın ipe asıldı. Devenin başı öne geldi, boynu gerildi ama yerinden kalkmadı. Adam devenin arkasına geçti ve var gücüyle sağrılarını tekmeledi, üç ya da dört kez. Sonunda eğmel bir Bedevi bıçağı çıkardı ve devenin arkasına batırdı. Yaradan kan aktı, ne varki deve ona bakmıyordu bile.

Adam artık ne olduğunu anlamıştı. Besin yoksunluğundan hayvanın kasları çalışmaz olmuştu, tıpkı yakıtı biten bir makina gibi. Bir vahanın eteklerinde bunun gibi çöküp kalan develer görmüştü, çevrelerinde hayat veren yeşillikler vardı ama onlar bunun farkında bile değillerdi, ağızlarını açıp da yiyecek güçleri kalmamıştı.

Adamın deneyebileceği bir iki şey daha vardı. Biri, boğulmaya başlayana kadar devenin burun deliklerine su akıtmaktı, öteki de art ayaklarının altında ateş yakmak. Ama ne birincisi için suyu ne de öbürü için odunu harcayabil irdi, üstelik hiç birinin de başarı şansı yüksek değildi.

Zaten artık durmanın zamanıydı. Güneş tam tepedeydi ve kızgındı. Uzun Sahra yazı başlıyordu, ısı gün ortasında gölgede 110 dereceyi bulacaktı.

Devenin yükünü çözmeden çantalarından birini açtı ve çadırını çıkardı. Yine çevresine bakındı, görünürde ne bir gölgelik ne de sığınacak bir yer vardı. Oraya, tepeye, ölmek üzere olan

devenin yanına çadırını kurdu.

Çay yapmak için çadırın açık ucuna bağdaş kurup oturdu. Kumu, küçük bir kare biçiminde kazdı, bir iki kuru dalla bir piramit oluşturdu ve ateşi yaktı. Çay suyu ısınınca da çayı bedevi usulü hazırladı, yani demlikten bardağa boşalttı, şeker koydu, yine demliğe boşalttı, bunu birkaç kez yineledi sonunda ortaya çok kuvvetli, pekmezimsi bir şey çıktı, bu dünyanın en can veren içkisiydi.

Adam birkaç hurma kemirdi ve güneşin başının üzerinden geçmesini beklerken devenin ölüşünü seyretti. Dinginliği, deneylerinden geliyordu. Çölde çok uzun bir yol almıştı, bin milden fazla. İki ay önce Libya'nın Akdeniz kıyısındaki El Agela kasabasından ayrılmıştı, Gialo ve K'ufra üzerinden beş yüz mil güneye inmişti, Sahra'nın ıssız yüreğine yani. Oradan doğuya dönmüş ve hiç kimseye görünmeden Mısır sınırını geçmişti. Çölün batısındaki kayalık bölgeyi dolaşmış ve Kharga yakınlarında kuzeye dönmüştü, artık amacından çok uzakta sayılmazdı. Çölü biliyordu ama korkuyordu da. Bütün aklı başında kişiler korkarlardı çölden, hayatları boyunca burada yaşamış bedeviler bile. Ama o hiç bir zaman korkunun kendisine egemen olmasına, paniğe düşürmesine, sinirlerini yıpratmasına tirsat vermezdi. Hep birtakım belâlar vardı: kilometreler boyunca insana bir kuyu aratan yanılgılar, sızıntı yapan ya da patlayan su şişeleri, birkaç gün geçtikten sonra hastalanıveren görünürde sağlıklı develer. Bütün bunlara tek karşılık da İnşallah'tı: Bu Tann'nın istemidir.

Güneş yavaş yavaş batıya doğru kaymağa başladı. Adam, ne kadarını taşıyabileceğini tahmin etmeye çalışarak devenin yüküne baktı. Oç Avrupa yapısı küçük valiz vardı, ikisi ağır, biri hatit, hepsi de önemli. Küçük bir glysi çantası da vardı, bir sekstant, haritalar, yiyecek ve şu şişesi. Zaten bu kadarı bile çoktu: çadırı, çay takımını, tencereyi, almanağı ve eyeri bırakmak zorunda kalacaktı.

Üç valizi bir bohçaya koydu, en üste de yiyecekleri ve sekstantı yerleştirdi, bohçayı bağladı, iki yanından kolların* geçirdi, böylece yükünü bir sırt çantası gibi taşımaya başladı. Boynuna astığı keçi derisinden kırba da yürüdükçe sallanacaktı.

Yükü ağırdı.

Üç ay önce olsa bu yükü gün boyu taşıyabilirdi, akşama da tenis oynayabilirdi, çünkü o zamanlar güçlü bir adamdı ama çöl onu zayıflatmıştı. Barsakları sulanmıştı, derisi acıyordu, kilo

yitirmişti. Devesiz uzağa gidemezdi.

Puslasını elinde tutarak yürümeye başladı.

Pusla neyi gösteriyorsa onu izliyordu, tepelerin çevresine sapmıyordu, çünkü artık küçük btf yanlışlık ölümcül sonuçlara yol açabilirdi. Uzun adımlarla, ağır ağır yürümeye koyuldu. Zihni umut ve korkuları atmış, kendini puslaya ve kuma vermişti. Bitkin gövdesinin acısını unutmayı başardı ve düşünmeden, bu yüzden güç de harcamadan birbiri ardına otomatik olarak adımlarını attı.

Hava akşama doğru serinledi. Boynundaki kırba içindekini tükettikçe hafiflemekteydi. Adam geriye ne kadar su kaldığını düşünmekten kaçınıyordu: günde üç litre içiyordu, hesaplamıştı ve bir gün daha içecek suyu kalmadığını biliyordu. Başının üzerinden, gürültüyle kanat çırparak bir kuş sürüsü geçti. Elini gözlerine siper ederek başını kaldırıp baktı ve bunların kum keklükleri olduğunu anladı, kahverengi güvercinlere benzeyen çöl kuşları, sabah akşam hep birlikte suya giderlerdi. Onlar da aynı yolu izliyorlardı, bu adamın doğru yolda olduğu anlamına geliyordu. Ne var ki kuşların elli mil öteden suya kadar uçabileceklerini biliyordu, bu yüzden pek öyle yüreklemedi.

Çöl serinledikçe ufku bulutlar kaplamaktaydı. Ardında kalan güneş iyice alçalmış, büyük, sarı bir balona benZ'emişti. Biraz sonra mor gökyüzünde beyaz bir ay belirdi.

Adam durmayı düşündü. Kimse bütün gece yürüyemezdi. Ama onun ne çadırı, ne yorganı, ne pirinci, ne de çayı vardı. Ve artık suyun yakınında olduğundan emindi: hesabına göre tahmin ettiği yerde olması gerekiyordu.

Yürümeyi sürdürdü. Soğukkanlılığı onu artık terketmekteydi. Gücünü, ustalığını acımasız çöle göre ayarlamıştı ve şimdi çöl kazanmaya başlamış gibiydi. Yine geride bıraktığı deveyi düşündü, nasıl tepeye çöktüğünü, bitkinliğin yol açtığı haketsizlikle ölümü bekleyişini. Kendisi ölümü beklemeyecek-ti, düşündü: ölüm kaçınılmaz olduğu zaman onunla bir an önce karşılaşmaya bakacaktı. Saatlerce süren can çekişme ve gizlice insanı saran çılgınlık ona göre şeyler değildi, böylesi alçaltıcı olurdu. Onun bıçağı vardı.

Bu düşünceyle iyice umutsuzluğa kapıldı. Artık korkuya daha tazla karşı koyamayacaktı. Ay gözden kayboldu ama ortalık hâlâ yıldızların ışığıyla pırıl pırıldı. Uzaklarda bir yerde annesini görür gibi oldu. Annesi, "Bana, sakın seni uyarmadığımı söyleme," diyordu. Yüreğinin atışlarıyla birlikte bir tren sesi duydu, yavaş yavaş. Küçük kayalar yolunun üzerinde fareler gibi oradan oraya

seğirtmekteydiler. Burnuna bir pirzola kokusu geldi. Doğruldu ve üzerinde et pişen ateşin yakınında küçük bir çocuğun kemikleri yaladığını seçti. Ateşin çevresinde çadırlar vardı, topallayan develer otlamaktaydılar, suyu da gördü. Bir sanrı görmekteydi, yürüdü. Düşteki insanlar ona baktılar, irkildiler. Uzun boylu bir adam ayağa kalktı ve konuştu. Yolcu havlusunu çıkardı, terahlamak için yüzüne doğru sallamaya başladı.

Uzun boylu adam öne doğru bir adım attı, allak bullak olmuştu. "Kuzenim!" dedi.

Yolcu o zaman bunun bir sanrı olmadığını anladı, hafifçe gülümsedi ve yere yığıldı.

...

Uyandığında biran için kendini küçük bir çocuk gibi hissetti, sanki yetişkin hayatı bir düştü.

Birisi omuzuna dokunuyor ve çöl diliyle, "Uyan, Ahmet," diyordu. Yıllardır onu Ahmet diye çağıran olmamıştı. Kalın bir yorgana Sarıldığını ve Kumun üzerinde yattığını farkettiler, başına da bir havlu dolanmıştı. Gözlerini açtı, pürüzsüz, siyah ufka karşı dümdüz bir gökkuşağını andıran günün doğuşunu gördü. Buz gibi sabah rüzgârı yüzünü yaladı. O anda on beşinci yaşının bütün bunalımını ve karmaşasını yeniden yaşadı.

Çölde uyandığı o ilk sabahda kendini bütünüyle kaybolmuş hissetmişti. "Babam öldü" diye düşünmüştü. "Şimdi yeni bir babam var. "Kuran süreleriyle, annesinin gizliden ve Almanca olarak öğrettiği Hristiyanlık ilkeleri birbirine karışarak kafasına üşüşmüştü. Sünnet olduğunda hissettiği keskin acıyı, sonunda onlardan' biri, gerçek bir erkek olduğu için kendisini kutlayan adamların alkışlarını ve silah atışlarını anımsadı. Sonra uzun bir yolculuk yapmıştı trenle, çölden kuzenlerinin nasıl olduklarını, solgun derisinden, kentli davranışlarından ötürü kendisini küçümseyip küçümsemeyeceklerini merak ediyordu. İstasyondan çıktıktan sonra kısa bir süre yürümüş ve iki Arabi görmüştü. Avlunun tozları arasında, develerin yanına çökmüşlerdi, tepeden tırnağa bedenlerini saran geleneksel giysileri içindeydiler, başları örtülüydü, yalnızca koyu renk, anlaşılmaz gözleri görünüyordu. Onu suya götürmüşlerdi. Durum dehşet vericiydi: onunla kimse konuşmamıştı, ne demek istediklerini işaretlerle anlatıyorlardı.

Akşam olunca bu insanların tuvaletlerinin olmadığını anlamıştı ve çok sıkılmıştı. Sonunda sormak zorunda kalmıştı. Bir an sessizlik olmuş, sonra hepsi birden kahkahalarla gülmüşlerdi. Herkesin onunla işaretle anlaşmaya kalkmasının nedeni anlaşılmalıydı: dillerini bilmediğini düşünüyorlardı, sonunda o tuvaleti sormak için bebeklerin kullandığı bir sözcüğe başvurunca durum daha da gülünçleşmişti. Biri çadırların ötesine gidip kuma çömelmesini söyledi. Kısa süre sonra artık o dakorkmadı, çünkü bu adamlar sert olsalar da iyi insanlardı.

Çöldeki bu ilk gün doğuşunu seyrederken bu düşünceler kafasına üşüşmüş sonra yine yirmi yıl sonrasına dönmüş "Ahmet uyan," denince dönün kötü anıları kadar taze olarak gözünün önünde canlanmışlardı.

Birden sıçrayıp oturdu, eski düşünceler sabah bulutları gibi çabucak dağılıyordu. Çölü, hayati önem taşıyan bir görev yüzünden geçmişti. Suyu bulmuştu ve bir sanrı değildi: kuzenleri buradaydılar, yılın bu zamanında hep oldukları gibi. Bitkinlikten düşüp kalmış, onu yorgana sarıp ateşin baş*nda uyutmuşlardı. Değerli yükünü düşününce büyük bir paniğe kapıldı. Acaba buraya geldiğinde yükü yanında mıydı ? Sonra yükünü gördü, ayak ucuna düzgünce yerleştirilmişti.

İsmail yanına çömelmişti. Hep böyle olurdu: iki çocukken çölde zamanı birlikte geçirmişler, ismail sabah önce uyanma işini hiç savaştırmamıştı. Şimdi de, "Büyük dertler, kuzen" diyordu.

Ahmet başını salladı. "Savaş var,"

ismail, zarif, değerli taşlarla süslü bir su kâsesi uzattı. Ahmet parmaklarını suya daldırdı ve gözlerini yıkadı. İsmail gitti. Ahmet de kalktı.

Kadınlardan biri, sessiz ve boynu eğik olanı ona çay uzattı. Ahmet teşekkür etmeden çayı aldı ve çabucak içti. Kampın işleri telaşsızca görülürken o biraz soğuk, haşlanmış pirinç yedi. Ailenin bu kolunun hâlâ zenginmiş gibi bir görünüşü vardı: hizmetçilere, çocuklara ve yirmiden fazla deveye bakılırsa bu böyleydi. İlerdeki koyunlar sürünün yalnızca bir bölümüydü, ötekiler bir kaç mil ötede otlamaktaydılar. Develerin de daha çok olması gerekirdi. Geceleri yeşillik aramak için dolaşırlar ve biraz topallasalar da ara sıra gözden kaybolurlardı. Genç çocuklar şimdi onların çevrelerinde olmalıydılar, bir zamanlar kendisinin ve İsmail'in de yaptıkları gibi. Hayvanların adları yoktu ama İsmail onları tek tek bilirdi, yaşam öykülerini de. "Bu deve,

Ahmet valizini ismail'in çadırına götürdü, **kadınları da dışarı** çıkarttı. Sonra çöl entarisini çıkararak beyaz bir İngiliz gömleğiyle, kahverengi kareli bir elbise giydi, kravatı çizgili, çorapları da griydi. Ayakkabılarını giymeyi denediğinde ayaklarının şişmiş olduğunu anladı: ayaklarını bu sert, yeni derinin içine sokmaya zorlamak çok acı vericiydi. Ne var ki Avrupalı giysisini bu uyduruk, lastik tabanlı çöl sandallarıyla da giyemezdi. Sonunda eğmel bıçağıyla ayakkabıları yardı ve bollaştırıp ayaklarına geçirdi.

Daha fazlasını da istiyordu: sıcak bir banyo, saçını kestirmek, yaraları için serinletici, sağıltıcı bir krem, ipek bir gömlek, altın bir bilezik, bir şişe soğuk şampanya ve ılık, yumuşak bir kadın. Bunlar için beklemesi gerekiyordu.

Çadırdan çıktığı zaman bedeviler ona bir yabancıymış gibi baktılar. Şapkasını ve iki valizini aldı. Biri ağır, biri hafifti. İsmail elinde keçi derisinden bir kırbayla ona yaklaştı. İki kuzen kucaklaştılar.

Ahmet kağıtlarını denetlemek için ceketinin cebinden bir cüzdan çıkardı. Kimlik kartına bakınca bir kez daha, Alexander VVolf adlı, otuz dört yaşında, Villa les Oliviers, Garden City, Kahire adresinde oturan, Avrupalı bir iş adamı olduğunu gördü.

Şapkasını giydi ve etinde valizleriyle sabahın serinliğinde çölden kente varmak için aşılması gereken bir-iki millik yola koyuldu.

...

VVolf'un ıssız, uçsuz bucaksız çöl boyunca vahadan vahaya izlediği büyük ve eski yol bir dağ geçitinden sonra modern, sıradan bir yolla birleşti. Bu yol haritaya Tanrı tarafından çizilmiş bir çizgi gibiydi, çünkü bir yanında sarı, tozlu, çıplak tepeler, öbür yanında da sulama hendekleriyle ayrılmış pamuk tarlaları vardı. Ekinlerinin üzerine eğilmiş köylüler çizgili ketenden basit gömlekler giymişlerdi. Bedevilerin kalın, koruyucu giysilerinden giyen yoktu. Kuzeye doğru yürür, yaklaşan Nil'in serin, nemli rüzgârını koklayarak kent uygarlığının gittikçe artan belirtilerini izlerken kendini yeniden insan gibi hissetmeye başladı. Tarlalardaki köylüler şimdi ona daha az gerçekmiş gibi geliyordu. Sonunda bir arabanın motor gürültüsünü işitti, artık biliyordu ki

güvenlik içindeydi.

Araç Assyut'tan, yani kent yönünden gelmekteydi. Bir dönemeci aştıktan sonra da ortaya çıktı. VVolf aracın askeri bir cip olduğunu anladı. Cip yaklaştıkça içerdekilerin İngiliz üniforması giymiş olduklarını farketti ve yalnızca başka bir tehlikeyle yüz yüze gelmek için öbür tehlikeyi ardında bıraktığını anladı.

Düşündü ve telkinle kendini sakinleştirdi. Burada olmak için her hakka sahibim, diye düşündü. İskenderiye'de doğmuşum. Mısırlıyım. Kahire'de bir evim var. Kağıtlarımın hepsi düzgün. Zengin bir adamım, Avrupalı'yım ve düşman hatlarının arkasında bulunan bir Alman ajanıyım.

Cip tozu dumana katarak geldi, durdu. Adamlardan biri yere atladı. Omuzundaki işaretlerden yüzbaşı olduğu anlaşılıyordu. Çok genç görünüşlüydü ve biraz topallamaktaydı.

Yüzbaşı, "Hangi cehennemden geliyorsun?" dedi. VVolf valizlerini, yere bıraktı ve başparmağıyla geldiği yolu gösterdi. "Arabam çöl yolunda bozuldu."

Yüzbaşı başını salladı, açıklamayı hemen kabul etmişti: çünkü ne o ne de başka biri, bir Avrupalının Libya'dan buraya kadar yürüyebileceğine dünyada olasılık vermezdi. "Lütfen kağıtlarınızı göreyim," dedi.

VVolf kağıtlarını uzattı. Yüzbaşı kağıtları inceledi, sonra başını kaldırıp baktı. VVolf, anlaşılan Berlin'den bir sızıntı var, diye düşündü. Mısır'daki her subay beni arıyor, ya da geçen seferki kağıtlar değişmiş, bunların tarihi eski, belki de...

"Çok yorgun görünüyorsunuz Bay VVolf," dedi yüzbaşı. "Ne kadar zamandır yürüyorsunuz?"

VVolf bitkin görünüşünün başka bir Avrupalıda yararlı bir yakınlık uyandırdığını farketti. Pek de sahte olmayan bir halsizlikle, "Dün öğleden sonradan beri," dedi. "Bir parça yoruldum."

"Bütün gece buradaydınız demek?" Yüzbaşı, VVolf'un yüzüne daha yakından baktı. "Tanrım. İnanırım yürüdüğünüze. Sizi biz götürsek iyi olur." Cipe döndü. "Onbaşı, bayın çantalarını al."

VVolf karşı koymak için ağzını açıtsa da hemen kapadı. Bütün gece yürüyen adam, biri yükünü aldığı zaman yalnızca memnun olurdu. Karşı koymak hem hikâyeye duyulan güveni sarsacak, hem de çantalara dikkati çekecekti. Onbaşı çantalarını cipin arkasına yerleştirirken içi cız ederek VVolf çantaları

kilitlemek zahmetine bile katlanmadığını anımsadı. Nasıl bu kadar budala olabildim, diye düşündü. Yanıtı biliyordu. O kendini çöle göre ayarlamıştı ve hâlâ da bu havadaydı: çölde insan, haftada bir kez başka birini görse bile kendini talihli sayar, ayrıca kimsenin aklına radyo çalmak gelmez, böyle birşeyi kullanma olanakları yoktur zaten. VVolf'un bütün duyumları çöldeki ters olgulara göre ayarlanmıştı: güneşin hareketini izliyordu, su bulmak için havayı kokluyordu, aldığı yolu hesaplıyordu ve günün sıcaklığında gölgesinde dinlenebileceği bir ağaç arıyordu. Şimdi bütün bunları unutması gerekiyordu, artık polisleri, kağıtları, kilitleri ve uyduracağı yalanları düşünmeliydi.

Daha dikkatli olmaya karar verdi ve cipe bindi.

Yüzbaşı da onun yanına oturdu ve şoföre kente dönmesini söyledi. VVolf hikâyesini uzatmaya karar verdi. Cip tozlu yola girince, "Biraz suyunuz var mı?" diye sordu.

"Elbette." Yüzbaşı oturduğu yerin arkasına uzandı ve keçe kaplı, viski şişesine benzeyen madeni bir kap aldı. Kapağını açtı ve VVolf'a uzattı.

VVolf kana kana içtikten sonra, "Teşekkürler," dedi ve şişeyi geri uzattı.

"Epey susamışsınız. Şaşılacak şey değil. Ha sırası gelmişken, ben Yüzbaşı Newman." Adam elini uzattı.

VVolf yüzbaşının elini sıktı ve ona daha yakından baktı. Gençti tahminen yirmi iki, yirmi üç yaşlarında, yüzü çocuksuydu, alnına onu daha da çocuklaştıran bir perçem düşmüştü. Hep gülümsemeye hazırdı ama genel havasında savaş görmüş kişilere özgü bir olgunluk vardı. VVolf, "Hiç çatışmaya katıldınız mı?" diye sordu.

"Birkaç tanesine" Yüzbaşı Nevvman dizine dokundu."Bacağı Kirenaik'de bu hale getirdik, bu yüzden beni buraya gönderdiler." Güldü. "Doğrusu çöle dönmeye can attığımı söyleyemem ama bundan daha olumlu bir şey yapmak da isterdim, burada, savaştan millerce uzakta denetimle uğraşıyoruz. Gördüğümüz tek savaş da kentte Müslümanlarla Hristiyanlar arasında çıkan bir çatışma. Sizin dilinizin çalması nereden geliyor?"

Öteki konuşmalarla ilgisiz bu ani soru VVolf'u şaşırtmıştı. Ama planlanmış bir soru olduğu kesin, diye düşündü: Yüzbaşı Nevvman keskin zekalı bir adamdı. Neyse ki VVolf'un böyle bir soruya da hazır yanıtı vardı. "Annemle babam Hollanda asıllıdılar, Mısır'a Güney Afrika'dan gelmişler. Ben her iki dili de konuşarak yetiştim." Durâksadı, açıklamaya çok istekli görüne-

rek, sinirli el hareketleri yapması kuşku uyandırıcı olabilirdi. "VVolf, Hollanda kökenli bir addır, sonra da Alex adıyla vaftiz edildim."

Nevvman, kibarca bir ilgi içinde görünüyordu. "Sizi buraya getiren ne?"

VVolf böyle bir soruya da hazırlanmıştı. "Bazı Yukarı Mısır kentlerinde iş ilişkilerim var." Gülümsedi. "Onlara beklenmedik ziyaretler yapmak istiyorum."

Assyut'a giriyorlardı. Mısırlının ölçülerine göre, burası fabrikaları, hastaneleri, Müslüman Üniversitesi, ünlü manastırı ve altmış bin nüfusuyla büyük bir kentti. VVolf istasyonda kendisini indirmelerini rica edecekti ki Nevvman onu bu yanlışı yapmaktan kurtardı. "Bir garaja başvurma gerekir," dedi. "Sizi Nazife götüreceğiz: onun çekme kamyonu vardır.*"

VVolf kendini, "Teşekkür ederim," demeye zorladı. Yutkundu. Hâlâ yeterince sağlam ya da yeterince hızlı düşünmüyordu. Keşke kendimi toparlayabilseydim, diye düşündü, herşeye bu Allarım belası çöl neden oldu, hızımı kesti. Saatine baktı. Garaja gidecek, oradan da Kahire trenine yetişecek zamanı vardı. Ne yapacağını düşündü. Bir kez garaja gitmek zorundaydı, çünkü Nevvman kendisini izleyecekti. Sonra askerler ayrılacaklardı. VVolf'un da bazı araba parçaları sorması gerekiyordu, ondan sonra istasyona giderdi.

Neyse ki Nazif'le Nevvman, Alex VVolf konusunda tartışacak durumda değillerdi.

Cip kalabalık, dar sokaklardan geçti. Bir Mısır kentinin bildik belirlileri VVolf'un hoşuna gitti : hafif keten giysileri, başlarında bohçalar taşıyan kadınlar, herşeye karışan polisler, güneş gözlüklü kişiler, kalabalık sokaklara taşmış küçük dükkanlar, sergiler, arabalar, gereğinden çok yüklenmiş eşekler. Bir sıra, alçak, tuğla yapının karşısında durdular. Eski bir kamyon yolun yarısını kaplamıştı öbür yarısında da parçalanmış bir fiat vardı. Genç bir çocuk, elinde İngiliz anahtarıyla bir silindir üzerinde çalışıyordu, tam girişte yere oturmuştu.

Nevvman, "Korkarım sizi burada bırakıp görev başına dönmek zorundayım," dedi.

VVolf onun elini sıktı. "Bana karşı çok nazik davrandınız."

Nevvman, "Sizi böyle yüzüstü bırakmak hoşuma gitmiyor," diye konuşmasını sürdürdü. "Zaten başınıza gelmedik kalmamış. Kaşlarını çattı, sonra birdenbire yüzü aydınlandı. "Tamam, Onbaşı Cox'u sizinle ilgilenmesi için burada bırakacağım."

VVolf söze başladı: "Çok naziksiniz, ama gerçekten."

Nevvman onu dinlemiyordu bile, "Beyin çantalarını al Cox ve gözünü aç. Onunla ilgilenmeni istiyorum, sakın yerlilere'bir iş bırakma, anlıyor musun?"

"Evet, efendim!" dedi Cox.

VVolf içinden homurdandı. Şimdi onbaşidan kurtulayım derken daha gecikecekti. Yüzbaşı Newman'ın nezaketi artık başına dert olmaya başlıyordu. Acaba planlı mıydı?"

VVolf ve Cox indiler, cip hareket etti. VVolf, Nazif'in tamirhanesine girdi, Cox da çantaları taşıyarak onu izledi.

Nazif, sırtında kirli bir entari olan, güler yüzlü genç bir adamdı, yağ lambasının ışığında bir arabanın aküsünü onarmaya çalışıyordu. Onlarla İngilizce konuştu. "Güzel bir araba mı kiralamak istiyorsunuz? Kardeşimde bir Bentley var."

VVolf, akılcı bir Mısırlı Arapçasıyla onun sözünü kesti. "Arabam bozuldu. Sizin çekme aracınız olduğunu söylediler."

"Evet. Hemen gidebiliriz. Araba nerede?"

"Çöl yolunda, kırk elli mil ötede yani. Ford. Ama biz sizinle gelmeyeceğiz.* VVolf cüzdanını çıkardı ve Nazif'e bir sterlin verdi. "Döndüğünüzde beni istasyonun yanındaki Grand Hotel'de bulursunuz."

Nazif parayı çabucak aldı. "Çok iyi! Hemen gideceğim!"

VVolf, kısa kesmek isteyen' bir tavırla başını salladı ve çıktı. Yanında Cox'la yürürken Nazif'le yaptığı kısa konuşmanın yaratabileceği yankıları düşünüyordu. Tamirci çekme aracıyla çöle gidecek ve arabayı bulmak için yolu araştıracaktı. Sonunda başarısızlığını bildirmek amacıyla Grand Hotel'e uğrayacaktı, VVolf'un otelden ayrıldığını öğrenecekti. Harcadığı günün parasının kendisine bol bol ödendiğini düşünecekti ama bu kaybolan Ford'la kaybolan sürücünün öyküsünü orada burada anlatmasına da engel olmayacaktı. Eninde sonunda bu söylentiler Yüzbaşı Nevvman'ın da kulağına gidecekti. Nevvman' m ille de bu öyküden bir sonuç çıkarması gerekmezdi. Ne varki, bu işte araştırılması zorunlu bir gizem olduğunu da kesinlikle sezecekti.

Mısır'a habersizce sızma planının boşa çıkma olasılığını farkettiler VVolf'un sinirleri bozulmaktaydı.

Elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı. Saatine baktı. Hâlâ trene yetişecek zamanı vardı. Otelin lobisinde Cox'tan kurtulabilir, sonra da biraz elini çabuk tutarsa birşeyler bite yiyip içebilirdi.

Cox, kısa boylu, esmer bir adamdı, İngilizceyi bölgesel bir şiveyle konuşuyordu ama bu bölgenin neresi olduğunu VVolf çıkaramadı. VVolf'la aynı yaşlarda görünüyordu, hâlâ onbaşı olduğuna bakılırsa pek akıllı biri olmasa gerekti. Meydan-ül Mahatta'da VVolf'u izlerken, "Bu kenti tanıyorsunuz galiba efendim ?" dedi.

"Daha önce de burada bulunmuştum," diye yanıtladı VVolf.

Grand Hotel'e girdiler. Burası yirmi altı odasıyla kentin en büyük iki otelinden biriydi. VVolf, Cox'a döndü. "Teşekkür ederim, Onbaşı. Sanırım artık işinizin başına dönebilirsiniz."

"Acelesi yok, efendim, dedi Cox neşeli bir havayla.

"Çantalarınızı yukarıya taşıyacağım."

"Eminim ki burada hamal vardır."

"Yerinizde olsaydım onlara güvenmezdim, efendim."

Durum gitgide bir karabasanı ya da maskaralığı andırmaktaydı, bir takım kararlı insanlar onu küçük bir yalanın başlattığı ve sürekli artmakta olan saçma davranışlara itiyorlardı. VVolf yine bütün bunlar rastlantı mı sahiden, diye düşündü ve birden aklına başka birşey geldi: belki de bu adamlar herşeyi biliyorlar ve kendisiyle oynuyorlardı, bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Ama hemen bu düşünceyi bir kenara itti ve elinden geldiği kadar nazik bir tavırla Cox'la konuştu. "Teşekkür ederim."

Sonra resepsiyona yöneldi ve bir oda ayırttı. Saatine baktı, on beş dakikası vardı. Çabucak formu doldurdu, Kahire'de uydurma bir adres verdi. Belki Yüzbaşı Nevvman kimliğindeki gerçek adresini unutturdu, bunUı için VVolf ona bu adresi anımsatacak birşey bırakmak istemiyordu.

Sudanlı bir hamal onları yukarıya çıkardı. VVolf kapıda adama bahşiş verdi. Cox çantaları yatağın üzerine koydu.

VVolf cüzdanını çıkardı. Belki Cox da bahşiş bekliyordu. "Onbaşı, " diye söze başladı. "Bana çok yardımınız dokundu..."

"Çantaları açayım izninizle, efendim," dedi Cox. "Yüzbaşı hiç bir şeyi yerlilere bırakmamamızı söylemişti."

"Hayır teşekkür ederim," dedi VVolf sertçe. "Hemen şimdi yatmak istiyorum."

"Siz buyrun yatın," diye Cox kibarca belirtti. "Bu bana engel olmaz."

"Açma!"

Cox valizin kapağını kaldırıyordu. VVolf elini ceketinin iç cebine attı. Allah kahretsin şu herifi, şimdi yandım işte, kilitlemeliydim, acaba bu işi sessizce yapabilir miyim diye

düşünmekteydi. Ufak tefek onbaşı çantayı dolduran steriilerden gözünü ayıramıyordu. "Ulu Tanrım, yüklünüz!" dedi. VVolf öne doğru bir adım atarken önün bu kadar parayı hayatında görmediğini düşünüyordu. Cox, "Bu kadar parayı ne yapacaksınız ?" diyerek kendisine doğru döndü. VVolf eğmel bedevi bıçağını çekti, bakışları Cox'unkilerle karşılaştığında bıçak elinde parlıyordu. Cox çırpındı ve bağırarak için ağzını açtı, o zaman da bıçağın keskin ağız boynunun yumuşak etine değdi, gırtlğından kanlı bir hırıltı çıkarken korkuyla bağırdı ve öldü. VVolf, bir düşkırıklığı duygusundan başka şey hissetmemiştir.

Aylardan mayıstı,güneyden tozlu,sıcak bir rüzgâr esmekteydi. Duşun altındaki VWilliam Vandam, gün boyu kendini serinlemiş hissedeceği tek anın bu olduğu gibi bunaltıcı bir düşünceye kapılmıştı. Suyu kapadı ve hızlı hızlı kurulardı. Bedeni yer yer ağrıyordu. Bir gün önce uzun yıllardan beri ilk kez kriket oynamıştı. Haberalma Bölümü, sahra doktorlarıyla maç yapmak için bir takım kurmuştu, sahte doktorlara karşı casuslar diyorlardı bu karşılaşmalara ve doktorlar haber almacıların yarı alanına durmadan yüklenirken Vandam da oradan oraya koşturup durmuştu. Doğrusu şimdi iyi durumda olmadığını kabul etmesi gerekiyordu. Cin gücünü silip süpürmüş, sigara rüzgârını kesmişti, ayrıca bütün gücüyle oyuna kendini vermesini engelleyen bir sürü derdi vardı.

Vandam bir sigara yaktı, öksürdü ve traş olmaya başladı. Traş olurken hep sigara içerdi, bu kaçınılmaz günlük görevin sıkıntısından kurtulmak için bulduğu tek çare buydu. On beş yıl önce ordudan ayrılır ayrılmaz saka! bırakacağına yemin etmişti, ama hâlâ ordudaydı.

Günlük giysilerini giydi: sandallar, kısa çoraplar, gömlek ve gereğinde (sivrisineklere karşı) paçaları diz altına indirilip düğmelenebilen bir şort. Ama paçaları indirene hiç rastlanmazdı, hele genç subaylar bunları keserlerdi, çok gülünç bir hava verirdi bu paçalar insana.

Yatağın yanbaşıda, yerde boş bir cin şişesi duruyordu. Vandam, kendi kendinden iğrenme duygusuyla şişeye baktı: sonunda bu Allah'ın belası şişeyi yatarken de yanına almıştı işte. Şişeyi yerden kaldırdı, kapağını kapadı ve çöp sepetine attı. Sonra aşağıya indi.

Cafer mutfakta çay yapıyordu. Vandam'ın uşağı kabak kafalı, ayaklarını sürüyerek yürüyen ve İngiliz uşaklarına benzer davranışları olan yaşlıca bir Kıpti'ydı. Hiç bir zaman bir İngiliz uşak olamazdı ama kendine göre bir ağırbaşlılığı vardı, ayrıca dürüsttü de. Vandam bu nitelikleri sıradan Mısırlı uşakların hiç birinde bulamamıştı.

"Billy yukarda mı?" diye sordu.

"Evet efendim, şimdi aşağıya iniyor."

Vandam başını salladı. Ocakta küçük bir su kabı kaynıyordu. Vandam kaynayan suya bir yumurta attı ve kızartmak için iki dilim tost ekmeği kesti. Ekmeğe tereyağ sürdü, sonra parmak kalınlığında kesti, yumurtayı sudan çıkardı ve yemeğe başladı.

B/f/y mutafağa girdi ve "Günaydın baba," dedi.

Vandam, on yaşındaki oğluna gülümsedi. "Günaydın. Kahvaltı hazır."

Çocuk da kahvaltıya başladı. Vandam, önünde bir fincan çayla oğlunun karşısına oturmuş ona bakıyordu. Billy son zamanlarda sabahları yorgun görünüyordu. İyi uyumuyor muydu yoksa ? Acaba metabolizması bir yetişkininki gibi mi olmaya başlamıştı ? Belki de bunun tek nedeni yorganın altında, bir el fenerinin ışığıyla detektif hikayeleri okuyarak geç saatlere kadar uyanık kalmasıydı.

Herkes Billy'nin babası gibi olduğunu söylüyordu, ama Vandam aralarındaki benzerliği göremiyordu. Bununla birlikte Billy'de annesinden bazı izler yakalamıştı: gri gözleri, nazik teni, birisiyle ters düştüğü zaman hemen yüzüne geliveren o hafifçe yukardan bakan hava...

Oğlunun kahvaltısını her zaman Vandam eliyle hazırlardı. Uşak çocuğa elbette çok iyi bakabilirdi ve çoğu kez de o bakıyordu zaten, ama Vandam bu küçük, günlük işi de kendi yapmak istiyor, bundan hoşlanıyordu. Ayrıca kahvaltı gün boyu birlikte oldukları tek andı. Çok konuşmazlar, Billy kahvaltısını eder, Vandam da sigarasını içerdi ama konuşup konuşmamalarının önemi yoktu, önemli olan her günün başlangıcında bir süre birlikte olmalarıydı.

Kahvaltıdan sonra Billy dişlerini fırçalarken Cafer de Vandam'ın motosikletini çıkardı. Billy başında okul kepiyle babasının yanına geldi. Vandam da üniformasının kepinin kafasına geçirmişti. Hergün yaptıkları gibi vedalaştılar. Billy, "Tamam efendim, gidelim ve savaşı kazanalım," dedi.

Sonra dışarı çıktılar.

...

Binbaşı Vandam'ın bürosu Gray Pillars'ta, Orta Doğu karargâhının bulunduğu dikenli telle çevrili yapılardan biriydi.

İçeri girdiğinde masasının üzerinde bir rapor duruyordu. Vandam oturdu, bir sigara yaktı ve okumaya başladı.

Rapor Assyut'tan geliyordu, üç yüz mil öteden, güneyden yani. Önce 5u raporun niçin Haberalma Bölümüne gönderildiğini anlayamadı. Bir askeri devriye otostop yapan bir Avrupalıyı cipe almış, adam da sonradan bir onbaşığı bıçaklayarak öldürmüştü. Ceset geçen gece bulunmuştu, hemen hemen onbaşının yokluğu farkedilir farkedilmez, ama yine de ölümden birkaç saat sonra. Otostop yapan adamın tarifine uyan biri istasyondan Kahire'ye bir bilet almıştı, ne varki ceset bulunduğu tren Kahire'ye varmış, katil de kente girmişti bile.

Başkaca bilgi yoktu.

Mısır polisi ve İngiliz askeri polisi Assyut'ta soruşturma yapacak, ayrıntıları Vandam gibi bu sabah" öğrenen Kahire'deki polisler de soruşturmayı yürüteceklerdi. Peki ama bu durumda Haberalma'nın işe karıştırılmasının nedeni neydi?

Vandam kaşlarını çattı ve yeniden düşünceye daldı. Çölde bir Avrupalı bulunuyor. Arabasının bozulduğunu söylüyor. Bir otele gidiyor. Bir iki dakika sonra otelden ayrılıyor ve trene biniyor. Araba bulunmuyor. O gece otel odasında bir askerin ceseti bulunuyor.

Niçin?

Vandam telefonu açtı ve Assyut'u aradı. Yüzbaşı Newnman'ı bulmak biraz zamanını aldı, ama sonunda onu" depoda yakalayıp telefona çağırdılar.

Vandam, "Bu cinayetin altında birşey var gibi," dedi.

"Bana da öyle geldi efendim," diye yanıtladı Newman. Sesinden genç olduğu anlaşılıyordu. "Bu yüzden raporu Haberalma'ya gönderdim."

"İyi düşünümüştünüz. Adamın sizde bıraktığı izlenimi anlatır mısınız bana?"

"İri yarı biriydi,"

"Sizin tarifiniz burada, iri yarı, kara gözlü, saçları da koyu renk. Ama bu tarif bana onun nasıl biri olduğu hakkında fikir vermiyor."

"Anlıyorum," dedi Newman. "İçtenlikle söyleyeyim, önce ondart en ufak bir kuşku duymadım. Çok olumlu bir görünüşü vardı, çöl yolunda arabasının bozulduğunu söyledi, ayrıca üst tabakadan bir kentli görünüşündeydi: beyaz bir adam, iyi giyimli, çok güzel konuşuyor, Alman asıllı olduğunu söylüyordu. Kağıtları düzgündü, kağıtlarının sahte olmadığından eminim."

"Ama...?"

"Bana Yukarı Mısır'daki iş ilişkilerini denetlemekte olduğunu söyledi."

"Yeterince inandırıcı."

"Evet ama o hiç de birkaç küçük dükkânı, fabrikayı ve pamuk tarlalarını denetleyecek bir adam izlenimi bırakmadı bende. Daha çok kozmopolit bir havası vardı. Halledilecek bir para işi olursa, böyle bir adam ancak Londralı bir bankerle ya da bir İsviçre bankasıyla ilişkili olabilir. Yani kesinlikle küçük çapta bir iş takipçisi filan değil...Çok bulanık bir durum efendim, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Bütünöyle. " Vandam, Nevvman'ın akıllıca konuştuğunu düşünüyordu. Assyut'a kazık kakmış ne yapıyordu acaba?"

Nevvman konuşmasını sürdürdü: "Sonra bana bu adam çölde birdenbire karşımıza çıkmış gibi geldi ve gerçekten nereden geldiğini bilmiyorum, nereden gelmiş olabilir?... Ben de bizim zavallı Cox'u yanına kattım, onunla kalması, ona yardım ediyor gibi yapması için, böylece o bize bir kazık atamadan hikâyesinin gerçek olup olmadığını anlayabilecektik. Adamı tutuklamam gerekirdi efendim, ama inan ki o anda çok hafif bir kuşku vardı ondan..."

"Sizi birisinin kınayacağını sanmıyorum, Yüzbaşı," dedi Vandam. Kağıtlardaki adı ve adresi anımsamakla çok iyi ettiniz. Alex VVolf, Villa Les Oliviers, Garden City, tamam mı?" "Evet, efendim."

"Oldu, sizin cephede bir gelişme olursa bana bir haber uçurursunuz tamam mı?" "Evet, efendim."

Vandam telefonu kapadı. Nevvman'ın kuşkuları, öldürme olayıyla ilgili kendi içgüdülerini de pekiştirmekteydi. Üstü ile konuşmaya karar verdi. Raporu alarak bürosundan çıktı.

Genelkurmay Haberalma Bölümü, Askeri Haberalma Direktörü diye adlandırılan bir general tarafından yönetiliyordu. Askeri Haberalma Direktörünün iki yardımcısı vardı, biri AED (o) idi ve harekâtla uğraşıyordu, öteki AED (E) idi ve Haberalma işlerine bakıyordu. Yardımcılarının ikisi de albaydı. Vandam'ın patronu Albay Bogge AED (E)'nin buyruğundaydı. Bogge kişisel güvenlikten sorumluydu, vaktinin çoğu da sansür işlerini yönetmekle geçirdi. Vandam'ın işi güvenlikle ilgiliydi, birçok haber kaynağına sahipti. Kendisinin ve adamlarının Kahire ve İskenderiye'de yüzlerce ajanı vardı; kulüp ve barların çoğunda

Vandam'ın buyruğunda bir garson bulunurdu, ayrıca önemli Arap politikacılarının uşakları arasında da haber kaynaklarına sahipti. Kral Faruk'un uşağı Vandam'ın hesabına çalışırdı. Kahire'nin en zengin hırsızı da öyle. Vandam kimin çok konuştuğu kimin de dinlediğiyle ilgilenirdi ve dinleyiciler arasında Arap milliyetçileri ana hedefiydi. Bununla birlikte, Assyut'tan gelen gizemli adamın değişik bir sindirme ögesi olabileceği ona olası gibi görünmekteydi.

Vandam'ın savaş boyunca yaptığı iş önemli bir başarı ve büyük bir başarısızlığın kesin ayırımıyla belirleniyordu. Başarısızlık Türkiye'de olmuş, Raşit Ali Irak'tan kaçmıştı. Almanlar onu dışarı çıkarmak ve propaganda için kullanmak istiyorlardı, İngilizler'in amacı da onu gözlerden uzak tutmaktı, tarafsızlıklarına çok düşkün Türklerinse kimseyi gücendirmeye niyetleri yoktu. Vandam'ın görevi Ali'nin İstanbul'da kaldığını denetlemektir ama Ali Alman ajanı kılığına girerek Vandam'ın burnunun dibinden tüymüştü. Birkaç gün sonra da, Nazi radyosundan Orta Doğu'ya propaganda konuşmaları yapıyordu. Vandam da her nedense kendini Kahire'de bulmuştu. Londra, güvenlikle ilgili büyük bir sızma olduğuna inanmaları konusunda bazı nedenler olduğunu söylemişti ona, Vandam da üç aylık yorucu bir araştırmadan sonra önemli bir Amerikan diplomatının hiç de güvenilir olmayan bir şifreyle VVashington'a rapor vermekte olduğunu ortaya çıkarmıştı. Şifre değiştirilmiş, o zaman da sızma durmuş ve Vandam binbaşılığa yükseltilmişti.

Şimdi sivil, hatta bir barış dönemi askeri bile olsa zaferiyle gururlanıyor, yenilgisine gelince de, "Bazan kazanırsın, bazan kaybedersin," demekle yetiniyordu. Ne var ki, savaşta bir subayın yanılgıya düşmesi insanların hayatlarını yitirmeleri demek olabilirdi, o zaman bu işin şakası yoktu. Raşit Ali işinde de bir ajanla bir kadın öldürülmüşlerdi ve Vandam bu yüzden kendini bir türlü bağışlayamıyordu.

Vandam, Albay Bogge'un kapısını vurdu ve içeri girdi. Bogge, kısa boylu, dört köşe, elli yaşlarında bir adamdı, üniforması tertemizdi, saçları da briyantinli. Ne söyleyeceğini bilemediği zamanlar gırtlığını temizleyerek sinirli sinirli öksürür, bunu da sık sık yapardı. Kocaman, oymalı bir masanın arkasında oturuyordu, bu masa Askerî Haberalma Direktörü'nün masasından da büyüktü, işten çok konuşmaya meraklı olan Bogge, Vandam'a oturması için bir sandalye gösterdi. Sonra parlak kırmızı renkli bir kriket topu alarak onu elinde yuvarlamaya

başladı. "Dün iyi bir oyun oynadın," dedi.

"Siz de fena değildiniz," dedi Vandam. Bu gerçektir, Bogge, Haberalma takımının tek iyi oyuncusuydu, ağır temposuna karşın iyi idare ediyordu. "Ama biz savaşı kazanıyor muyuz?"

"Korkarım haberler daha da kötü." Sabah toplantısı henüz yapılmamıştı, ama Bogge haberleri daha açıklanmadan hep ilk ağızdan öğrenirdi. "Rommel'in Gazale Hattı'na saldıracağını ummuştuk. Onun açıkça, doğrudan doğruya saldırıya geçmeyeceğini bilmeliydik. Güney kanadımızdan dolaştı, Yedinci Karargâhı aldı, General Meservy'yi ele geçirdi."

Bu bilinen tatsız bir hikâyeydi, Vandam kendini birden yıpranmış, bitkin hissetti. "Ne talihsizlik," d3di.

"Neyse ki Rommel kıyıya inemedi ve Gazale Hattı'ndaki bölümler tecrit edilmedi böylece. Yinede..."

"Yine de ne zaman biz RommePi durduracağız, değil mi?"

"Daha fazla ilerleyemez." Bu aptalca bir söz3dü, aslında Bogge generallerin eleştirisini fazla derinleştirmemek istiyordu. "Ne var orada?"

Vandam ona raporu verdi. "Bu işi kendim izlemeyi öneriyorum."

Bogge raporu okudu ve başını kaldırdı, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Önemli bir şey görmüyorum."

"Görünürde önemsiz benziyor, ama..."

"Yok canım?"

"Cinayetin nedeni yok, o zaman tahminde bulunmamız gerekir," diye açıkladı Vandam. "Bir olasılık var: Cipe aldıkları adam onlardan gerçek kimliğini gizlemişti, onbaşı işi anladı, adam da onbaşıyı öldürdü."

"Onlara gerçek kimliğini söylemedi mi? Yani adam casustu mu demek istiyorsun?" Bogge güldü. "Peki, Assyut'a nasıl geldiğini sanıyorsun, paraşütle mi? Yoksa yürüdü mü dersin?"

Vandam, Bogge'a bazı şeyleri açıklamaktaki sıkıntı burada işte, diye düşündü. Bogge gene tahminini gülünçleştirmişti, kendisinin düşünme zahmetine kazanmamasının bir bahanesi gibi oluyordu bu alışkanlığı. "Küçük bir uçakla oraya inmek olanaksız değildir. Çölü geçmek de olanaksız değildir zaten."

Bogge raporu masanın bir ucundan öbür ucuna havada uçurdu. "Benim görüşüme göre bunlar olacak şeyler değil. Boşuna vakit harcama bu işte."

"Peki, efendim," dedi Vandam. Öfkesini bastırarak raporu yerden aldı. Bogge'la konuşmalar hep böyle saçma sapan

oktalanırdı, **yapılacak** en iyi **şey oyunu** sürdürmemektir. 'Polisten olay geliştikçe bize bilgi vermelerini isteyeceğim, aporların kopyaları filan gibi şeyler, dosya için yalnızca."

"Evet." Bogge hiçbir zaman, kimsenin kendisine dosya için apor göndermesine karşı çıkmamıştı. Böylece hiçbir sorumluluk imadan her şeye burnunu sokabiliyordu çünkü. "Dinle, bir kriket açığı düzenlemeye ne dersin? Dün baktım da her şey tamam. Bizim takımı biçime sokup birkaç maç alalım diyorum."

"İyi fikir."

"Bakalım birşeyler ayarlayabilecek misin?"

"Olur, efendim." Vandam dışarıya çıktı.

Bürosuna giderken, acaba İngiliz Ordusu'nda aksayan ne gibi bir yan var ki Reggie Bogge gibi kafasız bir adamı albaylığa yükseltebiliyorlar, diye merakla düşündü. İlk savaşta onbaşı olan Vandam'ın babası, İngiliz askerleri için "eşeklerin yönettiği arslanlardır" der dururdu. Bazan Vandam bu sözün hâlâ geçerliliğini koruduğunu düşünüyordu. Ara sıra Vandam da kötü kararlar alırdı aslında, ne var ki çoğu kez Bogge'un aldığı kötü kararların onun başka bir oyun oynamasından kaynaklandığı izlenimine kapılıyordu. Üstelik kendini iyi göstermeye, üstün göstermeye çalışıyordu, ya da başka bir şey ve Vandam bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Beyaz hastane önlüğü giymiş bir kadın onu selâmladı, Vandam dalgın dalgın kadının selâmını aldı. Kadın, "Binbaşı Vandam'sınız, değil mi?" dedi.

Vandam durdu ve kadına baktı. Kriket maçında gözcülük yapmıştı bu kadın, Vandam şimdi onun adını anımsıyordu. "Dr.Abuthnot," dedi, "Günaydın." Doktor uzun boylu, soğuk tavırlı, Vandam'la aynı yaşlarda bir kadındı. Vandam onun operatör —kadınlar için ne kadar alışılmadık bir şey, savaş zamanında bile olsa—ve yüzbaşı rütbesinde olduğunu da anımsadı.

Kadın, "Dün iyi çalıştınız," dedi.

Vandam gülümsedi. "Bugün de acısını çekiyorum. Yine de iyi vakit geçirdim."

"Ben de." Kadının kısık, çok içten bir sesi vardı. "Cuma'ya sizi görecekmiz?"

"Nerede?"

"Birlikteki resepsiyonda."

"Ha!" İngiliz - Mısır birliği canı sıkılan Avrupalılar için kurulmuş bir kulüptü, ara sıra adını haklı çıkarmak için Mısırlı

konuklar için de resepsiyonlar düzenlerdi. "İsterdim. Ne zaman?"

"Beşte, çaya gideceğiz."

Vandam çayla meslekî yönden ilgilendi: Mısırlılardan dedikodu almak için bir fırsattı bu ve dedikodular da hazan düşman için yararlı bilgileri kapsayabilirdi. "Geleceğim," dedi.

"Harika. Sizi orada görürüm." Kadın yürüdü gitti.

"Çayı iple çekeceğim," dedi Vandam onun arkasından. Önlüğünün altına ne giydiğini merak ederek kadının yürüyüşünü izledi. İnce, zarif, kendine güvenen bir kadındı, Vandam'a karısını anımsatıyordu.

Bürosuna girdi. Kriket maçı düzenlemeye de niyeti yoktu, Assyut cinayetini unutmaya da. Cehennemnin dibine kadar yolu vardı Bogge'un. Vandam işine bakacaktı.

Önce Yüzbaşı Nevvman'la konuştu ve ona Alex VVolff'un tarifinin olabildiğince geniş bir alana yayılma işini mutlaka sağlamasını söyledi.

Mısır polisini de aradı, hemen Kahire'nin otel ve eğlence yerlerini denetlemeleri konusunda onları uyardı.

Kanal savunma güçlerinden olan Gezici Güvenlik Birliği'yle ilişki kurarak birkaç gün için dikkatlerini kimlik belgeleri üzerinde iyice yoğunlaştırmalarını istedi.

Para işlerini yöneten İngiliz generalinden artan para akımıyla özel olarak ilgilenilmesini istedi.

Telsiz dinleme servisine yeni bir yerel verici konusunda uyanık olmalarını söyledi, bir vericinin yerleşme sorununa onun dalgaboyunu alarak çözüm bulmanın ne kadar yararlı olabileceğini düşündü.

Sonunda kendi personelinden bir çavuşa Aşağı Mısır'daki bütün radyo satan dükkânları dolaşmasını —zaten bu tür dükkânların da sayısı pek fazla değildi—ve sahiplerine radyo yapmaya ya da onarmaya yarayan bir parça, bir aygıt satarlarsa kendilerine bildirmelerini sağlamasını söyledi.

Sonra da Villa les Oliviers'ye gitti.

. . .

Ev adını karşısındaki küçük bir zeytinlikten almıştı. Beyaz zeytin yaprakları, kahverengi, kuru otların üzerini kaplayan toz zerrelere benziyordu.

Evin yüksek duvarları vardı, kapısı oymalı, ağır ve tahtadandı. Vandam oymalara basarak yukarı tırmandı ve kendini duvarın öbür yanındaki geniş avluya attı. Evin bir zamanlar beyaz olan duvarları şimdi isli ve kirliydi, panjurlar da sımsıkı kapalıydı. Vandam avlunun ortasına geldi ve taş havuza baktı. Kuru havuzun içinde parlak yeşil renkli bir kentenkele duruyordu.

Burada en azından bir yıldır kimse oturmamıştı.

Vandam panjurlardan birini açtı, camı kırdı ve eve girdi.

Loş, serin odalardan geçerken bu evin bir Avrupalı evine benzemediğini düşünüyordu. Duvarlarda av sahnelerini gösteren resimler, raflarda sıra sıra parlak kapaklı Agatha Christie'nin Dennis VVheatley'in kitapları, ortada Maples ya da Harrods'tan alınmış üç parçalı bir oda takımı yoktu. Bunun yerine ev büyük yastıklar ve alçak masalarla döşenmişti, yerlerde el dokuması halılar vardı.

Vandam yukarıda kilittli bir kapı buldu. Tekmeyle açması bir iki dakikasını aldı. Burası bir çalışma odasıydı.

Oda temiz ve düzenliydi, gerçekten lüks bir kaç parça eşyası vardı: Kadife kaplı geniş, alçak bir divan, el oyması bir sehpa, birbirine uygun üç antika lamba.yerde bir ayı postu, çok güzel bir masa ve deri bir koltuk.

Masanın üzerinde bir telefon, temiz, beyaz bir kurutma kağıdı, fildişi saplı bir kalem ve boş bir mürekkep hokkası duruyordu. Vandam masanın çekmecesinde isviçre, Almanya ve Birleşik Devletler'den gelmiş şirket raporları buldu. Sehpanın üzerinde dövme bakırdan nefis bir kahve takımı vardı. Masanın arkasındaki rafta da bir kaç dilde kitaplar: On dokuzuncu yüzyıl. Fransız romanları, kısaltılmış Oxford sözlüğü, erotik resimlerle süslü Vandam'a Arap şiirleri gibi gelen bir cilt ve Almanca İncil.

Kişisel hiç bir şey yoktu.

Mektup filan da.

Evde bir tek fotoğraf bile yoktu.

Vandam masanın arkasındaki yumuşak, deri koltuğa oturdu ve çevresine bakındı. O da bir erkeğin zevkini yansıtan biçimde döşenmişti, bu ev kozmopolit bir entellektüelin eviydi. Bu adam bir yanılla dikkatli, kesin tavırlı, düzenli, bir yanılla da duyarlı ve duygusaldı.

Vandam şaşırmıştı.

Avrupalı adı taşıyan bir Arap evi. İş makineleriyle ilgili bir broşür, erotik Arap şiirlerini içeren bir cilt. Antika bir kahve takımı ve modern bir telefon. Kişilik konusunda hazine değerinde

bilgi, ne var ki adamı bulmaya yarayacak en küçük bir ip ucu yok. Adamın bulunmasını sağlayabilecek herşey dikkatle ortadan kaldırılmıştı.

Banka cüzdanları, tüccar faturaları, nüfus kağıdı, vasiyetname, aşk mektupları, aile fotoğrafları gibi şeylerin bulunması gerekirdi. Adam bu tür şeyleri toparlayıp götürmüş, kimliğiyle ilgili hiç bir iz bırakmamıştı, sanki bir gün birisinin gelip kendisini arayacağını sezmiş gibi.

Vandam yüksek sesle, "Alex VVolf, sen kimsin" dedi.

Oturduğu koltuktan kalktı ve çalışma odasından çıktı. Evin içinde sıcak, tozlu avluda dolaştı. Duvarı tırmanarak oradan sokağa atladı. Karşı kaldırımda, zeytin ağaçlarının gölgesinde bağdaş kurup oturmuş, yeşil çizgili bir entari giymiş Arap ilgisizce Vandam'a bakmaktaydı. Vandam resmi bir görevle eve girdiğini açıklamaya gerek görmedi: Bir İngiliz subayı üniforması bu kentte herşeyi yapabilmeye yeterliydi. Evin sahibi hakkında bilgi edinebileceği başka kaynaklar da düşündü: Belediye kayıtları, evde birileri varken gelmiş olabilecek yerli tüccarlar, hatta komşular. Adamlarının ikisini bu işle görevlendirecek, Bogge'a da bir hikâye uyduracaktı. Motosikletine bindi ve hareket etti, motor homurtuyla kalktı.

VVolf öfke ve sıkıntı içinde evinin karşısında oturmuş, İngiliz subayının motosikletine binip uzaklaşmasını izliyordu.

Evin çocukluğundaki halini anımsadı, o zamanlar burası konuşmalarla kahkahalarla, hayatla doluydu. Büyük, oymalı kapıda hep bir nöbetçi bulunur, bu adam güneşli, dev bir zenci olurdu, sıcağa da alışkındı onlar, kapının yanında, yerde otururlardı. Her sabah, yaşlı yarı kör bir adam avluda Kuran'dan bir ayet okurdu. Geniş salonun üç duvarının önündeki alçak divanlarda ailenin erkekleri oturup nargilelerini tokurdattırlardı, bu arada uşaklar uzun boyunlu sürahilerde kahve getirirlerdi. Başka bir kara derili nöbetçi de harem kapısının önünde dururdu, buradaki kadınların canları sıkılırdı ve şişmanlardı. Günler uzun ve ılıktı, aile zengindi, çocuklar sevilirdi.

İngiliz subayı, şortu, motosikleti, kibirli suratı, kepinin gölgesine gizlenmiş delici gözleriyle VVolf'un çocukluğuna girmiş, saldırmıştı. VVolf adamın suratını görmek istedi, bir gün onu öldürmek isterdi çünkü.

Yolculuğu boyunca bu evi düşünmüştü. Berlin'de, Tripoli'de. El Agela'da, çölü geçişin bitkinliği ve acısı, Assyut'tan kaçışın korku ve telaşı içinde, villa güvenilir bir yeri simgelemiş, yolculuğun sonunda yıkanıp temizlenip toparlanacağı, dinleneceği bir yer olarak görünmüştü. Banyoya uzanmayı, avluda kahvesini yudumlamayı, eve, o büyük yatağa kadınlar getirmeyi düşlemişti.

Şimdi gidip başka bir yerde kalması gerekiyordu.

Sabah boyu vaktini dışarıda geçirmişti, caddede bir aşağı bir yukarı dolaşmış, zeytin ağaçlarının altında oturmuştu, sırf Yüzbaşı Nevvman adresi anımsar da araştırma yapmak için birini gönderir diye. Yanında bir de entari getirmişti, çünkü gelen adam bir Avrupalıyı arayacaktı, bir Arabi değil.

Zaten ona gerçek kimlik belgelerini göstermekle hata etmişti. Yüzbaşı işin önemini sonradan anlayabilirdi. Sorun Alman Gizli Servislerinin sahte belgelerine güvenmemesindeydi. öbür casuslarla karşılaştığında ya da onlarla çalışırken, Alman Gizli Servislerinin belgelerde yaptığı kaba ve apaçık hatalara ilişkin

dehşetli hikâyeler dinlemişti: Kötü baskı, kötü kağıt, en bilinen ingilizce sözcüklerin bile yanlış yazılışı gibi. Telsiz şifre kursu görmek üzere gönderildiği casusluk okulunda şöyle bir söylenti vardı: Sözde İngiltere'de her polis belli sayıda yiyecek karnesi taşıyanın Alman casusu olduğunu biliyordu.

Wolff, seçeneklerini tartmış ve görünürde en az tehlikeli olanını seçmişti. Ne var ki yanlış davranmıştı, şimdi de gidecek yeri yoktu.

Kalktı, valizlerini aldı ve yürümeğe başladı.

Ailesini düşündü. Annesi ve üvey babası ölmüşlerdi. Ama Kahlre'de üç erkek birde kız üvey kardeşi vardı. VVolf'u saklamak onlar için zor olacaktı, ingiliz'ler villanın sahibinin kim olduğunun farkına varınca kardeşleri sorguya çekileceklerdi, böyle birşey bugün bile olabilirdi, onlar VVolf'un hatırı için yalan söylese de hizmetçilerinin konuşacakları kesindi. Dahası, VVolf onlara gerçekten güvenemiyordu da, çünkü üvey babası öldüğü zaman ev en büyük oğlu olduğu için Alex'in hissesine düşmüştü. Oysa o bir Avrupalıydı, hem de öz oğul değildi, üvey babası onu sonradan nüfusuna geçirmişti. Bir sürü tatsızlık olmuş, avukatlara iş düşmüştü bu yüzden, ama Alex katılığını koruyup kazanmıştı, tabii öbürleri de onu hiç bir zaman gerçekten bağışlamamışlardı.

Shepherd's Otel'i'ne bakmayı düşündü. Ne yazık ki polis de aynı şeyi düşünmüş olabilirdi, şimdi Shepherd's'da mutlaka Assyut katilinin eşkali vardı. Az sonra öbür büyük otellere de dağıtılırdı. Geriye pansiyonlar kalıyordu. Onların da uyarılıp uyarılmaması polisin ne istediğine bağlıydı. İngilizler için içinde olunca polis kendisi aşırı titiz olmak zorunda sayıyordu. Yi ne de küçük pansiyon sahiplerinin herşeye burnunu sokan polise çok dikkat harcayamayacak kadar işleri başından aşkın oluyorlardı.

VVolf, Garden City'den ayrılarak kentin aşağı bölümüne doğru inmeye başladı. OKahire'den ayrıldığından beri sokaklar daha da kalabalık ve gürültülü olmuştu. Sayısız üniforma görüyordu çevresinde, yalnızca İngilizler değil, Avusturalyalılar, Yeni Zelanda'lılar, Polonya'lılar, Yugoslav'lar, Filistin'liler, Hinfiler ve Yunan'lılar da dolaşıyordu ortalıkta. İnce bedenli ve neşeli Mısırlı kızlar keten giysileri ve renkli yüzlerine yakışan mücevherleriyle Avrupalı benzerlerini kışkandırıyorlardı. Daha yaşlı kadınlar arasında da çarşaf ve peçenin gittikçe azalmakta olduğu VVolf'un gözünden kaçmadı. Erkekler yine aynı abartmalı yöntemle selamlaşıyorlardı. El sıkışmadan önce sağ ellerini

sallıyorlar, sonra da en azından bir iki dakika ellerini birbirinden ayırmıyorlardı, bu arada sol elleri de birbirlerinin omuzlarında oluyor ve heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Dilenciler de çocuk ruhlu Avrupalıların çokluğundan yararlanmaktaydılar. VVolf'un sırtında entari olduğu için dilenciler ve sokak satıcıları ona yaklaşmıyorlardı ama yabancılar, sakatların, yüzleri sinek ısırıklarından kabuk bağlamış çocuklarını taşıyan kadınların, elden düşme traş takımından mükrekebinin altı ay bitmeyeceği garanti edilen dolma kalemlere kadar akla gelen her şeyi satan sokak satıcılarının saldırılarından perişandılar.

Trafik daha da beterti. Ağır aksak giden, börtü böcek dolu tramvaylar her zamankinden kalabalıktı. Yolcular merdivenleri bile salkım saçak doldurmuşlar, vatmana zor yer kalmıştı. Bazıları da tramvayın üzerine bağdaş kurup oturmuşlardı. Otobüs ve taksilerin durumu bundan iyi değildi: Bazı parçaları eksik gibiydi, çünkü arabaların çoğunun camları kırık, lastikleri inik, motorları da arızalıydı, ayrıca ön lambaların, rüzgârlıkların ve sileceklerinde eksik olduğu göze çarpıyordu. VVolf'un dikkatini çeken iki taksi-biri eski bir Morris, öbürü ondan da eski bir Packard'dı-sonunda gitmez oldu ve eşeklerle çekilmeye başlandı. Tek doğru dürüst otomobiller zengin paşaların kocaman Amerikan arabalarıyla nasılsa savaş öncesinden kalmış bir İngiliz Austin'iydi. Motorlu araçların yanı sıra at arabaları, köylülerin eşek arabaları, develer ve koyunlar, keçiler de vardı ortalıkta. Sözde bunların kent merkezine girişleri yasaklanmıştı Mısır yasalarının en uygulanmazıyla.

Ve müthiş bir de gürültü hüküm sürüyordu ortalıkta. VVolf gürültüyü unutmuydu.

Tramvaylar durmadan çanlarını çalıyorlardı. Trafiğin sıkıştığı noktalarda da bütün arabalar durmadan korna çalıyorlar, korna çalacak bir şey olmadığında kendileri bahane yaratıp yeniden kornaya basıyorlardı. Araba ve deve sürücüler de tabii onlardan geri kalmıyor, avazları çıktığı kadar çağırıyorlardı. Birçok dükkân ve kahvede sonuna kadar açılmış radyolardan Arap müziği yükseliyordu. Sokak satıcıları da hiç ara vermeden bağırıyorlar, yolcular ise onlara çekip gitmelerini söylüyorlardı. Köpekler havlıyor, kedi yavruları miyavlıyordu. Bazen de bu seslerin hepsini bastıran bir uçak homurtusu duyuluyordu.

Burası benim kentim, diye düşündü VVolf, burada beni yakalayamazlar.

Bir düzine kadar, turistlerin kaldığı tanınmış pansiyon vardı,

buralara İsveç, Avusturya, Almanya, Danimarka ve Fransa'dan turist gelir^ VVolf düşün­dü ve o pansiyonların sakıncalı olduğuna karar verdi. Sonunda Bulak'ta, liman civarında rahibelerin yönettikleri ucuz bir pansiyon aklına geldi. Burası Nil'e kağıt, pamuk, kömür ve taş getiren gemicilerin kaldığı bir yerdi. VVolf burada soyulmayacağından, başına bir kötülük gelmeyeceğinden, öldürülmeyeceğinden emin olabili­rdi ayrıca hiç kimsenin de aklına kendisini burada aramak gelmezdi.

Pansiyona yaklaştıkça sokaklar biraz tenhalaşmaya başladı. Ama yine de fazla değil. Henüz nehri iyice göremiyordu ama yüksek yapıların arasında bir yelkenliyi şöyle bir seçer gibi oldu.

Pansiyon bir zamanlar paşa konağı olan büyük, harap bir yapıydı. Girişteki kemerin üzerinde bronz bir haç vardı. Siyahlara bürünmüş bir rahibe pansiyonun önündeki küçük çiçek tarhını sulamaktaydı. VVolf kemerin altından serin, sessiz bir hol gördü. Gün boyu ağır valizleriyle çok yol yürümüş­tü, bu yüzden dinlenmeye can atıyordu.

Pansiyondan iki Mısırlı polis çıktı.

VVolf bir bakışta geniş deri kemerlerini vazgeçilmesi olanaksız güneş gözlüklerini ve asker biçimi kısa kesilmiş saçlarını görüverdi ve yüreği hoptu. Adamlara arkasını döndü ve rahibeyle Fransızca konuştu. "İyi günler, hemşire."

Rahibe doğrularak ona gülümsedi. "İyi günler." İnsanı şaşırtacak kadar gençti. "Oda mı istiyorsunuz?"

"Oda istemiyorum. Yalnızca beni kutsamanızı istiyorum."

İki polis yaklaştı, VVolf gerildi, soru soracak olurlarsa vereceği uygun yanıtları hazırladı, kaçmak zorunda kalırsa hangi yöne gideceğini hesapladı. Sonra polisler çekip gittiler, at yarışı konusunda da tartışıyorlardı.

"Tanrı size yardımcı olsun" dedi rahibe.

VVolf ona teşekkür etti ve yürüdü. Her şey düşündüğünden daha da kötüydü. Polis her yeri denetliyor olmalıydı. Ayakları acıyor, taşıdığı yükten ötürü kolları ağrıyordu. Düş kırıklığına uğramıştı, biraz da kızgındı. Bu kentte her şey biraz talihe kalmıştı ama kendisini bulmak için ellerinden ne gelirse yapıyor gibiydiler. İş VVolf'a gelince titizlikleri tutmuştu demek. Yine kentin merkezine yöneldi. Hâlâ çöldeymiş gibi hissetmeye başlamıştı kendini, sanki hiç bir yere varmadan sonsuza dek yürüyecekti.

İlerisinde yürüyen tanıdık bir gözüne çarptı, uzun boylu bir

adam, okul arkadaşı Hüseyin Fehmi. VVolf o an sanki felce uğradı. Hüseyin kesinlikle kendisini evine alırdı ve belki ona güvenebilirdi de, ama karısı ve üç çocuğu vardı, insan nasıl onlara Ahmet amcanın evlerinde kalmaya geldiğini açıklayabilirdi, hem bu da bir sırda, adını kimseye söylememeliydiler... Sahi bütün bunları Hüseyin'e nasıl açıklayacaktı önce? Hüseyin, VVolf'tan yana baktı, VVolf hemen döndü ve karşı kaldırıma geçmeye başladı, bir tramvayın arkasına seğırtti. Karşı kaldırıma geçer geçmez de arkasına bakmadan bir sokağa daldı. Hayır, eski bir okul arkadaşının yanına sığınamazdı.

VVolf o sokaktan da çıkıp başka bir caddeye daldı ve Alman okulunun yakınında olduğunu farketti. Acaba hâlâ açık mı diye merak etti, birçok Alman uyruklu kişi buraya kapatılmışlardı. VVolf okula doğru yürüdü ve yapının önünde bir güvenlik görevlisinin kimlikleri denetlemekte olduğunu gördü. Çabucak geri döndü ve geldiği sokağa girdi.

Artık sokaklarda dolaşmaması gerekiyordu.

Kendini kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordu, nereye gitse yolu kesiliyordu. Bir taksi gördü, motoru tıslayıp duran büyük, eski bir Ford. VVolf elini salladı ve arabaya atladı. Şoföre bir adres verdi ve araba üçüncü vitesle hareket etti, anlaşıldığına göre tek sağlam vitesi de buydu. Yolda iki kez su kaynatan radyatör yüzünden durdular, VVolf da yüzünü saklamaya çalışarak arka kanapeye büzüldü.

Taksi onu Kahire'nin Kıpti mahallesine eski Hristiyan gettosuna götürdü.

VVolf şoförün parasını ödedi ve merdivenleri inmeğe başladı. Büyük, tahta anahtar elinde tutan yaşlı kadına bir kaç kuruş verdi ve kadın onu içeriye aldı.

Burası Kahire'nin fırtınalı denizinde bir karanlık ve sessizlik adaşıydı. VVolf dar geçitlerden geçti^ eski kiliselerden gelen hafif ilahi sesini duymaktaydı. Okulu, sinagogu ve Meryem'in İsa'yı dünyaya getirdiği yer kabul edilen hücreyi de geçti. Sonunda beş kilisenin en küçüğüne girdi.

Ayin başlamak üzereydi. VVolf bir sıranın yanına valizlerini koydu, Duvardaki aziz resimleri önünde eğildi, sonra mihraba yaklaştı, diz çöktü ve papazın elini öptü. Sırasına döndü ve oturdu.

Koro bir Arapça duadan bir bölüm okumaya başladı. VVolf, karanlık basana kadar burada güvenlik içinde olabili­rdi. Ardından, son şansını deneyecekti.

...

ChaCha, I nehrin yanındaki bahçede bulunan büyük bir açık hava gece kulübüydü. Her zamanki gibi doluydu. Garsonlar bir karışık boş yere bile masa koyarken VVolf da İngiliz subaylarıyla kızlarının oluşturduğu kuyrukta bekledi. Sahnede bir komik, "Rommel, Shephard'ı alıncaya kadar bekleyin, orası onun da hesabını görecektir," diyordu.

VVolf sonunda bir masayla bir şişe şampanyaya kavuştu. Sıcak bir akşamdı, Sahne-ışıkları ısıyı daha da artırıyor. Seyirci kabaydı, susamıştı, yalnızca şampanya veriliyordu, bu yüzden de çabucak sarhoş oluyorlardı. Gösterinin yıldızı Sonya Fevzi için bağışmaya başladılar:

Önce şişman bir Yunanlı kadının söylediği "Seni düşlerimde göreceğim" ve "Hiç Kimsem yok" -bu şarkı onları güldürdü- adlı şarkıları dinlemek zorunda kaldılar. Sonra Sonya'nın adı açıklandı. Her nedense Sonya bir süre görünmedi. Dakikalar geçtikçe seyircinin gürültüsü ve sabırsızlığı artıyordu. Sonunda kalabalığın taşma noktasına gelmek üzere olduğu anlaşıncaya davullar çalmaya başladı, ışıklar söndürüldü ve ortalığı bir sessizlik kapladı.

Sahne ışığı yandığında Sonya, kolları gökyüzüne doğru uzanmış, sahnenin ortasında idi. Yarı saydam bir pantolonla pullu bir yelek giymişti, gövdesi pudralanmıştı. Müzik başladı-davullar ve bir boru-ve Sonya dansına başladı.

VVolf şampanyasını yudumlayarak onu izlemekteydi, gülümseyordu da. Sonya hâlâ en iyisiydi.

Yavaş yavaş kalçalarını sallıyordu, önce bir ayağını sonra öbürünü attı. Kolları titremeye başladı, ardından omuzları kıpırdadı ve göğüsleri titredi, ve de o ünlü göbeği oynamaya başladı. Müzik hızlandı. Sonya gözlerini kapadı. Gövdesinin her bir yanı öbür taraflarından bağımsız hareket ediyor gibiydi. VVolf, kendisi gibi bütün erkeklerin de, Sonya ile yalnız olduklarını hissettiklerini sezdi, herkese kadının gösterisi bir tek kendisi içinmiş gibi geliyordu. Sonya'nın yaptığı bir hareket gösterinin parçası değildi, kadın bunu yapmak zorunda olduğu için yapıyordu, cinsel dürtüleri onu buna zorluyordu, kendi gövdesi tarafından cinsel bir davranışa itiliyordu. Seyirci gergin, sessiz, ter içinde ve büyülenmiş gibiydi. Sonya dansını gittikçe hızlandırıyordu, cezbeye kapılmış gibiydi. Müzik son bir davul sesinin ardından verildi. O sırada Sonya kendini arkaya attı ve

küçük, keskin bir çığlık kopardı, bacakları katlandı, dizleri açıldı ve başı sahnenin döşemesine değdi. Bir an bu durumda kaldı, sonra ışıklar yandı. Seyirci hayranlık çığlıklarıyla, ayağa kalkmıştı.

Işıklar söndü.

Sonya hiç bir zaman alkışlara kapılarak tekrar sahneye dönmezdi.

VVolf yerinden kalktı. Garsona bir İngiliz lirası verdi-bu çoğu Mısırlı için üç aylık ücretti- ve kendisini sahnenin arkasına götürmesini istedi. Garson ona Sonya'nın soyunma odasının kapısını gösterdi, sonra yürüdü gitti.

"Kim o?"

VVolf içeriye girdi.

Sonya bir taburede oturuyordu, sırtında ipekli bir giysi vardı, makyajını siliyordu. VVolf'u aynadan gördü ve yüzüne tükürdü.

VVolf, "Merhaba, Sonya," dedi.

Sonya ona baktı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Seni rezil," dedi.

...

Sonya değişmemişti.

Güzel bir kadındı. Gür, siyah saçları, uzun ve kalın, kıvrık kirpikli hafifçe patlak, elâ gözleri vardı, fırlak elmacık kemikleri yüzünü biçimlendiriyor ve yuvarlaklıktan kurtarıyordu, kemerli burnu da ona kendini beğenmiş bir hava vermekteydi. Dudakları dolgundu, dikleri de bembeyaz. Normalden biraz daha uzun boylu olduğu için tombul gözüküyordu.

Sonya'nın gözleri öfkeyle parladı. "Burada ne yapıyorsun ? Nereye gittin ? Yüzüne ne oldu?"

VVolf valizlerini bıraktı ve divana oturdu. Başını kaldırıp ona baktı. Kadın elleri kalçalarında duruyordu, çenesi öne doğru fırlamıştı, yeşil ipekli kumaşın içindeki göğüsleri belli oluyordu. "Güzelsin," dedi VVolf.

"Defol, buradan."

VVolf kadını dikkatle süzdü. Onu nefret edecek ya da hoşlanacak kadar iyi tanıyordu: geçmişinden bir parçaydı, kusurlarına karşın kopulmayan bir eski dost gibiydi, çünkü ortak bir yanları vardı. VVolf, Kahire'den ayrıldığından beri Sonya'ya ne

olduğunu merak ediyordu. Evlenmiş miydi, ev almış mıydı, âşık olmuş muydu, menecerini değiştirmiş miydi, çocuğu olmuş muydu? O serin kilisede, Sonya'ya nasıl yaklaşacağını çok düşünmüş, ama hiç bir karara varamamıştı, çünkü kendisine nasıl davranacağından emin değildi. Kadın çok öfkeli görünüyordu ama acaba gerçekten öyle miydi? Wolff, baştan çıkarıcı mı, saldırgan ve zorba mı, yoksa çaresiz ve yalvarır bir biçimde mi davranmalıydı ona?

Aşağıdan alarak, "Yardıma gereksinmem var," dedi.

Sonya'nın yüzü değişmedi.

VVolf, "İngilizler peşimde," diye konuşmasını sürdürdü. "Evimi gözetliyorlar, bütün oteilerde de eşkalim var. Yatacak yer bulamıyorum. Sana gelmek istiyorum."

"Cehennemine dibine kadar yolun var," dedi Sonya.

"İzin ver de neden gittiğimi anlatayım."

"Aradan iki yıl geçtikten sonra hiç bir bahane geçerli olmaz."

"Bir dakika izin ver de açıklayayım. Hatırım için...bütün olanların..."

"Ben sana bir şey borçlu değilim?" Sonya ona uzun uzun baktıktan sonra kapıyı açtı. VVolf kendisini kapı dışarı edeceğini sandı. Sonya kapıda dururken kadına baktı. O sıra Sonya başını kapıdan uzatarak seslendi. "Biri bana bir içki getirsin!"

VVolf biraz rahatladı.

Sonya içeri girdi ve kapıyı kapadı. "Bir dakika," dedi VVolf'a.^

"Bana gardiyan gibi mi davranacaksın? Tehlikeli değilim," dedi VVolf. Gülümsedi.

"Evet, tehlikelisin," dedi Sonya ama taburesine oturdu ve yine yüzüyle uğraşmaya başladı.

VVolf tedirgindi. O öğleden sonra kilisede düşündüğü bir sorun da, niçin onunla vedalaşmadan ayrıldığını ve niçin hiç haber göndermediğini nasıl açıklayacağıydı. Gerçekten daha inandırıcı hiç bir şey olamazdı. Gizini paylaşmaya istekli değildi ama ona söylemek zorundaydı, çünkü çaresizdi, tek umudu Sonya'ydı artık.

"Bin dokuz yüz otuz dokuzda Beyrut'a gittiğimi anımsıyor musun?"

"Hayır."

"Sana yeşim taşından bir bilezik getirmiştim."

Aynada gözüğü geldi. "Artık bende değil o bilezik."

VVolf onun yalan söylediğini biliyordu. Konuşmasını sürdürdü.

"Oraya Heinz adlı bir Alman subayını görmeye

gitmiştim. Başlayacak olan savaşta Almanya hesabına çalışmamı istedi benden. Kabul ettim."

Sonya taburesinde döndü ve ona baktı, VVolf şimdi kadının gözlerinde umuda benzer bir şey görüyordu.

"Bana Kahire'ye dönmemi ve kendilerinden haber gelene kadar beklememi söylediler. İki yıl önce onlardan haber aldım. Berlin'e gitmemi istiyorlardı. Gittim. Orada bir eğitim kursuna devam ettim, sonra Balkanlarda ve Akdeniz'in doğusunda çalıştım. Şubatta yeni bir iş konusundaki toplantıya katılmak üzere Berlin'e döndüm. Beni buraya gönderdiler."

"Sen bana ne diyorsun?" dedi öfkeyle Sonya. "Casus musun?"

"Evet."

"Sana inanmıyorum."

"Bak." VVolf valizlerden birini açtı. "Bu bir telsizdir, Rommel'e mesaj göndermek için." O valizi kapadı ve ötekini açtı. "Bu da ödeneğim."

Sonya para destelerine baktı. "Tanrım!" dedi. "Bu bir servet."

Kapı vuruldu. VVolf çantayı kapadı. Garson buz kovasının içine yerleştirdiği şampanyayı getirmişti. VVolf'a bakarak, "Bir kadeh daha getireyim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sonya sabırsızca. "Git sen."

Garson çıktı. VVolf şişeyi açtı, kadehi doldurdu, Sonya'ya verdi, sonra kendi desiseden bolca bir yudum aldı.

"Dinle," dedi. "Bizim ordu çölde kazanıyor. Onlara yardım edebiliriz. İngiliz güçleri hakkında bilgi sahibi olmaları gerek. Adamlarının sayısı, bölgeler, komutanların adları, silah ve aygıtların nitelikleri, eğer olanağı varsa da savaş planları. Biz Kahire'deyiz ve bu bilgileri elde edebiliriz. Almanlar duruma egemen oldukları zaman da kahraman oluruz."

"Biz mi?"

"Sen bana yardım edebilirsin. Ve ilk yapacağın şey de oturabileceğim bir yer sağlamak. İngilizlerden nefret edersen, değil mi? Onların yenildiğini görmek istemez misin?"

"Bunu kimse için yapmazdım ama sen başkasın." Sonya şampanyasını bitirdi ve kadehini yine doldurdu.

VVolf kadehi onun elinden aldı ve içti. "Sonya, eğer sana Berlin'den kart gönderseydim İngilizler içeri atarlardı. Öfkelen-meme,isin, çünkü artık durumu biliyorsun* Sesini alçalttı.**Yine eski günlere dönebiliriz. İyi yiyeceklerimiz, en iyisinden şampanyamız, güzel giysilerimiz, eğlenceli partilerimiz ve bir de

Amerikan arabamız olacak. Berlin'e gideceğiz, sen hep Berlin'de dansetmek istemişsindir, orada bir yıldız olacaksın. Almanya yeni bir ulus,dünyayı yönetmeye doğru gidiyoruz ve sen bir prenses olacaksın. Biz..?VVolff duraksadı, Söylediklerinin hiç biri Sonya'nın aklını gelmiyordu. Şimdi son kozunu oynamanın sırasıydı. "Fevzi nasıl?" Sonya gözlerini öne indirdi. "Çekip gitti, orospu." VVolff kadehini bıraktı ve ellerini Sonya'nın boynuna koydu. Sonya kıpırdamadan ona bakıyordu. VVolff ellerini üzerinden ayırmadan onu kalkmaya zorladı. "Bize yeni bir Fevzi bulacağım," dedi yumuş, k bir sesle. Sonya'nın gözlerinin birdenbire buğulandığını gördü. Elleri ipek giysinin üzerinden kadını okşamaya başladı. "Senin gereksinimini anlayan tek kişi benim." Wolff ağzını'onunkine yaklaştırdı,dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve kanatıncaya kadar ısırdı.

Sonya gözlerini kapadı ve, "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

* * *

Wolff, akşam serinliğinde Nil kıyısındaki ev olarak kullanılan teknelere doğru yürüyordu. Yaraları bereleri iyileşmiş, artık normale dönmüştü. Yeni beyaz bir giysi vardı sırtında, elinde de en sevdiği yiyeceklerle dolu iki çanta.

Zamalek adası sessiz ve dingindi. Kahire'nin merkezinin kulakları sağır edici gürültüsü şimdi ta suyun ötesinden hafifçe duyuluyordu. Sakin, çamurlu nehir kıyıda sıralanmış ev-teknelerle yavaş yavaş vuruyordu. Her biçim ve boyutta tekne vardı, parlak renklere boyanmışlardı, akşam güneşinde hepsi de göze hoş görünüyorlardı, lüks şeylerdi.

Sonya'ninki daha küçüktü ve öbürlerinden daha zengin döşenmişti. Kıydan güverteye bir iskele uzanıyordu, güverte rüzgâr alıyordu ama yeşil-beyaz çizgili bir tenteye güneşten de korunmaktaydı. VVolff tekneye ulaştı ve merdivenlerden inerek içeriye girdi. İçerisi eşya doluydu: koltuklar, divanlar, masalar, öteberi konmuş dolaplar. Başta küçük bir mutfak vardı. Tavandan yere kadar uzanan kahverengi kadife perdeler kamarayı ayırıyor, yatak odasını gizliyordu. Yatak odasının öbür tarafında, dümen yerinde bir banyo vardı.

Sonya bir divana oturmuş tırnaklarına oje sürüyordu. VVolff, bu kadar şapşal görünmesi şaşılacak şey, diye düşündü. Pamuklu bir giysi vardı sırtında yüzü asık, saçları da dağınıktı. Oysa daha yarım saat önce Cha-Cha kulübünde bir düş gibiydi.

VVolff çantalarını bir masanın üzerine koydu ve içindekileri boşaltmaya başladı. "Fransız şampanyası...İngiliz marmeladı... Alman sosisi... bildircin yumurtaları...İskoçya'dan gelme som balığı..."

Sonya başını kaldırıp baktı, hayretler içindeydi. "Kimse böyle şeyler bulamaz, savaştayız."

VVolff gülümsedi. "Kulali'de iyi müşterilerini anımsayan küçük bir bakkal dükkânı var."

"Güvenilir mi?"

"Benim nerede oturduğumu bilmiyor, bunun yanı sıra o dükkân Kuzey Afrika'da havyar bulabileceğin tek yerdir."

Sonya kalktı ve elini bir çantanın dibine soktu. "Havyar!" Kavanozun kapağını açtı ve parmaklarıyla yemeğe başladı. "Ne zamandır havyar yememiştim."

"Benim gittiğimden beri," diye VVolff onun sözünü tamamladı. Buz kutusuna bir şişe şampanya koydu. " Bir iki dakika beklersen havyarı soğuk şampanyayla yiyebilirsin."

"Bekleyemem."

"Sen zaten beklemeyi bilmezsin ki." VVolff çantaların birinden İngilizce bir gazete çıkararak göz gezdirmeye başladı. Bu kötü bir gazeteydi, savaş haberleri herkesin dinlediği BBC'den alınmıştı, yerel haberleri daha da berbattı: Mısırlı muhafif politikacıların konuşmalarını yayınlamak yasaktı çünkü. "Hâlâ burada benimle ilgili bir şey yok," dedi VVolff. Assyut'taki olayları Sonya'ya anlatmıştı.

Sonya, ağzı havyar dolu olduğu halde, "Onlar haber vermekte hep gecikirler," dedi.

"Öyle değil. Eğer cinayeti haber verirlerse nedenini de belirtmeleri gerekir ya da belirtmezlerse halk tahmin eder. İngilizler, halkın Mısır'da Alman casusları bulunduğundan kuşkulanmasını istemiyorlar. Durum kötüye benziyor."

Sonya giysisini değiştirmek için yatak odasına girdi. Perdenin arkasından seslendi: "Bu seni aramaktan vazgeçtikleri anlamına gelmez mi?"

"Hayır. Sokakta Abdullah'ı gördüm.JMısır polisinin aslında ilgilenmediğini söyledi ama işi kurcalayan bir Binbaşı Vandam varmış.»' VVolff kaşlarını çatarak gazeteyi bıraktı. Binbaşı

Vandam'ın Villa les Oliviers'e giren adam olup olmadığını bilmek isterdi. Keşke o gün adama daha dikkatli baksaydı, ama subayın yüzü kepiyle gölgelenmişti, bu yüzden karşı kaldırımdan karanlık bir boşluk gibi görünüyordu.

Sonya, "Abdullah nereden biliyormuş ?" diye sordu. "Bilmiyorum." Wolff omuz silkti. "O hırsızdır, her şeyi duyar. "Buz kutusunu açarak şişeyi çıkardı. Henüz şişe soğumamıştı ama VVolf susamıştı. Bardaklara şampanya doldurdu. Sonya giyimli olarak yatak odasından çıktı. VVolf un tahmin ettiği gibi giysisini değiştirmişti, saçları çok iyiydi, yüzü hafifçe ama akıllıca boyanmıştı, kiraz rengi bir giysiyle buna uygun ayakkabılar giymişti.

Birkaç dakika sonra iskelede ayak sesleri duyuldu ve kapı vuruldu. Sonya'nın taksisi gelmişti. İçkisini içti ve çıktı. Birbirlerine hoşça kal ya da güle güle demediler.

VVolf telsizi sakladığı dolaba yöneldi. İngiliz romanını ve şifreyi kapsayan kağıdı çıkardı. Şifre anahtarını inceledi. Bugün 28 Mayıs'tı. Buna 42 eklemesi gerekiyordu-yıl-romanın, mesajını kodlaması için gerekli olan sayfasını bulması için böyle yapmak zorundaydı. Mayıs beşinci aydı, o halde sayfadaki her beşinci harf hesaplanacaktı.

VVolf, GELDİM! ARAŞTIRIYORUM! TAMAMI!, mesajını göndermeye karar verdi. Kitabın yetmişinci sayfasının başından başlayarak H harfinin nerede olduğunu araştırdı. Her beşinci harf hesaba katılınca onuncu satırda oluyordu. Belki de onun şifresinde alfabenin onuncu harfiyle gösterilmesinin nedeni buydu, yani J ile. Bundan sonra bir A'ya gereksinimi vardı. Kitapta, H'den sonraki üçüncü harf bir A^dı. Sözcükteki A harfi bundan dolayı alfabenin üçüncü harfi olan C'yla gösteriliyordu. X gibi özelliği olan harfleri bulmanın da özel yöntemleri vardı.

Bu tip şifre bir kerelikti, teoride de uygulamada da dışına çıkılamayacak tipte bir şifre. Mesajı çözmek için dinleyicinin hem kitabı, hem de anahtarı olması gerekiyordu.

VVolf mesajını kodlayınca saatine baktı. Geceyarısı mesajı gönderecekti. Telsizi düzenleyene kadar daha birkaç saati vardı. Kendine bir şampanya daha doldurdu ve havyarı bitirmeye karar verdi. Bir kaşık buldu ve kavanozu eline aldı. İçti boştu. Sonya hepsini yemişti.

...

Havaalanı, aceleyle devedikenlerinden ve koca kayalardan temizlenmiş bir çöl parçasıydı. Rommel, yere yaklaşırlarken aşağıya baktı. Alman komandolarının savaş alanı yakınlarındaki küçük yolculuklarda kullandıkları hafif bir uçak olan Storch sinek gibi indi, tekerlekleri uzun ön bacaklarının bitimindeydi. Uçak durdu ve Rommel yere atladı.

Önce onu etkileyen tozdan çok ısı oldu. Gökyüzünde hava buraya göre serin sayılırdı, şimdi kendini fırına girmiş gibi hissediyordu. Hemen terlemeye başladı. Soluk alır almaz ince bir kum tabakası dudaklarını ve ağzını kapladı. İri burnuna bir sinek kondu, Rommel sineği kovdu.

Rommel'in haberalma subayı Von Mellenthin kumların arasından ona doğru koşuyor, çizmeleri kumlara battıkça toz bulutları havalanıyordu. Heyecanlı görünüyordu. "Kesselring burada," dedi.

"Ach, das noch," dedi Rommel. "Bütün gereksindiğim bu." Gülümseyen mareşal Kesselring, Rommel'in Alman silahlı kuvvetlerinde hoşlanmadığı herşeyin simgesi idi. Kesselring bir Genelkurmay subayıydı ve Rommel Genelkurmay'dan nefret ederdi. Alman Hava Kuvvetlerinin kurucularındandı ve Hava Kuvvetleri bu çöl savaşında bir çok kez Rommel'i yenik düşürmüştü, hepsinin kötüsü de züppeydi. Sert yorumlarından biri Rommel'in kulağına gelmişti. Kesselring, Rommel'in astlarına kaba davrandığından yakınlıkla şöyle demişti: "VVuerttembergli gibi davranmamasını ona söylemekte yarar var." VVuerttemberg, Rommel'in dünyaya geldiği taşra kentiydi ve bu da Rommel'in zaten hep savaştığı haksız bir yargıydı.

Rommel, von Mellenthin'le birlikte makam arabasına doğru kumların üzerinde sendeleyerek yaklaştı. "General Cruevvell ele geçirildi," dedi von Mellenthin. "Kesselring'e yönetimi almasını söylemek zorunda kaldım, öğleden sonrayı seni bulmaya çalışmakla geçirdi."

"Beterin beteri vardır," dedi Rommel ters bir tavırla. Makam arabasının arkasına bindiler, bu kocaman bir kamyondu. Güneş de geliyordu. Kesselring bir haritanın üzerine eğilmiş sağ eliyle çizgi çiziyor, sol eliyle de sinekleri kovuyordu. Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Sevgili Rommel, Tanrı'ya şükür döndün," dedi yumuşak bir sesle.

Rommel kepini çıkardı. "Savaştaım," diye homurdandı.

"Ben de katıldım. Ne oldu."

Rommel haritayı gösterdi. "Bu Gazala hattı." Gazaîa'nın

güney kıyısından çölün elli mil içine kadar mayın döşenmişti. "Hattın güney ucunu kuşattık ve onları arkadan vurduk."

"İyi fikir. Peki aksayan ne oldu?"

"Benzinimiz ve cephanemiz bitti." Rommel kendini atar gibi oturdu, birdenbire yorgunluk hissetmişti. "Bir kez daha," diye ekledi. Güney Saha Komutanı olarak Rommel'in cephanesinden Kesselring sorumluydu, ama mareşal kendisine yöneltilen eleştiriye dikkat etmemiş görünüyordu.

Bir emir eri üzerinde çay fincanları bulunan bir tepsiyle geldi. Rommel çayını yudumladı. Çayın içinde kum vardı.

Kesselring konuşma tonuyla, "Emrinizdeki subaylardan birinin rolünü oynayarak alışılmadık bir deney yaşadım bugün," dedi.

Rommel homurdandı. Yine bir alay konusu çıkacaktı bunun arkasından, yemin edebilirdi. Şimdi Kesselring'le dalaşmak değil, o savaşı düşünmek istiyordu.

Kesselring konuşmasını sürdürdü. "Doğrusu elim kolum emir vermeyen ve ulaşılamayan bir komutana bağlı olarak kalmayı çok zor buldum."

"Ben savaşın ortasındayım, emirlerimi orada verdim."

"Yine de bağlantı kurabilirsiniz."

"Bu İngilizler'in savaş yöntemidir," dedi Rommel. "Generaller ateş hattının millerceötesindedirler, bağlantıyı korurlar. Ama ben kazanıyorum. Cephanem olsaydı şimdi Kahire'deydim."

"Kahire'ye gitmeyeceksiniz," dedi Kesselring sertçe.

•Tobruk'a gidiyorsunuz. Ben Malta'yı alıncaya kadar orada kalacaksınız. Bunlar Führer'in buyruqlarıdır."

"Elbette." Rommel o tartışmayı yeniden açmak istemiyordu, henüz sırası değildi. Tobruk hemen varılması gereken hedefti. Bir kez liman alındıktan sonra Avrupa'dan gelen konvoylar-yetersiz de olsalar-ön hatta kestirmeden gelebilirledi, çok benzin harcanmasına neden olan ve çölü geçerek yapılan o uzun yolculuğa da gerek kalmazdı. "Tobruk'a varmak için Gazala Hattını yarmamız gerek."

"Sonra ne yapacaksınız.?"

"Geri çekilecek ve yeniden toparlanacağım." Rommel, Kesselring'in kaşlarını kaldırdığını gördü. Mareşal, Rommel'in gerilemekten ne kadar nefret ettiğini bilirdi.

"Peki düşman ne yapacak?" Kesselring soruyu, haberalma subayı olarak düşmanın durumunun ayrıntıları konusundan sorumlu olan von Mellenthin'e yöneltmişti.

"Bizi kovalayacaklar ama hemen değil," dedi von Mellenthin. "Neyse ki uygun fırsatlardan yararlanmakta hep yavaşlırlar. Ama er geç kaçacaklardır."

Rommel, "Sorun nerede ve ne zaman olacağı," dedi.

Von Mellenthin, "Gerçekten öyle," diyerek aynı düşüncede olduğunu belirtti. İkircikli gibi görünüyordu, sonra, "Bugünkü haber bültenlerinde sizi ilgilendirecek bir şey var, efendim," dedi. "Casus geldi."

"Casus mu?" Rommel kaşlarını çatı. "Ha, demek o!" Şimdi anımsamıştı. Casus o uzun maraton yürüyüşüne başlamadan yetişmek için Gialo'ya, Libya çölünün içerlerine kadar uçmuştu. Casusun adı VVolff'tu. Rommel onun yürekliliğinden etkilenmişti ama şansını konusunda karamsardı.

"Nereden arıyordunuz?"

"Kahire'den."

"Öyleyse oraya vardı. Bunu yapabildiyse her şeyi yapabilir demektir. Belki kaçışı da ayarlayabilir."

Kesselring söze karıştı: "Tanrım, casuslara güvenmiyorsunuz değil mi?"

"Ben kimseye güvenmiyorum!" dedi Rommel. "Herkesin güvendiği benim."

"İyi." Kesselring her zamanki gibi sakindi. "Bildığınız gibi haberalma örgütü hiç bir zaman çok kullanılmaz ve yalnız casuslardan oluşan bir haberalma örgütü de en kötüsüdür."

"Aynı düşüncedeyim," dedi Rommel biraz daha sakın bir tavırla. "Ama bu seferkinin değişik olacağı konusunda bir duygu var içimde."

"Bundan kuşkuluyum," dedi Kesselring.

Elena Fontana aynada yüzüne baktı ve yirmi üç yaşındayım, diye düşündü, görünüşüm bozuluyor olmalı.

Elena aynaya biraz daha yaklaştı ve kendisini dikkatle inceledi, yıpranma izleri araştırıyordu. Genel havası yetkindi. Yuvarlak kahverengi gözleri dagbaşmdaki bir kaynak kadar duruydu. Kırıksık yoktu yüzünde. Bu çocuksu bir yüzdü, özenle bezenile yaratılmıştı, kimsesiz bir çocuk saflığı taşıyordu. Elena en güzel parçasını denetleyen bir koleksiyoncu gibiydi: yüzünü kendisine ait bir nesne gibi düşünüyordu, bedeninin bir parçası değil. Gülümsedi, aynadaki yüz de ona gülümsedi. Bu küçük, içten bir gülümsemeydi, yaramazca bir havası da vardı: Elena gülümsemesinin bir erkeğe soğuk terler döktüreceğini biliyordu.

Notu aldı ve yine okudu.-

Perşembe

Sevgili Elena'm,

Korkarım bu iş bitti. Karım öğrendi. Durumu düzelttik ama ben bir daha seni hiç görmeyeceğime söz verdim. Tabii sen yine aynı katta oturabilirsin ama artık kirayı ben ödeyemem. Böyle olduğuna üzgünüm ne var ki ikimiz de bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk sanırım. Talihin açık olsun.

Senin
Claude

Tam Elena'nın düşündüğü gibiydi.

Notu ve ucuz cümlelerini yırttı. Claude şişman, yarı Fransız, yarı Yunanlı bir işadamıydı, Kahire'de üç, İskenderiye'de de bir lokantası vardı. Kültürlü, neşeli ve iyi bir adamdı ama iş ciddiye binince Elena için hiç bir şey yapmamıştı.

Elena, altı yılda bu üçüncü diye düşündü.

Borsa acentası Charles'la başlamıştı. Elena on yedi yaşındaydı, parası yoktu, işsizdi ve eve gitmeye korkuyordu. Charles ona bir kat tutmuş ve her salı gecesi gelmişti. Kendisini Bir tabak tatlıymış gibi kardeşine peşkeş çekmeye kalkınca Elena adamı dehlemişti. Sonra Johnny ortaya çıkmıştı, üçünün en iyisi buydu, karısını boşayıp Elena'yla evlenmek istemiş ama Elena bu öneriyi kabul etmemişti. Şimdi de Claude gitmişti işte.

Elena daha başından bu işte bir gelecek olmadığını biliyordu.

Kopmalarının suçu onlarda olduğu kadar Elena'daydı da. Görünürdeki nedenler-Charles'ın kardeşi, Johnny'nin önerisi, Claude'un karısı-yalnızca bir takım bahanelerdi ya da belki etkili olabilecek şeyler. Asıl neden hep aynıydı: Elena mutsuzdu.

Başka bir ilişki umudu düşündü. Başına neler geleceğini biliyordu. Bir süre Shari Kasr-el-NN'deki Barclays Bank'taki küçük hesabıyla geçinecekti, hayatında bir erkek olduğu zaman para biriktirmeyi her zaman becermişti. Sonra yavaş yavaş denge bozulacak, bir dans topluluğunda iş bulacaktı, bir kulüpte birkaç gün bacağına, kalçasını sallayacaktı. Sonra... Elena aynaya baktı, dördüncü aşığını gözünün önünde canlandırdıkça bakışları süzülüyordu. Belki de bu bir İtalyan olacaktı, ateşli gözlü, parlak saçlı, elleri özenle manikürlenmiş...Elena ona gazetecilerin içki içtiği Metropolitan Otel'i'nin barında rastlayabilirdi. Adam kendisiyle konuşacak, sonra da bir içki ısmarlamayı önerecekti. Elena da ona gülümseyecekti ve artık adam haptı yutmuştu. Ertesi akşam yemeğe gitmek üzere sözleşeceklerdi. Elena onun kolunda lokantaya girerken solukları kesecek kadar güzel olacaktı. Bütün başlar ona doğru dönecek ve adam da gururlanacaktı. Birkaç kez daha buluşacaklardı. Adam ona armağanlar verecekti. Sonra Elena'ya bir iki pas verecek üçüncü pası da başarılı olacaktı. Elena onunla sevişmekten zevk alacaktı-yakınlıktan, dokunaklı sözlerden, okşayıcı davranışlar-dan-ve adama kendini bir kral gibi hissettirecekti. Adam Elena'yı sabaha karşı bırakacak, ama akşam yine gelecekti. Artık lokantalara gitmeye son vereceklerdi. "Çok riskli" diyecekti adam, ama dairede gittikçe daha çok zaman geçirmeye başlayacaktı, bu arada kirayı ve faturaları ödemeyi de üstlenecekti. Elena ondan sonra istediği herşeye sahip olacaktı: bir yuva, para ve sevgi. Niçin bu kadar talihsiz olduğunu merak etmeye başlayacaktı. Adam yarım saat geç kalsa huysuzluk edecekti. Eğer karısından biraz çokça söz edecek olsa surat asacaktı. Artık adamın kendisine armağanlar vermediğinden yakınacak, verdiği zaman da kayıtsızca kabul edecekti. Adam kızacak ama bırakamayacaktı da çünkü bu kez Elena'nın öpücüklerini, güzel bedenini isteyecek, özleyecekti. Hem Elena hâlâ kendisini bir kral gibi hissettirecekti, yatakta ona. Adamın konuşmasını sıkıcı bulacak, ondan verebileceğinden çok tutku isteyecekti, kavgalar olacaktı. Sonunda kriz kendini gösterecekti. Adamın karısı kuşkulanacak, bir çocuk hastalancak, adam altı

aylık bir iş yolculuğuna çıkacak ya da parayı kesecekti. Ve Elena gene başladığı yere gelecekti: itilmiş, gözden düşmüş, yalnız ve bir yıl daha yaşlı.

Gözleri sabitleşti ve yine aynada yüzünü gördü. Bütün bunların nedeni yüzüydü. Bu amaçsız hayatı sürdürmesinin nedeniydi. Çirkin olsaydı böyle yaşamayı hep özleyecek ve boşluğunu hiç bir zaman öğrenemeyecekti. Beni sen baştan çıkardın, diye düşündü, beni aldattın, başka biriymişim gibi yaptın. Sen benim yüzüm değilsin, sen bir maskesin. Hayatımı kaydırmaya son vermelisin.

Ben güzel, tatlı konuşan bir Kahireli değilim, ben İskenderiyeli yoksul bir kızım.

Ben özgür dedikleri kadınlardan değilim. Ben bir orospuya en yakın şeyim.

Ben Mısırlı değilim, Yahudiyim.

Adım Elena Fontana değil, Abigail Asnani.

Ve ben yuvama gitmek istiyorum.

...

Kahire'de Yahudi Ajansı'ndaki masada oturan genç bir adam bir yarmulka giymişti. Çenesinde küçücük bir sakalı vardı, yanakları tıraşlıydı. Elena'nın adını ve adresini sordu. Elena verdiği kararı unutarak ona adının Elena Fontana olduğunu söyledi.

Gençadamın kafası karışmışa benziyordu. Elena buna alıştı. Erkeklerin çoğu kendilerine gülümsediği zaman allak bullak olurdu. Adam, "Acaba," dedi. "Yani bana Filistin'e niçin gitmek istediğinizi söyler miydiniz?"

"Ben Yahudiyim," dedi Elena sertçe. Bu çocuğa hayatını açıklayamazdı. "Bütün ailem öldü. Hayatımı harcıyorum. Birinci bölüm gerçek değildi, ama ikincisi gerçektir."

"Filistin'de ne yapacaktınız?"

Elena bunu düşünmemişti. "Herhangi bir şey."

"Orada daha çok tarımla ilgili işler vardır."

"Güzel."

Adam tatlı tatlı gülümsedi. Uzlaşmacılığını yeniden kazanıyordu. "Sizi kırmak amacıyla söylemiyorum ama elleriniz hiç de çiftçi eline benzemiyor."

"Hayatımı değiştirme niyetlisi olmasaydım. Filistin'e gitmek istemezdim."

"Evet." Adam kalemiyle oynuyordu. "Şimdi ne iş yapıyorsunuzuz?"

"Şarkı söylüyorum, şarkı söyleyemediğim zaman dansediyorum, dansedemediğim zaman da masalara hizmet ediyorum." Bu aşağı yukarı gerçektir. Dediklerinin üçünü de şu ya da bu zaman yapmıştı, ama başarıyla yapabildiği tek şey dansetmektir. "Size söyledim, hayatımı harcıyorum. Bütün bu sorular niçin? Filistin şimdi yalnızca kolej bitirmişleri mi kabul ediyor?"

"Böyle bir şey yok," dedi adam. "Ama oraya gitmek çok zor. İngilizler bir kota koydular ve her yer Nazilerden kaçanlarla doldu."

"Niçin bunu bana daha önce söylemediniz?" diye sordu Elena öfkeyle.

"İki nedeni var. Biri şu; biz yasal olmayan yollarla da oraya sizi sokabiliriz. İkincisini...açıklamak biraz zaman alır. Bir dakika bekler miydiniz? Birine telefon etmem gerek."

Elena, yer olmadığını söylemeden kendisini sorguya çektiği için adama hâlâ kızılıyordu. "Beklememde bir yarar olduğundan emin değilim."

"Var, size söz veriyorum. Bu çok önemli. Yalnızca bir iki dakika."

"İyi."

Adam telefon etmek için arka taraftaki bir odaya girdi. Elena sabırsızlıkla bekliyordu. Hava ısınmaya başlamıştı, odadaki vantilatör de hiç iyi değildi. Elena kendini biraz aptal hissediyordu. O buraya içgüdüyle gelmişti, göçmen olacağını hiç düşünmemişti. Kararlarının çoğu böyleydi. Kendisine soru soracaklarını tahmin etmeliydi, onların sorularına hazırlanmış olabilirdi. Daha başka bir şey giyebilirdi, daha az göze çarpan bir şey.

Genç adam geri döndü. "Çok sıcak," dedi. "Sokağa çıkıp soğuk bir şey içelim mi?"

İşte oyun başladı, diye düşündü Elena. Ona haddini bildirmeye karar verdi. Adam ölçüp biçen bir bakışla süzdükten sonra, "Hayır. Siz bana göre çok gençsiniz," dedi.

Adam müthiş utanmıştı. "Lütfen beni yanlış anlamayın. Sizi tanıştırmak istediğim biri var, o kadar."

Acaba inansam mı, diye düşündü Elena. Kaybedecek hiç bir şeyi yoktu ve susamıştı. "Peki".

Adam ona kapıyı açtı. Ani bir sıcak dalgası hissederek eski püskü arabaların, bozuk taksilerin arasından geçip karşı kaldırıma ulaştılar. Çizgili bir tentenin altından geçerek serin bir kahveye girdiler. Genç adam limon suyu istedi, Elena da cin tonik.

"Demek yasa dışı yollardan da insanları götürebiliyorsunuz?" diye sordu Elena.

"Bazan." Adam bir yudumda limonatasının yarısını içti. "Bunun nedenlerinden biri o kişinin baskı altında olması. Size soru sormamın nedeni buydu."

"Ben baskı altında değilim."

"Öteki neden de o kişinin amacımıza hizmet eden şeyler yapmış olması."

"Yani Filistin'e gitme hakkını kazanmam gerek mi demek istiyorsunuz?"

"Bakin, belki bir gün bütün Yahudiler oraya gidip yaşama hakkına sahip olacaklar. Ama henüz kotalar geçerliken bir ölçüt olmalı."

Elena "Kiminle yatmam gerekiyor?" diye sormamak için kendini zor tutuyordu. Hepsini aynı kapıya çıkar, diye düşündü, adam kendisini şu ya da bu biçimde kullanmak istiyordu. Elena, "Ne yapmam gerek?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Ben sizinle pazarlık edemem, özel durumlar dışında Mısırlı Yahudiler Filistin'e giremezler ve sizde özel bir durum oluşturmuyorsunuz. Bu kadar."

"Öyleyse bana ne söylemeye çalışıyorsunuz ?"

"Filistin'e gidemezsiniz ama yine de amaç için çalışabilirsiniz."

"Dilinizin altında ne var?"

"İlk işimiz Nazilerin hakkından gelmektir."

Elena güldü. "Elimden geleni yapacağım."

Adam bunu duymamazlıktan geldi. "İngilizlerden çok hoşlanmayız ama Almanların düşmanı bizim dostumuzdur. Bu durumda şimdi İngiliz Haberalma Örgütüyle çalışıyoruz. Onlara yardım edebileceğinizi düşünüyorum."

"UluTanrım! Nasıl?"

Masaya bir gölge vurdu ve genç adam başını kaldırıp baktı. "Ah!" dedi. Sonra Elena'ya baktı. "Sizi arkadaşım Binbaşı VWilliam Vandam'la tanıştırmak istiyorum."

...

Vandam, uzun boylu iri yapılı bir adamdı, geniş omuzları, güçlü bacakları bir zamanlar spor yaptığını ortaya koyuyordu ama yine de Elena onun kırkına yaklaştığını ve biraz da kaslarının yumuşadığını tahmin etti. Yuvarlak, açık seçik bir yüzü vardı, saçları kestane rengiydi ve biraz uzatsa kıvrıkcılığı belli olacak gibiydi. Elena'nın elini sıkı, oturdu, bir sigara yaktı ve bir de cin söyledi.

Sert bir anlatımı vardı, hayatı çok ciddi bir şey olarak düşünüyor ve kimsenin aptallık etmesini istemiyor gibiydi.

Elena, onun tipik bir soğuk İngiliz erkeği olduğunu düşündü.

Yahudi Ajansında görevli genç adam binbaşıya "Haberler nasıl?" diye sordu.

"Gazala Hattı yerli yerinde, ama onun ötesinde durum gittikçe keskinleşiyor."

Vandam'ın sesi insanı şaşırtıyordu. İngiliz subayları genellikle sıradan Mısırlılar için küçümsemenin simgesi olan üst sınır diliyle sözcükleri uzata uzata konuşurlardı. Vandam'ın kesin ama yumuşak tonlu bir konuşması vardı R harfinin üzerine hafifçe basıyor, seslileri yuvarlıyordu. Elena konuşmasında bir taşraılık izi bulunduğunu hissederek gibiydi ama bunu nereden çıkardığını da bilemiyordu.

Sormaya karar verdi: "Nerelisiniz Binbaşım?"

"Dorsetliyim. Niçin sordunuz?"

"Şivenizin nereden geldiğini merak ediyordum da."

"İngiltere'nin güneyindenim. İyi bir gözlemcisiniz. Dilimin çalmadığını sanırdım."

"Yalnızca bir iz var."

Vandam bir sigara daha yaktı. Elena onun ellerine baktı. Vandam'ın elleri ince uzundu, bedenine pek uymuyor gibiydi. Tırnakları manikürlüydü, derisi beyazdı, yalnız sigarayı tuttuğu yerlerde sarı lekeler vardı.

Genç adam ayağa kalktı. "Binbaşı Vandam size her şeyi açıklayacak. Onunla çalışacağınızı umarım, bunun çok önemli olduğuna inanıyorum."

Vandam onun elini sıkı ve teşekkür etti. Genç adam dışarı çıktı. "Bana kendinizden söz edin," dedi Vandam, Elena'ya.

"Hayır," diye karşılık verdi Elena. "Siz bana kendinizden söz edin."

Vandam kaşını kaldırarak genç kadına baktı, biraz irkilmiş ve şaşırmış gibiydi, birden soğukluğundan iz kalmamıştı. "Olur," dedi sonra. "Kahire, subaylarla ve bir sürü giz bilen adamla dolu.

Bizim gücümüzü, zayıflığımızı ve planlarımızı biliyorlar. Düşman bu gizleri bilmek istiyor. Şu anda Almanların da Kahire'de bilgi peşinde koşan adamları olduğundan eminiz. Benim görevim onlara engel olmak."

"Basitmiş."

Elena, binbaşının bütün söylediklerini ciddiye aldığına dikkat etti. Bunu onda mizah duygusu olmamasına verdi ama aynı zamanda bundan hoşlandı da: erkekler şimdiye kadar onun konuşmalarını bir barın arkasından gelen müzik ya da hoş, anlamsız bir gürültü saymışlardı.

Vandam bekliyordu. "Sıra sizde," dedi.

Birden Elena ona gerçeği söylemek istedi. "Ben değersiz bir şarkıcı ve sıradan bir dansözüm, ama bazan masrafımı ödeyecek zengin biradam bulurum."

Vandam bir şey söylemedi.

"Sizi çok mu şaşırttım?"

"Şaşırmamalı mıydım!"

Elena uzaklara baktı. Vandam'ın ne düşündüğünü biliyordu. Şimdiye kadar Elena'ya kibarca davranmıştı, kendi sınıfından, saygıdeğer bir kadınmış gibi. Şimdi yanıldığını anlamıştı. Vandam'ın tepkisi beklediği gibiydi, ama Elena yine de bir öfke duydu. "Evlenince çoğu kadının yaptığı da bu değil mi? Masraflarını ödeyecek bir adam bulmak!"

"Evet" dedi Vandam soğuk bir tavırla.

Elena ona baktı. İçinden bir şeytanlık geliyordu. "Yalnız ben onlarla sıradan bir ev kadınından biraz daha çok ilgileniyorum."

Vandam bir kahkaha attı. Birden değişik bir adam olmuştu. Başını arkaya attı, kol i arını ve bacaklarını uzattı, gövdesinin bütün gerilimi gitti. Kahkahası kesildiğinde iyice rahatlamıştı. Birbirlerine gülümsediler. Az sonra Vandam bacak bacak üzerine attı. Bir sessizlik oldu. Elena kendini sınıfta kıkırdayan küçük bir öğrenci kız gibi hissediyordu.

Vandam tekrar ciddileşmişti. "Benim sorunum bilgi edinmek, dedi. "Bir İngiliz kimse bir şey söylemiyor.Burası senin yerin. Çünkü sen Mısırlısın, kulağıma gelmesi olanaksız dedikoduları Ve sokak konuşmalarını duyarsın. Yahudi olduğun için de bunları bana aktarırısın umarım."

"Ne gibi dedikodular?"

"İngiliz ordusunu merak eden herkesle ilgileniyorum!"

Vandam duraksadı. Elena'ya ne kadar açılması gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Özellikle... Şu sıra Alex VVolf adında bir

adamı arıyorum. Kahire'de otururdu ve son günlerde kente döndü. Oturacak bir yer arıyor olabilir ve büyük olasılıkla çok parası var. Kesinlikle İngiliz kuvvetleri hakkında araştırma yapıyordur."

Elena omuz silkti. "Bu kadar tantanadan sonra benden çok daha dramatik bir şey istenecek sanıyordum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Rommel'le vals yapıp ceplerini boşaltmak filan..."

Vandam yine güldü. Elena, ben bu gülüşün meraklısı olabilirim, diye düşünüyordu.

"Bayağı akla yakın, yapar mısın?"

"Bilmem," dedi Elena. Ama şunu biliyorum ki, diye düşündü, zevk aldığım için konuşmayı uzatmaya çalışıyorum.

Vandam öne eğildi. "Sizin gibi kişilere gereksinmem var, Bayan Fontana." Vandam'ın kibarca söylediği soyadı Elena'ya aptalca geldi. "Gözlemcisiniz, çok iyi bir görünüşünüz var, akıllı olduğunuz da belli, lütfen çok açık konuştuğum için beni başışjayın?"

"Özür dilemeyin, bundan hoşlanıyorum," dedi Elena. "Konuşun lütfen."

"Adamlarımın çoğu pek güvenilir değillerdir. Bu işi para için yapıyorlar, oysa sizin daha iyi bir gerekçeniz var."

"Bir dakika," diye onun sözünü kesti Elena. "Ben de para istiyorum. Bu işten ne kadar alınıyor?"

"Getirdiğiniz bilgiye bağlı."

"En azı nedir?"

"Hiç bir şey."

"Bu benim umduğumdan biraz daha az."

"Ne kadar istiyorsunuz?"

"Bir beyefendi olarak oturduğum dairenin kirasını ödersiniz herhalde." Elena dudağını ısırды, durumu böyle ortaya koymak ona çok profesyonelce geliyordu.

"Ne kadar?"

"Ayda yetmiş beş."

Vandam'ın kaşları kalktı. "Nerede oturuyorsunuz, sarayda filan mı?"

"Fiyatlar yükseldi. Duymadınız mı? Bütün İngiliz subayları oturacak yer sıkıntısı çekiyorlar."

"Dokunaklı." Vandam kaşlarını çattı. "Ayda yetmiş beşi hak etmek için çok yararlı olmanız gerek."

Elena omuz silkti. "Niçin denemiyoruz?"

"İyi bir pazarlıkçısınız." Vandam gülümsedi. "Bir aylık deneye evet."

Elena kazanmış görünmemeye çalışıyordu. "Sizinle nasıl ilişki kuracağım?"

"Bana mesaj gönderin." Vandam cebinden bir kalemle kağıt çıkardı, yazmaya başladı. "Size Genelkurmayın ve evimin telefon numaralarını vereceğim. Sizden haber alır almaz evinize geleceğim."

"Oldu." Elena binbaşının dairesi hakkında ne düşüneceğini merak ederek adresini yazdı. "Görülürseniz ne olacak?"

"Bir şey farkeder mi?"

"Bana kim olduğunuzu sorabilirler."

"İyi, o zaman en iyisi gerçeği söylersiniz."

Elena gülümsedi. "Aşığım olduğunuzu söylerim."

Vandam ona baktı. "Çok iyi."

"Ama siz de rolünüzü iyi oynamalısınız." Elena'nın yüzü çok ciddiye "Kollarınız çiçeklerle dolu olmalı, kutu kutu çikolata getirmelisiniz."

"Silmem ki..."

"İngiliz erkekleri metreslerine çiçekler ve çikolatalar vermezler mi?"

Vandam, gözünü kırpmadan genç kadına bakıyordu. Elena, Vandam'ın gözlerinin gri olduğunu farketti. "Bilmem," dedi Vandam kayıtsız bir sesle, "Hiç metresim olmadı."

Elena, ondan çok başka olduğumu belirtmeye devam edeceğim, diye düşündü. "O zaman öğrenecek çok şeyiniz var demektir."

"Eminim. Bir içki daha ister miydiniz?"

Elena, işte şimdi kovuldum, diye düşündü. Sen artık biraz fazla kaçırıyorsun Binbaşı Vandam. Sende kesin bir doğruluk duygusu var, olayları yönetmekten hoşlanıyor gibisin, çok buyurgansın. Ben seni parmağımın ucunda oynatabilirim, kendini beğenmiş havanı da bozarım, sana biraz kötülük edebilirim.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Elena. "Gitmem gerek."

Vandam ayağa kalktı. "Sizden bir an önce haber bekliyorum."

Elena onun elini sıktı ve yürüdü. Nedense Vandam'ın arkasından bakmadığını da hissetti.

Vandam, İngiliz, Mısır Birliğindeki resepsiyon için sivil giyindi. Karısı sağken hiç bir zaman "Birliğe" gitmezdi. "Bayağı"

olduğunu söylerdi. Vandam bayağı sözcüğünü doğru söylemesini, yoksa kendisini taşra züppesi sanacaklarını söylerdi. Karısı da zaten taşra züppesi olduğunu, ancak Vandam'ın da klasik eğitimini ortaya koymaktan vazgeçmesini belirtirdi.

Vandam o zamanlar karısını severdi, şimdi de seviyordu.

Karısının babası zengin bir adamdı, yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için diplomat olmuştu. Kızının bir postacının oğuluyla evlenmesine sevinmemişti. Vandam'ın burslu olarak liseye ve Londra Üniversitesi'ne devam ettiğini daha sonra kendi kuşağının genç subayları arasında önemli bir yeri olduğunu öğrenmesine karşın yine de pek yumuşamamıştı. Ne var ki kızı her konuda olduğu gibi bunda da katıydı ve sonunda baba evliliği iyi niyetle kabul etmişti. İşin garibi babalar anlaşımlar, yazık ki anneler birbirlerinden hiç hoşlanmamışlar ve ilişkileri nezaketin gerektirdiğinden öteye gitmemişti.

Bunların hiç birinin Vandam'ı pek etkilediği yoktu, dahası karısının tersliğine, buyurganlığına ve katı yürekliliğine de aldırımıyordu. Angele çekici, gururlu, güzel bir kadındı. Vandam'a göre kadın dediğin onun gibi olmalıydı ve kendini talihli sayıyordu.

Elena Fontana'yla arasındaki çelişki bu kadar keskin olamazdı.

Motosikletine binip birliğin yolunu tuttu. Bu BSA 350 Kahire için çok kullanışlıydı. Motosikletini yıl boyu kullanabiliyordu, zaten havalar da genellikle iyi giderdi. Motosikletin bir iyiliği de otomobillerin, taksilerin beklemesi gereken yerlerden geçebilmesiydi. Hızlı da gidiyor üstelik Vandam'a değişik bir heyecan veriyordu. Onu sanki gençlik yıllarına döndürüyordu, böyle bir araç isteyip de parasızlıktan alamadığı yıllara...Angele doğal olarak birlik gibi bunu da küçümsüyordu-iğrenç bir şeydi bu Motosiklet ona göre- ama bu kez Vandam ona şiddetle karşı çıkmıştı.

Vandam, motosikletinden indiği zaman hava artık serinlemekteydi. Kulüp binasının önünden geçerken pencerelerden birinden içeri göz attı ve oyun oynamakta olduğunu gördü. Ama girmede ve bahçeye doğru yürüdü.

Bir bardak sherry aldı ve kalabalığa karıştı. Tanıdıklarına selâm veriyor, gülümsüyordu. Müslüman konuklar için çay vardı ama çoğu çay içmiyordu. Sherry'sinden bir yudum aldı, acaba barmen martini yapmayı bilir mi, diye düşündü.

Bitişikteki Mısırlı subayların kulübüne baktı, keşke orada

olup onlarla konuşabilseydi. Biri adını söyleyince döndü ve kadın doktoru gördü. Adını anımsaması için yine biraz düşünmesi gerekti. "Dr. Abuthnot."

"Burada biçimci olmasak da olur," dedi doktor. "Adım Joan."

"VWilliam. Kocanız burada mı?"

"Evli değilim."

"Bağışlayın beni? Şimdi onu yeni bir gözle görüyordu. Kadın bekardı, kendisi de dul ve bir hafta içinde üçüncü kez herkesin içinde konuşuyorlardı. Bu durumda İngiliz kolonisi açısından sözlü sayılırlardı. "Operatörsünüz değil mi?"

Doktor gülümsedi. "Bugünlerde bütün yaptığım insanları dikip yamak, evet, ama savaştan önce operatördüm."

"Nasıl becerdiniz bunu? Bir kadın için kolay iş değil."

"Dişimi tırnağıma takıp uğraştım." Hâlâ gülümsüyordu, ama Vandam onun kızdığını anladı. "Sizin için pek toplum kurallarına aldırılmaz dediler."

Vandam kendini toplum kurallarına sıkı sıkı bağlı biri kabul ederdi. "Nasıl?" diye sordu şaşırarak.

"Çocuğunuzu kendiniz yetiştiriyorsunuz."

"Başka seçeneğim yok ki. Onu İngiltere'ye göndermek isteseydim de yapamazdım. Vize alabilmek için ya sakat olmak gerek ya da general."

"Ama zaten bunu yapmak da istemiyorsunuz."

"Hayır."

"Benim söylemek istediğim de bu."

"O benim oğlum," dedi Vandam. "Onu başka birinin yetiştirmesini istemiyorum. O da böyle bir şeyi istemiyor."

"Anlıyorum. Bazı babalar böyle düşünürler...Erkekçe bir tavır değil."

Vandam kaşlarını kaldırarak ona baktı ve şaşkınlıkla kadının kızardığını gördü. "Haklısınız sanırım," dedi. "Konuyu hiç bu açıdan düşünmemiştim."

Kendimden utanıyorum, ne kadar meraklı davrandım. Bir içki daha ister miydiniz?"

Vandam bardağına baktı. "Gerçek bir içki bulmak için içeri girmem gerektiğini düşünüyorum."

"Size başarılar dilerim." Doktor gülümsedi ve yanından uzaklaştı.

Vandam bahçeyi geçerek kulüp binasına yöneldi. Doktor çekici bir kadındı, yürekli ve akıllıydı, üstelik kendisini daha iyi tanımak istediğini de açığa vurmuştu. Vandam, canı cehenneme,

neden acaba kendimi ona karşı bu kadar kayıtsız hissediyorum, diye düşündü. Bütün bu insanlar birbirimize çok yakıştığımızı düşünüyorlardır, haklılarda.

İçeri girdi ve barmenle konuştu. "Cin, Buz. Bir de zeytin. Bir, iki damla da sek vermut."

Martini fena olmamıştı. Vandam iki kadeh daha içti. Ve yine o Elena denen kadını düşündü. Kahire'de onun gibi binlercesi vardı. Mısırlısı kadar Yunanlısı, Yahudisi, Suriyelisi ve Filistinlisi... Bunlar zenginlerin gözlerini kamaştırdıkları sürece dansözlük yaparlardı. Çoğunun da evlenip İskenderiye'de, Paris'te ya da Surrey'de büyük bir evde yaşamak gibisinden fantazileri vardı, doğal olarak bu fantazilerin sonu düş kırıklığıydı.

Bu kadınların hepsi de kedi gibi bedenlere, diri göğüslere sahiptiler, bacakları inceydi ama Vandam nedense Elena'yı onlardan ayrı tutma eğilimindeydi. Kızda acı çekmiş insanlara özgü bir gülümseme vardı. Onun Filistin'deki bir çiftlikte çalışma isteği ilk bakışta gülünçtü ama Elena bu işe girişmişti, gerçekleşmeyince de Vandam'la çalışmaya razı olmuştu. Ote yandan, sokak dedikodularını aktarmak da kiralık kadın olmak gibi kolay para kazanma yollarından biriydi. Elena da büyük bir olasılıkla öteki dansözler gibiydi. Vandam o biçim kadınlarla zaten ilgilenmezdi.

Martini yavaş yavaş etkisini göstermeye başlıyordu. Vandam kadınlara gerektiği gibi nazik davranamayacağından korktu ve hesabı ödeyerek dışarı çıktı.

Son haberleri almak için Genelkurmay'a gitti. Gün iki taraf için de kayıplarla dolu olarak bitmiş benziyordu, İngilizler'in kaybı daha çoktu. Durum müthiş moral bozucuydu. Vandam düşündü: Sağlam bir temelimiz var, donanım iyi, üstün ve çok sayıda silaha sahibiz herşeyi çok iyi planlıyor ve iyi de savaşıyoruz, ama yine de bir şey kazandığımız yok. Oradan evin yolunu tuttu.

Cafer pizola ve pilav pişirmişti. Vandam yemekte biraz daha içti. Yemeğini yerken Billy ona gününü nasıl geçirdiğini anlattı. Coğrafya dersinde Kanada'nın buğday üretimini işlemişlerdi. Vandam, okulun çocuğa içinde yaşadığı ülke hakkında da bir şey öğretmesini isterdi.

Billy yattıktan sonra çalışma odasında oturdu, sigara içti. Joan Abuthnot'u, Alex VVolf'u ve Erwin Rommel'i de düşünüyordu. Bu insanların üçü de kendilerine özgü biçimlerde

onu kaygılandırıyorlardı. Gece olunca oda iyiceboğucu gelmeye başladı. Sigara paketini alıp dışarı çıktı.

Kent gündüzki canlılığını koruyordu. Sokaklarda çok sayıda asker vardı ve bazıları çok sarhoştı. Bunlar çöldeki savaşı görmüş, kuma ve sıcağa dayanmış sert adamlardı ve Mısırın yerli halkını gerektiğinden az hoşnut bulmuşlardı. Bir dükkâncı ya da lokantacı terslik ettiği, bir barmen servise yanaşmadığı zaman askerler Mısır'ı savunma uğruna havaya uçan arkadaşlarını anımsıyor ve camı çerçeveyi indirip ortalığı birbirine katıyorlardı. Vandam Mısırlıların niçin hoşnut olmadıklarını anlıyordu. Kendilerini sömürenlerin Almanlar ya da İngilizler olmalarına pek aldırıyorlardı yine de savaştan para kazanan Kahire esnafına karşı Vandam'ın içinde belli belirsiz bir sempati vardı.

Elinde sigarası, gecenin serin havasının tadını çıkararak ağır ağır yürüyordu. Hâlâ açık olan küçük dükkânlara baktı, kendisine satmak istedikleri hemen oracıkta üzerine uydurulu-verecek bir keten gömleği, deriden bir kadın çantasını ve eski bir dergiyi almadan yoluna devam etti. Bir elinde iğrenç fotoğraflar, bir elinde de İsa resimleri bulunan satıcıyı görünce çok şaşırdı. Birkaç İngiliz askeri, elele tutuşmuş, sokağı denetleyen Mısırlı polisler bakarak gülüyorlardı.

Vandam bir bara girdi. İngiliz kulüplerinin dışında cin içmemek akıllıca bir davranıştı, o da zibib istedi. Bu içine su koyunca beyazlaşan bir içkiydi. Saat onda bar Müslüman hükümetin ve keyif kaçıran komiserin buyruğuyla kapandı. Dışarı çıkarken Vandam'ın görüşü bir hayli buğulanmıştı.

Eski kente doğru yürümeye başladı. BİRLİKLERE GİDER yazılı bir levhayı geçerek Birka'ya girdi. Dar cadde ve sokaklarda kadınlar merdivenlere oturmuşlardı, bazıları da pencerelerden sarkıyorlardı, Sigara içerek müşteri bekliyor, bu arada askeri polislerle de çene çalıyorlardı, içlerinden bazıları Vandam'la konuşarak İngilizce, Fransızca ve İtalyanca, gövdelerini sundular. Vandam daracık bir aralığa girdi, boş bir avludan geçerek numarasız, açık bir kapıdan içeri daldı.

Merdivenleri çıktı ve birinci kattaki bir kapıyı tıklattı. Orta yaşlı bir Mısırlı kadın kapıyı açtı. Vandam beş sterlin vererek içeri girdi.

Hafifçe aydınlatılmış iç oda lüks döşenmişti. Vandam alçak bir sedire oturarak yakasının düğmelerini açtı. Bol şalvarlı bir genç kadın ona nargile getirdi. Vandam esrar dumanını iyice içine çekti. Çok geçmeden bedenini tatlı bir gevşeklik duygusu

sardı. Arkasına yaslanarak çevresine bakındı. Odanın kuytu köşelerinde dört erkek daha vardı. İki paşaydı-zengin toprak sahipleri-ve bir divana oturmuş alçak sesle konuşuyorlardı. Üçüncü adamın esrardan hemen hemen sızmış gibi bir görünümü vardı. İngiliz'e benziyordu, belki de Vandam gibi subaydı. Dördüncüyse köşeye çekilmiş bir kızla konuşmaktaydı. Vandam konuşmanın bazı bölümlerini duydu ve adamın kızı evine götürmek istediğini anladı, fiyat üzerinde tartışıyorlardı. Vandam'ın adamı bir yerlerden gözü ısırtıyordu ama kafası dumanlı olduğundan kim olduğunu çıkaramıyordu.

Kızlardan biri geldi ve Vandam'ın elini tuttu. Onu bir köşeye götürdü ve perdeyi çekti. Sonra sırtındakileri çıkardı. Kahverengi, küçük göğüsleri vardı. Vandam onun yanağını okşadı. Mum ışığında kızın yüzü her an değişiyor, bazan yaşlı bazan genç, bazan hırçın bazan sevecen oluyordu. Bir an geldi ki kız Joan Abuthnot'a benzedi. Ama Vandam onun içine girdiğinde tıpkı Elena'ydı.

Alex VVolf, bir entari ve bir fes giyerek İngiliz Genel kurmayının kapısının biraz ilerisinde durdu ve iki dakika kullanıldıktan sonra yırtıliveren kağıt yelpazeler satmaya koyuldu.

Ortalık sessizleşmişti. Artık İngilizler öyle sıkı kimlik denetlemeleri yapmıyorlardı. Anlaşılan şu Vandam baskıyı süresiz hale getirememişti.

VVolf da kendini rahat hissederek hemen Genelkurmayın yolunu tutmuştu. Kahire'ye girişi bir zaferdi ne var ki Rommel'in istediği bilgiyi hemen elde edemezse bunun bir yararı olmazdı. Rommel'le Gialo'da yaptığı kısa görüşmeyi anımsadı. Çöl Tilki'sinin hiç de öyle tilkiye 'benzer bir yanı yoktu. Yüzü saldırgan bir köylününkünü andıran ufak tefek bir adamdı olup olacağı, burnu iriydi, dudakları da sarkık, çenesi çıkıktı, sol yanağında bir yara izi vardı, saçı öyle kısa kesilmişti ki şapkasının altından tek teli bile gözükmüyordu. VVolf'a, "Bölüklerin sayısını, bölümlerin adlarını, savaşta ve yedekteki-le-rin adlarını, eğitim durumunu, tankların sayısını, savaşçıların ve yedeklerin sayısını, onarım durumlarını, cephane, yiyecek ve yakıt sağlama işlerini, komutanların tavırlarını ve kişiliklerini, stratejilerini, taktiklerini öğren. Senin iyi olduğunu söylüyorlar, VVolf. Göreyim seni," demişti.

Söylemek başarmaktan kolaydı doğal olarak.

Bazı bilgileri VVolf yalnızca sokaklarda dolaşmakla da elde edebiliyordu. İzinli erlerin konuşmalarını dinleyerek hangi birliklerin nerelerde olduklarını ve ne zaman döneceklerini öğrenebilmişti. Bazan bir çavuş ölü ve yaralı sayılarından söz eder ya da 88 milimetrelilik silahların etkilerini anlatırdı -bunlar hava akınlarına karşı yapılmış silahlardı- ve Almanlar bu silahları tanklarına monte ederlerdi. Bir ordu makinistinin dün gelen elli tankın otuz dokuzunun servise çıkmadan önce bakıma gerek duyduğundan yakındığını duymuştu. Bütün bunlar Berlin'e gönderilecek yararlı bilgilerdi, haberalma görevlileri bunları başka bilgilerle birleştirip genel görünüm oluşturabilirlerdi. Ama Rommel'in istediği bu değildi.

Genelkurmayda bir yerlerde şu tür bilgilerin yazılı olduğu kağıtlar vardı: A bölümü dinlenip yeniden düzenlendikten sonra 100 tank ve tam teçhizatla yarın Kahire'den ayrılacak ve gelecek cumartesi sabaha karşı batıdan yapılacak saldırının hazırlığına katılmak üzere Oasis'deki B bölümüyle birleşecektir."

İşte VVolf'un istediği bu tür kağıtlardı.

İngilizler, komutanların oturmaları için bazı büyük konakları almışlardı -bu konaklardan çoğu paşalarını- ve VVolf, Villa des Oliviers'nin gözden kaçtığına memnundu. Komutanların evleri dikenli telle çevrilmişti. Üniformalılar villaların önünden hızla geçebilirlerdi ama siviller durdurulup sorguya çekiliyor, verdikleri bilgilerinin doğruluğu telefonla araştırılıncaya kadar bekletiliyorlardı.

Kentin çevresindeki yapılarda da başka komutanlıklar da vardı, örneğin Semiramis Oteli Mısır'daki İngiliz Birlikleri'nin karargahıydı ve Orta Doğu Genelkurmayı diye adlandırılıyordu. VVolf casus okulunda epey zaman harcayarak üniformaları, rütbeleri ayırt etmeyi öğrenmiş, subayların yüzlerini de belleğine yerleştirmişti. Birkaç gündür de büyük subayların arabalarını gözlüyor, pencerelerin arkasından albayları, generalleri, tabur komutanlarını ve Başkomutan Sir Claude Auchinleck'in kendisini görmeye çalışıyordu. Subayların hepsi bir garip görünüş içindeydiler, VVolf'un iyice kafası karışmıştı. Sonra onların siyah beyaz fotoğraflarını gördüğü, oysa şimdi kanlı canlı karşısında oldukları aklına geldi de şaşkınlığı geçti.

Genelkurmaydakiler arabayla, ellerinde küçük çantaları, yürüyerek işlerine geliyorlardı. Öğleye doğru-VVolf'un sanısına göre günlük sabah toplantısından sonra- subaylardan bazıları, yine ellerinde çantaları çıkıyorlardı.

VVolf hergün yardımcılardan birini izliyordu.

Yardımcılardan çoğu Genelkurmayda çalışıyorlardı, gizli belgeler de akşama kadar kilit altında tutuluyordu. Ama birkaç kişi vardı ki Genelkurmay'da yalnızca sabah toplantıları için bulunuyorlardı, bunların ofisleri kentin başka yerlerindeydi ve doğal olarak toplantı notlarını yanlarında taşımak zorundaydılar. Bu adamlardan biri Semiramis'e gitti, ikisi Kasr-el-Nil'deki barakalara, dördüncüsü de Sari Süleyman Paşa'da numarasız bir eve.

VVolf onların çantalarını karıştırmak istiyordu.

Bugün yine epey işi vardı.

Güneşin altında yardımcılardan çıkmalarını beklerken önceki

geceyi düşündü ve yeni bırakmakta olduğu bıyıklarının altındaki ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Sonya'ya bir Fevzi daha bulacağına söz verdiğinden, önceki gece Birka'ya gitmiş ve Madam Fehmi'nin evinde bir kız yakalamıştı. Bu kız elbette bir Fevzi değildi - Fevzi gerçek bir meraklıydı- ama idare ederdi yine de. Birlikte iyi vakit geçirmişler, sonra da Sonya'nın heyecanlı oyunlarını oynamışlardı... Uzun bir gece olmuştu.

Yardımcılar çıkınca VVolf barakalara giddi çifti seçti ve onları izlemeye koyuldu.

Bir dakika geçmemişti ki Aptuilah bir kahveden çıkarak VVolf'un yan başında belirdi.

"Bu ikisi mi?" diye sordu Aptuilah.

"Bu ikisi."

Aptuilah şişman bir adamdı, ön dişlerinden biri krom kaplamaydı. Kahire'nin en zengin adamları arasındaydı ama Avrupalılara öykünmezdi, yani zengin Araplardan çoğu gibi değildi. Hep sandal, pis bir entari ve fes giyerdi.

Yağlı saçları kulaklarının arkasından kıvrım kıvrım çıkardı, tırnakları kapkaraydı. Zenginliği ne paşalar gibi topraktan, ne de Yunanlılar gibi ticareten geliyordu. Onun parasının kaynağı karanlık işlerdi.

Aptuilah bir hırsızdı.

Wolff ondan hoşlanırdı. Aptuilah kurnaz, aldatıcı, zalim, eliaçık ve her zaman gülyüzlüydü: VVolf'agöreo OrtaDoğu'nun yıllanmış kötülüklerini ve erdemlerini kendinde toplamış biriydi. Çocuklarından, torunlarından, yeğenlerinden ve bir sürü kuzenlerinden oluşan ordusu yıllardır Kahirelilerin evlerini soymakta ve cüzdanlarını aşırıyordu. Her işte parmağı vardı: Esrar toptancısıydı, politikacılarla ilişkileri vardı, Birka'daki evlerin yarısını o işletiyordu, tabii Madam Fehmi'ninkini de. Eski kentteki büyük bir evde dört karısıyla birlikte oturuyordu.

İki subayı yeni kentin merkezine kadar izlediler. Aptuilah, "Çantaların birini mi yoksa ikisini de mi istiyorsun?" diye sordu.

VVolf düşündü. Bir çantayı çalmak sıradan bir hırsızlığa benzerdi, ama ikisi de çalınırsa işin içinde iş olduğu sezilebilirdi. "Birini," dedi.

"Hangisini?"

"Farketmez."

VVolf, Villa les Oliviers'in artık emin olmadığını anladıktan sonra Aptullah'tan yardım istemeyi düşünmüştü. Sonra bunu yapmaya karar vermişti. Aptullah'ın VVolf'u herhangi bir yerde,

belki de bir pansiyonda hem de ne kadar zaman isterse saklayabileceği kesindi. Ama VVolf'un gizlenmesini üzerine alır almaz da onu İngilizlere satma yollarını araştırmaya başlayacaktı. Aptuilah dünyayı ikiye ayırmıştı: kendi ailesi ve öbürleri. Ailesine bütünüyle sadıktı ve onlara sonuna kadar güvenirdi, bunun dışında herkesi kazıklar ve herkesin de kendisini kazıklamaya çalışacağını düşünürdü. Onunla yapılan her işin temelinde karşılıklı kuşku vardı. VVolf bunun şaşılacak kadar iyi işe yaradığını anlamıştı.

Kalabalık bir köşebaşına geldiler. İki subay trafiği yararak karşıya geçti. VVolf tam onları izleyecekti ki kolunun üzerinde Aptullah'ın elini hissetti.

"İşi burada halledeceğiz" dedi Aptuilah.

VVolf, yapıları, kaldırımı, kalabalığı ve sokak satıcılarını gözden geçirerek çevresine bakındı. "Tam yeri," dedi.

...

Ertesi gün işi bitirdiler.

Aptuilah gerçekten de tam yerini seçmişti. Burası kalabalık bir yan sokağın ana caddeye çıktığı noktaydı. Köşede, masaları dışarda duran bir kahve vardı, kaldırımın yarısını bu masalar kaplamaktaydı. Kahvenin önünde de, ana cadde tarafından bir otobüs durağı bulunuyordu. Altmış yıllık İngiliz egemenliğine karşın yine de otobüs kuyruğuna girmek diye birşey Kahire'de hiç bir zaman uygulanamazdı, bu yüzden otobüse binecekler zaten kalabalık olan kaldırımın bekleyiş dururlardı. Yan sokak biraz dahatenhacaydı, çünkü o tarafta da kahvenin masaları duruyordu ama otobüs durağı yoktu. Bu küçük sakinca Aptullah'ın gözünden kaçmadı ve o sokağa iki gözcü koyarak bu sakıncayı da ortadan kaldırdı.

VVolf köşede bir masaya oturdu, buradan hem yan sokağı hem de ana caddeyi görebiliyor, işler ters giderse diye kaygılanıyordu.

Subaylar bugün kışlaya dönmeyebilirlerdi.

Başka bir yoldan gidebilirlerdi.

Çantalarını yanlarına almayabilirlerdi.

Polis hemen yetişip ortalıkta kim varsa yakalayabilirdi.

Çantayı çalacak çocuk subaylar tarafından yakalanıp sorguya çekilebilirdi.

Aptuilah, Binbaşı Vandam'la ilişki kurup Alex VVolf'un bugün

saat on ikide Cafe Nazif'te olacağını bildirirse parasını daha sıkıntısız kazanabileceğine karar verebilirdi.

VVolf cezaevine düşmekten korkuyordu. Bu olasılık korkudan da öte, onu dehşete düşürüyordu. Cezaevine düşme düşüncesi bile onu öğle sıcağında soğuk soğuk terletmeye yetti. İyi yemekten kadından yoksun yaşayabilirdi ama çölün yabanıl ıssızlığının kendisini sağaltması koşuluyla; ya da çölün özgürlüğünü bırakıp kalabalık bir kentte yaşayabilirdi ama bu kez de kent yaşamının geniş, rahat olanaklarından yararlanmak koşuluyla, ikisini birden yitirmeye gelince işte buna dayanamazdı. VVolf bunu kimseye söylememişti: bu onun gizli karabasanıydı. Küçük, renksiz bir hücrede o ayaktakımı arasında yaşamak (üstelik hepsi de erkek), kötü yemekler yemek, mavi göğü, uçsuz bucaksız Nil'i ve kırları görememek...VVolf'un bunları şöyle bir aklından geçirmesi bile paniğe kapılmasına yetiyordu. Karanlık düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Böyle bir şey olmayacaktı.

On ikiye çeyrek kala Aptullah'ın iriyarı, şişman gövdesi yalpalayarak kahvenin önünden geçti. İlgisiz biri izlenimi bırakıyordu ama küçük, kara gözleri dikkatle çevresini kollamakta hazırlıkları denetlemekteydi. Karşıya geçti ve gözden kayboldu.

On ikiye beş geçte VVolf kalabalığın arasında iki asker kasketi gördü.

Sandalyesinin ucunda oturuyordu.

Subaylar biraz daha yaklaştılar. Çantaları ellerindeydi.

Caddenin öbür tarafına park edilmiş bir arabanın motoru çalışmaya başladı.

Otobüs durağına bir otobüs geldi. Bunu da Aptullah düzenleyemez ya, bu kadarı talih artık, diye düşündü VVolf.

Subaylar VVolf'un biraz ilerisindeydiler.

Caddenin öbür tarafındaki araba birden hareket etti. Büyük siyah bir Packard'dı bu, motoru güçlüydü, kalkışı da yumuşak. Fil gibi sokağın başına vardı, motoru hafif hafif homurdanıyordu, caddenin trafiğine aldırıcı yoktu, yan sokağa yönelmişti ve sürekli korna çalıyordu. Köşede, VVolf'un oturduğu yerden bir iki adım ötede, eski bir Fiat taksile çarpıştı.

İki subay VVolf'un masasının yanında durmuş çarpışmaya bakıyorlardı.

Batılı biçimi bir gömlekle fes giymiş genç Arap taksi şoförü arabasından fırladı.

Genç bir Yunanlı da Packard'dan atladi.

Arap, Yunanlı'ya "Domuz oğlu domuz" dedi.

Yunanlı da Araba "Deve" diye karşılık verdi.

Arap, Yunanlı'ya bir tokat attı, Yunanlı Arabın burnuna bir yumruk.

Otobüsten inenlerle binmeye hazırlananlar çevrelerinde toplandılar.

Köşede, arkadaşının başının üzerinde amuda kalkmış duran cambaz kavgaya bakmak için döndü ve dengesini yitirmiş gibi seyircilerinin üzerine düştü.

Küçük bir oğlan ok gibi VVolf'un masasının önünden geçti. VVolf kalktı ve var gücüyle bağırdı: "Dur, hırsız!"

Oğlan fırladı. VVolf da arkasından koştu, VVolf'un masasının yakınında oturan dört kişi de kalkıp oğlanı yakalamak için koşmaya başladılar. Oğlan sokaktaki kavgayı seyretmekte olan iki subayın arasından geçti. VVolf ve ona yardım etmekte olan dört kişi subaylara tosladılar ve adamları yere serdiler. Birkaç kişi daha "Dur, hırsız!" diye bağırmağa başladı, aslında çoğunun hırsızın kim olduğu konusunda bir fikri de yoktu. Yeni gelenlerden bazıları hırsızın kavga eden sürücülerin biri olduğunu sandılar. Otobüs durağındaki kalabalık, cambazların seyircileri ve kahvedekilerin çoğu koşullar ve bir bölümü Yunanlı'ya, bir bölümü de Araba saldırmaya başladılar. Araplar, Yunanlı'nın suçlu olduğunu düşünüyorlardı, Arabi suçlu bulanlar da vardı. Birkaç sopalı adam-çoğunun sopaları vardı-kalabalığa sopalarını indirmeye koyuldular, bunu kavgayı kesmek için yapmaktaydılar, aslında böylece kavga iyice kızışmaktaydı. Birisi kahveden bir sandalye alarak kalabalığın ortasına attı. Neyse ki sandalye kimseye çarpmadan gidip doğruca Packard'ın rüzgârlığına indi. Şimdi garsonlar, mutfak personeli ve kahvenin sahibi de ortaya çıkmışlar kendi eşyalarına kim dokunursa ona saldırmaya başlamışlardı. Herkes herkese beş dilde bağıırıyordu. Geçen arabalar hengameyi izlemek için yavaşlamışlardı, trafik üç yönlü olmuştu ve duran hir araba korna çalıyordu. Bir köpek de zincirinden boşanmış bir heyecan fırtınası içinde önüne gelenin bacağını ısıırıyordu. Herkes otobüsten indi. Kaynaşan kalabalık gittikçe büyümekteydi. Karışıklığı izlemek için arabalarını durduran sürücüler şimdi pişmandılar, çünkü kavga arabalarının yolunu kesince hareket etmelerine olanak kalmamıştı (sadece kavgacılar değil herkes duruyordu) ve bu durumda sürücüler de arabalarını kilitleyip pencerelerini açmak zorunda kalmışlardı. Bu arada kadınlar, çocuklar, Araplar, Yunanlılar, Suriyeliler,

Yahudiler, Avusturalyalılar ve İskoçya arabalarının üzerlerine çıkmış, boyalarını mahvetmişlerdi. Birisi kahvenin yanındaki terzi dükkânının penceresinden dükkâna düştü, ürkmüş bir keçi de kahvenin öbür tarafındaki hatıra eşyaları satılan dükkânın içine daldı ve üzerlerine çiniler, seramikler ve cam biblolar bulunan masaları toslamaya başladı. Derken bir yerlerden bir maymun çıkageldi (bunun keçinin sırtında olması olanağı vardı, çünkü böyle şeylere sokak gösterilerinde rastlanırdı) ve o da kalabalığa karıştı, ama sonra bu ayağına çabuk yaratık İskenderiye yönünde gözden kayboldu. Bir at dizginlerinden kurtulup cadde boyunca arabaların arasında koşturmaya başladı. Kahvenin yukarsındaki katın penceresi açıldı ve bir kadın bir kova dolusu pis suyu kalabalığın üzerine döktü. Aldıran çıkmadı.

Sonunda polis geldi.

Polis düdüklü duyulunca birden herkesin kendi başına sürdürdüğü itişip kakışmalar önemsizleşti. Bu seferki ivedilik, polise yakalanmadan bir an önce sıvışma telaşından geliyordu. Kalabalık hızla dağıldı. Kendini kalanlar arasında bulan VVolf hemen toparlandı ve olayı uzaktan izlemek üzere karşı kaldırıma geçti. Altı kişi yakalandı ve ortalık yatıştı, zaten kavga eden iki kişiden başka kimse kalmamıştı ortalıkta onlar da karalar giymiş bir kadınla korkunç küfürler savuran tek bacaklı bir dilenciydi. Kahvenin sahibi, terzi ve hatıra eşyaları satan adam ellerini sallayarak daha erken gelmedikleri için polise veriştiyorlardı. Daha önce gelseydi polis sigortadan alacakları para da iki üç misli olacaktı.

Otobüs sürücüsünün kolu kırılmıştı ama ötekiler bir takım çizikler ve yara berelerle işi atlatmışlardı.

Yalnız bir ölü vardı: köpek, keçiyi fena halde ısırmış ve ölümüne neden olmuştu.

Polis çarpışan arabaları yerlerinden oynatmaya çalışırken sokak çocuklarının tekerlek kapaklarını aşırıdıkları anlaşıldı, kavga sırasında onlar da boş durmamışlardı.

Otobüste yükte hafif ne kadar mal varsa ortadan kaybolmuştu. Ve de İngiliz Ordusunun bir çantası...

...

kendinden çok memnundu. Bir hafta önce Genelkurmayla ilgili gizli bilgileri elde etmesi olanaksız yakın görünüyordu. Oysa şimdi ele geçmişe benzerdi. Aptullah'a bir sokak kavgası düzenlemek düşüncesi çok parlaktı doğrusu.

VVolf çantada neler olduğunu merak ediyordu.

Aptullah'ın evi de dar ve pis sokaktaki bitişik yapılardan biriydi. Cephesi çatlamış ve sıvaları yer yer dökülmüştü, küçük aynı düzeyde olmayan pencereleri vardı. İçeri alçak, kapısız bir kemerden giriliyordu, kemerin ilersinde karanlık bir geçit vardı. VVolf eğilip kemerin altından geçti, geçitte ilerledi ve sarmal taş merdiveni tırmandı. Merdivenin tepesindeki perdeyi itti ve Aptullah'ın oturma odasına girdi.

Oda da sahibi gibiydi, pis, rahat ve zengin. Üç küçük çocukla bir köpek yavrusu pahalı divanların ve masaların çevresinde birbirlerini kovalıyorlardı, pencerelerden birinin yanındaki bölmede yaşlı bir kadın duvar halısı dokuyordu. Başka bir kadın da VVolf içeri girerken dışarı çıkmaktaydı. Burada din ve ırk ayırımı diye birşey yoktu, herşey VVolf'un çocukluğundaki gibiydi. Odanın ortasındaki işlemeli bir minderde Aptullah bağdaş kurmuş oturuyordu, kucığında bir bebek vardı. VVolf'a baktı ve ağzı kulaklarına vararak güldü. "Dostum, nasıl başardık değil mi?"

VVolf da onun karşısına yere oturdu, "Harikaydı," dedi, "sen bir büyücüsün."

"Ne şamataydı ama! Otobüs de tam zamanında geldi hele o maymunun kaçıışı..."

VVolf, Aptullah'ın uğraşına daha bir yakından baktı. Yanıbaşında bir yığın cüzdan, para kesesi, saat vardı. Aptullah konuşurken yığının içinden güzel, deri bir cüzdan aldı. Cüzdandan bir tomar Mısır lirası, birkaç posta pulu, bir de küçük altın kalem çıkardı, bunları giysisinin altına yerleştirdi. Sonra cüzdanı yine aldığı yere bıraktı, bu kez de bir el çantasını didiklemeye başladı.

VVolf bunların nereden geldiğini anladı. "Seni koca düzenbaz," dedi. "herkesin cebini yoklamak için seninkileri kalabalığa saldın ha?"

Aptullah, krom dişini göstererek sırıttı. "O kadar başını derde sok, sonra da çala çala bir çanta çal..."

"Ama çanta sende tabii."

"Elbette."

VVolf rahatladı. Ancak Aptullah çantayı vermek için hiç bir

hareket yapmıyordu. "Niçin çantayı bana vermiyorsun?"

"Derhal," dedi Aptullah. Ama yine kılını kıpırdatmıyordu. Biraz sonra, "Sana çantayı vermem için bana elli İngiliz lirası daha ödemen gerekiyor," dedi.

Wolff paraları saydı, bu paralar da pis giysinin altında bir yerde kayboldu. Aptullah eğildi, bir eliyle bebeği göğsüne bastırdı, öbür eliyle üzerinde oturduğu minderi kaldırdı ve çantayı çıkardı.

VVolff çantayı aldı ve incelemeye koyuldu. Kilit kırılmıştı. Kızdığını hissetti, ikiyüzlülüğün de bir sınırı vardı. Kendini sakın konuşmaya zorladı. "Açmışsın bunu."

Aptullah omuz slıkti. "Malesef," dedi. Bu, duruma göre anlamı değişen bir sözcüktü, "Üzgünüm" anlamına da gelebilirdi, "ne olacak yani ?" anlamına da.

VVolff içini çekti. Çok uzun bir süredir Avrupa'daydı, ülkesinde işlerin nasıl yürüdüğünü unutmuştu.

Çantanın kapağını kaldırdı. İçinde on, on iki sayfalık bir dosya vardı, kağıtlara sık bir yazıyla İngilizce birşeyler yazılmıştı. VVolff okumaya başlarken biri yanına küçük bir fincan kahve koydu. VVolff genç ve güzel kızı görmek için başını kaldırdı. Aptullah'a "Kızın mı?" diye sordu.

Aptullah güldü. "Karım."

VVolff kızı bir kez daha baktı. On dört yaşında gösteriyordu. Yine dikkatini kağıtlara verdi.

Birinci kağıdı okudu, sonra gittikçe artan bir şaşkınlıkla öbürlerine de baktı.

Sonra kağıtları yere bıraktı. "Hey Ulu Tanrım" dedi yumuşak bir sesle. Gülmeye başladı.

Kışla kantininin haziran ayı yemek listesiydi çaldığı.

...

Vandam, Albay Bogge'a, "Genelkurmay belgelerinin özel koşullar dışında kente taşınmaması hakkında bir genelge yayınladım," dedi.

Bogge büyük, oymalı masasının arkasında oturmuş, mendiliyle kırmızı kriket topunu parlatıyordu. "İyi fikir," diye karşılık verdi. "Herifleri uyarmak gerek."

Vandam konuşmasını sürdürdü, "Bana bilgi verenlerden biri,

sizesözettiğim kız..."

"Şu hafif kadın."

Vandam "hafif kadın" tanımının Elena'ya uygun düşmediğini söylememek için kendini zor tuttu. "Kız olayın Aptullah tarafından düzenlendiğine ilişkin bir söylenti duymuş."

"Aptullah kim?"

"Mısırlı bir düzenbaz, bilgi de verir, tabii bilgi sağlamak yaptığı işlerin en önemsizlerindendir."

"Bu söylentiye göre olay ne amaçla düzenlenmiş?"

"Hırsızlık."

"Anlıyorum." Bogge düşünceli görünüyordu.

"Birçok şey çalınmış ama biz amacın çantayı çalmak olduğunu düşünmüyoruz."

"Bir işbirliği var bunda!" Bogge bu sözleri kuşkuyla söylemişti. "Ama bu Aptullah denen adam yemek listesini ne yapacak ki?" Güldü.

"Çantada ne olduğunu bilmiyordu. İçinde gizli belgeler olduğunu düşünmüştür."

Bogge, çocuğuyla konuşan sabırlı bir babanın tavrıyla sordu, "Sorumu yineliyorum, gizli belgelerle ne gibi bir alıp veremediği olabilir?"

"Bu iş kendisinden istenmiştir belki."

"Kimin tarafından?"

"Alex VVolff tarafından."

"Kim bu?"

"Assyut'daki bıçaklı adam."

"Şimdi anlıyorum Binbaşı, beno işi bitirdiğimizi sanıyordum."

Bogge'un telefonu çaldı, alıcıyı kaldırdı. Vandam biraz sakinleşmek iirsatını bulmuştu. Bogge'un gerçeğinin kendine güven duymamak olduğunu düşündü. Evet, kendi yargısına güveni yoktu, bu yüzden de gerçekçi kararlar vermekten kaçıyor, insanüstü kişi rolü oynuyor, kendine herkesten akıllı olduğu süsünü vermek için de herkesi tepeden bakan bir tavırla azarlıyordu. Elbette çantanın önemli olup olmadığı konusunda hiç bir fikri yoktu. Vandam'ın söylemek zorunda olduğu şeyleri dinleyip ona göre kararını vermeliydi, ama o bundan korkuyordu. Astı durumundaki biriyle böyle bir tartışmaya giremezdi, çünkü bütün çabasını karşısındakini çelişkiye düşürmek için yollar aramakta ya da yanlısını bulmakta, görüşlerini, çürütmekte harcıyordu. Kendini üstün hissetmeye başladığı zaman da karar alınmış oluyordu. Bu da az çok rastlantıyla alınmış bir karar

oluyordu tabii.

Bogge telefonda, "Elbette efendim, hemen o işi yoluna koyacağım," diyordu. Vandam onun üstleriyle ilişkilerini nasıl ayarladığını merak etti. Albay telefonu kapadı. "Evet, nerede kalmıştık?" diye sordu.

"Assyûî katili hâlâ önemini koruyor. Onun Kahire'ye gelişinden çok az bir süre sonra Genelkurmay'da görevli bir subayın çantasının çalınması anlamlı olabilir."

"İçinde kantinin yemek listeleri olan bir çanta..."

Yine başladığımız noktaya geldi, diye düşündü Vandam. Elinden geldiği kadar iyi niyetli konuştu. "Haberalma işinde rastlantıya inanmayız, değil mi?"

"Bana akıl öğretme oğlum. Haklı bile olsan-ki ben olmadığımdan eminim-yayınladığın genelgeden başka bu konuda ne yapabiliriz?"

"Aptullah'la konuştum. Alex Wolff hakkında hiç bir şey bilmediğini söylüyor, yalan attığını sanıyorum."

"Hırsızsa, niçin Mısır polisinden icabına bakmalarını istemiyorsun?"

Bunun ne yararı olur ki, diye düşündü Vandam. "Polis onu bilir," dedi. "Ama yakalayamaz, çünkü üst kademedekilerin çoğu onun verdiği rüşvetlerle büyük paralar yapmaktadır. Ama kenara çekip sorularla biraz terletebiliriz tabii. Sadık bir adam değildir, sıkıyı görünce saf değiştirir."

"Genelkurmay Haberalma Bölümü insanları bir kenara çekip terletmez, Binbaşım."

"Sahra Güvenliği ya da askeri polis yapabilir."

Bogge gülümsedi. "Kantin yemek listelerini çalan bir Arab'ın hikayesiyle Sahra Güvenliği'ne gitsem herkes bana güler."

"Ama..."

"Yeterince konuştuk, Binbaşım, gereğinden de uzun hatta."

"Tanrı aşkına..."

Bogge sesini yükseltti. "Olayın tertip olduğuna inanmıyorum, Aptullah'ın çantayı çalmayı planladığına inanmıyorum, VVolf'un bir Nazi casusu olduğuna da inanmıyorum. Anlaşıldı mı?"

"Bakın, benim bütün istediğim..."

"Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Bitti."

Ve Vandam dışarı çıktı.

6

Ben küçük bir çocuğum. Babam kaç yaşında olduğumu söyledi ama unuttum. Bir daha sefere eve geldiğinde soracağım. Babam asker. Gittiği yere Sudan diyorlar. Bu Sudan çok uzaklarda.

Ben okula gidiyorum. Orada Kuran okumayı öğreniyorum. Kuran kutsal bir kitap. Okuma yazma da öğreniyorum. Okuma kolay ama yanlış yapmadan yazmak zor. Bazen pamuk da toplarım.

Bana annemle anneannem bakıyorlar. Anneannem ünlü bir kişi. Sanırım dünyada ne kadar insan varsa hastalandıklarında onu görmeye geliyor. Anneannem onlara bitkilerden yapılmış ilaçlar veriyor.

Anneannem bana pekmez verir. Yoğurtla pekmezi karıştırıp yemeyi çok severim. Mutfaktaki fırının üzerine uzanırım, anneannem de bana masallar anlatır. En sevdiğim masal Zahran'm türküsü, bu Zahran Denshway kahramanı. Anneannem Zahran'm türküsünü anlattığında hep Denshvay'm yakında olduğunu söyler. Yaşlanıyor, bu yüzden de unutkan oldu herhalde, çünkü Denshvay çok uzaklarda. Bir gün Abdül'le oraya kadar yürüdüm, bütün sabahımızı aldı.

Denshway, İngilizlerin mermilerinden biri bir ahır ateşe verdiği zaman olayların çıktığı yerdir. Köyün erkekleri yangını kimin başlattığını öğrenmek için koşmuşlardı. Köyün bütün güçlü erkeklerinin üzerlerine yürüdüğünü görüp korkan askerlerden biri onlara ateş etti. Askerlerle köylülerin arasında bir çatışma oldu. Çatışmayı kimse kazanmadı ama ahıra ateş eden asker öldürüldü. Az sonra daha çok asker geldi ve köydeki bütün erkekleri tutukladılar.

Askerler tahtadan darağacı denilen birşey yaptılar. Darağacı'nın ne olduğunu bilmiyorum ama insanları asmak için kullanılıyor. İnsanlara asıldıkları zaman ne olduğunu da bilmiyorum. Köylülerin bazıları asıldı, bazıları da kamçılandı. Kamçılanmanın ne olduğunu biliyorum. Dünyanın en kötü şeyi, asılmaktan bile kötü, ben böyle düşünüyorum.

Zahran asılacakların başında geliyordu, çünkü askerlerle en yaman o dövüştü. Darağacına başı yukarda yürüdü, çünkü ahır ateşe veren adamı öldürdüğü için gururlanıyordu.

Keşke Zahran'ın yerinde olsaydım.

Hiç İngiliz askeri görmedim, ama onlardan nefret ettiğimi biliyorum.

Benim adım Enver Sedat, bir kahraman olacağım.

Sedat bıyığını düzeltti. Doğrusu bıyığından hoşnuttu. Daha yirmi iki yaşındaydı ve yüzbaşı üniformasıyla bir çocuk askeri andırıyordu ama bu büyük onu olgun gösteriyordu. Elinden geldiğince çok otoriteye gereksinimi vardı, çünkü önereceği şey, her zamanki gibi, biraz gülünççeydi. Bu küçük İngilizleri Mısır'dan atacaklarmış gibi hareket etmek zorundaydı.

Sedat konuşmaya başlarken sesini biraz daha derinleştirdi. "Hepimiz Rommel'in çöldeki İngilizleri yenip ülkemizi özgürlüğe kavuşturacağını ummuştuk." Şöyle bir çevresine bakındı. Bu iyi bir oyundu, çünkü toplantı ister küçük ister büyük, Sedat böyle çevresine bakınınca herkes onun kişisel olarak kendisiyle konuştuğunu sanıyordu. "Şimdi bazı çok kötü haberler var. Hitler Mısır'ı İtalyanlara vermeyi kabul etti."

Sedat abartıyordu. Bunlar haber filan değil, yalnızca söylenti. Dahası, dinleyicilerin çoğu da bunun söylenti olduğunu biliyordu. Nevarki günün gereği melodram yaratmaktı, dinleyiciler haberi öfkeli mırıldanmalarla karşıladılar.

Sedat konuşmasını sürdürdü: "Özgür Subaylar Hareketinin Almanlarla bir anlaşma yapmasını öneriyorum. Buna göre biz Kahire'deki İngilizlere karşı bir başkaldırı düzenleyeceğiz, onlar da İngilizler yenildikten sonra Mısır'ın özgürlüğe kavuşacağına güvence verecekler." Konuşurken durumun gülünçlüğü Sedat'ı canlı tutuyordu. İşte kendisi buradaydı, yani çiftliğinden gelmiş bir köylü çocuğu, altı tane alt kademedен hoşnutsuz subayla Almanlarla anlaşma yapma konusunu tartışıyordu. Aslında Mısır halkını temsil edebilecek kim vardı? İngilizler ülkeye el koyanlardı, Parlamento bir kuklaydı, Kral da bir yabancı.

Önerinin bir nedeni daha vardı, burada tartışılmaması gereken bir nedeni, bu nedeni Sedat bile geceyarısı olmasaydı kabul edemezdi: Abdülnasır adamlarıyla birlikte Sudan'a postalanmıştı, onun yokluğu da Sedat'a başkaldırı hareketinin lideri olma fırsatını veriyordu.

Sedat bu düşüncüyü kafasından kovdu, çünkü hiç de soylu değildi. Şimdi ötekilere öneriyi kabul ettirmesi gerekiyordu,

sonra da sıra nasıl uygulanacağı konusunda anlaşmaya geliyordu.

İlk konuşan Kemal'di. "Ama Almanlar bizi ciddiye alacaklar mı?" diye sordu. Sedat da bunun önemli bir nokta olduğunu düşünüyormuş gibi başını salladı. Aslında Kemal'le bu sorunun sorulması konusunda önceden anlaşmışlardı, çünkü asıl önemli olan noktayı kapatmaya yarayacaktı. Önemli nokta, böyle bir anlaşma yapmak için Almanlara güvenilip güvenilemeyeceğiydi ki Sedat toplantıda bu sorunun tartışılmasını istemiyordu. Almanların pazarlıkta bir kazık atacakları pek beklenmezdi. Ama Mısırlılar İngilizlere baş kaldırırlar ve o arada kendileri Almanların ihanetine uğrarlarsa hiç bir şeyin bağımsızlık kadar değerli olmadığını anlayacaklardı. Ve belki de başkaldırıyı düzenleyen adamın liderliğini istemeyeceklerdi. Böyle katı siyasal gerçekler bu gibi toplantılara göre değildi. Bunlar çok bilgiççe, çok hesaba kitaba dayanan işlerdi. Kemal, Sedat'ın uygulanacak taktikleri tartışabileceği tek kişiydi. Kahire polisiyle çalışan bir detektifti o içine kapanık, dikkatli bir adamdı, belki de polislik onu böyle yapmıştı.

Öbürleri bu işin olup olmayacağını tartışmaya başladılar. Sedat tartışmaya hiç bir katkıda bulunmadı. Bırak konuşsunlar, diye düşünüyordu ve aslında yapmaktan hoşlandıkları şey de buydu. İş eyleme geldi mi genellikle herşeyi yüzüstü bırakırlardı.

Onlar tartışırken Sedat geçen yaz başarısızlığa uğramış olan ayaklanma girişimini "Savaşla işimiz yok," diyen el Ezher şeyhi başlatmıştı olayları. Sonra Mısır Parlamentosu az rastlanan bir bağımsızlık gösterisiyle politikasını belirlemişti: "Mısır'ı savaşın korkunçluğundan koruyun." O zamana kadar Mısır ordusu çölde İngiliz ordusuyla omuz omuza dövüşüyordu, ama şimdi İngilizler Mısırlılara silahtarın^ bırakıp geri çekilmelerini buyuruyorlardı. Mısırlılar geri çekilmekten hoşnutlular ama silahsızlanmak istemiyorlardı. Sedat, çatışmayı körüklemek için sanki Tann'nın gönderdiği bir fırsat buldu. O ve birçok genç subay silah bırakmayı kabul etmediler ve Kahire'ye yürümeyi planladılar. Ancak Sedat büyük bir düş kırıklığına uğradı, çünkü İngilizler hemen yüzgeri ettiler ve onların silahlarını taşımalarına karışmadılar. Ayaklanma kıvılcımını devrimin alevine dönüştürmek için Sedat körüklemeye devam ediyordu ama İngilizler ona bütün yolları açarak manevrasını tersine çevirdiler. Kahire'ye yapılan yürüyüş bir fiyasko oldu: Sedat'ın adamları toplantı yerine vardıklarında oraya kendilerinden başkası gelmemişti.

Araçlarını yıkadılar, bir süre beklediler, sonra kamplarına döndüler.

Altı ay sonra Sedat başka bir başarısızlığın acısını tattı. Bu kez başarısızlığın temelinde Mısır'ın şişman, çapkın, Türk asıllı Kralı yatıyordu. İngilizler Kral Faruk'a bir ultiatom vermişlerdi: ya Başbakanına yeni ve İngiliz yanlısı bir hükümet kurduracak ya da tahttan çekilecekti. Baskı altındaki Kral Nahas Paşa'ya başvurdu ve onu yeni bir hükümet kurmakla görevlendirdi. Sedat krallık yanlısı değildi ama oportünistti. Bu olayın Mısır egemenliğine saldırı olduğunu yaydı ve genç subaylar Kralı protesto etmek için saraya yürüdüler. Sedat bir kez daha ayaklanmayı daha da yaygınlaştırmaya çalıştı. Amacı Kralın özel olarak savunulduğu sarayı kuşatmaktı. Bir kez daha tek başına kaldı.

Sedat bu iki fırsatta da fena halde düş kırıklığına uğramıştı. Bütün bu devrim, ayaklanma girişimlerini yüzüstü bırakmayı düşündü. Kara umutsuzluk anlarında, bırak şu Mısırlıları ne cehenneme gideceklerse gitsinler, diye düşündüğü oldu. Ama o anlar da geçti, şimdi devrim nedeninin sağlam ve doğru, kendisinin de bu işi becerecek kadar akıllı olduğunu biliyordu.

"Ama Almanlarla bağlantı kurma olanağımız yok ki." Konuşan İmam'dı, pilotlardan biri. Sedat, toplantıdakilerin işin olup olamayacağından çok nasıl olacağı konusunda tartışmalarından hoşnuttu.

Sorunun yanıtını Kemal verdi. "Mesajı uçakla gönderebiliriz."

"Evet!" İmam genç ve ateşliydi. "Birimiz her zamanki gözetim uçuşuna çıkar, yolunu değiştirip Alman Sınırlarının ötesine iner."

Yaşlı pilotlardan biri, "Dönüşünde bu ayrılışının hesabını vermek zorunda kalacaktır," dedi.

"Dönmeyecek ki," diye atıldı İmam ve bir an için canlanan yüzü yine eski umutsuzluğuna gömüldü.

Sedat yavaşça, "Rommel'le dönebilir," dedi.

İmam'ın gözleri yeniden parladı, Sedat, şu anda genç pilotun kendini Rommel'le birlikte Kahire'ye giren özgürlük ordusunun başında gördüğünü biliyordu. Mesajı götürecek kişinin İmam olması gerektiğine karar verdi.

Demokratik bir tavırla "Mesajın neyi kapsayacağı konusunda anlaşalım," dedi. Bu kesin karar karşısında hiç kimse mesajın gönderilip gönderilmemesinin konuşulmadığına dikkat etmedi. "Dört noktayı belirtmeliyiz sanıyorum. Bir: Biz ordu içinde örgütü bulunan şerefli Mısırlıların. İki: Sizin gibi İngilizlerle, savaşıyo-

ruz. Üç: Sizin safınızda savaşacak bir başkaldırı ordusu kurabiliriz. Dört: İngilizlerin yenilmesinden sonra Mısır'ın özgürlüğünü ve kurtuluşunu garanti ederseniz, Kahire'deki İngilizlere bir başkaldırı gösterisi düzenleyeceğiz." Sedat duraksadı, kaşlarını çatarak sözlerine ekledi: "Sanırım onlara iyi niyetimizi de belirtmemiz gerekir."

Bir sessizlik oldu. Bu soruya da Kemal'in yanıt vermesi gerekiyordu ama öbürlerinden birinin yanıtlaması daha iyi etki yaratacak.

İmam fırsatı yakaladı. "Mesajla birlikte bazı askeri bilgiler göndermeliyiz."

Kemal şimdi bu görüşe karşıt göründü. "Ne tür bir bilgi elde edebiliriz ki? Anlayamıyorum."

"İngiliz birliklerinin havadan çekilmiş fotoğrafları."

"Nasıl yapılabilir bu?"

"Bir denetleme uçuşu sırasında herhangi bir fotoğraf makinasıyla."

Kemal kararsız görünüyordu. "Filmin banyosu nasıl olacak?"

"Gerekli değil," dedi İmam heyecanlı. "Yalnızca filmi gönderebiliriz."

"Bir tek film mi?"

"İstedığımız kadar."

Sedat, "Sanırım İmam haklı," dedi. Bir kez daha yapılması tasarlanan şeyin yerine nasıl gerçekleşebileceğini tartışıyorlardı. Şimdi aşılacak yalnızca bir engel daha vardı. Sedat, acı deneylerinden böyle ayaklanmaların son dakikaya kadar müthiş gözüpük bir havaları olduğunu biliyordu. "O zaman geriye yalnızca uçakta hangimizin bulunacağı sorunu kalıyor," dedi. Sedat konuşurken gözlerini odada gezdiriyordu, sonunda bakışları İmam'da durdu.

Bir anlık duraksamadan sonra İmam ayağa kalktı.

Sedat'ın gözleri zaferle parladı.

...

İki gün sonra Kemal, Kahire'nin merkezinden Sedat'ın oturduğu banliyöye kadar olan üç millik yolu yürüdü. Polis müfettişi olduğundan istediği zaman kullanabileceği resmi bir arabası vardı, ama güvenlikle ilgili nedenlerden ötürü böyle gizli

toplantılara giderken pek kullanmazdı. Polis arkadaşlarının Özgür Subaylar Hareketi'ne yakınlık duyma olasılığı büyükse de Kemal'in bunu anlamaya çalışmakta hiç acelesi yoktu.

Sedat'tan on beş yaş büyüktü, yine de bu genç adama neredeyse bir kahraman gibi tapıyordu. Kemal'in de Sedat gibi sinik bir yanı vardı, siyasal dalgalanmaları o da gerçekçi bir görüşle değerlendirirdi ama Sedat'da fazladan bir şey vardı ve bu ateşli bir ülkücülüktü. Sedat'a tükenmez bir enerjiyle sınırsız bir umut veren de buydu.

Kemal ona haberleri nasıl ileteceğini düşünüp duruyordu.

Rommel'e gönderilecek mesaj daktilo edilmiş, toplantıda bulunmayan Nasır dışında Sedat ve bütün Özgür Subaylar imzalamışlar, sonra da büyük bir kahverengi zarfa koyarak zarfı mühürlemişlerdi. İngiliz birliklerinin havadan fotoğrafları da çekilmişti, fman, Gladiator'una atlamıştı, Bağdadi de ikinci bir uçakla onu izliyordu. Kemal'i almak için çöle inmişler, Kemal kahverengi zarfı İmam'a vermiş ve Bağdadi'nin uçağına binmişti. İmam'ın gözleri ülküsünü gerçekleştirebilmenin heyecanıyla pırıl pırıldı.

Kemal durumu Sedat'a nasıl anlatacağını düşündü.

O gün hayatında ilk kez uçmuştu. Çöl bulundukları yerden bakıldığında dümdüz, sonsuza uzanan mozaik bir pano gibiydi. Bu panonur, desenleri çakıllardan, yer yer bitkilerden ve girintili çıkıntılı volkanik tepelerden oluşuyordu. Bağdadi, "Üşüyeceksin", dediğinde Kemal onun şaka yaptığını sanmıştı, çöl fırın gibiydi çünkü, ama küçük uçak yükselince ısı birdenbire düştü ve Kemal ince pamuklu gömleğinin içinde titremeye başladı.

iki uçak da doğuya yöneldikten sonra Bağdadi radyosundan konuşmaya başladı: merkeze İmam'ın çoktan döndüğünü ve radyo çağrılarını yanıtlamadığını söylüyordu. Merkez umduklar; gibi Bağdadi'nin İmam'ı izlemesini bildirdi. Bu küçük gösteri gerekliydi çünkü geri döndüğünde Bağdadi'nin kuşku uyandırmamasını sağlayacaktı.

Bir askeri birliğin üzerinden geçtiler. Kemal, tanklar kamyonlar, silahlar ve cipler gördü. Bir grup asker el salladı, Kemal bunların İngiliz olmaları gerektiğini düşündü. İki uçak da yükseldiler. Önlerinde bir savaşın belirtilerini görüyorlardı büyük toz bulutları yükseliyor, patlamalar ve silah sesleri geliyordu. Savaş alanının güneyinden geçmek üzere döndüler.

Kemal, bir İngiliz üssünün üzerinden geçtik, diye düşündü. Sonra da bir savaş alanının. Bundan sonra bir Alman üssüne

varmamız gerekir.

önde, imam'ın uçağı gitgide alçalıyordu. Bağdadi onu izleyeceği yerde biraz daha yükseldi. Kemal'de Gladiator'un çok yükseldiği izlenimi vardı ve iyice güneye yaklaştı. Kemal sağa doğru baktığında pilotların göründüklerini farketti: küçük bir kamptı burası, bir havaalanı gibi düzenlenmişti.

Sedat'ın evine yaklaşıırken, çölün üzerinde ve Alman hatlarının ötesinde bulunduklarını ve anlaşmanın Rommel'in elinde olduğunu farkettiği zaman kendini nasıl çaresiz hissettiğini anımsadı.

Kapıyı vurduğunda hâlâ Sedat'a ne diyeceğini bilmiyordu.

Burası orta halli bir ailenin eviydi, Kemal'in evinden bile yoksul bir görünümü vardı. Sedat hemen kapıya çıktı entari giymişti, pipo içiyordu. Kemal'in yüzüne baktı ve hemen, "Kötü gitti galiba", dedi.

"Evet." Kemal içeri girdi. Sedat'ın çalışma odası olarak kullandığı küçük bir odaya geçtiler. Odada bir masa, bir kitap rafı, yerde de birkaç yastık vardı. Masadaki bir yığın kağıdın üzerinde ordu malı bir tüfek duruyordu.

Oturdular. Kemal, "Havaalanı olan bir Alman kampı bulduk," dedi. "İmam indi. Sonra Almanlar onun uçağına ateş etmeye başladılar. İmam'ın uçağı bir İngiliz uçağıydı, biz bunu hiç düşünemedik."

Sedat, "Ama kesinlikle onun düşman olmadığını anlayabilirlerdi," dedi, "ateş etmedi, bomba atmadı,"

"Yalnızca inişe geçti," dedi Kemal. "Kanatlarını salladı, sanırım kaldırmaya çalıştı kanatlarını radyo için, ama onlar ateş edip duruyorlardı. Uçağın kuyruğu yara aldı."

"Tanrım!"

"Çok hızlı iniyor gibiydi. Almanlar ateşi kestiler. Her nasılsa tekerleklerini yere değdirmeyi becerdi. Uçak debeleniyordu sanki. İfman'ın artık onu denetleyebildiğini sanmıyordum. Uçağı yavaşlatmadığı kesindi. Sert yüzeyden kayarak kuma saplandı, sol kanat yere çakıldı, burun kuma girdi, sonunda da gövde kırık kanadın üzerine yığıldı."

Sedat bomboş bir yüzle tek söz etmeden Kemal'e bakıyordu, piposu elinde sönmüştü. Kemal uçağın kumların üzerindeki halini gözünün önüne getirdi. Ateşe dayanıklı bir Alman kamyonu ve bir cankurtaran uçağı doğru gidiyordu, arkalarından on, on beş asker gelmekteydi. Uçağın karnının, bir bahar çiçeğinin taç yapraklarının açılışı gibi sarı ve kırmızı alevler

içinde göğre saçılışını hiç bir zaman unutamayacaktı.

"Havaya uçtu," dedi.

"Ya İmam?"

"Böyle bir yangından sonra yaşamasına olanak yok."

"Yine de denemeliyiz," dedi Sedat. "Mesajı ulaştırmak için başka bir yol bulmalıyız."

Kemal ona baktı ve sesinin kesin tonunun yanıltıcı olduğunu anladı. Sedat piposunu yakmaya çalıştı ama kibriti tutan eli çok titriyordu. Kemal karşısındakini dikkatle süzdü ve gözlerindeki yaşları gördü.

"Zavallı çocuk," diye fısıldadı Sedat.

VVolfun durumu ilginçti. Aradığı gizli belgelerin nerede olduğunu biliyordu ama elde edemiyordu.

Bir çanta daha çalabilirdi, birinciye çaldığı gibi, ama önce kendisiyle işbirliği yapacak bir İngiliz bulması gerekiyordu. Çanta çalmak için başka bir yol da deneyebilirdi ama ne varki bu da güvenlikle ilgili sakıncalar doğuracaktı. Ayrıca ele geçirilebilecek bir çanta gereksinmelerini karşılayamazdı, ona sürekli bilgi kaynakları gerekiyordu.

Sonya'nın peşinden ayrılmamasının, her istediğine evet demesinin nedeni de buydu işte.

Wolff herşeyin yolunu bilirdi.

Sonya'nın kafasının nasıl çalıştığını da bilirdi, kadının gövdesini bile ondan iyi bilirdi ve şimdi Sonya'dan birşey istiyordu.

"Bu çantaların içindekileri öğrenmek için başka bir çare düşündüm," dedi.

"Ne gibi?"

VVolf, Sonya'nın sorusunu hemen yanıtlamadı. Kadın ona büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Bir İngiliz subayı ile dost olacağım."

Sonya karşılık vermedi, zaten pek de dinlemiyordu.

"Sonra subayı buraya getireceğim," dedi VVolf.

"Yo, hayır."

Sonya'nın solukları sıklaştı.

"Ne yapıp edip subayın çantasını buraya getirmesini sağlayacağım."

VVolf ona yaklaşarak okşamaya başladı. Kadın gözlerini kapadı.

"Sonra subay seninle yatarken çantasının içindekileri öğreneceğim."

Sonya, "Aman Tanrım," dedi.

VVolf bornozunu çıkardı ve çırılçıplak durdu.

"Yapamam," dedi Sonya.

VVolf onu okşarken birdenbire sol eliyle gırtlığını yakaladı, bastırdı. "Yapacaksın," dedi.

VVolf'un parmaklarının cenderesi gittikçe daralıyor, kabalaşıyordu.

"Hayır," dedi Sonya.

"Evet," dedi VVolf.

Sonya başını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Kıvranıyor, gövdesini gittikçe artan bir haz dalgası kaplıyordu. Çırpınmaya başladı ve sonunda, "Oh, oh, oooh," diyerek gevşedi.

VVolf'un onu bırakmaya niyeti yoktu. Sol eliyle kadının düzgün, kaygan derisini okşamayı sürdürdü, sonra kahverengi göğüs uçlarına dokundu. Sonya karşı duramayarak kendini ona iyice bıraktı.

Gözlerini açıp, VVolf'un da heyecanlandığını farkedince, "Gelsene", dedi.

VVolf güldü. Güçlülük duygusu ilaç gibi geliyordu insana. Kadının üzerine eğildi ve durakladı.

"Çabuk ol," dedi Sonya.

"Yapacak mısın?"

VVolf gövdesini kadına yasladı ve yine durakladı. "Yapacak mısın?"

"Evet, lütfen."

"Oh," diye derin bir soluk aldı VVolf ve Sonya'ya yaklaştı.

Tabii sonra Sonya verdiği sözden dönmek istedi.

"Öyle söz vermek sayılmaz," dedi.

VVolf büyük bir havluya sarınarak banyodan çıkmıştı. Kadına baktı. Sonya yataktaydı, hâlâ çıplaktı, bir kutudan çıkardığı çikolataları yiyordu. VVolf'un onu bayağı sever gibi olduğu anlar vardı.

"Söz sözdür," dedi VVolf.

"Sen de bize yeni bir Fevzi bulmaya söz vermiştin." Sonya suratını asmıştı. Seviştikten sonra hep böyle olurdu.

"O kızı Madam Fehmi'den getirdimdi," dedi VVolf.

"Nerede bizim Fevzi, nerede o kız. Fevzi her seferinde on İngiliz lirası istemez, sabah olur olmaz da evine gitmezdi."

"Tamam, bakıyorum işte."

"Aramaya değil bulmaya söz verdindi."

VVolf öbür odaya gitti ve buz kutusundan bir şişe şampanya çıkardı. İki de bardak alarak yatak odasına döndü. "Biraz ister

misin?"

"Hayır," dedi Sonya. "Evet."

VVolf bardağı doldurarak Sonya'ya uzattı. Kadın bir iki yudum aldıktan sonra ağzına bir çikolata attı. VVolf, "Hayatının en güzel sürpriziyle karşılaşacak olan bilinmeyen İngiliz subayının şerefine" dedi.

"Ben bir İngiNzle yatmam. Pis kokarlar, derileri de sülük gibidir, nefret ederim onlardan."

"İşte bunun için yatacaksın ya, çünkü onlardan nefret ediyorsun. Bir düşünsene, o seninle yatar ve ne kadar talihli olduğunu düşünürken ben de herifin kağıtlarını okuyacağım."

VVolf giyinmeye başladı. Eski kentteki küçük dükkânlardan birinde diktirdiği gömleğini giydi. Bu bir İngiliz subay üniformasıydı, omuzlarında yüzbaşı olduğunu gösteren işaretler vardı.

Sonya, "Nedir bu giydiğin?" diye sordu.

"Bir İngiliz subay üniforması. Bilirsin, yabancılarla konuşmazlar."

"İngilizmişin gibi davranacaksın ha?"

"Güney Afrikalı gibi sanırım."

"Peki foyan ortaya çıkarsa ne olacak?"

VVolf kadına baktı. "Başka casuslara böyle durumlarda ne oluyorsa, herhalde kurşuna dizilirim."

Sonya başını çevirdi.

VVolf, "İşe yarar birini bulursam Cha-Cha barına getireceğim," dedi. Elini gömleğinin içine soktu ve koltuk altından bir bıçak çıkardı. Sonya'ya yaklaştı ve bıçağın ucunu kadının çıplak omuzuna dokundurdu. "Beni ele verirsen dudaklarını keserim bununla."

Sonya onun yüzüne baktı. Konuşmadı ama gözlerinde korku vardı.

VVolf dışarı çıktı.

Shepherd's her zamanki gibi kalabalıktı.

VVolf taksinin parasını ödedi ve gezici satıcıların arasından geçerek birkaç basamak merdiveni çıktı, içeri girdi. İçerisi tıklım tıklımdı, gürültülü iş toplantıları yapan levanten tüccarlar, postaneye ve bankalara gelen Avrupalılar, ucuz giysilerine bürünmüş Mısırlı kızlar ve İngiliz subayları. VVolf ellerinde lambalar tutan iki kocaman bronz kadın heykeli arasından geçerek

lobiye girdi. Çoğu Avrupalı olan müşteriler garsonları çağırıp dururlarken bir yandan da garip bir müzik işitiliyordu. Divanları, üstü mermer masaları geçen Wolff ilerdeki bara yöneldi.

Burası biraz daha sessizceydi. Kadınlar ve içkiciler buradaydı. Yalnız bir subay da gelse gelse buraya gelebilirdi.

VWolff bâra oturdu. Şampanya ısmarlayacaktı ama sevmediğini anımsayarak viski ve soda istedi.

Giysilerine çok dikkat etmişti. Subaylarınkine benzeyen kahverengi ayakkabıları dikkatle boyanmıştı, haki çorapları da iyiydi, bol kahverengi şortu, gömleği, kepi, hepsi tam bir İngiliz subayıninki gibiydi.

Yalnız VWolff şivesinden biraz çekiniyordu. Aslında durumunu açıklayacak hikâyesi de hazırды, Assyut'taki Yüzbaşı Nevvman'a söylediğini tekrarlayacaktı. Sözde Güney Afrika'da, Almanca konuşulan bölgede yetişmişti peki ama ya bulduğu subay da Güney Afrikalıysa ? VWolff, bir Güney Afrikalıyı tanıyacak kadar iyi ayırt edemezdi değişik İngiliz şivelerini.

Ordu hakkındaki bilgisi konusunda daha da fazla kaygılanmaktaydı. Genelkurmay'dan bir subay arıyor, bu durumda kendisinin de Mısır'daki İngiliz birliklerinden olduğunu söylemesi gerekiyordu. Ne yazık ki bu birlikler hakkında çok az şey biliyordu. Mısır'daki İngiliz birliklerinin nasıl çalıştığından, nasıl örgütlendiğinden kesin olarak habersizdi, üstelik buradaki subaylardan birinin bile adını söyleyemezdi. Kafasından şöyle bir konuşma geçirdi:

"Bizim emektar Buffy Jenkins'ten ne haber?"

"Emektar Buffy mi dediniz ? Onu pek bizim oralarda görmüyorum."

"Onu pek görmüyor musunuz? Olur şey değil? Acaba aynı birliklerden mi söz ediyoruz?"

Sonra yine:

"Peki Simon Frobisher'den ne haber?"

"Simon hep bildiğiniz gibi, aynı."

"Bir dakika, biri onun yurda döndüğünü söylemişti. Evet, eminim söylediğine. Nasıl oluyor da siz bilmiyorsunuz peki?"

Sonra yeni araştırmalar, Askeri Polise haber veriş, çatışma, sonunda da kodesi boylama.

Cezaevi gerçekten VWolff'u korkutan tek şeydi. Bu düşünceyi kafasından kovdu ve bir viski daha söyledi.

Ter içinde bir albay geldi ve barın önünde, tam VWolff'un taburesinin yanında durdu. Barmen, "Ezma!" dedi. Bu "dinle"

demekti, ama bütün İngilizler bu sözün "garson" anlamına geldiğini sanırlardı. Albay VWolff'a baktı.

VWolff terbiyeli bir tavırla başını eğdi.

"Başınızda keple bardasınız, Yüzbaşı," dedi Albay. "Ne düşünüyorsunuz böyle?"

VWolff yaptığı yanlışlık için içinden kendini lanetleyerek kepini çıkardı. Albay bira ısmarladı. VWolff başını çevirdi.

Barda on beş yirmi subay vardı ama VWolff hiçbirini tanıımıyordu. Her öğlen elinde çantasıyla Genelkurmay'dan çıkan altmış subaydan biriydi VWolff'un aradığı. Hepsinin yüzünü anımsıyordu, görür görmez tanıyabilirdi. Daha önce de Metropolitan Oteliyle Turf Kulüp'e gitmiş, sonuç alamadan çıkmıştı. Yarım saat sonra da Shepheards'a gelmişti, olmazsa Subay Kulübünü, Cezire Spor Kulübünü, hatta İngiliz-Mısır Derneğini bile deneyecekti. Bu gece başaramazsa yarın gece yine aynı yerleri dolaşacaktı, ergeç birine toslayacağından emindi.

Ondan sonra da iş ustalığına kalıyordu.

Planı iyiydi aslında. Üniforması İngilizlerden biri olmasına yetiyordu, güvenilir bir asker. Çoğu asker gibi herhalde onlar da yalnız ve cinsel açlık içindeydiler, yabancı bir ülkede bu ancak böyle olabilirdi. Sonya'nın da istek uyandıran bir kadın olduğu su götürmezdi, nereden bakılırsa bakılsın bu böyleydi, ve sıradan bir İngiliz subayı da baştan çıkarıcı bir Doğulu kadının cilvelerine kesinlikle karşı koyamazdı.

Yine de cinsel isteğe karşı durabilecek kadar akıllı birine rastlarsa, yani talihi kötü giderse, hiç önemi yoktu. Herifi silkeler, başka birini bulmaya bakardı.

VWolff işin uzamamasını diliyordu.

Beş dakika sonra da tamamdı.

İçeri giren binbaşı ufak tefek bir adamdı, çok zayıftı, VWolff'tan on yaş kadar büyük olmalıydı. Yüzünde alkoliklerde görülen kılcak damar patlamaları göze çarpıyordu. Patlak gözleri maviydi, ince sarı saçları da kafatasına yapışmış gibiydi.

Hergün öğleyin elinde çantasıyla Genelkurmay'dan ayrılır ve Sari Süleyman Paşa'daki bir binaya yürürdü.

VWolff'un kalbi çarpmaya başladı.

Binbaşı doğru bara geldi, kepini çıkardı ve "Ezma!" dedi. "Scotch. Buz istemez. Sert olsun." VWolff'a döndü. "Berbat hava," dedi ahbaplık edercesine.

"Hep öyle değil mi efendim?" diye sordu VWolff.

"Doğru, hep berbat. Ben Smith, Genelkurmay'dan."

"Nasılsınız efendim?" dedi VVolf. Smith'in hergün Genelkurmaydan başka bir binaya gittiğini biliyordu, bu durumda binbaşı gerçekten Genelkurmayda çalışıyor olamazdı. Adamın niçin yalan söylediğini merak etti. Ama hemen bu düşünceyi bir kenara atarak, "Ben de Slavenburg," dedi, "İngiliz birliklerinden."

"Çok iyi. Bir tane daha ister misiniz?"

Bir subayla konuşmaya girişmek demek sandığından da kolay oluyordu. "Çok naziksiniz efendim," dedi Wolff.

"Bırak şu efendimleri. Barda saçmalık olmaz."

"Elbette." Bir yanlılık daha, böyle yanıt olur mu?

"Ne içeceksin?"

"Viski soda lütfen."

"Senin yerinde olsam soda istemem. Su doğrudan doğruya Nil'den geliyor diyorlar."

VVolf gülümsedi. "Alışkın olmalıyım."

"Kendini farklı görmüyorsun ha? Mısır'da bu duyguya sahip olmayan tek beyaz adam sensin herhalde."

"Afrika'da doğdum, on yıldır da Kahire'deyim." VVolf, Smith'in konuşma biçimine kendini uydurmaktaydı. Aktör olmalıymışım diye düşündü.

Smith, "Afrika demek?" dedi. "Ben de dilinin çaldığını düşünüyordum."

"Alman baba*, İngiliz anne. Güney Afrika'da bir çiftliğimiz vardı."

Smith kuşkulu görünüyordu. "Baban için Hollandalıların olduğu bir yerde yaşamak zor olmuştur."

VVolf bunu hiç düşünmemişti. "Babam ben küçükken öldü," dedi.

"Kötü." Smith bardağını boşalttı.

"Aynı mı?" dedi VVolf.

"Teşekkürler, evet."

VVolf daha çok içki ısmarladı. Smith ona sigara verdi, VVolf istemedi.

Smith kötü yemeklerden, barlarda verilen içkilerden, evinin kirasından ve garsonların kabalığından yakındı. VVolf yemeklerin kötü olduğunu, çünkü Smith'in Mısır yemeklerinden çok İngiliz mutfağında belirttiğini; içkinin Avrupa savaşından ötürü kıtlaştığını, kiraların Smith gibi kenti kaplayan binlerce yabancı yüzünden yükseldiğini, garsonların da Smith'in kendi dillerinde birkaç tatlı söz söylemek zahmetine katlanmadığı için kaba davrandıklarını belirtti. Smith ya çok tembeldi ya da çok kendini

beğenmiş yoksa insan bu kadarcık şeyi öğrenebilirdi. Binbaşı karşılık vereceğine dudaklarını ısırdı ve söylenenler hoşuna gitmiş, bunları kabullenmiş gibi başını salladı.

Konuşma arasında Smith'in omuzunun üzerinden ileri bakan VVolf altı askeri polisin içeri girdiğini gördü.

Smith birdenbire onun nevrinin döndüğünü farkederek, "Ne var?" diye sordu, "hayalet görmüş gibisin."

Askeri polislerin biri karacı, biri havacı, öbürleri de bir Avustralyalı, bir Yeni Zelandalı, bir Güney Afrikalı, bir de türbanlı Gurkaydı. VVolf içinde dayanılmaz bir kaçma isteği duymaktaydı. Ne soracaklardı? Kendisi onlara ne diyecekti?

Smith çevresine bakındı ve askeri polisleri gördü. "Bilinen gece denetimi," dedi. "Sarhoş subaylarla Alman casuslarını arıyorlar. Burası subay barı, bizi rahatsız edemezler. Sana ne oluyor, bir şey mi var?"

"Hayır, hayır," havacıyı Halfaya'da öldürülen birine benzettim de." VVolf hâlâ polisleri bakıyordu. Çelik miğferleri ve silahlarıyla tam iş üzerindeymiş gibi bir halleri vardı. Kağıtlarını görmek isterler miydi acaba?

Smith onları çoktan unutmuştu. "Hizmetkarlara gelince..." diyordu. "Allanın belası yaratıklar. Ben uşağımın cine su kattığından eminim. Ama işi ortaya çıkaracağım. Boş bir cin şişesini zibib doldurdum, bilirsin o nesneye su kattın mı beyazlaşır. Aynı haltı yiyene kadar bekleyeceğim. Tabii yeni bir şişe cin alacak ve hiç birşey olmamış gibi yapacak. Haha! Görür öğününü!"

Polislerin şefi olan subay az önce VVolf'a kepini çıkarmasını söyleyen albaya doğru yürüdü. "Herşey yolunda mı efendim?"

Albay, "Bir aksilik yok," diye yanıtladı.

"San?, ne oluyor?" dedi Smith VVolf'a. "Omuzundaki işaretlerden eminsin değil mi?"

"Elbette," dedi VVolf. Bir ter damlası gözüne aktı, bir el hareketiyle bunu sildi.

"Gücenecek birşey yok," dedi Smith. "Ama Sheppard's'ın belli rütbelerin altındakilere kapalı olduğunu bilirsin. Bazı alt rütbedekilerin de buraya girebilmek için omuzlarına birkaç işaret dikiverdikleri de bilinmeyen şey değildir."

VVolf kendini toplamıştı. "Bakin efendim," dedi, "Eğer denetlemek isterseniz..."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Smith aceleyle.

"Benzerlik bende şok etkisi yaptı."

"Elbette, anlıyorum. Bir içki daha içelim. Ezma!"

Albayla konuşan askeri polis şimdi de gözleriyle bütün salonu taramaktaydı. Kolundaki işaret inzibat amirinin yardımcısı olduğunu gösteriyordu. VVolf'a baktı. VVolf, acaba adam Assyut katilinin tarifini anımsadı mı, diye merakla düşündü. Nereden anımsayacaktı, olacak şey değildi bu. Sonra bir İngiliz subayına bu gözle bakmak akıllarına bile gelmezdi. Hem Wolff kendini anımsatmamak için bıyık da bırakmıştı. Askeri polisle göz göze gelmeye kendini zorladı, sonra hemen bakışlarını başka yere çevirdi. İçkisini aldı, adamın hâlâ kendisine baktığından emindi.

Sonra çizme sesleri duyuldu ve polisler gittiler.

VVolf ne kadar ferahladığını göstermemek için büyük bir çaba harcadı. Kararlı bir havayla bardağını kaldırdı ve "Şerefe," dedi.

içtiler. Smith, "burasını biliyorsun, " dedi. "İnsan Shephard's'da içmekten başka ne yapabilir akşamları?"

Wolff soru üzerinde düşünür gibi yaptı. "Hiç göbek dansı gördünüz mü?"

Smith hoşnutsuzca homurdandı. "Bir kez. Şişko bir kadın kalçalarını sallayıp duruyordu."

"Ya, o zaman gerçek bir göbek dansı görmeniz gerek."

"Öylemi?"

"Gerçek bir göbek dansı şimdiye kadar gördüğünüz en cinsel istek uyandıran şeydir."

Smith'in gözlerinde garip bir parlıltı belirmişti. "Demek öyle?"

VVolf düşündü: Binbaşı Smith bana tam senin gibisi gerek. Sonra, "En iyisi Sonya'dır," dedi. "Onu bir görmelisiniz."

Smith başını salladı. "Belki görürüm."

"Ben de deminden beri Cha-Cha Kulüp'e gitmeyi düşünüyordum. Siz de gelmek ister miydiniz?"

"Önce bir içki daha içelim de," dedi Smith.

Smith'in içkiye sarılışını izleyen VVolf, binbaşının hiç değilse dış görünüşüyle baştan çıkarılmaya son derece elverişli bir tipe benzediğini düşünüyordu. Çok kolay tavlanabilir bir hali vardı. Canı sıkılan, zayıf iradeli, alkolik biri gönüşündeydi. Adam cinsel yönden normalse Sonya'nın onu ayartması işten bile değildi. Bu arada da çantasında yemek listesinden daha yararlı birşey olup olmadığını bakacaktı. Sonunda gizleri ondan sızdırmanın yolunu bulacaktı. Bir sürü belki de ve çok az zamanı vardı.

VVolf adım adım ilerlemek zorundaydı ve ilk adım Smith'i kendine bağlamaktı.

İçkilerini bitirdiler ve Cha-rCha'ya gitmek üzere kalktılar. Taksi bulamadılar ve bir gariye bindiler. Bu açık bir at arabasıydı. Arabacı yaşlı atını acımasızca kamçılardı.

Smith, "Adam hayvana kötü davranıyor," dedi.

"Değil mi?" derken VVolf, sen gel de bizim develere nasıl davrandığımızı gör, diye düşündü.

Kulüp yine kalabalık ve sıcaktı. VVolf masa bulmak için bir garsona bahşiş verdi.

Sonya'nın gösterisi onlar oturduktan epey sonra başladı. Smith, Sonya'yı izlerken VVolf da Smith'i incelemekteydi. Dakikalar geçtikçe binbaşı kendini daha çok kaptırıyordu.

VVolf, "İyi değil mi?" diye sordu.

Smith, ona hiç bakmadan yanıtladı: "Harika!"

"Sırası gelmişken söyleyeyim, Sonya'yı biraz tanırım," dedi VVolf. "Gösteriden sonra masamıza gelmesini söyleyeyim mi?"

Bu kez Smith yüzüne baktı. "Tanırım," dedi. "Yapar mısın bunu?"

Müzik hızlandı. Sonya kulübü dolduranlara şöyle bir baktı. Yüzlerce erkek gözlerini oburca onun şahane vücuduna dikmişlerdi. Sonya gözlerini kapadı.

Hareketleri otomatikleşmiş, duyumlar onu alıpgötürmüşlerdi. Sonya hayalinde hâlâ gözlerini kendisine dikmiş istekli yüzler denizini görmekteydi. Göğüslerinin sallandığını, karnının devindiğini, kalçalarının oynadığını hissediyor, sanki bu devinimleri kendisi değil de bir başkası yapıyor, sanki bütün bu aç adamlar onu oynatıyorlardı. Sonya gittikçe hızlandı. Dansında gösteri havası, yapaylık yoktu, hele şimdi hiç yoktu, Sonya kendisi için dansediyordu. Müziği bile izlemiyordu, müzik onu izliyordu. Heyecan dalgaları onu avucuna almıştı. Bu heyecanı, artık kendinden geçmenin eşiğinde olduğunu bilene kadar sürdürdü, artık yalnızca sıçraması ve uçması gerektiğini biliyordu. Bir an duraksar gibi yaptı. Kollarını açtı. Bir dehşet çığlığı attı ve arkaüstü düştü, başı sahneye değiyordu, bacakları kalçalarına kadar açılmıştı, seyircilere doğru. Sonra ışıklar yandı.

Hep böyle olurdu.

Bir hayranlık fırtınası içinde Sonya ayağa kalktı ve karartılmış sahneden geçerek kulise girdi. Hızla soyunma odasına doğru yürüdü, başı önündeydi, kimseye bakmıyordu. Onların gülümsemelerini ya da sözlerini istemiyordu. Anlamıyorlardı. Hiç

kimse bunun Sonya için nasıl birşey olduğunu her gece dansettiğinde ona neler olduğunu bilemezdi.

Sonya ayakkabılarını çıkardı, incecik pantolonunu da, ipek bir elbise giydi. Makyajını silmek için aynanın karşısına oturdu. Bunu hep vakit geçirmeden yapardı, çünkü makyaj cildi için kötüydü. Gövdesine bakması gerekiyordu. Yüzünün ve boynunun yine etlenmeye başladığı gözünden kaçmadı. Çikolata yemeye bir son vermeliydi. Kadınların .şişmanlamaya başladıkları yaşı zaten geçmişti. Yaşı da seyircinin bilmemesi gereken bir başka gizdi. Şimdi Sonya neredeyse babasının öldüğü zamanki yaşındaydı. Babası...

Sonya'nın babası davranışları umutlarının gerçekleşmesine izin vermeyen iri yarı, kibirli bir adamdı. Sonya, annesi ve babasıyla birlikte Kahire'nin kenar mahallelerinden birindeki bir izbenin daracık,sert yatağında yatardı. O günlerden beri kendini hiç güvenlik içinde, rahat hissetmemişti. Babasının geniş sırtına abanır uyurdu. Onun tanıdık kokusunu hâlâ anımsayabiliyordu. Sonra, Sonya'nın artık uyumuş olması gereken bir zaman başka bir koku daha ortaya çıkardı, Sonya'yı tarifsiz heyecanlandıran bir koku. Anne ve baba karanlıkta hareket etmeye başlarlar, yanlarında yatan Sonya'da onlarla birlikte harekete geçerdi. Birkaç kez anne ne olup bittiğinin farkına vardı. O zaman babası onu döverdi. Üçüncü dayaktan sonra Sonya'yı yerde yatırmaya başladılar. Sonya annesine kızıp duruyordu. Babası paylaşmaya istekliydi, Sonya emindi bundan, babası hep onun ne yaptığının farkındaydı. Sonya yerde üşüyerek yatarken onları dinliyor, uzaktan da duyulan zevki paylaşmaya çalışıyor, ama olmuyordu. Ondan sonra da Sonya'yı hiç bir şey heyecanlandıramamıştı, cinsel zevk duyamıyordu, bu böyle sürdü gitti, Alex Wolff ortaya çıkıncaya kadar...

Sonya, VVolf'a izbedeki dar yataktan hiç söz etmemişti, ama o her nasılsa anladı. İnsanların hiç sözünü etmedikleri derinlerdeki gereksinimleri anlamak konusunda VVolf içgüdü sahibiydi. Fevzi adlı kızla Sonya'nın çocukluk deneyimini yeniden yarattılar ve bu işe yaradı, artık Sonya cinsel zevk duyabiliyordu.

VVolf'un bu işi iyi yürekliliğinden yapmadığını biliyordu. VVolf böyle şeyleri insanları kullanabilmek için yapardı.Şimdi de Sonya'yı İngilizlere karşı kullanmak istiyordu. İngilizlere karşı olduktan sonra Sonya herşeyi yapardı, herşeyi, ama onlarla yatmaya gelince hayır...

Soyunma odasının kapısı vuruldu. Sonya, "Girin," dedi.

Garsonlardan biri elinde bir notla içeri girdi. Sonya başıyla çocuğa gitmesini işaret ettikten sonra katlanmış kağıdı açtı. Mesaj kısaydı, yalnızca, "Masa 41. Alex" deniyordu.

Sonya kağıdı buruşturdu ve yere attı. Demek VVolf birini bulmuştu. Çok çabuk, insanların zayıf yanlarını ortaya çıkaran içgüdüğü yine işlevini yapmaya başlamıştı.

VVolf'u iyi anlıyordu çünkü kendisi de VVolf gibiydi. Sonya da insanları kullanırdı, VVolf'tan daha az akıllıca bir biçimde de olsa. VVolf'u bile kullanıyordu. VVolf'un bir değişik yanı, zevki, yüksek tabakadan dostları, parası vardı ve bir gün Sonya'yı Berlin'e götürecekti. Mısır'da yıldız olmak başka şeydi,Avrupa'da başka. Sonya yaşlı, aristokrat generaller ve genç, yakışıklı S.S Birlikleri için dansetmek istiyordu. Güçlü erkekleri ve güzel, beyaz kızları baştan çıkarmak istiyordu, dünyanın en düşmüş kentinin kabare kraliçesi olmak istiyordu. VVolf onun pasaportu olacaktı. Evet, Sonya onu kullanıyordu.

Sonya, iki kişinin bu kadar yakın olmaları ve yine de birbirlerini bu kadar az sevmeleri pek alışılmış şey değil, diye düşündü.

Öyle ya, istediği olmazsa VVolf dudaklarını kesecekti.

Sonya ürperdi, bu konuyu düşünmeye son vererek giyinmeye başladı. Geniş kollu, açık yakalı beyaz bir elbise giydi. Elbisenin etekleri kalçalarını gererken açık yakası da göğsünü gösteriyordu. Beyaz, yüksek ökçeli sandallarını da ayağına geçirdi. Ağır altın bilezikler taktı, her bileğine bir tane, boynuna altın bir zincir doladı, zincirin ucunda bir damla pırlanta parlıyordu. İngiliz erkekleri böyle şeylerden hoşlanırlardı. Adamların zevklerinin kabalığına diyecek yoktu.

Sonya aynada kendine son bir kez daha baktıktan sonra kulübe geçti.

O yürüdükçe arkasında bir sessizlik oluşuyordu. O yaklaştıkça insanlar susuyorlar, uzaklaşınca konuşmalarını sürdürüyorlardı. Bir yığının saldırısıyla karşılaşacakmış gibi hissetti kendini. Sahnede durum başkaydı: Sonya orada onlardan görünmez bir duvarla ayrılıyordu. Ama burada kendisine dokunabilirlerdi ve hepsi bunu istiyordu. Bunu hiç bir zaman yapmamışlardı ama tehlike Sonya'yı heyecanlandırıyordu.

Sonya 41 numaralı masanın önüne geldi, iki erkek ayağa kalktılar.

VVolf, "Sonya, şekerim, her zamanki gibi şahaneydin," dedi.

Sonya övgüyü başını eğerek kabul etti.

"Sana Binbaşı Smith'i tanıştırmama izin verir misin? Sonya binbaşının elini sıktı. Bu zayıf, çenesi yokmuş gibi duran bir adamdı, bıyıkları sarıydı, elleri de çıkin ve kemikli, Sonya'ya, kendisine sunulmuş olağanüstü lezzette bir tatlıymış gibi baktı.

"Büyüleyici, gerçekten," dedi.

Oturdular. VVolf kadehlere şampanya koydu. Smith, "Dansınız eşsizdi hanımefendi, unutulmaz, bulunmaz. Çok...artistik," dedi.

"Teşekkür ederim."

Smith masanın üzerinden uzanarak Sonya'nın elini okşadı. "Çok güzelsiniz."

Sonya, sen de aptalsın, diye düşündü. VVolf'un uyarıcı bir bakışını yakaladı: VVolf aklından geçenleri biliyordu. "Çok naziksınız, Binbaşı," dedi Sonya.

VVolf'un sinirli olduğunu söyleyebilirdi. Sonya'nın istediğini yapacağından emin değildi herhalde. İşin gerçeği de Sonya'nın henüz karar vermemiş olmasıydı.

"Sonya'nın babasını tanıdım," dedi VVolf, Smith'e. Bu yalandı ve Sonya onun bu yalanı niçin söylediğini biliyordu. Kendisine anımsatmak istiyordu.

Sonya'nın babası ara sıra hırsızlık yapardı. İş varsa çalışırdı, iş yokken de çalardı. Bir gün Sari el-Kubri'de Avrupalı bir kadının çantasını çalmaya yeltenmişti. Kadının koruyucuları Sonya'nın babasını yakalamışlar, kavga dövüş sırasında da kadın düşmüş ve bileği incinmişti. Kadın önemli biriydi, Sonya'nın babası işlediği suç yüzünden fena halde dayak yemiş ve bu dayak sırasında da ölmüştü.

Elbette onu öldürmek amaçlanmamıştı. Herhalde kalbi zayıftı ya da böyle birşey. Ama yasayı uygulayan İngilizler buna aldırmadılar. Adam suç işlemişti, bu yüzden cezalandırılmış ve cezasını çekerken de ölmüştü. Bir kipti daha eksik olmuşsa bundan ne çıkardı. Açıklama buydu. Sonya o sıra yirmi yaşındaydı, bu olay onu yıkmıştı. O günden beri bütün benliğiyle İngilizlerden nefret ederdi.

Sonya, Hitler'in düşüncesinin doğru da hedefinin yanlış olduğunu inanırdı. Dünyayı zehirleyen Yahudilerin ırksal zayıflıkları değildi, İngilizlerdi. Mısır'daki Yahudiler üç aşağı beş yukarı herkes gibiydiler, kimi zengin, kimi yoksul, kimi iyi, kimi kötü. Ama İngilizlerin topu kibirli, açgözlü ve kötüydü. Sonya, İngilizlerin, Polonya'yı Alman baskısına karşı sözde savunmaya

çalışmalarına acı acı gülmüştü. Ne ikiyüzlüce bir davranıştı kendileri Mısır'ı sömürmeyi sürdürürlerken...

Şimdi de her nedense Almanlar İngilizlerle savaşıyorlardı, bu da Sonya'yı Alman yanlısı yapmaya yeterdi.

Sonya, Hitler'in İngiltere'yi yenmesini, aşağılamasını, yerle bir etmesini istiyordu.

Yardım edebilmek için de herşeyi yapmaya razıydı.

Bir İngiliz ayartmaya bile.

Sonya öne eğildi. "Binbaşı Smith," dedi, "çok çekici bir adamsınız."

VVolf gözle görülecek kadar rahatladı.

Smith irkilmmişti. Neredeyse gözleri yuvalarından ugrayacaktı. "Tanrım!" dedi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, böyle düşünüyorum, Binbaşı."

"BanaSandy demenizi isterdim."

VVolf ayağa kalktı. "Korkarım sizden ayrılmam gerekiyor. Sonya, seni eve kadar götürebilir miyim?"

Smith, "Sanırım, bu işi bana bırakabilirsiniz, Yüzbaşı," dedi.

"Evet, efendim."

"Eğer Sonya..."

Sonya gözkapaklarını indirdi. "Elbette, Sandy."

VVolf, "Bu birlikteliği yarıda kesmekten nefret ediyorum ama ne yapayım ki erken kalkmam gerek," diye sürdürdü konuşmasını.

"Tamam," dedi Smith. "Sen gidebilirsin."

VVolf giderken bir garson akşam yemeğini getirdi. Pirzola ve patates, Sonya, Smith kendisiyle konuşurken yemeğe başladı. Smith okul kriket takımındaki başarılarını anlatıyordu. O zamandan beri önemii hiçbirşey yapmamış gibiydi. Çok cansıkıcıydı bu adam.

Smith yemek boyunca ara vermeden içti. Kalktıklarında hafifçe yalpalıyordu. Sonya ona kolunu verdi, kendinden çok onun yararınaydı bu hareketi. Serin gece havasında gemi biçimindeki eve doğru yürüdüler. Smith gökyüzüne baktı ve, "Şu yıldızlar..." dedi, "ne kadar güzel." Adamın konuşması da kabacaydı.

Gemi-evin önünde durdular. "Güzele benziyor," dedi Smith.

"Çok sevimlidir," dedi Sonya. "İçersini görmek ister miydin?"

"Fena olmaz."

Sonya, adamı, iskeleden geçirdi ve gemiye giden merdivenlerden indiler.

Smith gözlerini faltaşı gibi açmış çevresine bakmıyordu.

"Doğrusu çok lüks olduğunu söylemeliyim," dedi.

"Bir içki ister miydin?"

"Hem de çok."

Sonya ^adamin ikide bir "çok" deyip durmasından nefret ediyordu. Üstelik bir de sözcüğü ağızında yuvarlıyordu. Sonya, "Şampanya mı yoksa daha kuvvetli birşey mi?" diye sordu.

"Biryudum viski olsa iyi gelirdi."

"Sen otur şöyle."

Sonya ona içkisini verdi ve gelip yanına oturdu. Smıth kadının omzuna dokundu, yanağından öptü ve kabaca göğsünü burdu. Sonya ürperdi. Adam bunu zevk belirtisi sayarak Sonya'nın göğsünü biraz daha sıkıştırdı.

Sonya onu üzerinden çekti. Adam çok sıskaydı, kemikleri batıyordu. Sonya'nın eteğinin altına attı elini.

Sonya, "Ah, Sandy, ne kadar güçlüsün," diyordu.

Kadın, Smith'in omzunun üzerinden baktı ve VVoiff'un yüzünü gördü. VVolf güvertede idi, diz çökmüş tepedeki percereden olanları izliyor ve sessizce gülüyordu.

VWilliam Vandam, Alex VVolf'u bulmaktan umudunu kesmeye başlamıştı. Assyut cinayetinden bu yana neredeyse üç hafta geçmiş ama Vandam hâlâ avına yaklaşamamıştı. Zaman geçtikçe arası da soğuyordu tabii. Vandam bir çanta daha çalınsa diye bekleyecek hale gelmişti, hiç değilse böylece VVoiff'un neyin peşinde olduğunu öğrenebilirdi.

Vandam adama kızmaya başladığının da farkındaydı. Sabaha karşı üç sıralarında uyanıyor, (içkinin etkisi yok olduğunda yani) ve gün doğana kadar da kendini yiyip bitiriyordu. Onu rahatsız eden VVoiff'un çalışma biçimiydi: Mısır'a bir köşeden sızması, Çavuş Cox'un ölümündeki olağanüstü çabukluğu kentte kayboluşundaki rahatlığı. Vandam bunların üzerinde tekrar tekrar durmuş ve hep olayı neden bu kadar ilgi çekici, büyüleyici bulduğunu merak etmişti.

Vandam'ın gerçek bir ilerleme sağladığı yoktu ama bazı bilgiler toplamıştı. Topladığı bilgiler onun merakını gidermişti gidermesine arria, yine de bu aç bir adamı yiyecekle doyurması gibi bir şey değildi, yani mutlak bir doygunluk oluşturmuyordu. Ateşle benzin sıkılması türünden bir olaydı, ateşi daha da körüklüyordu. Villa les Oliviers, Ahmet Rahma adında birinindi. Rahmalar zengin bir Kahireli aileydi. Ev Ahmet'e babası Cemal Rahma'dan kalmıştı ve Cemal Rahma avukattı. Vandam'ın adamlarından biri Cemal Rahma'yla Eva VVoiff'un evlenme kayıtlarını bulmuştu. Eva VVolf, Hans VVoiff'un dul karısıydı ve kocası gibi Almandı. Hans'la Eva'nın çocukları Alex ise Cemal Rahma'nın nüfusuna geçirilmişti.

Bu bilgi, Ahmet Rahma'nın Alex VVolf adıyla Mısır'dan aldığı kimlik belgelerini açıklıyordu.

Ayrıca kayıtlarda Cemal Rahma'nın servetinden en büyük payı ve evi Ahmet'in ya da Alex'in aldığı belirtiliyordu.

Kentteki Rahmalarla yapılan görüşmelerden de birşey çıkmamıştı. Ahmet iki yıl önce ortadan kaybolmuş ve o zamandan beri de kendisinden haber alınamamıştı. Görüşmeyi yapanda, ailenin bu nüfusa geçirilmiş üvey oğlu pek öyle özlemediği izlenimi kalmıştı.

Vandam, Ahmet'in ortadan kaybolduğu dönemde Almanya' da olduğuna inanıyordu.

Rahma ailesinin bir kolu daha vardı ama onlar göçebeydiler ve nerede bulunabileceklerini kimse bilmiyordu. Vandam, onların VVolf'un Mısır'a yeniden girişine yardım ettiklerinden kesinlikle emindi.

Yavaş yavaş durumu anlıyordu. VVolf, ülkeye İskenderiye üzerinden gelmiş olamazdı. Limandaki güvenlik önlemleri sıkıydı. Girişi dikkati çekebilir, hakkında soruşturma açılabilir ve bu soruşturma da ergeç Almanlarla olan ilişkilerini ortaya çıkarabilirdi. Alex güneyden gelmekle dikkati çekemeyeceğini ve kendisini doğma büyüme Mısırlı gibi gösterebileceğini ummuştu. Assuyt'ta başının derde girmesiye İngilizler için bir talih sayılırdı.

Ama Vandam'a bundan sonra pek talihli olamayacaklarmış gibi geliyordu.

Bürosunda oturmuş sigara üstüne sigara içerek VVolf'u düşünüyordu.

Adam sıradan bir dedikodu toplayıcısı değildi bir kez.

Öteki ajanlar gibi sokaklarda gördüğü asker sayısını da yedek parça kısıntısına ilişkin raporlar göndermesi de beklenmiyordu ondan. Çanta hırsızlığı üst düzeydeki bilgilerin peşinde koştuğunu ve bunu elde edebilmek için de akla hayale gelmeyecek yollar bulabilecek yetenekte bir kişi olduğunu gösteriyordu. Yeterli süre yakayı ele vermezse işi başaracağı gün gibi ortadaydı.

Vandam odayı arşınlayıp duruyordu giysi askısından masaya yürüyor, pencereden şöyle bir bakmak için masanın çevresini dolanıyor, sonra masanın öbür tarafından yine giysi askısına yöneliyordu.

Casusun da bir takım sorunları vardı. Meraklı komşulara kim olduğunu açıklamak, telsizini bir yere yerleştirmek, kenti dolaşım bilgi elde etmek zorundaydı. Parası bitebilir, telsizi bozulabilir, bilgi kaynakları onu ele verebilir ya da birisi rastlantıyla izini bulabilirdi. Şöyle ya da böyle bu izi ortaya çıkarmak zorunluymuştu.

Tabii adam ne kadar akıllıysa bu izlerin ortaya çıkışı o kadar zaman alacaktı.

Vandam, hırsız Aptullah'ın VVolf'la ilişkisi olduğundan emindi. Bogge Aptullah'ın yakalanmasına karşı çıkmalı beri Vandam, Wolff hakkında bilgi verenlere büyük paralar vaat etmişti. Aptullah hâlâ VVolf diye biri hakkında hiç bir şey

bilmediğini iddia ediyordu ama gözlerinde yanan açgözlülük ışığına ne demeliydi?

Aptullah, VVolf'un nerede bulunacağını bilebilirdi. VVolf da bu para için herşeyi yapabilecek adamla ilişki kurarken, her türlü önlemi almıştı kuşkusuz ama belki Aptullah yine de birşeyler öğrenebilirdi. Vandam büyük para verileceğini bir kez daha duyurdu. Aptullah durumu öğrenince VVolf'a gidip Vandam'ın önerisini anlatabilirdi.

Vandam odayı arşınlamayı sürdürüyordu.

Ne varsa adamın çalışma biçiminde vardı. Ülkeye sızmak, bıçakla adam öldürmek, kentte kaybolmak ve...Bütün bunlardan başka bir püf noktası bulunuyordu. Vandam'ın bildiği bir raporda okuduğu ya da bir toplantıda kendisine söylenen bir şey VVolf tanıdığı bir adam olmalıydı, uzun süre önce bundan ötesi aklına gelmiyordu bir türlü. Çalışma biçimi.

Telefon çaldı.

Vandam ahizeyi kaldırdı. "Binbaşı Vandam." "Alo, ben Binbaşı Calder."

"Evet?"

"Birkaç hafta önce bize bir not göndermiştiniz, sahte sterlinlerle ilgili araştırma yapmamız için. Biraz bulduk."

Tamam, buydu işte aradığı iz. "iyi!" dedi Vandam.

"Epey var," diye konuşmayı sürdürdü ses.

Vandam, "Hemen görmem gerek," dedi.

"Yolda. Birlikle gönderiyorum, az sonra orada olur."

"Parayı kimin verdiğini biliyor musunuz?"

"Bir kişi değil bir çok kişi, ama birkaçının adını aldık."

"Harika. Paraları gördükten sonra sizi yine arayacağım. Calder mi demiştiniz?"

"Evet." Adam telefon numarasını verdi. "Sonra konuşuruz öyleyse."

Vandam telefonu kapadı. Sahte sterlinler, evet, bu bir başlangıç olabilirdi. Sterlin artık Mısır'da yasal geçerliliğholan bir para değildi. Mısır resmen bağımsız bir ülke kabul ediliyordu. Bununla birlikte sterlin yine de İngiliz maaş ödeme bürosunda Mısır parasıyla değiştirilebilirdi. Yabancılarla iş yapanlar da ödemede sterlin kabul ediyorlardı bu durumda.

Vandam kapısını açtı ve bağırdı: "Jakes!"

"Efendim!" Jakes de Vandam kadar bağıarak karşılık vermişti.

"Bana şu sahte sterlinler dosyasını getir."

"Peki efendim!"

Vandam bitişik büroya geçerek sekreteriyle konuştu. "Maaş ödeme bürosundan bir paket bekliyorum. Gelir gelmez bana getir."

"Peki, efendim."

Vandam odasına döndü. Az sonra elinde dosyayla Jakes göründü. Jakes, Vandam'ın ekibinin en yeteneklisiydi, hevesli güvenilir bir genç adamdı, buyrukları harfi harfine uygular, ve gerekirse kendi inisiyatifini kullanırdı. Vandam'dan da uzun boyluydu, saçları siyahti, nedense hüzünlü bir bakışı vardı. Jakes'le Vandam'ın ilişkilerinde resmiyet ağır basardı, Jakes bu konuda titizdi ama işleri söz konusu oldu mu eşit koşullarla tartışırlardı. Jakes, akıcı bir dille aklına geleni söylerdi. Ordu'da Vandam'dan daha çok ilerleyebileceğine neredeyse kesin gözüyle bakılabiliyordu.

Vandam masa lambasını yaktı ve "Şimdi bana Nazilerin elinden çıkma bir sahte para resmi göster" dedi.

Jakes dosyayı masaya koyarak resmî aramaya başladı. Bir deste parlak fotoğraf çıkararak, masanın üzerine yaydı. Fotoğraflar, paraların iki yanını da gösteriyorlardı ve nedense normal ölçüden biraz daha büyüktüler.

Jakes, "Sterlinler, beşlikler, onluklar, yirmilikler" dedi.

Fotoğraflardaki siyah oklar parayı basanların yaptıkları yanlışlıkları gösteriyordu.

Bilgi kaynağına göre para İngiltere'de yakalanan Alman casuslarından alınmıştı. Jakes, "Herhalde casuslarına sahte para vermeyecek kadar akıllı olduklarını düşünüyorsunuz, dedi.

Vandam resimlerden gözünü ayırmadan yanıt verdi: "Casusluk pahalı bir iştir ve paranın çoğu da boşuna harcanır. Niçin İsviçre'den İngiliz parası satın alsınlar, kendileri de yapabildikten sonra? Bir casusun sahte belgeleri vardır, sahte parası niye olmasın? Üstelik bu para kullanılırsa, İngiliz ekonomisine de zarar verilmiş olur. Para şişkinliği, hükümetin borçlarını ödemek için para basması gibi."

"Şimdiden sonra kendilerine yaklaşmaya başladığımızı anlayacaklardı diye düşünüyorsunuz yani."

"Ama bizim yaklaşmaya başladığımızdan Almanların haberi olmamalı, bu çok önemli."

"Bizim casuslar da sahte Alman markı kullanmıyorlardı herhalde."

"Hiç sanmam. Bilirsin biz, haberalma konusunu onlardan çok daha ciddiye alırsın. Keşke tank savaşı hakkında da aynı şeyi

söyleyebilseydim."

Vandam'ın sekreteri kapıyı vurdu ve içeri girdi. Gözlüklü, yirmi yaşlarında bir gençti. "Maaş ödeme dairesinden gelen paket efendim."

"Çok güzel!" dedi Vandam.

"Şu kağıdı imzalar mısınız efendim'."

Vandam paketi aldığını belirten yazıyı imzaladı ve zarfı açtı. Zarfın içinde birkaç yüz sterlin vardı.

Jakes "Şu işe bak!" dedi.

"Bana epey para olduğunu söylemişlerdi zaten. Bir büyüteç getir Çavuş."

"Peki efendim."

Vandam zarftan çıkardığı bir sterlini masanın üzerindeki fotoğrafların yanına koydu ve yapılan yanlışlığı aramaya başladı.

Büyütece de gereksinme duymadı.

"Bak, Jakes."

Jakes baktı.

Parada fotoğraftaki yanlışın aynı vardı.

"Tamam efendim," dedi Jakes.

"Nazi parası, Almanya'da basılmış, " dedi Vandam. "Şimdi işte onun izi üzerindeyiz."

Albay Reggie Bogge, Binbaşı Vandam'ın cin gibi bir adam olduğunu biliyordu. Bazan emekçiler arasında rastlanan şeytanca bir zekaya sahipti. Vandam ama yine de Bogge'un beğenilerine uygun bir kişi değildi.

O gece Bogge, General Povey'le "Askeri Haberalma Başkanı" Cezire Spor Kulübünde bilardo oynuyordu. General içine kapanıktı ve Bogge'la pek uyuşmazdı ama Bogge yine de onu avucuna alabileceğini sanıyordu.

Bir şilinden oynuyorlardı, oyuna general başladı.

Oyun sırasında, Bogge, "Sanırım kulüpte iş konuşmaktan hoşlanmazsınız efendim," dedi.

"Farketmez," diye yanıtladı general.

"İşimi büroda bırakacak talih bende ne gezer."

"Senin dilinin altında ne var!" diyerek istekasını oynattı general.

Bogge kırmızı bir top alarak oyununu sürdürdü, pembe topu nişanlamıştı. "Kahire'de ciddi bir casusun çalıştığından eminim," dedi ve pembe topu iskaladı.

General masaya eğildi. "Devam et."

Bogge saygıyla geri çekildi. Burada biraz incelik gerekiyordu. Elbette bir bölümün başkanı o bölümün başarılarından sorumluydu. Çünkü iyi yönetilen bölümler başarı kazanabilirlerdi, ancak bunu da herkes bilirdi, Ayrıca kimin nasıl puan topladığına da dikkat etmek gerekirdi.

"Birkaç hafta önce Assyut'ta bir çavuşun öldürüldüğünü anımsıyorsunuz herhalde?"

"Anımsargibiyim."

"Bu konuda bazı tahminlerim var ve o zamandan beri bu işin peşini bırakmadım. Geçen hafta bir Genelkurmay görevlisi bir sokak kavgası sırasında çantasını çaldırdı. Önemli bir şey değil görünürde ama, iki olayı birbirine bağladım."

General beyaza vurdu. "Allah kahretsin, senin sıran."

"Maaş ödeme bürosu müdürüne sahte İngiliz liralari konusunu araştırmasını söyledim. Araştırma sonucu bu paralardan bulundu. Paraları bizim çocuklara incelettim. Almanya'da basıldıkları ortaya çıktı.

Bogge bir kırmızıya, bir maviye, sonra yine kırmızıya vurdu ve pembeyi bir daha iskaladı.

General kısılmış gözlerinin ardından masayı süzerek, "Bana epey alan açtın sanırım" dedi. "Paralardan yola çıkarak izini bulma olasılığı var mı?"

"Bir olasılık var tabii. Biz de zaten bunun üzerinde çalışıyoruz."

General vuruşunu yaptı.

Bogge, "Maaş ödeme bürosuna sahte paraları almalarını söylersek işi ortaya çıkarma olasılığımız artar deniliyor. Ama doğru değil sanırım." Öneri Vandam'ındı ve şimdi Bogge kendininmiş gibi satıyordu. Vandam'la bu konuda tartışmış, üstelik tartışma yıpratıcı bile olmuştu ve Bogge onu kırmıştı. Ama nasıl olsa bu durum bilinmiyordu ve Bogge de işler kötüleşirse daha önce üstleriyle bu konuyu konuşmuş olmak istiyordu.

General masadan doğrularak düşüncesini belirtti. "Paranın ne kadar olduğu da önemli değil mi?" "Birkaç yüz sterlin."

"Çok."

"Sahte paraları kabul etmeyi sürdürmenin gerçekten gerekli olduğuna inanmadığını hissediyorum efendim."

General kırmızı topların sonuncusunu da aldıktan sonra

öbürlerine başladı ve "Çok güzelj' dedi.

Bogge sayıları hesapladı. General öndeydi ama Bogge buraya gelmekteki amacına ulaşmıştı.

"Bu işte kimi çalıştırıyorsun?" diye sordu general.

"Temelde ben uğraşıyorum."

"Evet, ama binbaşılardan hangisini bu işe verdin?"

"Vandam"

"HaVandam. Fena adam değildir.*

"Bogge konuşmanın aldığı yönü beğenmedi. General, Vandam gibilerle ne kadar dikkatli olunması gerektiğini bilmiyordu, böylelerine biraz olanak verildi mi herşeye egemen olurlardı. Bogge'un karabasanı Dorset şivesiyle konuşan bu postacının oğlundan buyruk almaktı. "Ne yazık ki Vandam yerli halka yumuşak davranır," dedi, "Ama tabii dediğiniz gibi belli durumlarda işe yarayabilir."

"Evet," dedi general arka arkaya sayı yaparak. "Benimle aynı okulda okumuş. Yirmi yıl önce elbette."

Bogge gülümsedi. "Burslu öğrenci olduğu halde sizin okulunuzda okumuş, değil mi efendim?"

"Evet," dedi general. "Ben de bursluydum zaten." Siyah topa yöneldi.

"Kazanıyor gibisiniz, efendim," dedi Bogge.

Cha-Cha kulübünün yöneticisi müşterilerin yarısından çoğunun hesabı sterlinle ödediklerini söyledi, ama kimin hangi parayla ödediğini bilemiyordu. Adamları tanıyabilse bile birkaç sürekli müşterinin dışındakilerin adlarını bilmezdi.

Shepherd's Oteli'nin baş veznedarı da buna benzer şeyler söyledi.

Taksi şoförleri, askerlerin gittikleri bir barın sahibi ve pansiyoncu Madam Fehmi de aynı şeyi söylediler.

Vandam, listesindeki öbür adın da aynı masalı anlatacağına inanmıştı artık. Bu adam Mikis Aristopulos'tu, dükkanında çeşitli şeyler satıyordu.

Aristopulos yığının sterlin değiştirmişti, bu yüzden Vandam onun büyükçe bir işi olduğunu sanıyordu ama gerçeğin sandığıyla ilgisi yoktu. Adamın küçük bir bakkal dükkanı vardı, hepsi bu. İçi baharat ve kahve kokuyordu ama raflarda pek bir şey görünmüyordu. Aristopulos yirmi beş yaşlarında bir Yunanlıydı, geniş gülümsemesi beyaz dişlerini ortaya koyuyordu. Keten pantolonuyla beyaz gömleğinin üzerine çizgili bir önlük takmıştı.

"Günaydın efendim, size nasıl yardım edebilirim?" dedi Vandam'a.

Vandam, "Satacak pek bir şeyiniz yok galiba?"

Aristopuios gülümsedi. "Özel bir şey arıyorsanız belki depomda vardır. Daha önce dükkanımıza gelmiş miydiniz efendim?"

Demek sistem böyleydi: zor bulunan şeyler arka odada yalnızca sürekli müşteriler için saklanıyordu. Bu Aristopulos'un müşterilerini tanıdığı anlamına da gelebilirdi. Üstelik değiştirdiği sahte para az buz değildi, böyle siparişin sahibi mutlaka anımsanırdı.

Vandam, "Ben buraya bir şey satın almaya gelmedim," dedi. "İki gün önce İngiliz maaş ödeme bürosuna yüz kırk yedi sterlin getirdin ve Mısır parasıyla değiştirdin."

Aristopuios kaşlarını çatı, kaygılı görünüyordu. "Evet..."

"Paranın yüz yirmi sekiz sterlini sahteydi."

Aristopuios gülümsedi ve ne yapayım gibilerden kollarını iki yana açtı. "Ödeme bürosu için üzgünüm. Parayı İngilizden aldım, İngilizce verdim... Benim elimden ne gelir?"

"Sahte para sürmekten cezaevine girebilirsin.."

Aristopuios artık gülümsemiyordu. "Lütfen. Adalet bunun neresinde? Ben nereden bilebilirdim?"

"Paranın tümünü bir kişi mi ödedi sana?"

"Bilmiyorum ki."

"Düşün öyleyse!" dedi Vandam sert bir sesle. "Hiç sana biri yüz yirmi sekiz sterlin ödedi mi?"

"Aaa... evet! Evet!" Birdenbire Aristopulos'a kırgın biranlatım geldi.

"Çok seygideğer bir müşterim. Yüz yirmi sekiz sterlin on şilin."

Vandam soluğunu tutarak, "Adı?" diye sordu.

"Bay VVolf."

"Yaa..."

"Şaşırdım doğrusu. Yıllardır çok iyi müşterimdir, ödemede güçlüğü olmamıştır, hiçbir zaman."

"Dinle," dedi Vandam, "aldığı şeyleri evine götürdün mü?"

"Hayır."

"Allah kahretsin."

"Her zamanki gibi göndermeyi önerdik ama bu kez Bay VVolf..."

"Genellikle gönderir misiniz aldıklarını?"

"Evet, ama bu kez..."

"Adres nedir?"

"Durun bakayım. Villa les Oliviers, Garden City."

Vandam öfkeyle yumruğunu tezgâha indirdi. Aristopuios biraz korkmuşa benziyordu. "Son zamanlarda oraya bir şey götürmedin ama."

"Bay VVolf döndüğünden beri hayır. Efendim, bu kötü paranın benim suçsuz ellerimden geçtiğine çok üzgünüm. Belki bir şey yapılabilir..."

"Belki," dedi Vandam düşünceli bir tavırla.

"Birlikte bir kahve içelim."

Vandam başıyla evetledi. Aristopuios onu arka odaya götürdü. Buradaki raflar şişelerle, kutularla doluydu, çoğu da ithal malıydı. Vandam, Rus havyarına, Amerikan jambonuna, İngiliz reçeline baktı. Aristopuios küçük fincanlara saf, kuvvetli, halis kahveden koydu. Yine gülümsüyordu.

Aristopuios, "Böyle küçük sorunlar dostlar arasında her zaman çözümlenir," dedi.

Kahvelerini içtiler.

Aristopuios, "Bir dostluk belirtisi olarak size dükkânımdan bir şey önerebilir miyim?" dedi. "Küçük bir Fransız şarabı stokum var."

"Hayır, hayır!"

"Biraz Scotch viskisi de bulabilirim, Kahire'de herkes harıl harıl arar."

"Bu çeşit şeylerle ilgilenmem," dedi Vandam, artık sabrı taşmıştı.

"Ooo," dedi Aristopuios. Vandam'ın rüşvet peşinde olduğuna artık iyice inanmıştı.

Vandam, "VVolf'u bulmak istiyorum," diye konuşmasını sürdürdü. "Onun nerede oturduğunu bilmem gerek. Sen, onun sürekli bir müşteri olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Ne tür şeyler alır bu VVolf?"

"Daha çok şampanya. Biraz da havyar. Kahve, çok alır kahveyi, yabancı likörler sonra. Ceviz, sucuk, kayısı..."

"Hımm." Vandam bu özel bilgileri içer gibi dinliyordu. Ne tür bir casus ödeneğini böyle özel, ithal malı yiyeceklerle harcaya-biürdü? Pek ciddi olmayan biri. Ama VVolf ciddiye. Bu bir çalışma biçimi sorunuydu. Vandam, "Ne zaman yine gelir dersin?" dedi.

"Şampanyayı bitirir bitirmez burdadır."

"Oldu. Bir daha gelişinde nerede oturduğunu bilmeliyim."

"Ama efendim, ya eve göndermemi istemezse?" "Ben de bunu düşünüyorum zaten. Sana bir yardımcı vereceğim."

Aristopulos'un işine gelmemiştir bu. "Size yardım etmek isterdim efendim, ama benim işim özeldir."

"Seçeneğin yok ki," dedi Vandam. "Ya bana yardım edersin, ya da cezaevini boylarsın."

"Ama burada, dükkanımda bir İngiliz subayını çalıştırmam..." "İngiliz subayı olmayacak ki çırağın." Vandam her şeyi ayarlamıştı bile. Gülümsedi. "Ben bu iş için ideal adamı biliyorum, sanırım," dedi.

O akşam yemekten sonra Vandam, Elena'nın evine gitti. Elinde koca bir demet çiçek vardı, kendine pek aptal hissediyordu.

Elena, Opera Alanı'nın yakınında güzel, eski bir apartmanda oturuyordu. Kapıcı Vandam'a üçüncü kata çıkmasını söyledi. Vandam yapının ortasındaki döner merdiveni tırmanarak 3 numaralı dairenin kapısını açtı.

Elena kendisini beklemiyordu ve Vandam'a sanki evde bir erkek konuğu varmış gibi geldi.

Sabırsızca koridorda duruyor ve kızın evinde nasıl davranacağını merak ediyordu. Buraya ilk geliyordu. Belki kız dışarı çıkacaktı. Akşamları yapacak birçok işi olduğu kesindi.

Kapı açıldı.

Elena'nın sırtında bol etekli sarı bir keten giysi vardı, sadeydi ama içindekileri belli edecek kadar da inceydi. Sarı renk kızın hafif esmer tenine çok iyi gitmişti. Elena ona bir a; boş boş baktı, sonra tanıdı ve çocuksu gülümseyişiyle "Merhaba!" dedi.

"İyi akşamlar."

Elena yanına yaklaşarak yanağından öptü. "Girsene "

Vandam içeri girdi, Elena kapıyı kapadı.

"Doğrusu öpmeni beklemiyordum," dedi Vandam.

"Bu da oyuna dahil. Bırak da seni biraz ferahlatayım."

Vandam ona çiçekleri verdi. Kendisiyle alay ediliyormuş gibi bir duygu vardı içinde.

"Ben çiçekleri suya koyuncaya kadar sen salona geç, otur."

Vandam, Elena'nın gösterdiği odaya girerek çevresine bakındı. Odada insanın duyularına seslenen bir hava vardı. Egemen renk pembe ve altın sarıydı, yumuşak, rahat koltuklar vardı, bir de solukmeşe bir masa. İki yandaki pencerelerden içeri giren akşam güneşi her şeye hafifçe bir ısıltı vermişti. Yerde ayı

postunu andıran kahverengi bir halı vardı. Vandam eğildi ve halıya dokundu, yumuşacıktı. Birden Elena'nın halının üzerinde çınlı çıplak kıvrandığını düşündü. Gözünü kırptı ve başka bir yere baktı. Yanındaki koltukta bir kitap duruyordu, herhalde kapı çalındığında Elena bu kitabı okuyordu. Vandam kitabı aldı ve koltuğa oturdu. Koltuk Elena'nın sıcaklığını almıştı. Kitabın adı İstanbul Treni'ydı. Serüven romanına benziyordu. Karşısındaki duvarda asılı modern yağlı boya tabloya baktı: bir sosyete balosu, kadınlar şahane giysiler içinde, erkekler çıplak. Vandam yerinden kalkarak kanapeye geçti, böylece tablo arkasında kalacak ve ona bakıp durmaktan kurtulacaktı. Tabloyu bayağı bulmuştu!

Elena elinde çiçek dolu vazoyla içeri girdi, mor salkımların bayıltıcı kokusu hemen odayı kapladı. "Bir içki ister miydin?"

"Martini yapabilir misin?"

"Evet. İstersen sigara iç,"

"Teşekkür ederim." Vandam, ev sahipliğini iyi biliyor, diye düşündü. Hayatını bu yolla kazandığına göre bilmesi gerekirdi tabii. Sigarasını çıkardı. "Dışarda olmandan korkmuştum."

"Bu gece hayır." Bunu söylerken kızın ses tonu bir garipti, ama Vandam neyin nesi olduğunu çıkaramadı. Martini yapmak için shaker'i sallayışına baktı. Bu buluşmayı bir iş konuşması olarak tasarlamıştı ama becerebileceğe benzemiyordu, çünkü oyunu yöneten Elena'ydı. Kendini gülünç bir aşık gibi hissetti.

"Bu abuk sabuk şeylerden hoşlanıyor musun?" Vandam kitabı gösteriyordu.

"Son zamanlarda böyle heyecanlandırıcı şeyler okuyorum."

"Niçin?"

"Bir casusun nasıl davranacağını öğrenmek için."

"Ben sanmazdım senin..." Elena'nın gülümsediğini gördü ve yine alaya alındığını anladı. "Senin ne zaman ciddi olup ne zaman olmadığını hiç bilemeyeceğim."

"Çok az ciddi olurum ben." Elena ona içkisini verdi ve kanapenin öbür ucuna oturdu. Kadehinin üzerinden Vandam'a baktı.

Vandam martinisini yudumladı. Kıvamına diyecek yoktu. Kızın da öyle. Yumuşak akşam güneşi Elena'nın derisini parlatıyordu. Kolları, bacakları düzgün ve yumuşak görünüyordu. Vandam, bu kız yatakta d* böyledir, diye düşündü: rahat, çekici, bütün oyunlara alışık. Allah kahretsin. Elena geçen sefer de üzerinde böyle bir izlenim bırakmıştı, sonra Vandam dağıtıp işi o

pis randevuevinde sona erdirmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Elena.

"Haberalma konularını."

Elena güldü. Her nasılsa Vandam'ın yalan söylediğini biliyor gibiydi. "Bu işi seviyor olmalısın," dedi.

Vandam düşündü: Bana bunu nasıl yapar? Bu kız hep dengesini bozuyordu, alaylarıyla, içtenliğiyle, düşüncelerini okumasıyla, masum yüzüyle ve uzun, kahverengi bacaklarıyla. "Casus yakalamak çok doyum veren bir iş olabilir ama ben sevmem," dedi.

"Yakaladığın zaman ne olur casuslara?"

"Genellikle asılırlar."

"Oh!"

Şimdi Vandam onun dengesini bozmayı becermişti, bir değişiklikti bu. Elena ürperdi. Vandam, "Yitirenler genellikle savaş zamanında ölürler," dedi.

"Bu yüzden mi haberalma konularını sevmiyorsun, astıkları için mi?"

"Hayır. Sevmiyorum çünkü her zaman casusları yakalayamı-yorum."

"Katı yürekli olmakla çok mu gururlanıyorsun?"

"Katı yürekli olduğumu sanmıyorum. Onların öldürebildikle-rinden daha çoğunu öldürmeye çalışıyoruz." Vandam düşündü: Nasıl kendimi savunur duruma düştüm ben?

Elena bir içki daha hazırlamak için kalktı. Vandam onun odada yürüyüşünü izledi. Çok yumuşak hareket ediyordu, kedi gibi diye düşündü, hayır kedi yavrusu gibi. Kız, shaker'ı almak için uzanırken arkasından baktı ve sarı elbisenin altına ne giydiğini düşündü. Elena içkiyi koyarken ellerine dikkat etti: narin ama güçlü ellerdi bunlar. Kendine martini hazırlamadı.

Vandam onun geçmişini merak ediyordu, "Annen baban sağ mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Elena ters bir sesle.

"Üzgünüm," dedi Vandam. Onun yalan söylediğini biliyordu.

"Niçin bana bunu sordun?"

"Aptalca bir merak. Lütfen bağışla beni."

Elena uzandı ve hafifçe kolunu tuttu, derisine parmak uçlarını değdirdi, bu rüzgâr kadar hafif bir dokunuştı. "Çok fazla özür diliyorsun." Elena tedirginleşmiş gibi başını başka yana çevirdi, sonra içinden gelen bir itilime uymuşçasına geçmişini anlatmaya başladı:

Çok yoksul bir ailenin beş çocuğunun en büyüğüydü. Annesi ve babası akıllı başında, sevecen insanlardı. "Babam bana İngilizce öğretti, annem de temiz elbise giymeyi," dedi. Ama terzi olan babası çok bağnazdı ve kurban kesme konusunda çıkan doktriner bir çatışmadan sonra kendini İskenderiye'deki Yahudi topluluğundan soyutlamıştı. Elena on beş yaşına geldiğinde babasının gözleri bozulmaya başladı. Artık terzilik yapamıyor, ama İskenderiye Yahudilerinden de ne yardım istiyor, ne de kabul ediyordu. Elena bir İngiliz ailesinin yanına hizmetçi olarak girdi, ücretini ailesine gönderiyordu. Bu noktadan sonra hikayesinin bu tür başka hikayelerden hiçbir farkı kalmıyordu, yüzyıllardan beri İngiliz yönetici sınıfından gelenlerin evlerinde böyle şeyler olurdu: Kız evin oğluna tutulur, oğlan da onu baştan çıkarırdı. Talihtiydi ki gebe kalmadan işin farkına varmışlardı. Oğlan üniversiteye gönderilmiş, kıza da ücreti ödenip kovulmuştu. Eve dönüp babasına baştan çıkarılma olayı yüzünden kovulduğunu söylemeye çok utanıyordu. Kendisine ödenen parayla yaşadı, eve de her hafta göndermesi gereken parayı gönderdi, para bitinceye kadar bu böyle sürdü. Sonra tanıştığı zampara bir işadamı ona bir kat tuttu ve böylece hayatının işine başladı. Çok geçmeden nasıl yaşadığı babasının da kulağına gitti ve adam bunun üzerine aileyi kızları için şiva'ya soktu.

"Şiva nedir?" diye sordu Vandam.

"Yas."

O zamandan beri Elena onlardan hiçbir haber almamış, yalnız bir arkadaşı annesinin öldüğünü bildirmişti.

Vandam, "Babandan nefret ediyor musun?" diye sordu.

Elena omuz silkti. "Sanırım daha iyi oldu." Evi göstermek için kollarını açtı.

"Ama mutlu musun?"

Elena ona baktı. İkidir sanki bir şey söylemek istiyor da sonra vazgeçiyor gibi bir havadaydı. Sonunda başını çevirdi. Vandam, kızın kendisini hayatının hikayesini anlatmaya zorlayan itilime uyduğu için pişman olduğunu hissetti. Elena konuyu değiştirdi. "Seni bu gece buraya getiren nedir, Binbaşı?"

Vandam düşüncelerini topladı. Kızla çok ilgilenmiş —geçmişini anlatırken hep ellerine, gözlerine bakmıştı— ve bu arada gelişindeki amacı unutmuştu. "Hâlâ Alex VVolf'u arıyorum," diye söze başladı. "Onu bulamadım ama bakkalını buldum."

"Nasıl becerdin bunu?"

Vandam ona açıklamamaya karar verdi. Haberalma görevlileri dışında hiç kimsenin, Alman casuslarının izinin sahte paralar yüzünden bulunduğunu bilmemesi gerekiyordu. "Uzun hikaye," dedi. "Önemli olan şu: VVolf'un dönmesi olasılığına karşı oraya birini koymak istiyorum."

"Beni mi?"

"Kafamdaki buydu."

"VVolf gelince hemen kafasına bir şeker çuvalı indirip bayıltırım, sen yetişene kadar da ona göz kulak olurum."

Vandam güldü. "Yaparsın, inanırım," dedi. "Tezgâhın üzerinden atlayışını görür gibiyim." Vandam yine çok gevşediğinin farkına vardı ve aptal durumuna düşmemek için hemen kendini topladı.

"Ciddi söyle, ne yapmam gerekiyor?" dedi Elena.

"Ciddi söylüyorum, onun nerede oturduğunu öğrenmen gerekiyor."

"Nasıl?"

"Ben de iyice bilmiyorum." Vandam tedirgindi. "Belki onunla dostluk kurabileceğini düşündüm. Çok çekici bir kadınsın. Sanırım bu senin için kolay olacak."

"Dostluk kurmakla ne demek istiyorsun?"

"Bu sana bağlı. Yalnızca onun adresini elde edene kadar."

"Anlıyorum." Birdenbire Elena'nın tavrı değişmişti ve şimdi sesinde acı vardı. Değişiklik Vandam'ı şaşırttı. Onu izlemek Vandam için zor oluyordu, çok çabuk değişiyordu çünkü, bir anı bir anına uymuyordu. Elena gibi bir kadının böyle bir öneriye gücenmeyeceği kesin değil miydi? Kız, "Niçin askerlerinden birine onu evine kadar izletmiyorsun?" diye sordu.

"Bunu da yapmak zorunda kalabilirim, sen onun güvenini kazanmakta başarı sağlayamazsan tabii. Dert şurada: izlediğini farkedip ortadan kaybolabilir, bakkala da gelmez, bizim de çaremiz kalmaz. Ama sen onu kandırır da diyelim ki evine yemeğe çağırmaya kadar işi ilerletirsen parmağımızı bile oynatmadan istediğimiz bilgiyi aldık demektir. Elbette bundan da bir iş çıkmayabilir. İki seçenekte de tehlike ve başarısızlık olasılığı var. Ama ben ustaca, kurnazca bir yaklaşımı yeğlerim."

"Bunu anlıyorum."

Elbette anladın diye düşündü Vandam, herşey gün gibi ortadayken, bir de anlamayacaktın. Bu kızda bir şeytanlık vardı ama neydi? Garip bir kadındı: Vandam bir an onun büyüüne kapılıyor, bir an sonra ona kızıyordu. İlk kez aklına Elena'nın

istediği şeyi yapmayacağı geldi. Sınırli bir tavırla, "Bana yardım edecek misin?" diye sordu.

Elena ayağa kalktı, Vandam'ın bardağını yeniden doldurdu, bu kez kendisine de bir içki hazırladı. Çok gergindi, ama niçin böyle olduğunu Vandam'a söylemeyeceği belliydi. Vandam bu ruh halindeki kadınlarla kendini çok rahatsız hissedirdi. Kız şimdi işbirliği yapmayı kabul etmezse bu da ayrı bir dert olacaktı.

Sonunda Elena konuştu: "Sanırım hayatım boyunca yaptığımdan kötü bir şey değil bu."

"Benim düşüncem de öyle," dedi Vandam rahat bir soluk alarak.

Elena ona adamakıllı ters baktı.

"Yarın başlarsın," dedi Vandam hiç orali olmadan. Kıza üzerinde dükkanın adresi yazılı bir kağıt parçası verdi. Elena kağıdı bakmadan aldı. "Dükkan, Mikis Aristopulos'un," diye ekledi.

Elena, "Bu iş ne kadar zaman alır sence?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ayağa kalktı. "Birkaç günde seninle ilişki kurarım, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için, ama VVolf görünür görünmez de sen beni bulacaksın, tamam mı?"

"Evet."

Vandam bir şey anımsadı. "Sırası gelmişken söyleyeyim, dükkan sahibi bizim sahte paralar yüzünden VVolf'un peşinde olduğumuzu sanıyor. Sakın ona Haberalma'dan filan söz etme."

"Etmem."

Elena'nındavranışındaki değişiklik sürekli bir hale gelmişti. Artık birbirlerinin dostluğundan hoşlanmıyorlardı. "Seni heyecan verici kitabınla başbaşa bırakayım," dedi.

Elena ayağa kalktı. "Seni geçireyim."

Kapıya yürüdüler. Vandam kapıdan çıkarken komşu dairenin kiracısı koridorda onlara doğru yaklaşıyordu. Vandam böyle bir şeyi önceden düşünmüştü, bütün gece de kurmuştu, ama şimdi yapmamaya karar verdiği şeyi yaptı. Elena'nın kolunu tuttu, başını eğdi ve onu öptü.

Dudakları kısa bir an birleşti. Vandam ayrıldı. Komşu önlerinden geçti. Vandam, Elena'ya baktı. Komşu kapısını açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Vandam, Elena'nın kolunu bıraktı.

"İyi bir aktörsün," dedi kız.

"Evet, hoşça kal." Vandam arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi. Bu akşam olanlardan hoşnut kalması gerekirdi ama

nedense içinde utanılacak bir şey yapmış gibi bir duygu vardı. Elena'nın daire kapısının arkasından şiddetle çarpılarak kapandığını duydu.

Elena kapadığı kapının arkasına yaslandı ve Vandam'a bir küfür savurdu.

İngiliz kibarca hayatına girmiş, kendisinden yeni bir iş yapmasını ve savaşın kazanılmasına yardım etmesini istemiş, sonra da yine fahişeliği sürdürmesi gerektiğini söylemişti.

Elena onun hayatını değiştireceğine gerçekten inanmıştı. Artık zengin işadamları, gizli ilişkiler, dansetmek ya da masalarda beklemek gibi şeyler olmayacaktı. Saygın bir işi vardı, inandığı bir şey, yapmaya değer bir şey. Ama şimdi yine o da eski oyuna dönmüştü.

Elena yedi yıldır hayatını yüzü ve bedeniyle kazanıyordu, ama şimdi bu bataklıktan kurtulmak, bütün pisliklere bir son vermek istiyordu.

Bir içki hazırlamak için oturma odasına geçti. Vandam'ın bardağı oradaydı, yarısı boş. Bardağı dudaklarına götürdü, içki ılık ve acıydı.

Elena önceleri Vandam'dan hoşlanmamıştı, katı, kasvetli, sıkıcı bir adamdı olup olacağı. Sonra onun hakkındaki düşüncesini değiştirmişti. Acaba ilk kez ne zaman bu kaskatı görünüşlü adamın altından başka, değişik biri çıkabileceğini düşünmüştü? Anımsıyordu: Vandam güldüğünde bu duyguya kapılmıştı. Gülüşüyle çok ilgilenmişti-. Bu gece yine öyle gülmüştü Vandam, Elena, VVolf'un başına bir şeker çuvalı indireceğini söylediği zaman. Vandam'ın içinde zengin, derin bir neşe kaynağı vardı ve güldüğü zaman bu ortaya çıkıyor, bütün kişiliğini kaplıyordu. Elena onun hayata karşı büyük iştahı olan bir adam olmasından kuşkulanıyordu, ama Vandam bu iştahı sertlikle denetliyordu, amansız bir sertlikle. Bu da Elena'yı, Vandam'ın gerçek kişiliğini tanımaya, onu gerçek durumuna getirmeye itiyordu. Bu yüzden adama takılıyor, güldürmeye çalışıyordu.

Elena onu evinde görmekten, kanapesinde oturmasından, sigara ve içki içmesinden tarifsiz mutluluk duymuştu. Dahası, bu güçlü ve saf adamı yatağına alıp, ona düşünce bile görmediği şeyler göstermenin ne güzel olacağını da düşünmüştü. Niçin ondan hoşlanmamıştı? Belki de bunun nedeni Vandam'ın kendisine bir insan gibi davranmasıydı, bir kadın gibi değil. Onun arkasını

sıvazlayarak, "Küçük kafanı böyle şeylere yorma bakayım..." diyecek türden bir adam olmadığını iyice biliyordu.

Ve işte bu adam her şeyi berbat etmişti. Niçin Elena bu Wolff işinden bu kadar rahatsız oluyordu? İçtenliksiz bir ayartıcılık daha yapmasının ne zararı dokunacaktı ki? Şimdiye kadar yapmadığı şey miydi? Vandam aşağı yukarı bunları söylemişti. Ve böyle söylemekle de Elena'ya fahişe gözüyle baktığını ortaya koymuştu. Elena'yı çıldırtan buydu. Elena, Vandam'ın dostluğunu beklemişti ama adam VVolf'u baştan çıkarmasını istediği an, buna hiçbir zaman kavuşamayacağını anlamıştı. Zaten düşündüğü aptalcaydı, onun gibi bir kadınla bir İngiliz subayı arasındaki ilişki Elena'nın öbür ilişkilerine dönüşmeye yazgılıydı. Vandam onu hep bir fahişe olarak görecekti. Birara adamın ötekilerden değişik olabileceğini düşünmüş ama fena halde yanılmıştı.

Sonra düşündü: Peki niçin bu işe bu kadar kafamı takıyorum?

Vandam, geceyarısı yatak odasının penceresinde oturmuş sigara içerek, ayışığı altındaki Nil'i seyrediyordu, birden çocukluğundaki bir olay kafasına takıldı, her şeyi olduğu gibi anımsıyordu.

Vandam on bir yaşındaydı, cinsel yönden saf, fizyolojik olarak da çocuktü. Oturdıkları o teraslı, tuğla evdeydi. Evde bir banyo vardı, su alt kattaki mutfakta yakılan kömürteşiyle ısıtılırdı. Ona bu banyonun ailesini varlıklı saydıracak bir şey olduğu ve bununla övünmemesi gerektiği söylenmişti. Boumemouth'taki yeni okuluna gittiği zaman evde banyo olmasının ve musluklardan sıcak su gelmesinin çok doğal bir şey olduğunu düşünüyor gibi yapmalıydı. Banyoda bir de tuvalet vardı, gereksinme duyduğunda Vandam oraya gidiyordu. Bir gün oraya girdiğinde annesinin içerde yedi yaşındaki kızkardeşini yıkamakta olduğunu gördü, ama banyoya girmesine aldırmaıardı. Bunu daha önce de yapmıştı, öbür tuvalet bahçenin bir köşesindeydi ve bu soğukta oraya gidilmezdi doğrusu. Ama Vandam kuzeninin de orada olduğunu, yıkandığını unutmuştu, sekiz yaşındaydı kuzeni. Banyoya girdi. Kızkardeşi banyoda oturuyordu. Kuzeniyse ayaktaıydı, çıkacaktı. Annesinin elinde bir havlu vardı. Vandam kuzenine baktı.

Kuzeni çıplaktı elbette. Vandam ilk kez kızkardeşinden başka bir kızı çıplak görüyordu. Kuzeninin gövdesi hafifçe tombuldu, derisi de sıcaktan kızarmıştı. Bu şimdiye kadar Vandam'ın gördüğü en güzel şeydi. Orada, banyonun kapısında durmuş bu

olağanüstü güzelliğe büyülenmiş gibi bakıyordu.

Tokadın geldiğini göremedi. Nereden çıktıysa annesinin kocaman eli yüzünde sakladı. Kadın çok sert vurmuştu. Çok canı yanmıştı Vandam'ın ama geçirdiği şok acıdan da zorluydu. En kötüsü o güzel duygu bir pencere camı gibi şangır şungur kırılmıştı.

"Defol!" diye bağırıyordu annesi. Vandam, süklüm püklüm, ezilmiş, aşağılanmış olarak dışarı çıkmıştı.

Vandam oturmuş Mısır gecesini seyrederken bunları anımsadı ve düşündü, olayı yaşadığı zamanki gibi düşündü: Şimdi niçin Elena'ya bunu yapmıştı?

9

Sabahın erken saatinde caminin taş zemininin soğukluğu VVolf'un çıplak ayaklarını üşüttü. Sabah namazına gelen bir avuç mümin sütunlu salonun boşluğunda yitmiş gibiydiler. Bir sessizlik, bir dinginlik duygusu ve gri bir ışık vardı. Duvardaki dar, yüksek pencerelerden içeri bir parça güneş ışığı girdi ve o anda müezzinin sesi duyuldu:

"Allahü ekber! Allahü ekber! Allahü ekber! Allahü ekber!"

VVolf yüzünü Mekke'ye çevirdi.

Sirtında uzun bir entari, başında da sarık vardı, elinde tuttuğu ayakkabıları da basit Arap sandallarıydı. Niçin bunu yaptığından hiçbir zaman kesinlikle emin olamamıştı. Aslında VVolf inançlı bir kişiydi, ama teorik olarak. İslam doktrinine göre yetiştirilmiş, Mekke'ye gidip hacı da olmuştu. Ama içki içer, domuz eti yer, hiç zekât vermez, Ramazan'da oruç tutmaz ve değil günde beş vakit namaz kılmak, dua bile etmezdi. Ama sık sık üvey babasının dininin yakın bulduğu, mekanik tapınma biçimiyle birkaç dakika düşünme gereksinimi duyardı. O zaman bugün yaptığı gibi erkenden kalkar, geleneksel giysilerine bürünür, kentin serin, sessiz sokaklarından yürüyerek babasının devam ettiği bu camiye gelir, avludaki şadırvanda abdest alır ve sabah namazını kılmak için içeri girerdi.

Ellerini kulaklarına götürdü, sonra önünde bağladı, sol eli sağın altındaydı. Eğildi, sonra diz çöktü. Başını yere koyarak secde etti, fatiha okudu:

"Acıyan ve seven Tann'nın adıyla başlarım. Tanrı'ya, evrenin efendisine, yargı gününün acıyan ve seven Tanrı'sına yakarırım. Biz ona hizmet eder, onun yardımını için yakarırız, bize doğru yolu göster, acımanı üzerinden eksik etmediklerinin, cezana layık olmayanların, kötü yola sapmamışların yolunu göster."

VVolf önce sağ omuzunun, sonra da sol omuzunun üzerinden ileri doğru baktı, böylece iyiliklerini, kötülüklerini yazan iki meleği selamlamış oluyordu.

Sol omuzunun üzerinden baktığında Aptullah'ı gördü.

Hırsız, VVolf'un namazını bölmeden, madeni dişini göstererek güldü.

Wolff kalktı ve dışarı çıktı. Sandallarını giymek için durduğunda Aptullah da arkasından yetişti. El sıkıştılar.

"Sen de benim gibi dindar bir adamsın," dedi Aptullah. "Buraya ergeç geleceğini biliyordum, babanın camisine."

"Beni arıyordun demek?"

"Seni arayan çok."

Birlikte camiden çıktılar. "Senin gerçek bir mümin olduğunu bildiğim için İngilizlere hakkında bir şey söylemedim, verecekleri para az buz değildi ama aldırmadım, Binbaşı Vandam'a ne Alex VVolff ne de Ahmet Rahma diye birini tanımadığımı açıkladım."

Wolff birdenbire durdu. Öyleyse halâ peşindeydiler. Çok çabuk kendini güvenlik içinde hissetmeye başlamıştı demek. Aptullah'ın kolundan tutarak bir Arap kahvesine soktu. Oturdular.

VVolff, "Binbaşı benim Arap adımı da biliyor ha?" dedi.

"Senin hakkında her şeyi biliyor, bir bilmediği seni nasıl bulacağı."

Wolf kendini kaygılı hissediyordu, aynı zamanda içinde durmadan artan bir merak da vardı. "Bu binbaşı nasıl bir şey?" diye sordu.

Aptullah omuz silkti. "Bir İngiliz işte. Hareketsiz, soğuk bir herif. Haki şortu var, suratı da domates rengi."

"Bütün söyleyeceğin bu mu? Doğru dürüst bir şey söylesene."

Aptullah başını salladı. "Bu adam sabırlı ve kararlı. Senin yerinde olsaydım ondan korkardım."

Birden VVolff da korktu.

"Ne yaptı bu sıralarda binbaşı?"

"Ailen hakkında her şeyi öğrendi. Bütün kardeşlerinle konuştu. Kardeşlerin senin hakkında bir şey bilmediklerini söylediler."

Kahveci birer kap bakla ezmesiyle, kara ekmek getirdi. Tabakların üzerinde sinekler uçuşuyordu. İkisi de sinekleri görmezlikten geldiler.

Aptullah, ağzı yemek dolu konuşuyordu. "Vandam senin adresini bildirene yüz sterlin veriyor. Sanki ben bizden birini para için ele vermişim gibi."

VVolff yutkundu. "Adresimi bilsen de mi?"

Aptullah omuz silkti. "Ne var senin adresini öğrenmekte. Ufak iş."

"Biliyorum," dedi VVolff. "İşte ben de dostluğumuza

duyduğum güvenin bir belirtisi olarak sana söyleyeceğim. Shepheard's Oteli'nde kalıyorum."

Aptullah ona kırılmış gibi baktı. "Dostum, bunun gerçek olmadığını biliyorum. İngilizlerin ilk bakacakları yer orasıdır."

"Beni yanlış anlıyorsun," diye gülümsedi VVolff. "Orada konuk değilim ki. Mutfakta çalışıyorum, bulaşıkçıyım, akşam olunca da ötekilerle birlikte yerde yatıyorum."

"Çok kurnazsın!" diyerek sırtı Aptullah. Hem bu fikri beğenmiş, hem de bilgi sahibi olduğuna sevinmişti. "Burunlarının dibinde saklanıyorsun."

"Bu gizi saklayacağını biliyorum," dedi VVolff. "Ve dostluğumuza verdiğim değer bir belirtisi olarak vereceğim yüz sterlini kabul edeceğini umarım."

"Ama bu gerekli değildi."

"İsrar ediyorum."

Aptullah içi giderek göğüs geçirdi. "İyi ya."

"Parayı evine göndereceğim."

Aptullah ekmeğiyle tabağını sıyırdı. "Şimdi senden ayrılmalıyım," dedi. "İzin ver de kahvaltı paranı ben ödeyeyim."

"Teşekkür ederim."

"Ah. Ama üzerime para almamışım. Bağışla."

"Zararyok" dedi VVolff. "Allah yardımcın olsun."

Aptullah mekanik olarak yanıtladı: "Allah seni korusun." Gitti.

VVolff kahve söyledi ve Aptullah'ı düşündü. Hırsız, VVolff'u yüz sterlinden çok daha azına bile ele verirdi kuşkusuz. Ona engel olan VVolff'un adresini bilmeyişiydi. Harıl harıl da öğrenmeye çalışıyordu, camiye bunun için gelmişti işte. Şimdi Shepheard's Oteli'nin mutfağında çalışma masalının doğruluğunu anlamaya çalışacaktı. Bu kolay olmayabilirdi, çünkü elbette hiç kimse mutfak personelinin yerde yattığını söyleyemezdi —zaten VVolff da bunun gerçek olup olmadığından emin değildi— ama Aptullah'ın yalanı ergeç ortaya çıkaracağını hesaba katmak zorundaydı. O zaman masalın geciktirici niteliği kalmazdı, rüşvetin de öyle. Bununla birlikte Aptullah sonunda VVolff'un Sonya'nın teknesinde kaldığını öğrenince de Vandam'a gitmek yerine daha çok para sızdırmak için önce VVolff'a gelebilirdi, böyle bir olasılık vardı.

Şu an için durum denetim altındaydı.

VVolff masaya birkaç kuruş bırakarak çıktı. Kent yaşamaya başlamıştı. Sokaklar şimdiden kalabalıktı, yoğun bir trafik vardı, sokak satıcıları, dilenciler ortaya çıkmış-

lardı, havada iyi kötü her türlü koku duyuluyordu. VVolff, telefon etmek için merkez postanesine yöneldi. Genelkurmayı arayarak Binbaşı Smith'i istedi.

Santral, "Yedi tane Smith var," dedi. "İlk adını biliyor musunuz?" "Sandy."

"Binbaşı Alexander Smith olacak. Şu anda burada yok. Mesaj bırakabilir misiniz?"

VVolff, binbaşının Genelkurmay'da olmayacağını biliyordu, çok erkendi. "Mesaj şu: Bugün saat on ikide, Zamalek'te. S diye imzalar mısınız? Tamam mı?"

"Evet, ama adınızı yazabilirsem daha..."

VVolff telefonu kapadı. Postaneden çıkarak Zamalek'e yöneldi.

Sonya, Smith'i ayartalı beri binbaşı ona bir düzine gül, bir kutu çikolata, bir aşk mektubu, iki de elden not göndermişti (buluşma isteyen) VVolff, Sonya'ya yanıt vermeyi yasaklamıştı. Şimdi Smith onu yine görüp göremeyeceğini merak ediyordu. VVolff, Sonya'nın Smith'in şimdiye kadar yattığı ilk güzel kadın olduğundan emindi. Birkaç kuşkuğu günden sonra Sonya'yı görmeyi iyice arzulayacak ve ilk çıkan fırsata saldıracaktı.

VVolff eve giderken bir gazete aldı, ama gazete her zamanki saçmalıklarla doluydu. Tekneye vardığında Sonya halâ uyuyordu. VVolff, bütüğü gazeteyi uyandırmak için ona uzattı. Sonya homurdandı ve döndü. VVolff onu bırakarak perdenin arkasındaki oturma odasına geçti. Geminin burnunda küçük bir mutfak vardı. Büyük dolapta süpürgeler ve öteki temizlik gereçleri duruyordu. VVolff dolabın kapağını açtı. Dizçöküp başını da eğerse dolaba sığabiliyordu. Yalnız kapı bir tek dışardan açılabilirdi. Mutfaktaki çekmeceleri karıştırarak bir çakı buldu. Çakıyı araya sokarak kapağı içerden de açabileceğini düşünüyordu. Yine dolaba girdi, kapağı kapadı, denedi, tamam, oluyordu.

Ama yine de aralıktan dışarıyı göremiyordu.

Bir çivi ve çekiç buldu, çiviye ince tahtaya göz düzeyinde çaktı. Bir çatalla deliği genişletti. Dolaba girerek kapıyı kapadı. Gözünü deliğe uydurdu.

Perdelerin açıldığını ve Sonya'nın oturma odasına girdiğini gördü. Kadın çevresine baktı ve VVolff'un içerde olmadığını farkederek şaşırıldı. Omuz silkti, sonra geceliğini çıkardı ve karnını kaşındı. VVolff gülmesini zor tutuyordu. Sonya mutfaka girdi, çaydanlığı aldı, musluğun başına gitti.

VVolff çakıyı kapağın aralığından sokarak kolu kaldırdı. Kapağı

açtı ve dışarı çıktı, "Günaydın," dedi.

Sonya bağırdı.

VVolff güldü.

Sonya çaydanlığı ona fırlattı, VVolff yana kaçtı. "Burası saklanmak için iyi bir yer değil mi?" dedi.

"Korkuttun beni, salak!"

VVolff çaydanlığı yerden alarak ona verdi. "Kahve yap," dedi. Bıçağı dolaba koydu, kapıyı kapadı ve oturdu.

Sonya, "Ne gereksinmen var senin saklanacak yere?" diye sordu.

"Seninle Binbaşı Smith'i gözetlemek için. Çok neşeli olacak, tutkulu bir herife benziyor."

"Ne zaman geliyor?"

"Bugün, saat on ikide."

"Hayır. Niçin böyle sabahın köründe?"

"Dinle. Eğer çantasında gerçekten önemli bir şey varsa, kentte elinde çantayla dolaşmasına kesinlikle izin vermezler. Mutlaka çantayı ofisine götürüp kilitletler. Ona bunu yapacak zaman bırakmamalıyız, çantasını buraya getirmezse yaptığımız şeyin bize yararı olmaz. Bizim istediğimiz Genelkurmaydan doğru buraya gelmesi. Eğer buraya geç ve çantasız gelirse, her yeri kilitleyeceğiz ve sen yokmuşun gibi davranacağız. O da bundan sonra hemen gelmesi gerektiğini öğrenecek."

"Sen her şeyi ayarlamışsın."

VVolff güldü. "Hazırlanmaya başlasan iyi olur. Dayanılmaz görüneni istiyorum."

"Ben her zaman dayanılmazım." Sonya yatak odasına geçti.

VVolff arkasından sestendi. "Başını yıka." Karşılık gelmedi.

VVolff saatine baktı. Zaman kanatsız uçuyordu. Bütün tekneyi dolaşarak varlığının izlerini ortadan kaldırdı, ayakkabılarını, tıraş makinesini, diş fırçasını, fesini sakladı. Sonya saçını güneşte kurutmak için güverteye çıktı. VVolff kahve yaptı, bir fincan da ona verdi. Kendi kahvesini hemen içti, fincanı yıkadı ve kaldırdı. Bir şişe şampanya aldı, buz kovaasına koydu, iki de bardakla yatağın başucundaki komodine yerleştirdi. Çarşafı değiştirmeyi de düşündü ama bunu Smith gittikten sonra yapmaya karar verdi. Sonya güverteden indi, kalçalarına ve göğüslerinin arasına parfüm sürdü. VVolff çevresine son bir kez daha bakındı. Her şey tamamdı. Yolu gözetlemek için pencerenin yanındaki divana oturdu.

On ikiyi birkaç dakika geçe Binbaşı Smith görüldü. Geç

kalmaktan korkuyormuş gibi acele ediyordu. Haki .şortunu, üniformasının gömleğini, kısa çoraplarını ve sandallarını giymişti, ama subay kepi başında yoktu. Öğle güneşinde ter içinde kalmıştı.

Çantası da elindeydi.

VVolf, kendinden hoşnut bir havayla gülümsedi.

"İşte geliyor," diye seslendi Sonya'ya. "Hazır mısın?"

"Hayır."

Sonya onu kızdırmaya çalışıyordu. Hazır olacaktı. VVolf dolaba girdi, kapıyı kapadı ve gözümü deliğe uydurdu.

Smith'in ayak seslerini önce iskelede, sonra da güvertede duydu. Binbaşı, "Merhaba!" diye seslendi.

Sonya karşılık vermedi.

Delikten bakan VVolf, Smith'in merdivenlerden indiğini ve tekneye girdiğini gördü.

"Kimse yok mu?"

Smith yatak odasını ayıran perdelere baktı. Sesi bekleyiş ve düş kırıklığıyla doluydu. "Sonya?"

Perdeler aralandı. Sonya orada duruyordu, kollarını perdeleri açmak için kaldırmıştı. Saçlarını sahnedeki gibi karmaşık bir piramit biçimi yapmıştı. Yine o bol, saydam pantolonunu giymişti, uzaktan bile içi görünüyordu. Sırtında başka bir şey yoktu, yalnız mücevherli bir boyunluk takmıştı. Esmer göğüsleri dolgun ve yuvarlak. Göğüs uçlarına ruj sürmüştü.

VVolf, "Aferin şu kıza!" diye düşündü.

Binbaşı Smith, Sonya'ya baktı. Ona doğru eğilmişti. "Ah, sevgilim. Tanrım. Ah, ruhum." deyip duruyordu.

VVolf gülmemeye çalıştı.

Smith çantasını bir yana fırlattığı gibi Sonya'ya koştu. Ona sarıldığında Sonya geriledi ve adamın arkasındaki perdeleri kapadı.

VVolf dolabın kapağını açtı, dışarı çıktı.

Çanta perdenin öbür yanında, yerde duruyordu. VVolf diz çöktü, entarisini toplayarak çantayı çekti. Kilitleri yokladı. Çanta kilitliydi. "Allah kahretsin," diye söylendi.

Çevresine bakırdı. Bir toplu iğneye, bir kağıt tutacağına, bir dikiş iğnesine, kilitleri kurcalayacak bir şeye gereksinimi vardı. Çok yavaş hareketlerle mutfak bölümüne geçti ve dikkatle bir çekmeceyi çekti. Maşa çok kalın, tel fırçanın bir teli çok ince, sebze bıçağı da çok genişti... Bulaşık çukurunun yanındaki küçük bir kaptaki Sonya'nın saç tokalarından birini buldu.

Yine çantanın başına döndü ve tokenin ucunu kilitlerin birinin anahtar deliğine soktu. Deneyli bir hareketle tokayı eğdi, bükü, kilitte birtürdirenış vardı, daha çok bastırdı.

Yavaşça bir küfür savurdu.

Saatine baktı. Son kez Smith, Sonya'yla sevişmesini beş dakikada bitirmişti. Keşke Sonya'ya daha uzun sürdürmesini söyleseydim, söylemem gerekirdi, diye düşündü.

Dolap kapağını içerden açmak için kullandığı çakıyı aldı. Çantanın kilitlerinden birine hafifçe daldırdı. Sonra bastırdı, çakı eğildi.

Kilitleri bir iki saniyede kırabilirdi, ama bunu yapmak istemiyordu. O zaman Smith çantanın açıldığını anlayacaktı. VVolf, Smith'ten korkmuyordu ama binbaşının baştan çıkarılmasındaki gerçek nedeni bilmemesini istiyordu: çantada değerli bir şeyler varsa VVolf her zaman bunu açabilirdi.

Ne var ki, çantayı açamazsa Smith'in hiçbir zaman yararı dokunmayacaktı.

Peki, kilitleri kırarsa ne olurdu sanki? Smith, Sonya'yla işini bitirecek, pantolonunu giyecek, çantasını alacak ve o zaman çantanın açılmış olduğunu anlayacaktı. Sonya'yı suçlayacaktı. VVolf, Smith'i öldürmezse tekne de gürültüye gidecekti. Smith'i öldürmenin ne gibi sonuçları olabilirdi? Bir İngiliz askeri daha, bu kez Kahire'de, öldürülünce korkunç bir insan avı başlayacaktı. Cinayeti VVolf'a bağlayabilecekler miydi acaba? Smith, herhangi birine Sonya hakkında bir şey söylemiş miydi? Onları Cha-Cha Kulübü'nde birlikte kimler görmüştü? Soruşturma İngilizleri tekneye kadar ulaştırabilir miydi?

Bu iş tehlikeli olacaktı, ama en kötüsü de VVolf'un bir bilgi kaynağından yoksun kalmasıydı. Yine başladığı yere dönecekti.

Kendi halkı çölde savaşmaktaydı ve bilgiye gereksinimi vardı.

VVolf oturma odasının ortasında durmuş, düşünüyordu. Burada yanıtını aldığı başka bir şey daha düşünmüştü ve şimdi o düşünceye akli yatıyordu. Perdenin öbür tarafında Smith mırıldanıyordu. VVolf, adamın pantolonunu çıkarıp çıkarmadığını merak etti.

Smith pantolonunu çıkarmalıydı, evet o zaman iş tamamdı.

Çantanın anahtarı pantolonunun cebindeydi mutlaka.

VVolf perdenin aralığından gözlemlemeye başladı. Smith'le Sonya yataktaydılar. Sonyaarkaüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı. Smith de dirseğine dayanmış onu okşuyordu. Sonya zevk alıyormuş gibi kıpırdanıyordu. Smith onun üzerine uzanarak

öptü. Halâ pantolonunu çıkarmamıştı.

VVolf başını perdelerin arasından çıkararak Sonya'nın dikkatini çekmek için kolunu salladı. Bana baksana kadın! diye düşünüyordu. Smith, Sonya'nın öbür göğsüne uzattı başını. Sonya gözlerini açmış, Smith'in başının üzerinden bakıyor ve adamın briyantınli saçlarını okşuyordu, birden VVolf'la gözgöze geldi.

VVolf, pantolonunu çıkar diye işaret etti.

Sonya anlamayarak kaşlarını çattı.

VVolf, perdelerin arasında durmuş pantolonunu çıkarttır diye işaret edip duruyordu.

Sonya anlayınca yüzü aydınlandı.

VVolf perdelerin arkasına çekildi, yavaşça kapadı, yalnızca onları görebilecek kadar küçük bir aralık bıraktı.

Sonya'nın elinin Smith'in şortuna gittiğini ve düğmeleri açmaya çalıştığını gördü. Smith homurdandı. Sonya gözlerini tavana dikmişti. VVolf, umarım şu pantolonu çıkarttırır adama, diye düşündü.

Bir dakika sonra Smith, Sonya'nın kurcalamasından sabrı taşarak doğrulup yatağın içine oturdu ve üzerindekiyi çıkarıp yatağın ayakucuna fırlattı. Sonra yeniden Sonya'ya döndü.

Yatağın ayakucu perdelerden epey uzakçaydı.

VVolf yere çömeldi, sonra yüzükoyun uzandı. Perdeleri elleriyle araladı ve sürünerek ilerlemeye başladı.

Smith'in, "Tanrım, Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandığını duyuyordu.

VVolf pantoluna ulaşmıştı. Bir eliyle cebi bulana kadar pantolunu yokladı. Sonra elini cebe soktu ve anahtarı aradı.

Cep boştu.

Yataktan birtakım gıcırtilar geliyordu. Smith kıpırdandı. Sonya, "Hayır, biraz daha yat," dedi.

İyi kız, diye düşündü VVolf.

Şortu öbür cebi bulana kadar karıştırdı. Cebi yokladı. Bu da boştu.

Başka cepler de olabilirdi. Belki VVolf dikkat etmemişti Gömleği alarak göğüs ceplerini karıştırdı. Bir şey bulamadı. Yine şortu aldı.

Şortun yanında bir deste anahtar duruyordu.

VVolf rahat bir soluk aldı.

Şortu çekerken anahtarlar şortun cebinden yere düşmüş olmalıydı.

VVolf şortu ve anahtarları alarak sürüne sürüne perdenin arkasına geçti.

Tam o sırada güvertede ayak sesleri işitti.

Smith, "Bu da nesi?" diye bağırdı tiz bir sesle.

"Hişşt!" dedi Sonya. "Kim olacak, postacı. Söyle bakalım, bundan hoşlandın mı?"

"Ah, evet."

VVolf yukarı baktı. Postacı merdiven başına bir mektup bırakıyordu. VVolf'u gördü ve onu dehşete düşürerek yüksek sesle, "Günaydın," dedi.

VVolf parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti, sonra da yatak odasını gösterdi.

Postacı içerde uyuyan olduğunu düşünerek, "Bağışlayın," dedi.

VVolf elini sallayarak onu sepetledi.

Yatak odasında çıt çıkmıyordu.

Acaba postacının seslenmesi Smith'i kuşkulandırmış mıydı? VVolf, kuşkulandırmamıştır, diye düşündü. Postacı ortalıkta kimseyi görmese de günaydın gibilerden bir şey söyleyebilirdi, çünkü kamaranın kapısı içerde biri varmış gibi açıktı.

Bitişik odadan sevişme sesleri yükselmişti, VVolf daha bir rahatladı.

Anahtarların en küçüğünü aldı, çantanın kilidine soktu.

Olmuştü.

VVolf öbür kilidi de açtı ve kapağı kaldırdı. Çantada içi kağıt dolu bir dosya vardı. VVolf, yine yemek listeleri olmasın da, diye düşündü. Dosyanın kapağını kaldırarak en üstteki kağıda baktı.

Okudu:

ABERDEEN HAREKÂTI

1. Müttefik güçler 5 haziranda sabaha karşı bir saldırı yapacaklardır.

2. Saldırı iki aşamalı olacaktır...

VVolf başını kağıtlardan kaldırdı. "Tanrım!" diye fısıldadı, "İşte aradığım şeyler!"

Dinledi. Yatak odasından gelen sesler şimdi biraz daha yükselmişti. Yatağın yaylarının gıcırtilasını duyabiliyor, tekne bile hafifçe sallanıyordu. Çok zamanı yoktu.

Smith'in elindeki rapor ayrıntılıydı. VVolf, İngiliz komuta zincirinin nasıl işlediğinden kesinlikle emin değildi, ama savaş planlarının çöl karargâhında General Ritchie tarafından ayrıntılı

olarak yapıp Auchinlec tarafından onaylanması için Kahire'deki Genelkurmay'a gönderildiği kuşkusuzdu. Daha önemli savaş planları sabah toplantılarında tartışılıyordu, bunlara Smith'in de belli bir ölçüde katıldığı açıktı. Wolff yine Smith'in her öğleden sonra gittiği Sari Süleyman Paşa'daki numarasız binanın hangi bölüm olduğunu merak etti, sonra bu düşünceyi bir kenara itti. Not almaya gereksinimi vardı.

Bir yandan kağıt kalem ararken bir yandan da, bunu daha önce yapmam gerekirdi, diye düşünüyordu. Çekmecelerden birinde mektup kağıdıyla bir de kırmızı kalem buldu. Çantanın yanına oturarak okumaya başladı..

Ana müttefik güçler Cauldron denilen yerde toplanacaklardı. 5 Haziran saldırısı bir kırma hareketi olarak planlanmıştı. Harekat iki topçu alayının Rommel'in doğu kanadını bombardıman etmesiyle başlayacaktı. Topçu alayı, 10. Hint Tugayı'nın piyadelerinin saldırısını desteklemek için her zaman hazır durumdaydı. Hintliler, Aslagh Ridge hattına vardıklarında, 22. Silahlı Tabur hemen atılıp Sidi Muftah'ı ele geçirecek, 9. Hint Tugayı da bu arada yetişip onları destekleyecekti.

Yine bu arada 32. Tank Tugayı piyadenin desteğiyle Rommel'in Sidra Ridge'deki kuzey kanadına saldıracaktı.

VVolf raporun sonuna geldiğinde okuduklarına kendini çok kaptırdığını ama bu arada Binbaşı Smith'e pek dikkat etmediğini farketti. İşte şimdi yatak gıcırıyor ve döşemenin üzerinde ayak sesleri duyuluyordu.

VVolf gerildi.

Sonya, "Sevgilim, şampanya ver," dedi.

"Bir dakika!"

"Ben şimdi istiyorum."

"Şekerim, pantolonsuz kendimi çok aptal hissediyorum."

VVolf herif pantolonunu istiyor, diye düşündü.

Sonya, "Ben seni soyunuk seviyorum," dedi. "Giyinmeden bir bardak şampanya iç benimle."

"İsteğin benim için buyruktur."

VVolf rahatladı. Bu Sonya orospunun biri olabilir ama benim istediğimi yapıyor, diye düşündü.

Artık yakalanmayacağından emin olarak öbür kağıtlara da çabucak bir göz attı. Smith bulunmaz bir kaynaktı ve böyle altın yumurtlayan tavuğu ilk seferinde öldürmek çok aptalca olacaktı. Saldırının dört yüz tankla yapılacağını not etti. Tankların üç yüz otuzu doğu kanadına gönderilecekti, kuzeye yalnızca yetmiş tank

kalıyordu ve Auchinleck'in isteğiyle General Fesservy ile Briggs birlikte çalışacaklar —bu biraz ters bir tutuma benziyordu— ve tanklarla piyadeler arasında sıkı bir işbirliği yapılacaktı.

VVolf not alırken şampanya şişesinin patlamasını duydu. Dudaklarını yaladı, şunu ben içebilirdim diye düşündü. Smith'in bir bardak şampanyayı ne kadar zamanda içeceğini merak ediyordu. İş rastlantıya bırakmamakta kararlıydı.

Kağıtları yine dosyaya koydu, dosyayı da çantaya. Çantayı kilitledi. Anahtar destesini şortun ceplerinden birine yerleştirdi. Kalktı ve perdenin aralığından baktı.

Smith, sırtında ordudan verilen iç çamaşırları, bir elinde sigara, bir elinde bardak, hoşnut bir havayla yataкта oturuyordu. Sigara paketi gömlek cebinde olmalıydı, şortunun cebinde olsa VVolf'un durumu sarpa sarardı.

VVolf tam Smith'in görüş açısı içindeydi. Yüzünü perde aralığından çekti ve bekledi. Sonya'nın, "Şekerim, lütfen bana biraz daha şampanya ver," dediğini duydu. Smith, Sonya'nın bardağını aldı ve şişeye döndü. Şimdi VVolf'a arkasını çevirmişti. VVolf şortu perdenin aralığından içeri bıraktı. Sonya onu gördü ve tehlikeyi vurgulamak istercesine kaşlarını kaldırdı. VVolf kolunu içeri çekti. Smith de Sonya'ya bardağı uzattı.

VVolf dolaba girdi, kapıyı kapadı ve iyice yere yapıştı. Smith gitmeden dışarı çıkamazdı. Ne kadar beklemek zorunda olduğunu merak etti. Ama aldırımıyordu, çok sevinçliydi. Turnayı gözünden vurmuştu.

Yarım saat kadar geçmişti ki, VVolf dolaptaki delikten Smith'in konuk odasına geçtiğini ve giyindiğini gördü. Büzülerek oturmaktan her yanına kramp girmişti. Sonya da Smith'i izlemişti. "Bu kadar çabuk gitmen gerekli mi?" diyordu.

"Ne yazık ki evet," dedi Smith. "Görüyorsun, bu benim için çok biçimsiz bir zaman. İşin doğrusu bu çantayı yanımda taşımamam gerek. Öğleyn sana gelmek benim için çok zor, olacak şey değil aslında. Genelkurmaydan doğru büroma gitmem gerek. Ama bugün öyle yapmadım, geç kalırsam seni göremem diye çok korkuyordum. Büroma Genelkurmay'da, Genelkurmay'a da büromda yemek yediğimi söyledim. Bir daha sefere büroma gidip çantayı başımdan atacağım ve sonra buraya geleceğim, tabii sence bir sakıncası yoksa benim küçük sevgilim."

VVolf düşünüyordu, "Tanrı aşkına bir şeyler söyle Sonya!"

Sonya, "Ama Sandy, hizmetçim temizliğe öğleden sonraları gelir ve biz yalnız kalamayız."

Smith kaşlarını çatdı. "Allah kahretsin. Eh, ne yapalım, bizde akşamları buluşuruz."

"Çalışmam gerek. Gösterimden sonra da kulüpte oturup müşterilerle konuşmak zorundayım. Her gece de senin masanda oturamam, millet dedikodu yapar."

Dolap çok sıcak ve boğucuydu. VVolf ter içinde kalmıştı.

Smith, "Temizlikçine gelmemesini söyleyemez misin?" dedi.

"Sevgilim, burayı ben temizleyemem ki, nasıl yapacağımı bile bilmem."

VVolf, Sonya'nın gülümsediğini gördü, sonra kadın Smith'in elini tutarak bacaklarına götürdü. "Hadi Sandy, öğleyin geleceğini söyle."

Bu kadarına dayanamazdı Smith. "Elbette geleceğim sevgilim," dedi.

Öpüştüler ve sonunda Smith çıkıp gitti. VVolf güverteden geçen ve iskelede hafifleyerek uzaklaşan ayak seslerini dinledi, sonra dolaptan dışarı fırladı.

Sonya onun ağrıyan kollarını ve bacaklarını germesini zevkle izliyordu, "Acıyor mu?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Acısa da değdi," dedi VVolf. "Harikaydın."

"İstediyini elde ettin mi?"

"Bu kadarını düşümde bile göremezdim."

Sonya yıkılırken VVolf da öğle yemeği için ekmek ve sosis hazırladı. Yemekten sonra İngiliz romanını ve şifre anahtarını buldu ve Rommel'e vereceği haberi tasarladı. Sonya Mısırlı arkadaşlarıyla at yarışına gitti. VVolf da bahsi müşterek oynaması için ona elli sterlin verdi.

Akşam Sonya çalışıyordu, VVolf da evde oturup viski içti ve Arap şiirleri okudu. Geceyarısına doğru telsizini kurdu.

Saat tam yirmi dörtte çağrı işareti olan Sfenks sözcüğünü verdi. Birkaç saniye sonra Rommel'in çöl dinleme merkezi ya da Horch Kumpanyası'ndan karşılık geldi.

VVolf tam uyum sağlamaları için bir dizi V gönderdi ve sinyal güçlerinin ne olduğunu sordu. Cümlelerin ortasında bir yanlışlık yaptı, tekrar başlamadan önce de bir dizi E gönderdi. Karşısındakiler VVolf'a sinyalinin maksimum güçte olduğunu bildirdiler. VVolf mesajın başlangıcını belirtmek için KA yaptı, sonra başladı: "Aberdeen Harekâtı..."

Sonunda Mesaj Bitti yerine AR ekledi, Tamam yerine de K.Onlar da bir dizi R ile karşılık verdiler. Bunun anlamı, "Mesajınız bize ulaştı ve anlaşıldı" demekti.

VVolf telsizini, şifre kitabını ve anahtarını yerine koydu, sonra kendine bir içki daha hazırladı.

Her şeyi çok iyi becerdiğini düşünüyordu.

Casustan gelen sinyal, Rommel'in haberalma subayı von Mellenthin'in masasındaki yirmi otuz raporun yalnızca biriydi. Dinleme ünitelerinden gelen birkaç rapor daha vardı. Piyadelerin tank birlikleriyle konuşmaları duyulmuştu, sonra karargâhları gece çözölen alçak dereceden şifreler vermişlerdi, sonra çözölenmemiş olsa bile başka düşman telsizleri de vardı. Yani trafik sıkıştı, çözölenmeyen telsizler de yerleri ve frekansları dolayısıyla düşman planları hakkında bazı ipuçları veriyorlardı. Telsiz bulgularına göre sahradaki merkezlerden raporlar vardı, ele geçen silahlar, düşman ölümlerinin üniformaları, tutsakların sorguları hakkında bilgiler veriliyor ya da yalnızca çöl gözden geçirilip savaştıkları insanlar görölüyordu. Sonra havadan denetim yapılıyordu, savaş uzmanının verdiğı bir durum raporu ve bir özet dağıtılıyordu. Berlin'in ve müttefik güçlerin tasarı ve güçlerini belirtiyordu bunlar.

Bütün savaş alanındaki haberalma subayları gibi von Mellenthin de casus raporlarından hoşlanmazdı. Bunlar diplomatik dedikodulara, gazete hikayelerine ve tahminlere dayanan şeylerdi, doğru olduğı kadar yanlış çıktığı da görölürdü. Bu yüzden de çok dikkat etmek gerekiydi.

Ancak bu seferkinin değışik olduğınu kabul etmek zorundaydı.

Bir gizli ajan şöyle bir rapor verebilirdi: "9. Hint Tugayı'nın yakında bir savaşa katılacağı söylenmiştir." Ya da, "Müttefik güçler haziran başlarında Cauldron'dan bir saldırı tasarlamaktadırlar." Veya, "Auchinleck'in başkomutan olacağına ilişkin bir söylenti var." Oysa bu raporda belirsiz hiçbir şey yoktu.

Takma adı Sfenks olan bu casus mesajına şöyle başlıyordu: "Aberdeen Harekâtı." Saldırının tarihini, katılan tugayları ve özel işlevlerini, alacakları yerleri ve planı yapanların taktik düşünce yöntemlerini veriyordu.

Von Mellenthin inanmamış ama ilgilenmişti.

Çadırındaki termometrenin derecesi yükselince günlük sabah

konuşmalarına başladı. Telefonla özel konuşmalar yaptı, bir iki kez de tümenlerle görüştü. Hava Kuvvetleri irtibat subayıyla havadan yapılan araştırmalar konusunu tartıştı, Horch Kumpanyasının irtibatçısıyla ve birkaç tugayla bağlantı kurdu. Bütün bu kişilere 9. ve 109. Hint Tugayları'ndan, 22. Zırhlı Tugay'dan, 32. Ordu Tank Tugayı'ndan söz etti. Onlara bu tugayları araştırmalarını söyledi. Ayrıca casusun belirttiğı saldırının yapılacağı alanlardaki savaş hazırlıklarını da incelemelerini istedi. Bundan başka düşmanın gözlemcilerini de kollayacaklardı, çünkü casusun dediğı doğruysa onların saldırıyı planladıkları Aslach Ridge, Sidra Ridge ve Sidi Muftah gibi yerlerde Müttefik Güçlerin havadan yaptıkları araştırmalar daha da yoğunlaşacaktı. Bu bölgeler yoğun biçimde bombalanabilirdi, komutanların çoğı karşılık verme yoluna gideceklerse de bu bir sindirme olarak düşünölebilirdi. Blöf niyetine bombalamaya hız verilecekti, bu da bir belirti olabilirdi.

Bu konuşmalar gece raporlarının hazırlanmasını da sağladı. Konuşmalar bitince von Mellenthin Rommel'e raporunu yazdı, komutanlık aracına verdi. Personel şefiyle konuyu tartıştı, şef raporu Rommel'e sunacaktı.

Sabah konuşması kısıydı, çünkü Rommel önemli kararlarını ve günlük buyruklarını bir önceki gece vermişti. Ayrıca Rommel sabahları pek yorumdan hoşlanmaz, hareket isterdi. Çölde dolaşır, personel arabasıyla ya da kendi Storch uçağıyla bir cepheden ötekine gider gelir, yeni buyruklar verir, adamlarla şakalaşır, bazı birliklere komuta ederdı. Sürekli ateş hattında olduğı halde 1914'den beri yaralanmamıştı. Von Mellenthin bugün onunla birlikte, çıktı, böylece kendini cephede gösterme fırsatını elde etmiş oluyor, ayrıca kişisel görüşlerini de belirtiyordu; bazı birliklerin eksigi yoktu, bazıları daha çok silah, donatım sağlayabilmek için durumu abartıyorlardı.

Akşam üzeri, termometre biraz düştüğü sıra raporlar ve tartışma konuları da birikmişti. Von Mellenthin, Sfenks'in belirttiğı saldırı konusundaki bilgilere değindi.

Ariete Zırhlı Birliğı —Aslach Ridge'i işgal eden İtalyan Birliğı— artan düşman hava hareketlerini bildirmişti. Von Mellenthin bu hava hareketlerinin bombalama mı yoksa araştırma mı olduğınu sordu, araştırma olduğınu söylediler. Bombalama durmuştu.

Alman Hava Kuvvetleri, kimseye ait olmayan bölgede bir hareket olabilir de olmayabilir de, diye karşılık verdi.

Bir telsiz de, Hint Tugayı'nın bir bombardımanın zamanlaması konusunda sabah bilgilerine ek ivedi bilgi istediğini bildirdi. Von Mellenthin'in bildiğine göre İngiliz taktikleri uyarınca bir saldırıdan önce bombardıman yapılırdı.

Olaylar geliyordu.

Von Mellenthin programına baktı, 32. Tank Tugayı'nın Rigel Ridge'de olduğunu saptadı. Burası Sidra Ridge saldırı noktasıydı.

Ancak gerçekleşmesi olanaksız bir görev vardı üstünde. Düşman hareketleri hakkında belli bir bilgi edinmesi mutlaka gerekiyordu. Von Mellenthin belirtilere baktı, sezgisin: kullandı ve kumar oynadı.

Yani, Sfenks'e oynamaya karar verdi.

18.30'da raporunu komutanlığa götürdü. Rommel, personel şefi Albay Bayerlein ve Kesselring'le birlikte oradaydı. Uzun bir kamp masasının çevresinde durmuşlar, harekât haritasına bakıyorlardı. Bir çavuş da kenarda oturmuş, not almaya hazır bekliyordu.

Rommel kepini çıkarmıştı, çıplak başı ufak-tefek gövdesine oranla çok büyüktü. Yorgun ve zayıf bir hali vardı. Von Mellenthin'in bildiğine göre midesinden rahatsızdı ve bazan günlerce bir şey yiyemezdi. Her zaman etli olan yüzü sarkmıştı, kulakları da zayıflıktan olduğundan büyük görünüyordu. Ama siyah gözleri parlaktı, zafer umuduyla ışıldıyordu.

Von Mellenthin topuklarını birbirine vurdu ve raporunu verdi, sonra harita üzerinde görüşlerini açıkladı. Konuşması bitince Kesselring, "Yani bütün bunlar bir casusun raporundan mı kaynaklanıyor?" dedi.

Von Mellenthin göz ucuyla Rommel'in kızmaya başladığını fark etti.

Kesselring, "Kahire'deki küçük bir gizli ajandan alınan bilgilere dayanarak savaş planlayamayız," dedi.

Rommel, "Ben bu rapora inanmak eğilimindeyim," diye söylendi.

Von Mellenthin iki adama baktı. İkisi de güç bakımından eşit sayılırdı, zaten ordu içinde emir komuta zinciri kesinlikle belirlenmişti. Kesselring, Rommel'e karşı çıkıyordu, ama Rommel ondan değil, Hitler'den buyruk alırdı. İki adamın da patronları Berlin'deydi. Kesselring, Göring'in başında olduğu Hava Kuvvetleri'ne bağlıydı. Rommel'i de Goebbels destekliyordu. Kesselring'i İtalyanlar tutuyorlardı, Rommel'in onlarla arası

iyi değildi. Kesselring daha güçlüydü, çünkü mareşal olarak Hitler'le doğrudan ilişkisi vardı. Rommel'in Hitler'le ilişkisi Jodl aracılığıyla idi, ama bu da Kesselring'in pek sık oynamayı göze alamayacağı bir karttı. İki komutan tartıştılar. Burada, yani çölde son söz Rommel'indi ama Avrupa'da —von Mellenthin'in bildiğine göre— Kesselring onu alt etmek için gereken manevrayı yapardı.

Rommel haritaya baktı, "öyleyse iki aşamalı bir saldırı için hazırlanalım," dedi. "Önce dal:ıj zayıf olan kuzey kanada saldırılsın. Sidra Ridge, tanksavar silahları olan Yirmi birinci Panzer Birliği tarafından korunuyor. Şu İngilizlerin bulunduğu yerde bir mayın tarlası var. Panzerler İngilizleri mayın tarlasına sürüp tanksavar silahlarla saldıracaklar. Casusun dediği doğruysa ve bu alanda İngilizlerin yalnızca yetmiş tankları varsa, yirmi birinci Panzer Birliği çabucak onların işini bitirecek ve günün öbür harekâtına da yetişebilecekler."

Rommel parmağını haritanın aşağısına doğru indirdi. "Şimdi ikinci aşamaya geçelim, asıl önemli olana, doğu kanadına. Burası İtalyan Ordusu'nca korunuyor. Saldırıyı Hint Tugayı yönetecek. Hintlileri de bizim İtalyanları da bildiğim için saldırının başarılı olacağına inanıyorum ve bu yüzden sert bir saldırı olmasını emrediyorum. Bir: İtalyanlar batıdan karşı saldırıya geçecekler. İki: Sidra Ridge'deki saldırıyı tamamlamış olan panzerler dönecekler ve kuzeyden Hintlilere saldıracaklar. Üç: Bugece mühendislerimiz, Bir el-Harmat'taki mayın tarlasının bir bölümünü temizleyecekler. Böylece Onbeşinci Panzer Birliği güneye doğru açılabilir, o temizlenmiş bölümden çıkıp İngiliz güçlerine saldıracak."

Von Mellenthin dinliyor, izliyor ve onayladığını belirtiyordu. Bu tipik bir Rommel planıydı. Hızla hazırlanılıyor, güçler yapabileceklerinin sınırlarını zorluyorlar, bir kuşatma hareketine giriliyor, güçlü bir birlik en beklenmedik yerde beliriveriyor, yani düşmana arkadan saldırıyordu. Plan başarı kazanırsa Birleşik Tugaylar kuşatılacak, yolları kesilecek ve silineceklerdi.

Plan başarı kazanırsa.

Casusun bildirdiği doğruysa.

Kesselring, Rommel'e, "Büyük bir yanlış yapabileceğinizi sanıyorum," dedi.

"Bu sizin önyargınız" diye karşılık verdi Rommel sakın bir sesle.

Von Mellenthin kendini pek sakın hissetmiyordu. Beklenen

sonuç alınmazsa, Berlin hemen Rommel'in zayıf bir habere önem verdiğini duyacaktı ve doğal olarak böyle bir haberalma servisini yönettiği için paparayı von Mellenthin yiyecekti. Rommel'in işlerini aksatan astlarına karşı davranışı amansızdı.

Rommel not alan çavuşa baktı. "Bunlar benim yarınki emirlerim," dedi. Sonra da Kesselring'e baktı. Von Mellenthin ellerini ceplerine soktu ve parmaklarını kıvırdı.

On altı gün sonra, Rommel'le Tobruk'ta güneşin doğuşunu seyreliyorlardı.

El Adem'in kuzey noktasında durmuşlar, savaşın başlamasını beklemekteydiler. Rommel, General O'Connor'un gözlüklerini takmıştı yine, zaten bu gözlükler artık" onun simgesi haline gelmişti. Tam formundaydı, gözleri parlıyordu, canlı ve kendine güvenliydi. Alana bakıp da savaşın nasıl gidebileceği konusunda konuşurken beyninin nasıl çalıştığını duyabilirdi insan neredeyse.

Von Mellenthin, "Casus doğru söyledi," dedi.

Rommel gülümsedi. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

Birleşik Güçlerin karşı saldırısı gerçekten 5 haziranda uygulanmıştı, Rommel'in savunması da çok iyi sonuç vermiş ve durum karşı saldırıya karşı bir karşı saldırıya dönüşmüştü. Dört Birleşik Tugay'dan üçü silinmiş, dört topçu bölüğü de tutsak edilmiş, Rommel avantajını sonuna kadar kullanmıştı. 14 haziranda Gazala Hattı yarılmıştı ve bugün, yani haziranın 20'sinde Tobruk garnizonunun hayatı merkezlerini kuşatmışlardı.

Von Mellenthin ürperdi. Sabahın beşinde çölün bu kadar soğuk olması şaşırtıcıydı.

Gökyüzüne baktı.

Beşi yirmi gece saldırı başladı.

Stuka'lar yaklaştıkça ortalığı gök grüültüsüne benzer bir gürültü kapladı. Birinci filo geldi ve İngiliz hattının ortasından bombardımana başladı. Büyük bir toz ve duman bulutu kalktı, Rommel'in tüm bataryaları arasız ateşe başladılar. Kulakları sağır edici gürültü gittikçe artıyordu. Yine Stuka'lar geldi, bir bir daha derken göğü yüzlerce bombardıman uçağı kapladı.

Von Mellenthin, "Harika. Kesselring iyi becerdi," dedi.

İşte bunu söylemek yanıltı. Rommel sertleşti. "Kesselring'le ilgisi yok, bugün planları biz uyguluyoruz."

Hava Kuvvetleri de iyi bir saldırı yapmıştı, von Mellenthin böyle düşünüyordu ama artık söylemedi doğallıkla.

Tobruk merkezi bir bölgeydi. Garnizon kasabanın ortasında, kasaba da otuzbeş mil uzunluğundaki telle çevrilmiş İngilizlere ait alanın içindeydi. Almanların teli aşarak kasabayı alıp garnizona ulaşmaları gerekiyordu.

Savaş alanının ortasından portakal rengi bir duman bulutu yükseldi. Von Mellenthin, "Bu mühendislerden bir işaret," dedi, "topçularaaları genişletmelerini bildiriyor."

Rommel başını salladı. "İyi," dedi. "İlerliyoruz."

Birden von Mellenthin'e bir iyimserlik geldi. Tobruk'ta ne ganimetler vardı: petrol, dinamit, çadırlar, kamyonlar —Rommel'in motorize güçlerinin yarısından çoktu hem bu kamyonlar— üstelik de yiyecek. Von Mellenthin gülümsedi ve, "Akşam yemeğinde taze balık ister misiniz?" diye sordu.

Rommel onun düşüncelerinin akışını farketmişti. "Ciğer," dedi. "Kızarmış patates. Taze ekmek."

"Kuştüyü şilteli gerçek bir yatak."

"İnsanın sıcaktan ve böceklerden korunacağı taş duvarlı bir evde."

Bir haberci elinde bir mesajla geldi. Von Mellenthin mesajı aldı, okudu. Sesindeki heyecanı bastırmaya çalışarak konuştu: "Strongpoint altmış dokuzdaki teli kestiler. Menny Grubu Afrikalı erlerle birlikte saldırıyor."

"Tamam," dedi Rommel. "Saldırıyı başlattık. Gidelim."

Albay Reggie Bogge, Vandam'ın bürosundan başını uzatıp, "Tobruk alındı," dediği zaman saat sabahın on buçuğuydu.

Artık çalışmak anlamsız oluyordu. Vandam mekanik bir tavırla işine devam etti, bilgi kaynaklarından gelen raporları okuyor, gözü rütbesini yükseltmede olan ama bunu hakedecek bir şey yapmayan tembel bir albayı düşünüyor, Alex VVolf olayına yeni bir yaklaşım bulmaya çalışıyor, ama her şey ona umutsuzca saçma geliyordu. Gün ilerledikçe gelen haberler de kötüleşti. Almanlar teli aşmışlar, köprü kurmuşlar, içteki mayın tarlasından bir yol bulmuşlar ve Kral Yolu diye bilinen stratejik noktaya ulaşmışlardı.

Vandam saat yedide eve döndü, Billy ile yemek yiyecekti. Çocuğa Tobruk'u anlatamazdı, haberler şimdilik duyulmamalıydı. Kuzu pizolalarını yerlerken Billy, bir ciğer rahatsızlığı yüzünden çürüğe çıkarılan genç İngilizce öğretmenlerinin çöle gidip savaşma tutkusunu anlatmaktan hiç vazgeçmediğini söyledi. "Pek de inanmıyorum ona," dedi sonra, "sen inanıyor

musun?"

"Sanırım ne demek istediğini arıyorum," dedi Vandam. "Suçluluk duyuyor."

Billy tam tartışma yaşındaydı. "Suçluluk mu? Suçluluk duyamaz. Bu onun suçu değil ki."

"Bilinçaltında duyabilir."

"Ne farkeder?"

Çattık, diye düşündü Vandam. Biraz duraksadıktan sonra konuştu yine de. "Yanlış bir iş yaptığın ve bunun yanlış olduğunu bildiğin zaman kendini kötü hissedersin ve niçin kötü hissettiğini de bilirsin. Bu bilinçlilik. Bay Simkisson yanlış hiçbir şey yapmadı ama yine de kendini kötü hissediyor ve niçin kötü hissettiğini bilmiyor. Bu da bilinçsizliktir. Savaşmayı ne kadar istediğini söyledikçe kendini iyi hissediyor, rahatlatıyor."

"Ha," dedi Billy.

Vandam, çocuğun ne demek istediğini anlayıp anlamadığından emin değildi.

Billy yatağa yeni bir kitapla girdi. Bunun bir polis romanı olduğunu söyledi. Adı "Nil'de Ölüm"dü.

Vandam, Genelkurmay'a döndü. Haberler halâ kötüydü. 21. Panzer Birliği Tobruk'a girmiş ve açık denize kaçmaya çalışan birkaç İngiliz gemisini topa tutmuştu. Gemilerin bazıları batmıştı. Vandam bir gemiyi yapan adamları, bir gemide kullanılan tonlarca çeliği, denizcilerin eğitimini ve mürettebat haline gelişlerini düşündü. Şimdi adamlar ölmüştü, gemiler batmıştı, harcanan emekler boşa gitmişti.

Geceyi subayların odasında geçirdi, haberleri bekledi. O kadar çok içki ve sigara içiyordu ki sonunda başı ağrımaya başladı. Harekât Odası'ndan düzenli olarak haberler geliyordu. Gece Sekizinci Ordu'nun komutanı Ritchie cepheyi bırakıp Mersa Matruh'a çekilmeye karar verdi. Başkomutan Auchinleck'in bu haberleri duyar duymaz odadan fırtına gibi kararmış bir yüzle fırladığını söylüyorlardı.

Sabaha doğru Vandam kendini, annesiyle babasını düşünür buldu. İngiltere'nin bazı güney kıyıları da bombardımandan Londra kadar zarar görmüşlerdi, ama Vandam'ın annesiyle babası kıyıdan uzakta, Dorset'in bir köyünde yaşıyorlardı. Babası küçük bir postanede postacıydı. Vandam saatine baktı. Şimdi İngiltere'de sabahın dördüydü, yaşlı adam hazırlanıyor olmalıydı. Sonra bisikletine biner ve karanlıkta çalışmaya giderdi. Altmış yaşında olmasına karşın halâ genç bir köylü çocuğu gibiydi.

Vandam'ın kiliseye gitmeyi hiç aksatmayan annesi, sigarayı, içkiyi ve bütün sağlığa zararlı davranışları kocasına yasaklamıştı. Bu rejim babasına iyi geliyordu ama, annesi hep hastaydı.

Sıkıntı, boğuntu ve huzursuzluk sonunda Vandam'ı uyuttu. Düşünde kendisini Billy, annesi ve Elena'yla birlikte Tobruk'taki garnizonda gördü. Her yana koşup bütün pencereleri kapamaya çalışıyordu. Dışarda Almanlar —itfaiyeci olmuşlardı nedense— duvarlara merdivenler dayayıp tırmanıyorlardı. Birden Vandam'ın annesi sahte paralarını saymayı bıraktı ve bir pencere açtı, Elena'yı göstererek bağıırıyordu: "Katolik Kilisesi!" Rommel, başında bir itfaiyeci miğferiyle pencereden elindeki hortumu Billy'ye çevirdi. Hortumdan gelen suyun gücü çocuğu itti ve Billy denize düştü. Vandam, kendisine kızılacağıı biliyor ama nerede yanlışlık yaptığını bir türlü çıkaramıyordu. Acı acı ağlamaya başladı. Uyandı.

Gerçekten ağlamadığını anlayınca ferahladı. Düş onda bir eziklik bırakmıştı. Bir sigara yaktı. Sigara da kötü geliyordu.

Güneş yükseldi. Vandam kalktı, ışıkları söndürdü, yalnızca bir şey yapmak için yapıyordu bunları. Bir garson kahve getirdi. Vandam kahvesini içerken bir yüzbaşı yeni bir mesajla geldi. Odanın ortasında durarak seslerin kesilmesini bekledi.

"General Kloppe, Rommel'e Tobruk Garnizonu'nu sabaha karşı teslim etti," dedi.

Vandam subay odasından çıktı, sokaklardan geçerek Nil kıyısındaki evine doğru yürüdü. Kendini boş ve yararsız hissediyordu. Ülkesi çölde savaşlar yitirirken o Kahire'de oturmuş sözde casus yakalıyordu. Aklına, Alex VVolff'un Rommel'in bu bir dizi zaferinde payı olduğu düşüncesi geldi, ama uğursuz bir şeymiş gibi bu düşüncüyü zihninden kovdu. Kendini öyle kötü hissediyordu ki, acaba işler daha da kötüye gider mi, diye düşündü. Sonra bal gibi daha da kötüye gidebileceğini farkettti.

Eve gelince hemen yattı.

İKİNCİ BÖLÜM

MERSA MATRUH

Yunanlı bir dokunma delisiydi.

Elena böylelerinden hoşlanmazdı. Doğrudan bir isteğe aldırılmazdı, hatta bundan yanaydı. Onun karşı olduğu, gizli, suçluluk havası taşıyan, açıklanmamış sarkıntılıklardı.

Dükkanında iki saat geçirdikten sonra Mikis Aristopulos'tan hoşlanmayacağını anlamıştı, iki hafta sonra onunla çatışmaya hazırdı.

Aslında dükkan güzeldi. Elena, nefis kokulardan ve arka odadaki raflara dizili rengârenk kutulardan, konservelelerden hoşlanıyordu. İş kolaydı, hep aynı şeyler yapıyordu ama yine de zaman yeterince çabuk geçiyordu. Kafadan ve çok çabuk yaptığı hesaplarla müşterileri şaşırtıyordu. Bazan dışardan gelen garip yiyeceklerden satın alır ve evde denerdi: bir kavanoz ciğer ezmesi, bir şişe Bovril, bir kutu fasulye. Böyle değişik yiyecekler yapmak ve yemek, sekiz saatlik sıkıcı, sıradan bir çalışmadan sonra ona çok eğlenceli geliyordu.

Ama patron bir dertti. Her fırsatta Elena'nın koluna, omuzuna, kalçasına dokunuyordu. Ne zaman önünden geçse, tezgahın arkasında ya da arka odada bir yolunu bulup göğüslerine değdi. Önceleri Elena bunların rastlantıyla olduğunu düşünmüştü, çünkü Mikis böyle şeyler yapacak tipte biri değildi. Yirmi yaşlarında, adamakıllı yakışıklı, gülünce beyaz dişleri görünen biriydi. Elena'nın ses çıkarmayışını durumu kabullendiğine yordu. Kızın mutlaka kendisine biraz ilgi duyması gerekirdi.

Ama Elena'nın böyle ilişkilere gereksinimi yoktu. Zaten duyguları yeterince bulanıktı. VWilliam Vandam'dan hem hoşlanıyor, hem de ona kızıyordu. Bu adam kendisiyle hem eşitiymiş gibi konuşuyor, hem de bir orospuymuş gibi davranıyordu. Elena'dan şimdiye kadar hiç görmediği Alex VVolff adlı bir adamı ayartması isteniyor, kendisine öfkeden başka hiçbir şey duymadığı Mikis Aristopulos da fena halde sinirini bozuyordu.

Hepsi beni kullanıyorlar, diye düşündü, zaten hayatımın hikayesi bu.

Acaba bu Wolff nasıl biri, diye düşündü. Tabii Vandam'a göre 'onunladost ol' demek kolaydı. Sanki bir düğmeye basınca Elena herkes için dayanılmaz bir kadın oluyordu. Gerçekte bu daha çok erkeğine bağlıydı. Bazı erkekler ondan görür görmez hoşlanırlardı. Bazılarıyla epey uğraşmak gerekirdi. Bazan da başarı olanaksızdı. Elena, VVolf'la da durumu olanaksıza yakın görüyordu. Onun bir Alman casusu olduğunu, Rommel'in her gün biraz daha . yaklaştığını düşünmekteydi. Eğer Naziler Kahire'ye bir gelirlerse...

Aristopulos arka odadan bir kutu pasta getirdi. Elena saatine baktı, neredeyse eve gitme zamanı gelmişti. Aristopulos kutuyu tezgahın üzerine koydu ve açtı. Dönüp tam Elena'nın önünden geçerken kızın koltuk altına elini yaklaştırdı ve göğüslerine dokundu. Elena geri çekildi. Dükkanın birinin girdiğini duymuştu. Şu Ruma bir ders vereyim, diye düşündü. Mikis arka odaya geçerken arkasından arapça, yüksek sesle bağırdı. "Bir daha bana dokunursan seni fena benzetirim."

Müşteri bir kahkaha attı. Elena döndü ve ona baktı. Avrupalı ama arapça anlıyor olmalı, diye düşündü. "İyi günler," dedi.

Müşteri arka odaya doğru bakarak seslendi: "Aristopulos, genç keçi, ne haltlar karıştırıyorsun bakayım orada?"

Aristopulos başını dışarı uzattı. "İyi günler efendim. Yeğenim Elena." Yüzünde hem sıkıntı, hem de Elena'nın çözemediği bir anlatım vardı. Tekrar depoya girdi.

"Yeğen ha!" dedi müşteri Elena'ya bakarak. "Güzel masal."

Otuz yaşlarında, siyah saçlı, kara gözlü, esmer bir adamdı. Kemerli bir burnu vardı, böyle buruna ya tipik Araplarda ya da Avrupalı aristokratlarda rastlanabilirdi. Dudaktan inceydi ve gülünce küçük dişleri görünüyordu. Kedi dişi gibi, diye düşündü Elena. Zenginliğin simgelerini bilirdi ve şimdi bu adamda onları görüyordu: ipek gömlek, altın kol saati, timsah derisi kemer, keten pantolon, elde yapılmış ayakkabılar ve hafif, erkekçe bir kolonya kokusu.

Elena, "Size nasıl yardım edebilirim?" dedi.

Adam ona birkaç olası karşılık arıyormuş gibi baktı sonra, "İngiliz marmelatıyla başlayalım," dedi.

"Evet." Marmelat arka odadaydı. Elena bir kavanoz almak için içeri girdi.

Aristopulos, "O adam," diye tısladı.

"Ne diyorsun?" dedi Elena normal bir sesle. Halâ ona kızıyordu.

"Sahte paraları getiren adam, Mr. VVolf işte!"

"Tanrım!" Elena bir an niçin burada bulunduğunu unutmuştu. Aristopulos'un paniği onu da etkilemiş, sanki kafası boşalmıştı. "Ne diyeceğim şimdi ona? Ne yapmam gerek?"

"Bilmiyorum, marmelatı ver, bilmiyorum."

"Evet, marmelat, tamam..." Elena raftan bir kavanoz Cooper's Oxford alarak dükkana geçti. VVolf tezgâhtan kavanozu alırken kendini gülümsemeye zorladı. "Başka?"

"Siyah kahve, iyi çekilmiş olsun."

Elena kahveyi tartar ve değirmene koyarken VVolf onu incelemekteydi. Elena birden adamdan korktu. Charles, Johnny ve Claud gibi değildi bu, birlikte olduğu erkeklere benzemiyordu. Onlar yumuşak, rahat, ne yapacağı belli, açık kişilerdi. VVolf'un içinden pazarlıklı, gizlerle dolu bir hali vardı, bu adamı aldatmak zor olacaktı, hele hele çözümlemek, istediğini öğrenmek olanaksızdı. Elena'nın tahmini buydu.

"Başka?"

"Jambon."

Elena dükkanı dolaştı, VVolf'un istediğini buldu ve tezgahın üzerine koydu. VVolf'un gözleri her yanı tarıyordu. Elena, onunla konuşmalıyım, diye düşündü, boyuna "Başka?" deyip duramam ya. Dost olmam isteniyor. "Başka?" dedi.

"Yarım kasa şampanya."

İçinde altı şişe şampanya olan kutu ağırdı. Elena bunu arka odadan sürükleyerek getirdi. "Sanırım bunları evinize göndermemizi istersiniz?" diye sordu. Sesinin heyecansız olmasına çalışıyordu. Kutuyu çektiği için biraz soluğu sıkışmıştı, bunun sinirliliğini gizleyeceğini düşündü.

VVolf kara gözleriyle ona baktı. "Göndermek mi?" dedi.

"Hayır, teşekkür ederim."

Elena ağır kutuya baktı. "Yakında oturuyorsunuz galiba."

"Yeterince yakın."

"Çok güçlü olmalısınız."

"Yeterince güçlü."

"Güvenilir bir dağıtımımız var."

"İstemez," dedi adam sertçe.

Elena başını salladı. "Siz bilirsiniz." Zaten bu sözlerin bir işe yarayacağını ummuyordu ama yine de düş kırıklığına uğramıştı.

"Başka?"

"Sanırım hepsi bu kadar."

Elena hesabı yapmaya başladı. VVolf, "Aristopulos bir

yardımcı almakla çok iyi etmiş," dedi.

Elena hesabı yaparken, "Bana ne ödediğini bilseniz böyle söylemezsiniz," dedi.

"İşinizi sevmiyor musunuz?"

Elena onun gözünün içine bakarak, "Buradan kurtulmak için her şeyi yapardım," dedi.

"Kafanızda ne var?" VVolff çok hızlıydı.

Elena omuz silkti ve hesabı yapmayı sürdürdü. "On üç sterlin, on silin, dört peni," dedi.

"Sterlinle ödeyeceğim; nereden bildiniz?"

Adam hızlıydı. Elena açık vermektan korkuyordu. Kızarmaya başladığını hissetti. Birden esinlenerek, "Siz İngiliz subayı değil misiniz?" dedi.

VVolff buna kahkahayla güldü. Cüzdanından bir tomar sterlin çıkararak on dördünü Elena'ya verdi. Elena üstünü Mısır parasıyla ödedi. Başka ne yapabilirim, diye düşünüyordu. VVolff'un aldığı şeyleri kahverengi bir kesekağıdına yerleştirmeye başladı.

"Parti mi veriyorsunuz? Partileri severim," dedi.

"Bu soruyu size sorduran nedir?"

"Şampanya."

"Ha, evet. Hayat uzun bir partidir zaten."

Kaybittim, diye düşündü Elena. Şimdi gidecek ve belki haftalarca gelmeyecek, belki de hiç gelmez. Karşıma çıktı, onunla konuştum, şimdi de bırakacağım gidecek, koca kentte bulabilirsen bul bir daha.

Kendini rahatlamış hissetmesi gerekirdi arr.a tersine, koyu bir başarısızlık duygusu sarmıştı içini.

VVolff sol omuzuna şampanya kasasını vurdu, kese kâğıdını da sağ eline aldı. "Hoşça kalın," dedi.

"Hoşça kalın."

Ama kapıya yaklaşırken döndü ve, "Çarşamba gecesi saat yedi buçukta Oasis Restoran'da buluşalım." dedi.

"Olur," dedi Elena sevinçle. Ama adam çıkmıştı bile.

O sabah, İsa Tepesi'ne tırmanmak epey vakitlerini almıştı. Jakes önde, şoförün yanında, Vandam'la Bogg de arkada oturuyorlardı. Vandam'ın keyfi yerindeydi. Gece bir Avusturya birliği tepayı almış, onlar da bir Alman telsiz istasyonunu ele geçirmişlerdi. Bunlar Vandam'ın aylardan beri duyduğu ilk iyi haberlerdi.

Jakes döndü ve motorun gürültüsü arasında bağırdı. "İtalyanların çoğu pijamalarıyla tutsak edilmişler."

Vandam da aynı hikayeyi duymuştu. "Almanlar da uyumuyorlardı ama doğrusu acımasız bir saldırıydı," dedi.

İskenderiye'ye giden ana yola girdiler, oradan da El Alamein kıyı yoluna saptılar, çölden gelen bu yol varillerle işaretlenmişti. Hemen hemen bütün trafik ters yöne gidiyordu. Ne olduğunu kimse bilmiyordu. Benzin almak için bir istasyonda durdular, Bogge benzin almak için görevliye iyi bir fırça çekmek zorunda kaldı.

Şoförleri tepeye nereden gidildiğini sordu. Görevli ters ters, "Şişe yolu," dedi. Yollar Şişe, Çizme, Ay ve Yıldız diye adlandırılmıştı. Simgelerde boş varillere ya da benzin bidonlarına çizilmişti, yönler böyle gösteriliyordu. Geceleyn simgeleri aydınlatmak için varillere küçük ışıklar konuyordu.

Bogge görevliye, "Ne oluyor orada?" diye sordu. "Herkes doğruya gidiyor sanki."

"Bana kimse bir şey söylemez," dedi görevli.

Yiyecek kamyonundan çay ve sandviç aldılar. Tekrar yola koyulduklarında eski bir savaş alanına girdiler, ötede beride yanmış, delik deşik olmuş tanklar, ölülerin gömüldüğü toplu mezarlar görölüyordu. Variller ortadan kaybolmuştu, sonra mezarların bittiği yerde şoför onları yeniden buldu.

Tepeye ögle üzeri vardılar. Biraz ilerde Savaş vardı: silah seslerini işitebiliyorlardı, batıya doğru uzanan toz bulutunu gördüler. Vandam ateş hattına ilk kez bu kadar yakın olduğunu farkettil. Savaş üzerinde pis, bulanık, panik yaratan bir etki bırakmıştı. Komuta aracına rapor verdiler ve ele geçirilmiş Alman telsiz istasyonlarına doğru yönlendirildiler.

Sahra haberalma görevlileri zaten çalışmaktaydılar. Tutsaklar bir çadırda teker teker sorguya çekiliyorlar, bu arada öbürleri kızgın güneşin altında sıralarını bekliyorlardı. Uzmanlar silahları, araçları inceliyor, yapım yerlerini, seri numaralarını kaydediyorlardı. Y Servisi dalga uzunluklarını ve şifreleri arıyordu. Bogge'un işi Almanların, ilerlemeleri konusunda ne kadar bilgileri olduğunu öğrenmekti.

Her biri bir kamyonu yerleştirdi. Haberalma görevlilerinin çoğu gibi Vandam da biraz Almanca anladı. Birkaç yüz sözcük bilirdi, bunun çoğu askerî terimlerdi. Bu yüzden bir aşk mektubuyla bir çamaşırhane listesi arasındaki farkı söyleyememesine karşılık ordu emirlerini ve raporları okuyabilirdi.

İncelenecek çok şey vardı. Ele geçirilen istasyon haberalma açısından büyük bir hazineydi. Bulunan malzemenin çoğu toplanıp daha iyi incelenmek üzere Kahire'ye gönderilecekti. Yaptıkları yalnızca üstünkörü bir göz atmaktı.

Vandam'ın kamyonu karmakarışıkta. Almanlar çarpışmanın yitirildiğinin farkına varınca kağıtları yakmaya başlamışlardı. Kutular boşaltılmış ve küçük bir yangın başlamıştı, ama zararın çabucak önü alınmıştı. Bir dosyanın üzerinde kan vardı, biri gizlerini savunurken ölmüştü.

Vandam çalışmasını sürdürdü. Önce önemli kağıtları ortadan kaldırmak istemiş olmalıydılar, o yüzden Vandam yarı yarıya yanmış dosyayla işe başladı. Birçok telsiz mesajları vardı, bazıları yeniden şifrelenmişti. Çoğu birbirine benziyordu, hatta hepsi, ama Vandam çalışması ilerledikçe telsiz istasyonunun birçok yararlı bilgi topladığının farkına vardı. Bu bilgiler Vandam'ın düşündüğünden de önemliydi. Telsiz yönünden güvenlikleri çok kötüydü anlaşıldığına göre, her şey dinlenilebiliyordu Almanlar tarafından.

Yarı yarıya yanmış dosyanın altında bir kitap vardı, İngilizce bir roman. Vandam kaşlarını çatı. Kitabı açtı ve ilk satırı okudu. "Geçen gece düşümde yine Manderly'ye gittiğimi gördüm." Kitabın adı Rebecca'ydı, Daphne du Maurier'nin romanı. Başlık Vandam'a pek yabancı gelmiyordu. Karısının bu kitabı okumuş olabileceğini düşündü. Bir kır evinde yaşayan genç bir İngiliz kadının hayatını anlatıyordu galiba.

Vandam başını kaşıdı. Böyle bir kitabı okumak Afrika fatihleri için en azından garipti.

Sonra niçin İngilizceydi kitap?

Tutsak bir İngiliz askerinden alınmış olabilir, ama Vandam bunun da pek alışılmış bir şey olmadığını düşündü. Deneylerine göre askerler ya açık saçık romanlar ya da vurdulu kırdılı hikayelerle İncil okurlardı. Bu çöl farelerinin, Manderley'in hanımının sorunlarıyla ilgilenenекlerine bir türlü aklı ermiyordu Vandam'ın.

Hayır, kitabın burada bulunuşunun bir amacı vardı. Neydi bu amaç? Vandam tek olasılık düşünebiliyordu: bu kitap bir şifrenin temeliydi.

Kitap şifresi bir kez kullanılırdı. Anahtarda harfler ve numaralar rastgele, beş karakter grubunda basılırdı. Her anahtarın yalnızca iki kopyası olurdu, kopyaların biri gönderende biri de sinyalleri alanda bulunurdu. Anahtar kitabın her sayfası

bir mesaj için kullanılırdı, sonra yırtılır ve ortadan kaldırılırdı. Çünkü her yaprak yalnızca bir kez kullanılır, böylece şifre bozulmazdı. Bir şifre kitabı basılı bir kitabın sayfalarını da aynı biçimde kullanırdı, yalnız sayfalar kullanıldıktan sonra ortadan kaldırılın azdı.

Bir normal kitabın anahtar kitaba göre bir üstünlüğü vardı. Anahtar kitabın ne amaçla kullanıldığı hemen anlaşılabilirdi ama normal bir kitabın masum bir görünüşü vardı. Savaş alanında bunun önemi olamazdı ama düşman hatlarının gerisinde çalışan bir ajan için çok önemliydi.

Bu da kitabın niçin İngilizce olduğunu açıklayabilirdi. Alman askerleri birbirlerine sinyal verirken Almanca bir kitap kullanırlardı, yani kitap kullansalar böyle yaparlardı ama İngiliz toprağındaki birajanın İngilizce bir kitaba gereksinimi vardı.

Vandam kitabı daha yakından inceledi. Fiyatı son sayfaya kurşun kalemle yazılmış, sonra da silinmişti. Bu kitabın elden düşme olduğu anlamına gelebilirdi. Vandam kitabı ışığa tuttu, kalemin kağıtta bıraktığı izi okumaya çalıştı. Bir 50 sayısını söktü, bunu birtakım harfler izliyordu. Eic miydi? Ere ya da esc olabilirdi. Esc olmalıydı. Vandam anladı, elli escudos. Kitap Portekiz'den satın alınmıştı. Portekiz tarafsızdı, Alman elçiliği de İngiliz elçiliği de vardı orada ve alt düzeyde haberalma işlerinin yoğun olduğu bir yeri.

Vandam, Kahire'ye varır varmaz Lizbon'daki Gizli Haberalma Servisi'ne bir mesaj gönderecekti. Onlar Portekiz'deki İngilizce kitap satan dükkanları araştıraraklar —bunların sayısı çok olmamalıydı- ve kitabın nereden, olasılık varsa kimin tarafından alındığını öğrenmeye çalışacaklardı.

En azından iki nüsha alınması gerekiyordu ve kitapçı böyle bir satışı anımsayabilirdi. İşin ilginç yanı öbür kitabın nerede olduğuydu? Vandam ikinci nüshanın Kahire'de olduğundan emindi, ayrıca onu kimin kullandığını da bildiğini sanıyordu.

Bulduklarını Albay Bogge'a göstermenin yerinde olacağına karar verdi. Kitabı aldı ve kamyonu indi.

Bogge da kendisini arıyordu zaten.

Vandam ona baktı. Adamın yüzü bembeyaz olmuştu, isteri krizinin eşliğindeydi, öfkesi başına vurmuştu yine. Elinde bir kağıtla kumları savura savura geldi.

Yine ne oldu buna, diye düşündü Vandam.

Bogge, "Ne halt ediyorsun bütün gün burada?" diye bağırdı.

Vandam bir şey söylemedi. Bogge ona kağıdı uzattı. Vandam

baktı.

Bu şifreli bir telsiz mesajıydı, şifre mesajın satırları arasına yazılmıştı. 3 temmuz geceyarısı tarihini taşıyordu. Gönderen, Sfenks adını kullanmıştı. Mesajda, alışılmış teknik bilgilerden sonra ABERDEEN HAREKATI haber veriliyordu.

Vandam yıldırım çarpmışa döndü. Aberdeen Harekatı 5 haziranda gerçekleştirilmişti ve Almanlar haberi 3 haziranda almışlardı.

Vandam, "Tanrım, bu korkunç bir şey!" dedi.

"Evet, korkunç ya!" diye bağırdı Bogge. "Bu demektir ki Rommel bizim saldırılarımızın tüm ayrıntılarını daha başlamadan öğreniyor!"

Vandam mesajın geri kalan bölümünü de okudu. "Bütün ayrıntılar" sözü doğrudu. Mesajda harekâtı yöneten generallerin adları, saldırının çeşitli dönemlerinin zamanları ve bütün strateji belirtiliyordu.

"Rommel'in kazanması yüzde yüz," dedi Vandam.

Bogge yine haykırdı: "Böyle pis pis şakalar yapma!"

Jakes, Vandam'ın yanında belirdi. Tepeyi alan Avustralyalı general yardımcısı albay da onunlaydı. "Bağışlayın efendim," dedi Jakes.

Vandam sertçe, "Sonra Jakes!" diye bağırdı.

Bogge araya girdi: "Kal burada Jakes. Olup biten seni de ilgilendirir."

Vandam kağıdı Jakes'e verdi. Kendini dayak yemiş gibi hissediyordu. Bilgi o kadar önemliydi ki Genelkurmay'a da bildirilmesi gerekirdi.

Jakes yumuşak bir sesle, "Felaket," dedi.

Bogge, "Adamlar bu bilgileri bir İngiliz subayından alıyor olmalılar, farkında mısın?" diye sordu.

"Evet," dedi Vandam.

"Evetmiş, ne demek istiyorsun sen? İşin güvenlik, bu iş senin o Allahırr belası sorumluluğunda yani!"

"Farkındayım efendim."

"Bu olayın başkomutana rapor edilmesi gerektiğinin de farkında mısın bari?"

Karışıklığın pek farkında olmayan Avustralyalı albay, bir subayın böyle herkesin içinde azarlanmasından fena halde sıkılmıştı. "Bunları sonra konuşalım Bogge," dedi. "Sanırım suçlu belli bir kişi. Senin ilk işin zararı hesaplamak ve üstlerine bir rapor hazırlamaktır."

Bogge'un çenesini kapatmaya daha niyeti yoktu ama albay onu iyi bozmuştu. Görünür bir çabayla öfkesini, kabalığını bastırdı. "Tamam, işine devam et Vandam," dedi. Döndü, albay da başka bir yöne gitti.

Vandam kamyonun basamağına oturdu. Titreyen eliyle bir sigara yaktı. Zaman geçtikçe haberler ona daha da kötü görünüyordu. Alex Wolff, Kahire'ye sızıp Vandam'ın ağından kurtulmakla kalmamış, bir de yüksek düzeyde gizli bilgiler elde etmişti.

Vandam, kim bu adam, diye düşündü.

Birkaç gün içinde hedefini seçmiş, dışardaki işlerini bitirmiş, rüşvet vermiş, şantaj yapmış ve hedefini bulmuştu.

Hedef kimdi, VVolf'a kim bilgi veriyordu? Aslında yüzlerce insanda bilgi vardı: Generaller, görevliler, yazılı mesajları daktiloya çeken sekreterler, telsiz mesajlarının şifrelerini çözen adamlar, sözlü mesajları ileten subaylar, bütün haberalma personeli, servisler arasında iletişimi sağlayanlar...

Vandam, VVolf'un bu yüzlerce kişi arasından her nasılsa ülkesine parayla ihanet etmeye hazır birini, ya da şantaj yoluyla, siyasal nedenlerle kendisine bilgi veren birini bulduğunu tahmin ediyordu. Elbette VVolf'un böyle bir ilişkiye girmemesi de olasıydı. Ancak Vandam bunun pek alışılmış olmadığını düşünüyordu, çünkü böyle bir adamın düşmanla iletişim kurabileceği bir kanala her zaman gereksinimi vardı.

VVolf da işte böyle bir kanala sahipti. Kahire'de VVolf gibi birinin daha olduğuna inanmak güçtü.

Jakes Vandam'ın yanında duruyordu, sersemlemiş gibiydi. Vandam, "Bu bilgiyi Rommel kullandı, hep aynı kaynaktan yararlanıyor," dedi. "Beş haziran harekâtını anımsarsan..."

"Evet, anımsıyorum," dedi Jakes. "Bir fiyaskoydu."

Ve fiyaskodan ben sorumluyum diye düşündü Vandam. Bogge bu konuda haklıydı: Vandam'ın işi haberlerin dışarıya sızmasını önlemektir sızdı mı bu Vandam'ın sorumluluğuna girerdi.

Bir adam savaşı kazanamazdı ama bir adam savaşın yitirilmesine neden olabiliyordu. Vandam o adam olmak istemiyordu.

Ayağa kalktı. "Tamam Jakes, Bogge'un dediğini duydun. Konuya onun istediği gibi yaklaşalım."

Jakes parmaklarını çıtırdattı. "Sana ne söylemek için geldiğini unuttum. Sahra telefonundan arandın. Genel Kurmaydan telefon

ediyorlar. B ronda Mısırlı bir kadın varmış, seni istiyor, gitmeye yanaşmıyormuş. İvedi bir mesajı olduğunu, konuşması gerektiğini söylüyormuş."

Vandam düşündü: Elena!

Belki Elena, VVolf'la ilişki kurmuştu. Kurmuş olmalıydı, yoksa niçin Vandam'ı göreceğimi diye tuttursundu? Hemen komuta aracına koştu, Jakes arkasından zor yetişt .

İletişim şefi binbaş  telefonu Vandam'a uzattı. "Kısa kes, biz de bunu kullanıyoruz."

Vandam o gün zaten yeterince laf işitmişti. Telefonu yakaladı, binbaşının yüzüne bakarak yüksek sesle, "Gereksindiğim kadar kullanacağım bu telefonu," dedi. Sonra binbaş ya arkasını döndü ve konuştu: "Evet?"

"VVilliam?"

"Elena!" Sesini yeniden duymanın ne kadar hoş olduğunu genç kadına söylemek isterdi, ama bunun yerine, "Ne oldu?" diye sordu.

"D kkana geldi."

"Onu gördün demek! Adresini aldın mı?"

"Hayır, ama onunla bir randevum var."

"Çok iyi!" "Vandam yabanıl bir sevince kaptırmıştı kendini, artık herifi yakalayacaktı. "Nerede ve ne zaman?"

"Yarın gece, yedi buçukta, Oasis Restoran'da."

Vandam bir kağıt kalem buldu. "Oasis Restoran, yedi buçuk," diye yineledi. "Orada olacağım."

"İyi."

"Elena..."

"Evet?"

"Ne kadar sevindiğimi anlatamam. Teşekkür ederim."

"Yarın görüşmek üzere."

"Hoşça kal. "Vandam telefonu kapadı.

Bogge, iletişim şefi binbaş yla birlikte arkasında duruyordu. "O allanın belası kız arkadaşlarıyla haberleşmek için sahra telefonunu kullanmak ne demek oluyor?"

Vandam ona g l mseyerек baktı. "O bir kız arkadaş değildi," dedi, "bir bilgi kaynağıydı. "Ajanla ilişki kurdu. Ajanı yarın gece yakalayacağımı umuyorum."

VVolf, Sonya'nın yemek yiyişini izliyordu. Ciğ r iyi hazırlanmış, pembe ve yumuşaktı, tam Sonya'nın istediğı gibi. Her zamanki gibi iştahla yiyordu. VVolf birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündü. İşlerinin ehliyidiler, profesyoneldiler ve üstün başarılıydılar. İkisi de çocuklukta geçirdikleri şokların etkisinde yaşıyorlardı: Sonya'nın babasının  l m , VVolf'un annesinin yeniden evlenerek bir Arap ailesine girişı. İkisi de hiç evlenmeye yanaşmamışlardı, çünkü başka birini sevmeyecek kadar birbirlerine d şk nd ler. Onları bir araya getiren aşk değildi, dostluk bile değildi, ortak istekleriydi. İkisi için de hayatta en önemli şey iştahlarını gidermekti, ikisi de lokantada yemek yemekle VVolf'un k  k ama gereksiz bir tehlikeyi göze aldığını biliyorlardı, ama ikisi de burada bulunmanın tehlikeyi göze almaya değdiğini hissetmekteydiler. Çünkü hayat iyi yemek yemeden pek öyle yaşamaya değmezdi.

Sonya ciğ rini bitirdi ve garson ona dondurmali bir tatlı getirdi. Cha-Cha Kul b ndeki gösterilerinden sonra Sonya hep kurt gibi  cıkırdı. Bunda da şaşılacak bir yan yoktu. O kadar çaba harcadıktan sonra kim olsa  cıkırdı. Ama sonunda dansı bıraktığı zaman şişmanlayacaktı. VVolf onun yirmi yıl sonraki halini gözünün önüne getirdi:  enesinin altı    kat olmuş, koca kalçalı bir kadın haline gelecekti, saçları ağıracak, ancak düz yerlerde yürüyebilecek, birkaç basamak merdiven çıktı mı soluk soluğ  kalacaktı.

"Niçin gülüyorsun?" diye sordu Sonya.

"Seni yaşı bir kadın olarak gözümün önüne getirdim, üzerinde biçimsiz, kara bir giysi, yüzünde pe e."

"Ben  yle olmayacağım. Çok zengin olacağım, çevremde en k  k isteğimi yerine getirmek için çırpınan çıplak genç kadın ve erkeklerin dolaştığı bir sarayda yaşayacağım. Senden ne haber?"

VVolf gülümsedi. "Ben Hitler'in Mısır elçisi olacağım ve SS üniforması giyip camiye gideceğim."

" izmelerini  ıkarman gerekecek."

"Sarayında seni görmeye gelebilecek miyim?"

"Evet, lütfen, üniformanla ama."

"Senin karşında da çizmelerimi çıkarmam gerekecek mi?" "Hayır, başka herşeyini çıkaracaksın ama çizmelerini hayır." Woiff güldü. Sonya ender neşeli anlarından birini yaşamaktaydı. Garson çağırdı, kahve, brandi ve hesabı istedi. Sonya'ya, "Sana bazı iyi haberlerim var," dedi. "Saklıyordum. Sanırım bir Fevzi buldum bize."

Sonya birden sessizleşti, ona düşünceli düşünceli bakıyordu.

"Kim?" diye sordu yavaşça.

"Dün bakkala gittim. Aristopulos'un yanında çalışan bir yeğeni var."

"Bir tezgahtar kız!"

"Gerçek bir güzellik. Güzel, masum bir yüzü ve hafif kötücül bir gülümsemesi var." "Kaç yaşında?" "Tahmin etmesi zor. Yirmi yaşlarında sanırım. Çocuksu bir vücudu var."

Sonya dudaklarını yaladı. "Yani sence bizimle...?"

"Evet, sanırım. Aristopulos'tan kurtulmaya can atıyor, neredeyse kendini benim kollarıma atacaktı."

"Ne zaman?"

"Yarın gece onu yemeğe götürüyorum."

"Eve getirecek misin?"

"Olabilir. Dışarda biraz alıştırmam gerek. Çok hoş, birbenbire üzerine gidip herşeyi bozmak istemiyorum."

"Yani önce tadına kendim bakacağım demek istiyorsun."

"Gerekliyse."

"Bakire olabilir mi?"

"Olası."

"Bakireyse..."

"O zaman kızı sana saklarım. Binbaşı Smith'le çok iyiydin, bir ödülü hak ettin." VVolf arkasına yaslanarak Sonya'yı incelemeye başladı. Sonya'nın yüzüne bir cinsel oburluk anlatımı gelmişti, güzel ve saf birini baştan çıkarmanın hayaliydi şimdi onu böyle heyecanlandıran. VVolf brandisini yudumladı. Ilık bir alev dalgası midesini yaladı. Kendini iyi hissediyordu: İyi yemek ve şarapla doluydu, işleri yolunda gidiyordu ve görünürde yeni bir cinsel serüven vardı.

Hesap geldi, VVolf yine sterlinle ödedi.

yönetiyor, kardeşi de yemekleri yapıyordu. Ticareti kendi ülkeleri olan Tunus'ta öğrenmişler, babaları ölünce de koyunları satıp Kahire'ye talihlerini denemeye gelmişlerdi. İbrahim'in felsefesi basitti: Yalnızca Fransız-Arap mutfağını biliyorlardı ve müşterilere sundukları da buydu. Kuşkusuz onlar da vitrindeki yemek listesine spagetti, rosto ya da Yorkshire usulü puding yazsalar da daha çok müşteri çekebilirlerdi ama bu tür müşteri bir daha gelmezdi ve İbrahim'in kendine göre bir onuru vardı.

Formül işe yaradı. İyi yaşıyorlar, babalarının görmediği kadar para kazanıyorlardı. Savaş işlerini daha da düzeltmişti. Ama nginlik İbrahim'i hiç dikkatsizleştirmemişti. İki gün önce Metropolitan otelinde kasadarlık yapan bir adaşıyla kahve içmişti. Arkadaşı ona İngiliz ordusunda mali lehe görevli generalin otelin kasasına giren dört sterlini değiştirmeyi nasıl kabul etmediğini anlatmıştı. İngiliz'e göre paralar sahteydi. İşin en kötü yanı da üstelik paraya el koymalarıydı.

Böyle bir olay İbrahim'in başına gelmeyecekti. Müşterilerinin yarısı İngiliz'di ve çoğu da ödemeyi sterlinle yapardı. Haberi duyduğundan beri bütün sterlinleri kasaya koymadan önce dikkatle denetliyordu. Metropol itan'daki arkadaşı sahte paraları nasıl anlayacağını da öğretmişti.

Uyguluma tipik İngiliz tarzıydı. Kahire'deki iş adamlarının aldatılmalarını engellemek için, onlara bu konuda yardım etmek amacıyla genel bir duyuru yapılmamıştı. Yalnızca sahte paraları değiştirmeyip bunlara el koymuşlardı. Kahireli iş adamları bu tür davranışlara alışıktilar, onlar da birbirlerine haber verdiler. İşbirliği yürüdü.

İbrahim, ünlü göbek dansözöyle yemek yiyen uzun boylu Avrupalı'dan sahte sterlinleri alınca önce ne yapacağını kestiremedi. Sterlinlerin hepsi gıcır gıcır ve aynı hatayı taşıyordu. İbrahim kasasındaki gerçek sterlinlerle bunları karşılaştırdı, bir iki kez denetledi. Kuşkusuz, sahteydi hepsi. Yavaşça durumu müşteriye açıklaması mı gerekirdi? Adam sertleşebilir, ya da en azından öyle görünebilir ve sonra da beş para ödemedi savuşup gidebilirdi. Hesabı da kabarıktı - en pahalı yemekleri ısmarlamıştı. Üstelik birde ithal malı şarap - ve doğrusu İbrahim böyle bir kaybı göze alamazdı.

Polis çağıracaktı, karar verdi. Müşteri kaçacakmış gibi davranıp, ondan bir çek almayı becerebilir ya da hiç olmazsa onu bir borç senedi bırakmaya kandırabilirlerdi.

Ama hangi polis? Mısır polisi büyük bir olasılıkla olayın kendi sorumlulukları alanına girmediğini savunacaktı. Buraya gelmesi zaten bir saat sürecek, sonra da rüşvet isteyecekti. Müşteri kesinlikle İngiliz'di, yoksa niçin adam sterlin kullansındı. "Subay olma olasılığı da vardı ve sahte olan da İngiliz parasıydı. İbrahim askeri polis çağdırmaya karar verdi.

Elinde brandi şişesiyle masalarına gitti. Onlara gülümsedi. "Monsieur, Madame, umarım yemeğinizi beğendiniz."

"Harikaydı," dedi adam. Bir İngiliz subayı gibi konuşuyordu.

İbrahim kadına döndü. "Dünyanın en büyük dansözüne hizmet etmek bir onurdur."

Sonya bir kraliçe gibi iltifatı lütfen kabul etti.

İbrahim, "size sunacağımız bir kadeh brandiyi kabul edersiniz," dedi.

"Çok nazıksınız."

İbrahim kadehlere biraz daha brandi koyarak, saygılı bir tavırla eğilip uzaklaştı. Bu onları bir süre daha burada tutar, diye düşündü. Arka kapıdan çıkarak telefonu olan bir komşusunun evine gitti.

VVolff, benim de bir lokantam olsa böyle şeyler yapardım, diye düşündü. İki kadeh brandi lokanta sahibi için hiç birşey değildi, hesabın kabarıklığı yanında lafı bile olmazdı ama jest müşteriye istenildiğini duyurması bakımından çok etkiliydi. VVolff çoğu kez bir lokanta açma düşüyle avunur, ama çok işi olduğunu, bunun bir düştten öteye gitmeyeceğini bilirdi.

Sonya da gösterilen bu özel ilgiden çok hoşlanmıştı. İçkinin ve pohpohlanmanın birleşik etkisiyle yüzü pırıl pırıl parlıyordu. Bu gece yatakta domuz gibi horlardı artık.

Lokantacı bir süre kaybolmuş, sonra yine ortaya çıkmıştı. VVolff göz ucuyla adamın bir garsonla fısıldaştığını gördü. Sonya hakkında konuştuklarını tahmin etti. Biraz kıskançlık duydu. Kahire'de, iyi bir müşteri olduğundan ve bol bahşış verdiğinden ötürü tanındığı ve bir kral gibi karşılandığı yerler vardı ama şu sıra yakalanma olasılığına karşı oralara gitmenin tehlikeli olacağını düşünüyordu. İngilizler peşindeyken böyle şeyler yapması doğru değildi. Ama şimdi bu uyanıklığını birazcık olsun gevşetebilirdi belki.

Sonya esnedi. Onu yatağa yatırmanın zamanıydı. VVolff bir garsona işaret etti ve "Lütfen hanımefendinin şalını getirin," dedi. Adam gitti, lokanta sahibiyle mırıl mırıl birşeyler

,tular, sonra garson vestiyere doğru yürüdü.

Bir tehlike çanı çaldı, uzaklarda ve belli belirsiz, zihninin bir yellerinden VVolff'un.

Sonya'nın şalının gelmesini beklerken kaşığıyla oynuyordu.

ya bir pasta daha yedi. Lokanta sahibi salonun bir ucundan nborune gidip geliyordu. Ön kapıdan dışarı çıktı, sonra yine içeri H. Masalarına yaklaştı ve "Size bir taksi çağırabilir miyim?" sordu.

VVolff, Sonya'ya baktı. Sonya, "Nasıl istersen," dedi.

"Ben temiz hava almak istiyorum. Biraz yürürüz, sonra yolda bir taksi buluruz nasıl olsa."

"Oldu."

VVolff lokanta sahibine baktı. "Taksi istemiyoruz."

"Peki efendim."

Garson, Sonya'nın şalını getirdi. Lokanta sahibi yine gözünü kapıdan ayırmıyordu. VVolff bir tehlike çanı daha duydu, bu seferki daha da güçlüydü. Lokanta sahibine, "Birşey mi var?" diye sordu.

Adam çok kaygılı görünüyordu. "Önemli bir soruna değinmeliyim efendim."

VVolff kızmaya başlamıştı. "Söylesene be adam, nedir bu? Eve gitmek istiyoruz."

O sıra lokantanın dışında gürültüyle gelen bir arabanın sesi duyuldu.

VVolff lokanta sahibinin yakasına yapıştı. "Ne oluyor diyorum?"

"Sizin hesabı ödediğiniz para iyi değildi efendim?"

"Sterlin kabul etmiyor musunuz yani? O zaman niçin..."

"Öyle değil efendim. Para sahte."

Lokantanın kapısı açıldı ve üç askeri polis içeri girdi.

VVolff, ağzı açık onlara bakakalmıştı. Herşey öyle çabuk olup bitmişti ki soluk bile alamıyordu... Askeri polis. Sahte para. Birdenbire korktu. Cezaevine düşebilirdi. Berlin'deki budalalar kendisine sahte para vermişlerdi, bu ne salaklıktı. Canaris'in gırtlığını sıkıyordu.

Başını salladı. Şimdi kızmanın sırası değildi. Sakin olmak ve işin içinden sıyrılmak zorundaydı.

Askeri polisler masaya geldiler. İki İngiliz, üçüncüsü Avustralyalıydı. Kalın çizmeler ve çelik miğferler giymişlerdi, hepsinin de kemerlerinde birer küçük tabanca vardı. İngilizlerden biri, "Adam bu mu?" diye sordu.

"Bir dakika," dedi VVolf. Sesinin ne kadar sakın ve pürüzsüz çıktığına kendi de şaşırıyordu. "Lokanta sahibi şimdi bana paramın sahte olduğunu söyledi. Buna inanmıyorum ama onunla kendisini rahatlatacak bir anlaşma yapmaya hazırım. "Lokanta sahibini küçümseyen bir bakışla süzdü. "Gerçekten polis çağırmak gerekli değildi."

Askeri polislerden biri, "Sahte para kullanmak suçtur," dedi.

"Bilerek," dedi VVolf. "Bilerek sahte para kullanmak suçtur. "Sakin ve kandırıcı sesini dinledikçe kendine güveni artıyordu. "Şimdi benim önerdiğim şu. Yanımda hem çek defterim var hem de biraz Mısır parası. Hesabımı kapatmak için çek yazacağım, bahşiş olarak da Mısır parasını bırakacağım. Yarın da sahte paraları İngiliz Mali İşler Bürosuna denetlemek üzere götüreceğim, gerçekten sahteyseler paraları teslim edeceğim. "VVolf çevresindeki gruba gülümseyerek baktı. "Sanırım bu herkesi rahatlatı." "Sanırım bu herkesi rahatlatı."

Lokanta sahibi, "Hesabın tümünü parayla ödemenizi yeğlerdim efendim," dedi.

VVolf adamın suratına bir yumruk atmak istedi.

Sonya, "Bende yeterince Mısır parası olabilir," dedi.

VVolf, Tanrı'ya şükür, diye düşündü.

Sonya çantasını açtı.

Polislerin şefine benzeyen adam, "Yine de benimle gelmenizi rica edeceğim efendim," dedi.

VVolf'un yüreği ağzına geldi. "Niçin?"

"Size bazı sorular sormamız gerek."

"Güzel. Niçin beni yarın sabah çağırmıyorsunuz? Evime..."

"Benimle gelmek zorundasınız. Bu bir buyruktur."

"Kimden?"

"İnzibat amiri yardımcısından."

"İyi öyleyse," dedi VVolf. Ayağa kalktı. Korkunun kollarına pompaladığı gücü hissedebiliyordu. "Ama sizin de inzibat amirinin de yarın iyice başınız derde girecek. "Sonra masayı kaldırdı ve askeri polise doğru savurdu.

VVolf bu hareketin birkaç saniye içinde olup biteceğini planlamıştı. Masa küçük ve yuvarlak, tahtadan yapılmıştı. Kenarı askeri polisin burnuna çarptı, polis arka üstü düştü, masa da üzerine yuvarlandı.

Masa ve polis, VVolf'un solundaydı. Sağında lokanta sahibi vardı. Sonya karşıındaydı ve hâlâ oturuyordu, öbür askeri polisler

de Sonya'nın iki yanındaydılar, biraz arkasında duruyorlardı.

VVolf, lokanta sahibini yakaladı ve askeri polislerden birinin üzerine itti. Sonra öbür askeri polisin, Avustralyalının üzerine atıldı ve suratına vurdu. İkisinin de üzerinden geçip kaçmayı düşünmüştü. Ama olmadı. Askeri polisler iri yarı oldukları için bu göreve seçilmişlerdi, güçlü kuvvetli, hayvan gibi adamlardı. Kavgacı, sarhoş, çölün sertleştirdiği heriflerle boğuşmaya alışıktilar. Avustralyalı yumruğu yiyince biraz sendelemedi değil ama düşmedi. VVolf onun dizine tekme attı ve suratına yine vurdu. O zaman öteki askeri polis, yani ikinci İngiliz lokanta sahibini yolunun üzerinden çekti ve VVolf'a bir tekme indirdi.

VVolf külçe gibi çöktü. Göğsü ve yanağı taş döşemeye çarpmıştı. Yüzü şişti, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Yine tekmelendi, acıdan kıvranıyordu. Askeri polis üzerine atıldı ve başına vurmaya başladı. VVolf adamı itmeye çalışıyordu. Biri VVolf'un ayaklarının üzerine oturdu. Sonra VVolf onun üzerinden ve göğsüne oturan İngiliz askeri polisin arkasından Sonya'nın öfkeden buruşmuş yüzünü gördü. Birden aklından bir şey geçti. Belki Sonya şu anda İngiliz askerlerinin bir başka dayak sahnesini anımsıyordu, babasını dövmelerini. Sonra Sonya'nın oturduğu sandalyeyi havaya kaldırdığını gördü. VVolf'un göğsünde oturan askeri polis Sonya'yı gördü, döndü, başını kaldırdı ve sandalyeyi yakalamak için kollarını uzattı. Sonya sandalyeyi var gücüyle indirdi. Sandalyenin kenarı askeri polisin ağzına çarptı, adam dudaklarından kan fışkırırken acı ve öfkeyle bağırdı.

VVolf'un ayaklarında oturan Avustralyalı kalktı, Sonya'yı arkadan yakaladı, kollarını tuttu. VVolf silkinerek yaralı İngiliz'den kurtuldu ve ayaklarının üzerinde doğruldu, ama sendelemekteydi.

Elini gömleğinin içine soktu ve bıçağını çekti.

Avustralyalı, Sonya'yı bir kenara itti, bir adım ilerledi, bıçağı gördü ve durdu. Bir an birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. VVolf adamın gözlerinin bir o yana bir bu yana kaydığını gördü, yerde serilmiş yatan iki arkadaşına bakıyordu. Avustralyalının eli kemerine gitti.

VVolf döndü ve ok gibi kapiya fırladı. Gözlerinin biri kapanıyordu, önünü iyi göremiyordu. Kapı kapanmıştı. Tokmağını aradı, tutamadı. İçinden bağırarak geliyordu. Sonunda tokmağı buldu ve kapiyı açtı. Kaol büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Bir patlama duyuldu.

Vandam motosikletini tehlikeli bir biçimde sürüyordu. Trafik ışıklarına filan aldırdığı yoktu - zaten Kahire'de buna kimse aldırılmazdı ya - ve sürekli olarak da eli kornadaydı. Sokaklar hâlâ kalabalıktı, taksiler, arabalar, ordu kamyonları, eşekler, develer... Kaldırımlar da kalabalıktı, dükkanlar elektrik lambalarıyla aydınlatılmıştı, bazılarında gaz lambaları ve kandiller vardı. Vandam hiç aldırmadan trafiğin içinden geçiyor, arabaların kornalarını, sürücülerin kalkan yumruklarını, Mısır polisinin düdüğünü duymazdan, görmezden geliyordu.

İnzibat amirinin yardımcısı onu evinden aramıştı. "Ha, Vandam, şu sahte paralar balonunu uçuran sen değil miydin? Şimdi bir lokantadan aradılar, bir Avrupalı bu paraları kullanmaya çalışıyormuş?"

"Nerede?"

inzibat Amirinin yardımcısı adresi verdi ve Vandam evden fırladı. Tozlu yola gömülen arka tekerleği kurtarmak için köşede bir süre durdu. O sıra piyasada çok sayıda sahte para olduğu, bazılarının da Avrupalıların elinde bulunduğu aklına geldi, yani lokantadaki adam suçsuz biri olabilirdi. Vandam öyle olmasını diledi. Alex VVolff'u mutlaka ele geçirmek istiyordu. Wolff kendisini çok atlatmış, kedinin fareyle oynaması gibi oynamıştı. Şimdi de, Rommel'e olan doğrudan ilişkisiyle Mısır'ı düşürmeye çalışıyordu ama hepsi bu kadar değildi. Vandam adamı çok merak ediyordu. Onu görmek, ona dokunmak, nasıl hareket edeceğini, konuşacağını öğrenmek istiyordu. Akıllı mıydı, yoksa yalnızca talihli mi? Yürekli miydi, yoksa aptalca bir gözüpekiik miydi onunkisi? Yakışıklı mıydı, gülümsemesi sıcak mıydı, yoksa boncuk gözlü, yılışık sırtıştı biri miydi? Kavgı mı edecekti, sessizce mi yaklaşacaktı? Vandam bilmek istiyordu. Ve hepsinden de çok gırtlığına yapışıp hücreye tıkamak istiyordu, duvara zincirlemek, kapıyı kilitlemek, anahtarı da atmak.

Bir çukurdan kaçınmak için döndü ve sessiz bir sokağa saptı. Adres kent merkezinin biraz dışındaydı, eski kent tarafındaydı. Vandam sokağı biliyordu ama lokantaya hiç gitmemişti. İki köşe daha döndü, az kalsın kendisi eşeğe binmiş karısı arkasında yürüyen yaşlı bir adama çarpıyordu. Sonunda aradığı sokağı buldu.

• Bu dar ve karanlık bir sokaktı, iki tarafında yüksek kapılar vardı. Vandam hendekte oynayan iki çocuğa lokantanın adını söyledi. Çocuklar gösterdiler, sokağın ilerisinde olmalıydı. Vandam nerede aydınlık bir vitrin görse durarak ilerliyordu.

Sokağın yarısına gelmişti ki bir ses işitti, küçük bir ateşli silahtan çıkmış gibi, sonra da bir cam kırıldı. Vandam'ın başı gürültünün kaynağına çevrildi. Kırılmış camların üzerine ışık vurmaktaydı, sonra uzun boylu bir adam kapıdan sokağa fırladı. Bu VVolff olmalıydı. Ters yönde koşmaya başladı.

Vandam içinde bir yabanıllık hissetti. Motosikletini hızlandırıp koşan adamın arkasından atıldı. Lokantanın önünden geçerken bir askeri polis dışarı çıktı ve üç el ateş etti. VVolff'un hızı azalmadı.

Vandam onu sokak lambasının altında yakaladı. Düzgün, güçlü bir koşusu vardı, elleri, kolları düzenli hareket etmekteydi. Işığın altına gelince hızını kesmeden arkasına baktı, Vandam kemerli bir burun, güçlü bir çene, bıyıklar ve açık bir ağız gördü, adam ter içindeydi.

Vandam onu vurabilirdi ama Genel kurmaydaki subaylar silah taşımazlardı.

Motosiklet hızlandı. Hemen hemen aynı düzeye gelmişlerdi ki VVolff birden dönüp bir köşeden saptı. Vandam fren yaptı ve hızını kesti, dengesini korumaya çalıştı. Durdu, sonra yine öne doğru fırladı.

VVolff'un bir ara sokağa girerek kaybolduğunu gördü. Yavaşlamadan köşeyi döndü ve dar sokağa girdi. Birdenbire araç bir boşluğa düştü. Vandam'ın başı döndü. On lambası hiç birşeyi aydınlatmıyordu. Bir çukura düştüğünü sandı. İstmeden korkuyla bağırdı. Arka tekerlek bir şeye çarpmıştı. Ön tekerlek indi, indi, sonra çarptı. Şimdi lamba bir takım merdivenler gösteriyordu. Araç sarsıldı ve sonra durdu. Vandam elinden geldiği kadar ön tekerleği düz tutmaya çalışıyordu. Araç merdivenlere çarpa çarpa iniyor, Vandam her çarpışta artık dengeyi yitireceğim diye düşünüyordu. Merdivenlerin dibinde VVolff'u gördü, hâlâ koşuyordu.

Vandam sonunda kendisi sağ salim merdivenlerin dibinde buldu, doğrusu talihine diyecek yoktu. VVolff'un yine bir köşede, saptığını gördü ve arkasından gitti. Yine bir sürü dar sokağın arasındaydılar. VVolff merdivenleri tırmanmaya başladı. Vandam, hayır olmaz, diye düşündü.

Ama seçeneği yoktu. Dosdoğru merdivenlere yöneldi. Son basamağa çarpmadan bir an önce bütün gücüyle gidona asıldı, ön tekerlek kalktı. Araç merdivene çarptı, yabanıl bir hayvan gibi şahlandı ve Vandam'ı üzerinden atmaya çalıştı. Ama Vandam

araca sımsıkı sarılmıştı. Motosiklet çılgınca sarsılıyordu. Vandam var gücüyle uğraştı ve merdivenin tepesine vardı.

Kendini uzun bir geçitte buldu, iki taraf ta yüksek, boş duvarlar vardı. VVolf hâlâ önündeydi, hâlâ koşuyordu. Vandam onu geçitin sonuna varmadan yakalayabileceğini düşündü. Atıldı.

Wolff omuzunun üzerinden baktı, koşmayı sürdürüyordu, yine baktı. Hızı kesiliyor, Vandam bunu görebiliyordu. Artık koşusu düzenli ve ritmik değildi, kolları iki yana sarkmıştı, düzensizce koşuyordu. VVolf'un yüzünü bir an görüveren Vandam, bu yüzün gergin ve sert olduğunu farkettiler.

VVolf şöyle bir hızlandı ama bu yeterli değildi. Vandam onunla aynı düzeye geldi, fren yaptı, gidomu çevirdi. Arka tekerlek sürüklendi, ön tekerlek de duvara çarptı. Araç yere düşerken Vandam sıçradı. Ezilmiş ön lambadan geçitin karanlığına kırık bir ışık yayılıyordu. VVolf'un dönüp ters yöne koşmasının hiç bir anlamı yoktu, çünkü Vandam, yorgun değildi ve onu kolayca yakalayabilirdi. VVolf hiç duraksamadan aracın üzerine atıldı, lambanın ışığından geçen gövdesi alevi bölen bir bıçağa benziyordu, Vandam'a yöneldi. Vandam sendeliyordu, sonra düştü. VVolf da sendeledi ve bir atım attı. Vandam karanlıkta el yordamıyla VVolf'un dirseğini buldu, bükte. VVolf yere yuvarlandı.

Kırık lambadan yayılan donuk ışık sokağın öbür yanına da yansıyor. Aracın motorunun sesi kesilmişti ve şimdi Vandam sessizlikte VVolf'un hızlı hızlı soluk aldığını duyabiliyordu. VVolf'un kokusunu da alabiliyordu, bu kan, ter ve korkunun kokusu. Ama adamın yüzünü göremiyordu.

İkisi de yerde yatarlarken bir anlık kararsızlık geçirdiler, biri bitkindi ve öteki taş kesilmişti sanki. Sonra ikisi de sendeleyerek kalktılar. Vandam, VVolf'un üzerine atıldı, birbirlerine girdiler.

VVolf güçlüydü. Vandam onun kollarını tutmak istedi ama başaramadı. Birden geriledi ve ona bir yumruk attı. Yumruk yumuşak bir yere gelmişti, VVolf: "Aaah," dedi. Vandam bir yumruk daha attı, bu kez yüzüne, ama VVolf kaçındı ve Vandam'ın yumruğu boşa gitti. Birden donuk aydınlıkta VVolf'un elinde bir şey parladı.

Vandam düşündü: Bıçak bu!

Bıçak boğazına doğru geliyordu, karanlıkta parlamaktaydı. İçgüdüyle geriledi. Yanağında bir acı duydu. Eli yüzüne gitti. Sıcak kanı hissetti. Acı birden dayanılmaz olmuştu. Yarayı bastırdı ve parmakları sert bir şeye değdi. Kendi dişine

araca sımsıkı sarılmıştı. Motosiklet çılgınca sarsılıyordu. Vandam var gücüyle uğraştı ve merdivenin tepesine vardı.

Kendini uzun bir geçitte buldu, iki tarafta yüksek, boş duvarlar vardı. Wolff hâlâ önündeydi, hâlâ koşuyordu. Vandam onu geçitin sonuna varmadan yakalayabileceğini düşündü. Atıldı.

VVolf omuzunun üzerinden baktı, koşmayı sürdürüyordu, yine baktı. Hızı kesiliyor, Vandam bunu görebiliyordu. Artık koşusu düzenli ve ritmik değildi, kolları iki yana sarkmıştı, düzensizce koşuyordu. VVolf'un yüzünü bir an görüveren Vandam, bu yüzün gergin ve sert olduğunu farkettiler.

VVolf şöyle bir hızlandı ama bu yeterli değildi. Vandam onunla aynı düzeye geldi, fren yaptı, gidomu çevirdi. Arka tekerlek sürüklendi, ön tekerlek de duvara çarptı. Araç yere düşerken Vandam sıçradı. Ezilmiş ön lambadan geçitin karanlığına kırık bir ışık yayılıyordu. VVolf'un dönüp ters yöne koşmasının hiç bir anlamı yoktu, çünkü Vandam, yorgun değildi ve onu kolayca yakalayabilirdi. VVolf hiç duraksamadan aracın üzerine atıldı, lambanın ışığından geçen gövdesi alevi bölen bir bıçağa benziyordu, Vandam'a yöneldi. Vandam sendeliyordu, sonra düştü. VVolf da sendeledi ve bir atım attı. Vandam karanlıkta el yordamıyla VVolf'un dirseğini buldu, bükte. VVolf yere yuvarlandı.

Kırık lambadan yayılan donuk ışık sokağın öbür yanına da yansıyor. Aracın motorunun sesi kesilmişti ve şimdi Vandam sessizlikte VVolf'un hızlı hızlı soluk aldığını duyabiliyordu. VVolf'un kokusunu da alabiliyordu, bu kan, ter ve korkunun kokusu. Ama adamın yüzünü göremiyordu.

İkisi de yerde yatarlarken bir anlık kararsızlık geçirdiler, biri bitkindi ve öteki taş kesilmişti sanki. Sonra ikisi de sendeleyerek kalktılar. Vandam, VVolf'un üzerine atıldı, birbirlerine girdiler.

VVolf güçlüydü. Vandam onun kollarını tutmak istedi ama başaramadı. Birden geriledi ve ona bir yumruk attı. Yumruk yumuşak bir yere gelmişti, VVolf: "Aaah," dedi. Vandam bir yumruk daha attı, bu kez yüzüne, ama VVolf kaçındı ve Vandam'ın yumruğu boşa gitti. Birden donuk aydınlıkta VVolf'un elinde bir şey parladı.

Vandam düşündü: Bıçak bu!

Bıçak boğazına doğru geliyordu, karanlıkta parlamaktaydı, içgüdüyle geriledi. Yanağında bir acı duydu. Eli yüzüne gitti. Sıcak kanı hissetti. Acı birden dayanılmaz olmuştu. Yarayı bastırdı ve parmakları sert bir şeye değdi. Kendi dişine

dokunduğunu farkettiler, bıçak yanağını delmişti, sonra yere düştüğünü hissettiler, VVolf'un kaçtığını duydu ve herşey bir karanlığa gömüldü.

Wolff pantolonun cebinden mendilini çıkardı ve bıçağın üzerindeki kanı sildi. Solgun ışıktaki bıçağa baktı. Yine sildi. İnce çeliği sert sert silerek yürümeye başladı. Durdu, düşündü: Ne yapıyorum ben? Bıçak artık temizlenmişti. Mendili attı ve bıçağı koltuk altına yerleştirdi. Ara sokaktan bir caddeye çıktı, kendini toparladı ve eski kente doğru yürümeye başladı.

Gözünün önünde bir cezaevi hücresi canlandırdı. Küçük bir yer, yarısını da yatak kaplamış. Yatağın altında bir kap. Duvarlar düz, gri taştan. Tavandan kordonla küçük bir elektrik lambası sarkıyor. Hücresinin bir ucunda kapı var. öbür ucunda da küçük, kare biçimi bir pencere, göz düzeyinin tam üzerinde, öyle ki VVolf parlak, mavi gökyüzünü görebiliyor. VVolf sabah uyandığını ve bunları gördüğünü düşündü, sonra öyle bir yerde bir yıl kaldığını anımsadı, bir dokuz yıl daha da kalacaktı. O kabı kullanıyor, sonra ellerini köşedeki teneke kutuda yıkıyordu. Sabun yoktu. Kapının altındaki aralıktan bir çanak yulaf lapası itiliyordu. Kaşığı almış, lapayla doldurup ağzına götürmüş ama yutamamıştı, çünkü ağlıyordu.

VVolf bu karabasanlı görünümünden kurtulmak için başını salladı. Düşündü: kaçtım, kaçmadım mı? Kaçıp kurtuldum oradan. Sokaktan geçen insanlardan bazılarının durup kendisine baktıklarını farketti. Vitrinde bir ayna gördü, durdu, kendini inceledi. Saçları karmakarışık, yüzünün bir tarafı morarmış ve şişmişti, gömleğinin kolu yırtılmış, yakası da kan içinde kalmıştı. Koştuğu ve kavga ettiği için hâlâ terliyordu. Ürkütücü bir görünüşüm var, diye düşündü. Yürüdü, bir sonraki köşeyi döndü, anacaddeden uzaklaşmak istiyordu.

Berlin'deki geri zekâlılar sahte para vermişlerdi. Bol bol vermeleri doğaldı, nasıl olsa parayı kendileri basıyorlardı. Bu çak aptalca, aptalca olmaktan da öte birşeydi. Askeri haberalmayı askerler yönetiyordu, Nazi partisi değil, Şefi Canaris de HitlerMn sadık destekleyicilerinden biri değildi.

Berlin'e döndüğümde ortalık karışacak...

Peki, Kahire'de durum nasıl ortaya çıkmıştı? VVolf hızlı para

harcıyordu. Sahte paralar piyasaya çıkmıştı. Bankalar sahte paralara el koymuşlardı, hayır, bankalar değil de... Her neyse, biri durumu farketmiş ve halen Kahire'de duyulmuştu. Lokanta sahibi paranın sahte olduğunu anlamış ve askeri polisi çağırmıştı. VVolf, lokanta sahibinin brandı göndermesine nasıl aptalca sevindiğini anımsayınca kendine kızdı. Adam, brandiyi askeri polis gelene kadar lokantadan ayrılmamaları için sunmuştu.

VVolf motosikletliyi düşündü. O da kararlı bir herif olmalıydı, motosikleti daracık sokaklara soktuğuna, merdivenlerden indirip çıkardığına göre kimbilir kimin nesiydi. Silahı olmadığını tahmin ediyordu, olsa mutlaka kullanırdı. Çelik miğferi de yoktu, demek askeri polis değildi, belki de haberalmadandı? Binbaşı Vandam olmasını sakın?

VVolf, adamın Vandam olduğunu sanıyordu.

Kestim bir yerini, diye düşündü. Kötü hem de. Neresini acaba? Yüzünü mü?

Vandam olduğunu umuyorum.

Sonra akli kendi sorununa takıldı. Sonyaeferindeydi. VVolf u çok az tanıdığını söyleyecek, Cha-Cha Kulübünde tanışmalarına ilişkin bir masal uyduracaktı. Onu uzun süre tutamazlardı, çünkü ünlüydü, yıldızdı, Mısırlıların bir tür kadın kahramanıydı ve onu tutuklamak büyük dertlere yol açardı. Bu yüzden az sonra salarlardı Sonya'yı. Ama yine de Sonya onlara adresini vermek zorunda kalacaktı, bu da VVolf'un tekneye dönemeyeceği anlamına geliyordu. Ama VVolf bitkindi, yara bere içindeydi, yorgunluktan ölüyordu, bir yerde yıkanıp birkaç saat olsun dinlenmesi gerekiyordu.

Daha önce de böyle şeyler geldi başıma, kentte serseri serseri dolaştım, yorgundum, peşimdeydiler ve gidecek hiç bir yerim yoktu, diye düşündü.

Bu kez Aptullah'a düşecekti, başka seçeneği yoktu.

Eski kente doğru yöneldi, elindeki tek kurtuluş çaresi Aptullah'tı, şimdi de yaşlı hırsızın evinden bir kaç adım ötedeydi. Bir kemerin altından geçti, kısa, karanlık bir geçitte biraz yürüdükten sonra taş merdivenleri tırmanarak Aptullah'ın evine vardı.

Aptullah, yanında bir adamla yerde oturuyordu. Aralarında bir nargile vardı, hava esrarın bitkisel kokusuyla dolmuştu. Aptullah başını kaldırıp baktı, VVolf'un yüzünde yorgun, uykulu bir gülümseme vardı. Arapça konuştu: "Arkadaşım Ahmet, bir adı da Alex'tir. Hoşgeldin, Ahmet-Alex."

VVolf onların yanına, yere oturdu ve arapça selamladı.

Aptullah, "Kardeşim Yusuf sana birşey sormak istiyor," dedi. "Onun da benim de kafamızı uzun zamandır kurcalayan, bir türlü yanıtını bulamadığımız bir şey, bu işi konuşmaya başladığımızdan beri böyle... "Marpuç u uzattı, VVolf uzun bir soluğu içine çekti.

Yusuf, "Ahmet-Alex, kardeşimin arkadaşı, hoş geldin," dedi. "Söyle bana niçin İngilizler bize 'wogs' diyorlar?"

Yusuf'la Aptullah kıkırdarak iyice yere yuvarlandılar. VVolf ikisinin de esrarın, etkisine girdiklerini anladı, akşamdan beri içiyor olmalıydılar. Marpuçu yine aldı, bir soluk çektikten sonra Yusuf'a uzattı. Esrar, çok güçlüydü. Aptullah ta zaten hep en iyisi bulunurdu. VVolf, "Sanırım ben yanıtı biliyorum," dedi. "Süveyş Kanalının yapımında çalışan Mısırlılar özel gömlekler giyerlerdi, İngilizlerle çalışmaya hakları olduğunu gösteren. Gömleklerinin arkasına da bağlı oldukları iş yerinin baş harfleri olan VV.O.G.S basılmıştı. Bu yüzden Mısırlılara *wogs' diyorlar."

Yusuf'la Aptullah yine kıkırdadılar. Aptullah, "Arkadaşım Ahmet-Alex akıllıdır," dedi. "Hemen hemen bir Arap kadar akıllıdır, çünkü o da aşağı yukarı Arap sayılır. Benden, Aptullah'tan bile yaman olan tek Avrupalıdır o."

VVolf da onlar gibi dili dolanarak, "Bunun gerçek olmadığına inanıyorum," dedi. "Hiç bir zaman dostum Aptullah'ı aldatmaya yeltenmem, çünkü o şeytana pabucunu ters giydirir."

Yusuf gülümseyerek onun bu alaycı yorumunu kabul ettiğini belirtti.

Aptullah, "Dinle kardeşim sana anlatacaklarımı," dedi. Kaşlarını çattı, dağınık düşüncelerini topladı. "Ahmet-Alex bana kendisi için bir şey çalmamı söyledi. Bu durumda kendimi tehlikeye atıyordum, parsayı da o toplayacaktı. Elbette beni o kadar kolay aldatmadı. İstedığı şeyi çaldım-bir çantaydı bu ve doğrusu planım içindekileri almaktı, çünkü Tann'nın yasalarına göre hırsız işlediği suçun ürününü almalıdır. Bu yüzden onu aldatmam gerekliydi, değil mi?"

"Aslında," dedi Yusuf, "bir suçlunun suçunun ürünlerini almaya hakkı olduğu konusunda Kutsal Kitapta bir şey bulunduğunu anımsamıyorum ama... Yinede..."

"Belki benim sözünü ettiğim durum hakkında birşey yoktur," dedi Aptullah.

Hâlâ akıllı az çok başında olan VVolf, "Beni aldatmak zorundaydın çünkü çantayı kendin açmıştın," dedi.

"Doğru! Ama dur. Çantada değerli hiç bir şey yoktu, yani bu durumda Ahmet-Alex beni aldatmış oluyordu. Ama dur! Bu

hizmetimden dolayı ondan para aldım, yüz sterlin, o hiç bir şey almadı."

Yusuf, kaşlarını çattı. "O zaman sen ondan akıllısın demektir."

"Hayır," dedi Aptullah üzüntüyle başını sallayarak. "Sahte para verdi bana."

Yusuf, Aptullah'a baktı. Aptullah da ona baktı, ikisi de gülmeye başladılar. Birbirlerinin omuzlarına vurdular, ayaklarını uzatarak yastıkların arasında yuvarlandılar, gözleri yaşarana kadar güldüler.

VVolf da kendini gülümsemeye zorladı. Bu aldatmacasıyla filan tam Arap iş adamlarına göre bir hikayeydi. Artık Aptullah bunu yıllarca anlatırdı. Ama VVolf'u huylandıran bir şey de vardı bu hikayede. Demek Aptullah da sahte paraları biliyordu. Daha kaç kişi biliyordu acaba? VVolf avcılarının kendisini kuşattıklarını hissetti, nereye gitse onlardan biriyle karşılaşılıyor ve çember her geçen gün biraz daha daralıyc-du.

Aptullah, VVolf'un haline ilk kez dikkat ediyormuş gibi davrandı. Birden çok ilgilenmiş bir havaya girdi. "Ne oldu sana? Soyuldun mu? "Küçük, gümüş bir çan alarak çaldı. Çan çalar çalmaz uykulu bir kadın geldi bitişik odadan. "Sıcak su getir," dedi Aptullah ona. "Dostumun yaralarını yıka. Ona benim Avrupa gömleğimi ver. Bir tarak getir. Kahve getir. Çabuk ol!"

VVolf bir Avrupalının evinde olsa geceyarısından sonra bir kadının kendisine bakmak için rahatsız edilmesine karşı çıkardı, ama burada böyle bir karşı çıkış çok yersiz kaçacaktı. Zaten kadınlar erkeklerle hizmet etmek için vardılar ve onlar Aptullah'ın ani isteklerine ne kızarlardı, ne de böyle durumlara şaşarlardı.

VVolf açıkladı: "İngilizler beni yakaladılar, ben de kaçmak için onlarla kavga etmek zorunda kaldım. Yalnız nerede oturduğumu öğrenebilirler diye düşünüyorum, bu önemli bir sorun."

"Ha!" Aptullah nargileden bir soluk aldıktan sonra marpuçu onlara uzattı. VVolf da esrarın etkisini duymaya başlıyordu. Rahatlamıştı, daha yavaş düşünüyordu, biraz da uykuluydu. Zaman sanki yavaşlamıştı. Aptullah'ın karılarından ikisi kendisiyle ilgileniyorlar, yüzünü yıkıyor, saçını tarıyorlardı. Onların ilgilerini gerçekten çok hoş buldu.

Aptullah bir süre uykular gibi göründü, sonra gözlerini açtı, "Burada kalmalısın," dedi. "Benim evim senindir. Seni İngilizler saklayacağım."

"Sen gerçek bir dostsun," dedi VVolf. Ne kadar garip, diye

düşündü. Aptullah'a kendisini saklaması için para vermeyi planlamıştı. Sonra Aptullah paranın sahte olduğunu bildiğini açıklamıştı. VVolf bu durumda ne yapacağını düşünüyordu. Şimdi de Aptullah kendisini karşılık istemeden saklayacaktı. Gerçek bir dost. Garip olan Aptullah'm gerçek bir dost olmadığıydı. Aptullah'm dünyasında dostlar yoktu. Aile vardı, ailesi için herşeyi yapardı, geri kalan kişiler ise umurunda bile değildi, onlar için kılını kıpırdatmazdı. Peki ben bu özel davranışa nasıl hak kazandım? VVolf uykulu uykulu bunları düşünüyordu.

Ama kafasındaki tehlike çanları yine çalıyordu. Kendini düşünmeye zorladı. Esrardan sonra bu kolay değildi. Adım gidelim, diye düşündü. Aptullah benim burada kalmamı istiyor. Niçin? Çünkü başım derte. Çünkü onun arkadışıyım. Çünkü ondan baskın çıktım.

Çünkü ondan baskın çıktım. Hikaye bitmemişti. Aptullah zincire bir baskın çıkma hikayesi daha eklemek istiyordu. Nasıl? VVolf'u İngilizlere vererek. Bu böyleydi. VVolf uykuya dalar dalmaz Aptullah binbaşı Vay iam'a haber uçuracaktı. VVolf yakalanacaktı, İngilizler yare mına karşılık Aptullah'a para vereceklerdi ve sonunda hikaye Aptullah'm istediği gibi sonuçlanacaktı.

Allah kahretsin.

Bir kadın bir Avrupa gömleği getirdi. VVolf ayağa kalktı, kendi yırtık, kanlı gömleğini çıkardı. Kadın gözlerini onun çıplak göğsünden uzaklaştırdı.

Aptullah, "Şimdi gömleğe gereksinimi yok," dedi. "Onu sabah verirsin."

VVolf gömleği kadından aldı ve giydi.

Aptullah, "Belki de bir Arabın evinde yatmak senin için yakışksız bir şeydir, dostum Ahmet? dedi.

VVolf "Bir İngiliz ata sözü vardır," diye karşılık verdi ona. "Şeytanla yemek yiyenin kaşığı uzun olmalı."

Aptullah madeni dişini göstererek sırtıttı. VVolf'un planını tahmin ettiğini biliyordu. "Araplardan eksik yanın yok," diye söylendi.

"Hoşça kalın arkadaşlar," dedi VVolf.

"Bir daha görüşünceye kadar," dedi Aptullah da.

VVolf nereye gidebileceğini düşünerek soğuk geceye daldı.

Hastanede bir hemşire Vandam'ın yüzünün yarısını lokal anesteziyle dondurdu, sonra Dr. Abuthnot uzun, duyarlı, tertemiz elleriyle yanağını yokladı. Koruyucu bir madde koyduktan sonra

uzun bir bandajla başının çevresinden bağladı.

"Dişi ağrıyan birinin karikatürüne benziyor olmalıyım," dedi Vandam.

Doktor sesini çıkarmadı, öyle gelişmiş bir mizah duygusu yoktu onda zaten. "Anestezinin etkisi geçince" pek keyifli olmayacaksın," dedi. "Yüzün çok kötü sızlayacak. Sana bir ağrı kesici vereceğim."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Vandam.

"Terslik etme binbaşı, buna gereksinmem olacak."

Vandam ona baktı, beyaz gömleği, topuksuz hastane ayakkabılarıyla görünce nasıl olup da bu kadını biraz olsun istenebilir biri sandığına hayret etti. Evet, yeterince hoştu, sevimliydi hatta, ama soğuk, tepeden bakan, antiseptik bir hali vardı. Onun gibi değildi.

Elenagibi değildi.

"Ağrı kesici beni uyutur" dedi.

"İyi ya işte, " dedi doktor. "Uyursan biz de sargılarını bozulmayacağından, ilacın yayılmadan yaranın üzerinde duracağından emin olabiliriz, hiç değilse birkaç saat."

"Ben de isterdim ama bekleyemeyecek önemli işlerim var."

"Çalışamazsın. Gerçekten dolaşmaman gerekli. Çok az olmak koşuluyla konuşabilirsin. Kan kaybından zayıf düştün ve böyle bir yara fiziksel olduğu kadar zihinsel yönden de önemlidir. Birkaç saat baygın kalacaksın, kendini bitkin, sersemlemiş ve zihnin dağılmış hissedeceksin."

"Almanlar, Kahire'yi alırlarsa daha beter olacağım," dedi ve kalktı Vandam.

Dr. Abuthnot kızmış görünüyordu. Vandam, insanlara ne yapacaklarını söylemek durumunda olmanın ona ne kadar yakıştığını düşündü. Doktor bu karşı çıkışa nasıl bir yanıt vereceğinden emin değildi. "Aptal çocuğun tekisin," dedi.

"Kuşkusuz. Yemek yiyebilir miyim?"

"Hayır. Sıcak suda erimiş glikoz iç."

Vandam, ben bunu ılık cinde de deneyebilirim, diye düşünüyordu. Doktorun elini sıktı. Soğuk ve kuru bir eldi bu.

Jakes hastanenin önündeki arabada bekliyordu. "Sizi uzun süre tutamayacaklarını biliyordum, efendim," dedi. "Eve götürüyüm mi?"

"Hayır." Vandam'ın saati durmuştu. "Saat kaç?"

"İkiyi beş geçiyor."

"Eminim VVolf yalnız yemek yemiyordu."

"Hayır efendim. Arkadaşı Genelkurmayda göz altında."

"Beni oraya götür."

"Eğere minseniz..."

"Evet."

Araba kalktı. Vandam, "Kimseye birşey bildirdin mi?" dedi.

"Bu akşamki olaylar hakkında mı? Hayır efendim."

"İyi. Yarın da bildirilse olur." Vandam ikisinin de bildiği şeyi söylemedi. Bölümü için bu kadar yakınlaşmış olan VVolff'u elden kaçırmak büyük yenilgi olacaktı.

Vandam, "VVolff'un yemekte bir kadınla birlikte olduğundan eminim." dedi.

"Çok doğru efendim. Kadının adı Sonya."

"Dansöz mü?"

"Evet."

Sessizli» içinde yol alıyorlardı. Vandam, VVolff'un soğukkanlı olduğunu düşündü, öyle ya, İngiliz askeri gizlerini çalmakla uğraşırken insan nasıl olur da Mısır'ın ünlü bir göbek dansözüyle yemeğe çıkardı? Bu kadar da soğukkanlı olamazdı herhalde. Aslında bu bir yerde talihsizlik sayılırdı: böylece İngilizlerin peşinde olduğu konusunda uyarılmıştı işte, bundan sonra daha dikkatli davranacaktı. Onları hiç bir zaman korkutmamalı, yalnızca yakalamalıydı.

Genelkurmaya vardılar ve arabadan indiler. Vandam, "Buraya geldiğinden beri ne yapıyorlar Sonya'ya?" dedi.

"Hiç birşey yapmadılar." dedi Jakes. "Bomboş bir hücre, yiyecek yok, içecek yok, soru yok."

"İyi." Yine de Sonya'ya düşüncelerini toplamak için zaman tanınması yanlıştı. Vandam savaş tutsaklığı sorgularından biliyordu, en iyi sonuçlar tutsak ele geçtikten hemen sonra yapılanlardan alınırdı, yani tutsak daha öldürülme korkusu içindeyken. Yerine alıştıktan, kendisine ekmek ve su verildikten sonra kendini bir askerden çok bir tutsak olarak düşünmeye başladırı, o zaman da yeni hakları ve görevleri olduğunu anımsar ve en iyisinin çenesini tutmak olduğuna karar verirdi. Vandam, Sonya'yı lokantadaki kavgadan hemen sonra sorguya çekmeliydi. Bu yapılamadığına göre şimdilik en iyi şey Sonya'yı tecritte tutmak ve Vandam gelene kadar hiç bilgi vermemektir.

Jakes onu koridordan geçirip görüşme odasına götürdü. Vandam aralıktan içeri baktı. Burası kare biçiminde bir odaydı, penceresi yoktu, elektrikle aydınlatılmıştı. Bir masa, iki sandalye, bir de kül tablası vardı içerde. Odanın bir duvarında içinde tuvalet olan kapısız bir bölme bulunuyordu.

Sonya, yüzü kapıya dönük olarak sandalyelerden birine oturmuştu. Jakes haklı, diye düşündü Vandam, bu kadın bir dişi canavar. Ama sözcüğün tam anlamıyla sevimli, güzel değil.

Dolgun, kanlı canlı gövdesi, güçlü çizgileriyle daha çok bir Amazon. Mısırlı genç kadınlar ince, narin, genç keçiler gibiydi daha çok. Sonya onlardan farklı bir kadın di daha çok... Vandam kaşlarını çatı, sonra düşündü. Bir kaplan, evet, bir dişi kaplandı o Vandam'a fazla şatafatlı gelen, ama Cha-Cha Kulübünün havasına uygun, uzun, parlak sarı bir giysi vardı üzerinde. Vandam birkaç dakika onu süzdü. Sonya hâlâ sakindi, kıpırdanmıyor, sağa sola sinirli sinirli bakmıyor, tırnaklarını yemiyordu. Vandam, bu çetin ceviz diye düşündü. Sonya'nın güzel yüzünün anlatımı değişti, ayağa kalktı, bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Vandam, o kadar da çetin değilmiş, diye düşündü.

Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Hiç konuşmadan masaya oturdu. Bu davranışı Sonya'yı ayakta bıraktı ki bu psikolojik yönden bir kadın için küçük düşürücüydü. İlk puanı ben aldım, diye düşündü Vandam. Jakes'in arkasından girip kapıyı kapadığını duydu. Sonya'ya baktı. "Oturun."

Sonya ayakta durmuş ona bakıyordu, yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Vandam'ın sargılarını gösterdi. "Size bunu ö mu yaptı?" diye sordu.

İkinci puanı da ona yaz.

"Oturun."

"Teşekkür ederim." Sonya oturdu.

"O kim?"

"Alex VVolff, bu gece dövmeye çalıştığınız adam."

"AlexWolff kim?"

"Cha-Cha Kulübünün zengin bir müşterisi"

"Onu ne kadar zamandır tanırıyorsunuz?"

Sonya saatine baktı. "Beş saattir."

Omuz silkti sonra. "Bir buluşmaydı."

"Nasıl tanıştınız?"

"Bilinen şeyler. Gösterimden sonra bir garson Bay VVolff'un beni masasına çağırdığını bildiren bir pusulu getirdi."

"Hangisi?"

"Hangi masamı?"

"Hangi garson?"

"Anımsamıyorum."

"Devam edin."

"Bay VVolff bana bir bardak şampanya verdi ve kendisiyle yemek yememi istedi. Kabul ettim, lokantaya gittik, sonrasını beliyorsunuz."

"Gösteriniziden sonra müşterilerle her zaman oturur

musunuz?"

"Evet, bu bir gelenektir."

"Onlarla her zaman yemeğe de gider misiniz?"

"Ara sıra."

"Bu kez niçin kabul ettiniz?"

"Bay VVolf bana alışılmadık bir türde bir adam gibi geldi. Vandam'ın sargılarına yeniden baktı ve güldü. "Alışılmadık türde bir adamdı."

"Adınız nedir?"

"Sonyael-Aram."

"Adresiniz?"

"Cihan, Zamalet. Bu ev olarak kullanılan bir tekne."

"Yaşınız?"

"Ne kadar kabasınız."

"Yaşınız dedim?"

"Sorunuza karşılık vermeyi kabul etmiyorum."

"Tehlikeli bir durumdasınız?"

"Hayır, siz tehlikeli bir durumdasınız." Birden yerinden fırladı, onu duygularını göstermesine fırsat veren Vandam deminden beri yalnızca öfkesini bastırmakta olduğunu anladı. Sonya parmağını yüzüne doğru uzatmıştı. "En azından on kişi, senin üniformalı boğalarının beni lokantada yakaladıklarını"

Jlördü. Yarın öğleye varmadan Kahire'nin yarısı Sonya'yı ngilizlerin hapse attığını öğrenecek. Yarın gece Cha-Cha'da görünmezsem ayaklanma olur. Adamlarım kenti yakarlar. Başa çıkmak için çölden birlikler getirmek zorunda kalırsınız. Ve buradan beni ufacık bir çürük ya da sıyrıkla salıverecek olursanız durumu sahnede eherkese göstereceğim ve yine aynı şey başınıza gelecek. Hayır, efendi, aklını başına topla, tehlikeli durumda olan ben değilim sensin."

Vandam, kadın korusuğu sürece ona anlamsız gözlerle baktı, sustuktan sonra da olağanüstü bir şey söylememiş gibi bildiğini okudu. Sonya'nın söylediklerini anlamazlıktan gelmek zorundaydı, çünkü kadın haklıydı ve Vandam bunu yadsıyamazdı. "O konuya yeniden dönelim," dedi yumuşak bir tavırla. "VVolf'la Cha-Cha'da karşılaştığınızı söylemişsiniz."

"Hayır." dedi sözünü kesti Sonya. "O konuya dönmeyeceğim. Sizinle konuşacağım, sorularınızı yanıtlayacağım ama sorguya çekilmeyeceğim." Sonya ayağa kalktı, sandalyesini çevirdi, arkasını Vandam'a dönerek oturdu.

Vandam biran ona arkadan baktı.Gerçekten çok iyi bir karşı manevra yapmıştı. Buna meydan verdiği için kendine kızıyordu, ama öfkesi kadının davranışına karşı duyduğu hayranlıkla

karişmişti. Birden yerinden kalktı ve odadan çıktı, Jakes de arkasından geldi.

Jakes koridorda, "Ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Onu bırakmak zorunda kalacağız."

Jakes bilgi vermek için gitti. Onu beklerken Vandam, Sonya'yı düşündü. Onun kendisine karşı çıkma gücünü hangi kaynaktan aldığını merak ediyordu. Hikayesi gerçek de, uydurma da olsa, Sonya'nın korkması, şaşkın, ne yapacağını bilmez bir durumda olması gerekirdi. Dış görünüşünün onu belli ölçüde koruduğu gerçektir ama kendisine öfkeyle karşılık verirken biraz korkması, kendinden emin olmaması, yaygarayı basması gerekirdi. Bir tecrit hücresi normal olarak herkesi korkuturdu çünkü özellikle ünlü kişileri. Yaşadıkları pırlıtlı dünyadan birden bu mezbeleliğe inmeleri onları herkesten çok pırlıtlı dünyalarının gerçekliği hakkında kuşkuya düşürür, bu yüzden de denetimlerini yitirlerdi.

Peki, Sonya'ya güç veren neydi? Vandam kafasında bu sorunun karşılığını bulmaya çalışıyordu. Sinirlendiği tek soru yaşıyla ilgili, olundu. Yeteneği onu çoğu dansözün emekli olduğu yaşlarda da ayakta tutuyor, durum böyle olunca belki de Sonya yılların geçmekte olduğu korkusuyla yaşıyordu. Bu noktada açık vermişti. Bunun dışında sakindi, anlatımsızdı, hiç bir şeyi açık etmiyordu, Vandam'ın yarasına gülümsemekten başka. Sonunda patlamıştı ama, bırakmıştı kendini, ancak öfkesini bile kullanmıştı, öfkenin denetimine girmemişti. Vandam, Sonya'nın öfkelendiği an yüzünü anımsamaya çalıştı. Orada ne görmüştü? Yalnızca öfke değildi bu. Korku da değildi.

Gördüğü nefretti.

Sonya ondan nefret ediyordu. Sonya'nın gözünde Vandam bir hiçti, ingiliz subayından başka hiç bir şey. İngilizlerden nefret ettiği için Vandam'dan da nefret ediyordu. Sonya'ya güç veren nefreti idi.

Vandam birden yorgun olduğunu hissetti. Koridordaki bir sıraya çöker gibi oturdu.Peki kendisi nereden güç alacaktı? İnsan çılgının biriyse güçlü olması kolaydı, zaten Sonya'nın nefretinde de delice bir yanı vardı.Vandam'ınsa böyle bir güç kaynağı yoktu. Sakin, akılcı bir tavırla durumu düşündü. Nazilerin Kahire'ye girdiklerini gözünün önüne getirdi, sokaklarda Gestapo dolaşıyor, Mısırlı Yahudiler toplama kamplarına sürülmüşler, radyoda faşist propaganda...

Sonya gibileri İngiliz yönetimindeki Mısır'a bakıyor ve Nazileri ülkeye girmiş gibi hissediyorlardı. Bu gerçek değildi ama insan bir an için İngilizler*! Sonya'nın gözüyle görmeye çalışsa

kesin bir haklılık kazanabilirdi. Şöyle ki: Naziler, Yahudiler'in ikinci sınıf insan olduğunu söylüyorlardı ama İngilizler de esmer derilileri çocuk gibi görüyorlardı; Almanya'da basın özgürlüğü yoktu ama Mısır'da da yoktu ve İngilizler'in de Almanlar gibi kendi siyasal polisleri vardı. Vandam savaştan önce Hitler'in siyasal görüşlerinin bazan subaylar arasına alçak sesle konuşulduğunu duymuştu. Hitler'den hoşlanmıyorlardı, faşist olduğundan değil de orduda onbaşı, sivil hayatta da boyacı olduğundan! Düşüncesiz, kafasız kişiler her yerde vardı ve bazan bunlar güç sahibi de oluyorlardı. O zaman da onlarla savaşmak gerekiyordu.

Bu Sonya'ninkinden daha akılcı bir felsefeydi ve yalnızca duygusallıktan kaynaklanıyordu.

Vandam'ın yüzündeki uyuşturucunun etkisi geçmekteydi. Artık yanağındaki keskin acıyı yara yeni açılmış gibi hissetmeye başlamıştı. Bir de başı ağrıyordu. Keşke Jakes, Sonya'nın bırakılması için gereken işlemlerle biraz daha uzun süre uğraşsaydı. Böylece Vandam şu sıra da biraz daha dinlenme fırsatı bulabilirdi.

Billy'yi düşündü. Çocuğun kahvaltıda kendisini özlemesini istemiyordu. Belki sabaha kadar uyanık kalırım, sonra onu okula götürür ve ardından eve gider uyurum, diye düşündü. Nazi yönetiminde Billy'nin hayatı nasıl olacaktı? Çocuğa Araplardan nefret etmeyi öğreteceklerdi. Şimdiki öğretmenleri de Arap kültürünün Büyük hayranları değillerdi ama hiç değilse Vandam değişik ihsanların mutlaka aptal olmaları gerekmediğini oğluna biraz olsun anlatabilirdi. Bir Nazi okulunda oğlu elini kaldırıp da, "Efendim, babam ahmak bir İngilizin ahmak bir Araptan daha akıllı olmadığını söylüyor?" derse ne olurdu?

Elena'yı da düşündü. Şimdi bir kapatma sayılırdı, ama hiç değilse aşıklarını seçebilirdi. Yatakta yapmak istediklerinden hoşlanmazsa aşğını sepetleyebilirdi. Ama bir toplama kampının genelevinde böyle bir seçim yapamazdı... Ürperdi.

Evet. Biz de pek matah bir ulus değiliz, özellikle sömürgelerimizde. Ama Naziler daha beter, Mısırlılar bilse de bilmese de durum böyle. Savaşmaya değer bu. İngiltere'de insanlık çok ağır adımlarla ilerliyor, ama Almanya'da geriye doğru büyük adımlar atıyor. Sevdğin insanları düşün, her şey daha büyük bir açıklıkla belirir.

Sen bundan güç al işte, sevdiklerinden. Biraz daha uyanık kal. Kalk artık.

Vandam ayağa kalktı.

Jakes dönmüştü.

Vandam, "Bu kadında bir İngiliz fobisi var," dedi.

"Bağışlayın efendim?"

"Sonya'dan söz ediyorum. İngilizlerden nefret ediyor. VVolff'un, onunla rastlantı sonucu karşılaştığına inanmıyorum. Gidelim."

Birlikte dışarı çıktılar. Ortalık hâlâ karanlıktı. Jake, "Çok yorgun görünüyorsunuz, efendim," dedi.

"Evet. Çok yorgunum. Ama yine de aklım başımda, Jakes, Beni merkez karakoluna götür."

"Peki, efendim."

Hareket ettiler. Vandam sigara paketiyle çakmağını Jakes'e uzattı. Jakes'in bir eli direksiyondaydı öbür eliyle Vandam'ın sigarasını yaktı. Vandam sigarayı içmekte zorluk çekiyordu. Sigarayı dudaklarının arasında tutup soluk çekebiliyordu ama yakmasını sağlayacak güçte olmuyordu bu soluk. Jakes yaktığı sigarayı Vandam'a uzattı. Şimdi bir de martini olsaydı, diye düşündü Vandam.

Jakes arabayı merkez karakolunun önünde durdurdu. Vandam, "Baş dedektifi istiyoruz," dedi. "Ya da ne diyorlarsa bu görevdeki kişiye onu."

"Bu saatte yerinde olacağını sanmam."

"Adresini alın. Uyandırıp konuşacağız."

Jakes karakola girdi. Vandam dışarı baktı. Sabah olmak üzereydi. Yıldızlar kaybolmuştu, göğün rengi de siyahtan çok griydi. Ortalıkta bir iki kişi vardı. Sebze yüklü iki eşiği sürükleyen bir adam gördü, pazara gidiyordu. Müezzinler daha sabah ezanına başlamamışlardı.

Jakes geri döndü. Arabayı çalıştırırken, "Cezire" dedi.

Vandam, Jakes'i düşündü. Biri ona Jakes'de müthiş bir mizah anlayışı olduğunu söylemişti. Vandam da onu hep nazik ve neşeli bulurdu ama şakacı yanına hiç rastlamamıştı. Ben de az despot değilim, diye düşündü. Yanımda çalışanlar benimleyken şaka bile yapıyorlar demek? Zaten kimse beni güldürmez, diye düşündü sonrada.

Elena'dan başka.

"Benimle hiç şakalaşmadın, Jakes."

"Efendim?"

"Sende müthiş bir mizah anlayışı olduğunu söylüyorlar ama benimle hiç şakalaşmadın."

"Hayır efendim."

"Bir an içtenlikli davranıp bana niçin böyle davrandığını söyler misin?"

Bir sessizlik oldu, sonra Jakes, "Siz insanda içli dışlı olma

duygusu uyandırmıyorsunuz efendim," dedi.

Vandam kafasını salladı. Nasıl bilebilirlerdi başını arkaya atıp kahkahalarla gülmek istediğini?" Çok akıllıca açıkladın Jakes," dedi. "Konu kapanmıştır."

Wolff olayı bana koyuyor, diye düşündü. İşimde şimdiye kadar iyi bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Dahası, şimdiye kadar her hangi bir konuda iyi miydim, hiç iyi oldum mu, diye düşünmeye başladım. Yüzüm de çok acıyor.

Adayla kara arasındaki bağlantıyı sağlayan köprüyü geçtiler. Gök yüzü griden inci beyazına dönüşmüştü. Jakes, "Bağışlarsanız bir şey söylemek istiyorum, efendim," dedi. "Şimdiye kadar yanında çalıştığım en yetenekli subaydan da daha ilerisiniz."

"Ya!" Vandam çok şaşırmıştı. "Vay canına, teşekkür ederim Jakes, teşekkür ederim."

"Bir şey değil efendim. İşte geldik."

Jakes arabayı küçük, tek katlı, sevimli bir evin önünde durdurdu. Evin bahçesi dikkatle sulanmıştı. Vandam, baş dedektifin rüşvetlerden yeterince yararlandığını düşündü. Ama çok değil, ölçülü, önemli- bir adamdı herhalde, bu da iyi bir işaretti.

Dar, yoldan yürüyerek evin kapısına vardılar ve kapıyı çaldılar. Bir kaç dakika sonra pencereden bir baş uzanarak Arapça konuştu.

Jakes bir çavuş , sesiyle "Askeri haberalma, aç şu Allanın belası kapıyı!" dedi.

Bir dakika sonra ufak tefek, yakışıklı bir Arap kapıyı açtı. Hâlâ pantolonunun kemerini düzeltiyordu. İngilizce, "Ne oluyor?" diye sordu.

Vandam işe kavuşarak, "İvedi bir durum", dedi "Bizi içeri alırmısınız?"

"Elbette." onlar içeri girerlerken adam kenara çekilerek yol verdi. Sonra ikisini küçük bir oturma odasına aldı. "Ne oldu?" Korkmuş görünüyordu. Kim korkmazdı ki, diye düşündü Vandam. Geceyarısı kapı vuruluyor...

Vandam, "Paniğe kapılacak birşey yok," dedi. "Sizin bir gözetleme işi yürütmenizi istiyoruz ve buna hemen gereksinmemiz var."

"Elbette. Oturun lütfen. "Dedektif bir defterle bir kalem buldu. "Konu nedir?"

"Sonyael-Aram."

"Dansöz?"

"Evet. Evini yirmi dört saat gözetlemenizi istiyorum, Zamalek'te Cihan adlı birtekne-ev."

Dedektif ayrıntıları not ederken Vandam onun bu iş için Mısır polisini kullanmak zorunda kalmamasını diliyordu. Bununla birlikte seçeneği de yoktu. Bir Afrika ülkesinde, işini bilir, beyaz derili, İngilizce bilen kişileri gözetleme işinde kullanmak olanaksızdı.

Dedektif, "Suçun niteliği nedir?" diye sordu.

Sana bunu söyler miyim, diye düşündü Vandam. Sonra, "Kahire'ye sahte para süren biriyle ilişkisi olabilir sanıyoruz." dedi.

"Yani kimlerin gelip gittiğini, yanlarında bir şey getirip getirmediğini, teknede toplantı filan yapıp yapılmadığını bilmek istiyorsunuz..."

"Evet. Ve özellikle ilgilendiğimiz bir adam var. Alex Wolff, Assyut cinayetini işlediğinden kuşku edilen kişi. Sizde eşkâli vardır kuşkusuz."

"Elbette. Günlük raporlar mı istiyorsunuz?"

"Evet. Yalnız VVolf görülürse hemen bilmek istiyorum. Gündüzleri Genelkurmayda beni ya da Yüzbaşı Jakes'i bulabilirsiniz. Jakes, telefon numaralarımızı ver."

"Bu tekne-evleri bilirim," dedi dedektif. "Kıyı da ünlü bir gezinti yeridir, özellikle akşam üzerleri ve sevgililer için."

Jakes, "Tamam," dedi.

Vandam, Jakes'e bakarak başını kaldırdı.

Dedektif konuşmasını sürdürdü. Dilencilere uygun bir yer, kenarda oturur dilenir. Bir dilenciye de kimse dikkat etmez. Gece...evet, çalılar var. Sevgililer için de uygundur."

Vandam, "Tamam mı Jakes?" diye sordu.

"Bilmiyordum efendim." Jakes onun ne demek istediğini anlamıştı, gülümsedi. Üzerinde telefon numaraları yazılı olan kağıdı dedektife verdi.

Pijamalı küçük bir çocuk, gözlerini oğuşturarak içeri girdi. Uykulu gözlerle çevresine bakındıktan sonra dedektife doğru gitti.

"Oğlum," dedi adam gururla.

Vandam, "Artık gidebiliriz," dedi, "sizi kente bırakmamızı ister miydiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim, arabam var. Sonra giyinmek, saçımı taramak isterdim."

"Doğru, ama çabuk tarafından olsun. "Vandam ayağa kalktı.

Birden iyi göremediğini farketti. Sanki istemeden gözkapakları kapanıyor, yinede gözlerinin açık olduğunu biliyordu. Dengesini yitirdiğini hissetti. Yanında duran Jakes kolunu tutarak sordu:

"İyi misiniz efendim?"

Yavaş yavaş görmeye başlıyordu. "Şimdi iyiyim," dedi.

"Çok kötü yaralanmışsınız," dedi dedektif dostça.

Kapıya yöneldiler. Dedektif, "Baylar, gözetleme işini yalnız başıma yürüteceğimden emin olun," dedi. "Sizin bilginiz dışında teknenin yanından bir fare bile geçiremeyecekler. "Çocuk hâlâ kucağındaydı, şimdi onu sol tarafına almıştı, sağ eliyle tutuyordu.

"Hoşça kalın," dedi Vandam. El sıkıştılar. "Aklıma gelmişken söyleyeyim, ben Binbaşı Vandam'ım."

Dedektif hafifçe eğildi. "Şef Kemal hizmetinizdedir, efendim."

Sonya derin derin düşünüyordu. Sabaha karşı döndüğünde VVolff'u evde bulacağından yarı yarıya emindi, ama ev soğuk ve boştu. Bu konuda neler hissettiğinden pek emin değildi şimdi. Önce, kendisi yakaladıklarında, VVolff'a karşı öfkeden başka şey duymamıştı. Çünkü kaçmış ve İngiliz serserileriyle onu başbaşa bırakmıştı. Yalnız ve VVolff'un casusluk işlerine karışmış bir kadın olarak İngilizlerin neler yapabileceği kaygısıyla dehşete düşmüştü. VVolff'un kendisiyle ilgilenmek için kalması gerektiğini düşünmüştü. Ama sonra bunun akıllıca bir davranış olamayacağını da farketmişti. VVolff, kaçmakla kendisinden kuşkulıların da önlemişti. Genel kurmaydaki çıplak, küçük odada yapayalnız bekledikçe Sonya da öfkesini VVolff'tan İngilizlere yöneltmişti.

Hepsine meydan okumuş, onlar da yelkenleri suya indirmişlerdi.

Önce kendisini sorguya çeken adamın Binbaşı Vandam olduğundan emin değildi, ama bırakıldıktan sonra memur adamın adını ağzından kaçırmıştı. Bu bilgi Sonya'yı çok sevindirmişti. Vandam'ın yüzündeki sargıyı anımsamak onu güldürmüştü. VVolff, adamın yüzünü bıçakla kesmiş olmalıydı. Üldürmeliydi aslında. Ama hepsi bir yana, ne geceydi, ne şahane bir gece!

Sonya, şimdi VVolff'un nerede olduğunu merak ediyordu. Her halde kentin bir köşesinde saklanmıştı. Ortalığın yatıştığını düşündüğü an ortaya çıkardı. Kendisinin yapabileceği şey yoktu. Yine de zaferi paylaşmak için onun burada olmasını isterdi. Geceliğini giydi. Yatması gerektiğini biliyordu ama hiç uykusu yoktu. Belki içkinin biraz yardımı olurdu. Bir şişe viski buldu, bir bardağa azıcık koydu, biraz da su ekledi. Tam bir yudum almıştı ki iskelede ayak sesleri işitti. Düşünmeden seslendi: "Ahmet...?" Sonra ayak seslerinin ona ait olmadığını farketti, çok hafif ve hızlı adımlardı bunlar. Gecelikle merdivenin dibine koştu, içkisi elindeydi. Kapak kalktı ve bir Arap yüzü göründü. ■

"Sonya?"

"Evet?"

"Başka birini bekliyordunuz sanırım. "Adam merdiveni indi. Sonya onu seyredeke düşünüyordu: Ne olacak şimdi? Kemal, Sonya'nın karşısında durdu. Hoş bir yüzü olan ufak tefek bir adamdı bu, çabuk, düzenli davranışları vardı. Avrupalılar gibi giyinmişti: koyu renk pantolon/cılalı siyah ayakkabılar, kısa kollu beyaz bir gömlek. "Ben baş dedektif Kemal, sizinle tanışmaktan onur duyuyorum. "Elini uzattı.

Sonya döndü, divana doğru yürüdü ve oturdu. Polisle olan işini bitirdiğini sanıyordu. Şimdi de Mısır polisi işe karışıyordu oysa. Sonunda iş rüşvete dayanacak galiba, diye düşündü. Kemal'e bakarak içkisini yudumladı. Sonunda, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kemal çağırılmayı beklemeden oturdu. "Arkadaşınızla ilgilenmiyorum, Alex VVolff'la."

"O benim arkadaşım değil."

Kemal bu sözü duymazdan geldi. "İngilizler, Bay Wolff hakkında bana iki şey söylediler: birincisi Assyut'ta bir askeri bıçakladığı, ikincisi de Kahire'de bir lokantada sahte sterlin kullanmaya yeltendiği. Yine de hikaye epey merak uyandırıcı. VVolff'un Assyut'ta ne işi vardı? Askeri niçin öldürdü? Ve sahte paraları nereden aldı?"

Sonya, VVolff'un şimdi eve gelivermemesi için dua ederek, "Bu adam hakkında hiç bir şey bilmiyorum," dedi.

"Ama ben biliyorum," dedi Kemal. "Bazı bilgilere sahibim, bu bilgiler İngilizler de olabilir de olmayabilir de. Alex VVolff'un kim olduğunu biliyorum. Üvey babası avukattı, burada, Kahire'de. Annesi Almandı. VVolff'un bir milliyetçi olduğunu da biliyorum. Aşığın olduğunu da biliyorum. Senin de bir milliyetçi olduğunu biliyorum."

Sonya buz kesmişti. Hâlâ oturuyordu, içkisine dokunmamıştı bile, kurnaz dedektifin olayı kendisine karşı kullanışını seyretmekteydi. Bir şey söylemedi.

Kemal konuşmasını sürdürdü, "Alex sahte parayı nereden aldı? Mısır'dan değil. Mısır'da böyle bir işi yapabilecek baskı makinası olduğunu sanmıyorum, olsa da sanırım Mısır parası basarlardı. Bu yüzden para Avrupa'dan geldi. Şimdi Ahmet diye de bilinen bu VVolff birkaç yıl önce ortadan kaybolda. Nereye gitti? Avrupa'ya mı? Assyut yoluyla döndü. Niçin? Ülkeye dikkati çekmeden mi sızmak istiyordu? Belki bir İngiliz kalpazan

çetesine girdi, şimdi de kârdan aldığı payla döndü. Ben böyle olduğunu da sanmıyorum, çünkü yoksul bir adam değildir, katil de değildir. Peki o zaman bu işin aslı nedir?"

Sonya, işi biliyor, diye düşündü. Tanrım, biliyor.

"Şimdi İngilizler benim bu tekneyi gözetlememi istiyorlar, eve gelip giden herkesi de kendilerine söylememi. VVolff buraya gelecek, öyle umuyorlar, o zaman onu yakalayacaklar ve istedikleri bilgileri de alacaklar. Ama bilmeceyi önce ben çözmezsem."

Tekneyi gözetleyecek biri! Bu durumda VVolff hiç bir zaman geri dönemezdi. İyi ama, diye düşündü Sonya, niçin Kemal bunları bana söylüyor?

"Anahtar sanırım VVolff'un yapısında gizli. O yarı Alman, yarı Mısırlı." Kemal ayağa kalktı ve Sonya'nın yüzüne bakmak, yanına oturmak için ona yaklaştı. "VVolff'un bu savaşta rolü olduğunu düşünüyorum. Onun Almanya ve Mısır için savaştığını sanıyorum. Sahte paranın Almanlar'dan geldiğini düşünüyorum. VVolff'un casus olduğuna inanıyorum."

Ama onu nerede bulacağını bilmiyorsun, diye düşündü Sonya. Burada olmanın nedeni de bu. Kemal ona bakıyordu. Sonya başını çevirdi adamın, yüzünden düşüncelerini okuyabileceğinden korkuyordu.

Kemal, "Casussa yakalayabilirim," dedi. "Ya da koruyabilirim."

Sonya adama baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Onunla buluşmak istiyorum. Gizlice."

"Ama niçin?"

Kemal'in yüzüne kurnaz, çok bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Sonya, Mısır'ın özgür olmasını isteyen tek kişi sen değilsin. Senden başka daha çok kişi var. İngilizlerin yenildiğini görmek istiyoruz, onları yenenin kim olduğu da umurumuzda değil. Almanlarla çalışmak istiyoruz. Onlarla ilişki kurmak istiyoruz. Rommel'le konuşmak istiyoruz."

"Ve Ahmet'in size yardım edeceğini düşünüyorsun?"

"Casussa, Almanlar'la haberleşmek için bir yolu olmalı."

Sonya'nın kafası karmakarışık. Kemal peşinde olan biriyle şimdi de işbirliği yapmayı öneren birine dönüşmüştü. Tabii tuzak kurmuyorsa. Ona güvenmeli miydi güvenmemeli mi, bilemiyordu. Düşünecek zamanı da yoktu. Ne diyeceğini de kestiremiyor-du, bu yüzden bir şey söylemedi.

Kemal nazik bir tavırla direnmekteydi. "Bir buluşma

ayarlayabilir misin?"

Sonya o anda böyle bir karar veremezdi. "Hayır," dedi.

Kemal, "Tekneyle ilgili görevimi anımsa," dedi. "Gözetim raporları Binbaşı Vandam'a geçmeden önce bana gelecek. Tek şans bu, bir buluşma ayarlayabil irsen ayarla. O zaman Vandam'a giden raporların denetlenmesini sağlarım, yani hiç bir önemli bilgi kapsamamalarını..."

Sonya gözetimi unutmuştu. Wolff döndüğü zaman ki er geç dönecekti - gözetleyenler rapor verecekler, Vandam da durumu öğrenecekti. Kemal duruma el koymazsa böyle olacaktı. Bu da herşeyi değiştiriyordu. Sonya'nın seçim yapacak hali yoktu. "Buluşmanızı sağlayacağım," dedi.

"İyi." Kemal ayağa kalktı. "Beni karakoldan ara ve Serhan'ın görüşmek istediğini bildiren bir mesaj bırak. Mesajı aldığım zaman, buluşma tarihini ayarlayan için seninle ilişki kurarım."

"Çok iyi."

Kemal merdivene doğru yürüdü, sonra geri döndü. "Sırası gelmişken..." Pantolonunun cebinden çıkardığı bir cüzdandan küçük bir fotoğraf çekti. Sonya'ya uzattı. Bu Sonya'nın bir resmiydi. "Karım için imzalar mısın? Senin büyük bir hayranındır. "Sonya'ya birde kalem verdi. "Adı Hesther'dir."

Sonya yazdı: " Hesther'e, en iyi dileklerle. Sonya. "Bu inanılmaz bir şey, diye düşünerek fotoğrafı Kemal'e uzattı.

"Sana teşekkür ederim. Karım çok sevinecek."

İnanılır gibi değil.

Sonya, "En kısa zamanda seninle ilişki kurmaya çalışacağım," dedi.

"Teşekkür ederim. "Elini uzattı. Sonya bu kez onun elini sıktı. Kemal merdivenleri çıktı, kapağı kapattı ve uzaklaştı.

Sonya rahat bir soluk aldı. Her nasılsa becerikli davranmıştı. Ama yine de Kemal'in içtenliğine bütünüyle inanmıyordu, işin içinde bir tuzak varsa demek görememişti.

Kendini yorgun hissediyordu. Bardaktaki viskiyi bitirdi, sonra perdenin ötesine geçerek yatak odasına girdi. Hâlâ gecelikleydi ve üşüyordu. Yatağa yaklaştı, yorgunu çekti. Bir ses duydu. Yüreği çarpmaya başladı. Teknenin nehre bakan yanına koştı, tumbazda. baktı. Camın arkasında bir yüz vardı.

Sonya bt girdi.

Yüz kayboldu.

Birden aklına onun VVolf olduğu geldi.

Merdivenlere fırladı, güverteye çıktı. Eğilip bakınca VVolf'u

suyun içinde gördü. Çıplak gibiydi. Küçük teknenin yanında debeleniyor, ara sıra lumboslara tutunuyordu. Sonya kolunu uzatarak onu güverteye çekti. VVolf, biran için emekler gibi oldu. korkmuş bir su sıçanı gibi kıyıları baktı, sonra sendeleyerek kapağa ulaştı. Sonya da onu izledi.

VVolf, her yanından sular damlayarak ve titreyerek halının üzerinde duruyordu. Çıplaktı. Sonya, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bana bir banyo hazırla," dedi VVolf.

Sonya yatak odasından geçilen banyoya girdi. Küçük bir küvette elektrikli su ısıtıcısı vardı. Sonya muslukları açtı, suya kokulu tozlar attı. VVolf küvette girdi, kendini suya bıraktı.

"Ne oldu?" diye yineledi Sonya.

VVolf'un titremesi hafifliyordu. "Yoldan gelme tehlikesini göze almadım, karşı kıyıda giysilerimi çıkarıp buraya yüzdüm. İçeri baktım, seninle o adamı gördüm. Sanırım o da başka bir polis."

"Evet."

"O gidinceye kadar suyun içinde beklemek zorunda kaldım."

Sonya güldü. "Zavalılık."

"Bunda gülünecek bir şey yok. Tanrım, üşüyorum. O Canaris sersemi bana sahte para verdi. Almanya'ya gittiğim zaman hesabı görülecek."

"Niçin bunu yaptılar?"

"Yetersizlik midir, ihanet midir, bilmiyorum. Canaris, Hitler konusunda hep çekimserdi. Suyu kapatır mısın? "VVolf, bacaklarını kaplayan nehrin çamurunu temizlemeye başladı.

"Kendi paranı kullanman gerekecek," dedi Sonya.

"Bu durumda para çekemem ki. Bankanın polisten talimat aldığına emin olabilirsin, yüzümü görür görmez haber verirler. Çek verebilirim ama bu bile ipucu olabilir. Bazı mallarımı, hisse senetlerimi satabilirim, villayı bile ama yine para bankadan geçecek..."

Yani benim paramı kullanman gerekecek, diye düşündü Sonya. Sormayacaksın bile, yalnızca alacaksın. Daha çok bilgi edinmek için bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. "O dedektif tekneye bir gözcü koyuyor, Vandam'ın talimatıyla."

VVolf güldü. "Ya, demek Vandam'mış?"

"Onu bıçakladın mı?"

"Evet, ama neresinden bıçakladığıma emin değilim. Karanlıktı."

"Yüzünden, Büyük bir sargı var yüzünde."

VVolf güldü. "Keşke şunu görebilseydim. "Ayrılmıştı, sordu: "Vandam sana soru sordu mu?"

"Evet."

"Ne söyledin ona?"

"Seni çok az tanıdığımı."

"İyi kızsın. "VVolf ona beğeniyle baktı. Sonya, sevindiğini ama biraz da şaşıtıldığını biliyordu. "Sana inandı mı?"

"Elbette ki hayır, gözetleme kararı aldığına göre."

VVolf kaşlarını çattı. "Bu işin tadı kaçıyor. Eve her gelmek istediğimde nehri yüzerek geçemem ya..."

"Üzülme," dedi Sonya. "Ben o işi de ayarladım."

"O işi de mi ayarladın?"

Pek dediği gibi değildi, ama sözlerinin kulağa hoş geldiğini biliyordu. "Dedektif bizden biri," diye açıkladı.

"Milliyetçi mi?"

"Evet. Senin telsizini kullanmak istiyor."

"Benim telsizim olduğunu nereden biliyor?" VVolf'un sesinde korkutucu bir ton vardı.

"Bilmiyor," dedi Sonya sakın bir tavırla. "İngilizlerin söylediklerinden senin bir casus olduğun sonucunu çıkarmış ve bir casusun Almanlarla haberleşme olanağı bulunduğu direktör. Milliyetçiler Rommel'e bir mesaj göndermek istiyorlar."

VVolf başını salladı. "Bu işe karışmamayı yeğlerim."

Sonya, onun kendi hazırladığı bir işe girmekten kaçınmasına dünyada razı olmazdı. "Karıştın bile," dedi sertçe.

"Bana da öyle geliyor," dedi zayıf bir tavırla VVolf.

Sonya garip bir güçlülük duygusuna kapılmıştı. Sanki denetim eline geçiyor gibiydi. Bunu çok heyecan verici buldu.

"İlyce yaklaşıyorlar," dedi VVolf. Dün geceki gibi durumlara düşmek istemiyorum. Bu tekenden ayrılmam gerekirdi ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Aptullah paramın sahte olduğunu biliyor, beni İngilizlere satar. Allah kahretsinsin."

Burada güvenlik içinde olacaksın, dedektifin düşüncesini de biliyorsun."

"Başka seçeneğim yok zaten."

Sonya küvetin kenarına oturdu, adamın çıplak gövdesine bakıyordu VVolf yenilmiş görünmüyordu... ama biraz yıpranmıştı. Yüzü gerilmişti, sesinde de belli belirsiz bir panik izi vardı. Sonya onun ilk kez Rommel gelinceye kadar dayanıp dayanmayacağını düşündüğünü tahmin ediyordu. Ve ilk kez kendisine bağlıydı. Parasına evine gereksinimi vardı. Dün gece

de Sonya'nın sorguda konuşmaması onu koruyordu ve şimdi onun yardımıyla milliyetçi dedektifin kendisini koruyacağına inanıyordu. VVolf, Sonya'nın egemenliği altına girmekteydi. Bu düşünceler kadının kafasını karıştırıyor, kendini bir garip hissediyordu.

VVolf, "Acaba şu kızla kararlaştırdığım buluşmayı gidebilir miyim bu gece?" dedi.

"Niçin olmasın? Onun İngilizlerle bir alışverişi yok ki. Sen onu bir dükkanda tavladın."

"Olabilir. Ama ortalıkta görün, memenin daha iyi olacağını hissediyorum. Bilmiyorum."

"Hayır," dedi Sonya katı birtavırla. "Onu istiyorum."

VVolf, kısılmış gözlerinin ardından kadına baktı. Sonya, bu akşam ne yapacağını mı, yoksa yeni ortaya çıkan irade gücünü mü düşünüyordu acaba? "Tamam," dedi sonunda. "Yalnız bazı önlemler almam gerek."

VVolf ödün vermişti. Sonya, kendi gücünü onunkiele karşılaştırmış ve kazanmıştı. Bu ona heyecan veriyordu. Ürperdi.

"Hâlâ üşüyorum," dedi VVolf. "Biraz sıcak su koy."

"Hayır." Sonya geceliğini çıkarmadan küvete girdi. Diz çöktü, yüzü VVolfa dönüktü, dizleri daracık küvetin kenarlarına değiyordu. Geceliğinin ıslak eteklerini kaldırdı.

VVolf yine onun iradesine uydu.

Vandam, Oasis Lokantası'ndaydı, keyfi yerinde soğuk martinisini yudumluyordu. Jakes de yanındaydı. Bütün gün uyumuştı Vandam, uyandığında kendini biraz sersemlemiş hissediyordu ama yeniden kavgaya hazırды. Hastaneye uğramayı da savsaklamamıştı. Dr. Abuthnot, kalkıp dolaştığı için aptal olduğunu söylemiş ama yarası iyileştiği için aptal sözcüğünün başına bir de talihli sözcüğünü eklemişti. Sonra Vandam'ın sargılarını değiştirmişti. Artık başında o koca sargı yoktu, yalnızca yarayı kapatan küçük bir bant vardı. Saat şimdi yediye çeyrek geçiyordu, bir kaç dakikaya kadar Alex VVolf'u yakalayacaktı.

Vandam'la Jakes lokantanın arkalarındaydılar, her yanı görebilecekleri bir yerde oturuyorlardı. Girişe en yakın masada iki çavuş oturmuş pilic yemektedirler, yemeğin parası haberalmadan çıkıyordu tabii. Lokantanın karşısına park edilmiş bir arabada iki askeri polis vardı, adamlar sivil giyinmişlerdi ve

silahlıydılar. Tuzak kurulmuştu. Bütün iş avın gelmesine kalıyordu. Elenadaheran görünebilirdi.

Billy, sabah kahvaltıda Vandam'ın yüzündeki sargıları görünce allak bulak olmuştu. Vandam önce çocuğu iyi olduğuna inandırmış, sonra da gerçeği söylemişti. "Bir Alman casusuyla kavga ettim. Bıçağı vardı. Kaçtı ama bu gece onu yakalayacağımı umuyorum. "Bu bir güvenlik sorunuydu, ne çare ki çocuğun babasının niçin yaralandığını bilmesi gerekiyordu. Hikayeyi dinledikten sonra Billy'nin kaygısı hafiflemişti ama bu kez de heyecanlanmıştı. Cafer de saygılı bir heyecan içindeydi, yavaş hareket ediyor, fısıltıyla konuşuyor, neredeyse aileden bir ölü çıkmış gibi davranıyordu.

Ama Vandam, Jakes'in yanında önceki gecenin o tedirgin edici havasının iz bırakmadan yok olduğunu hissetti. Her zamanki doğal ilişkileri geri gelmişti: Jakes emir alıyor, efendim diyor, sorulmadan görüşlerini belirtmiyordu. İşler yolunda, diye düşündü Vandam. İyi bir beraberlikleri vardı ve bu durumda değişiklik yapmak gereksizdi.

Vandam saatine baktı. Yedi buçuktu. Bir sigara daha yaktı. Wolff her an içeri girebilirdi. Vandam, onu tanıyacağından emindi. Uzun boylu, burnu kemerli, kahverengi gözlü, saçları kestane rengi, Avrupalı, güçlü kuvvetli, yakışıklı bir adam. Ama Elena gelip VVoiff'un yanına oturuncaya kadar yerinden kıpırdamayacaktı. Elena gelince Vandam'la Jakes kalkacaklardı. VVolf, kapının yakınında oturan iki çavuşu atlatıp dışarı çıkmayı becerirse bu kez dışarda bekleyen askeri polisler vuracaklardı onu.

Yediyi otuz beş geçiyordu. Vandam, VVolf'u görme umuduyla çevresine bakındı. Nerede kalmıştı bu adam? Ama kazanacaktı, çünkü herşey kendisinden yanaydı. VVolf'u yakalayacak, zayıf noktalarını bulacak, tutsağı çözümlünceye kadar bastıracaktı.

Yediyi otuz dokuz geçiyordu. VVolf gecikmişti. Aslında hiç gelmeyebilirdi de Tanrı korusun. Vandam, Bogue kendinden çok emin bir tavırla, "Onu bu akşam yakalayacağımı umuyorum," dediğini anımsayınca ürperdi. Yönettiği bölüm şu anda çok başarısız durumdaydı, ancak VVoiff'un yakalanması onlara eski durumlarını kazandırabilirdi. Ama ya dün geceki hengameden sonra VVolf bir süre derinden gitmeye karar vermişse? Bir yere gizlenmişse oradan çıkmamaya karar vermiş de olabilirdi. Ne var ki Vandam, onun çalışma biçiminin derinden gitmek olmadığını da hissediyordu. Belki öyle olmamasını istiyordu yalnızca.

Yediyi kırk geçte lokantanın kapısı açıldı ve Elena içeri girdi. Vandam, Jakes'in dudaklarının arasından bir şeyler söylediğini farkettil. Elena çok güzeldi. Sırtında krem rengi ipek bir giysi vardı. Giysinin sade çizgileri dikkati narin vücuduna çekiyor, rengi de pürüzsüz, yanık tenine çok iyi gidiyordu. Vandam, onu okşamak için karşı konulmaz bir istek duydu.

Elena lokantayı gözden geçiriyor, VVolf'u aradığı açıkça belli oluyordu. Vandam'la gözgöze gelince duraksamadan gözlerini başka yana çevirdi. Baş garson yaklaştı, Elena onunla konuştu. Sonra baş garson onu kapıya çok yakın bir masaya oturttu.

Vandam çavuşlardan biriyle gözgöze geldi ve başıyla Elena'nın masasını gösterdi. Çavuş hafifçe başını eğerek anladığını belirtti ve saatine baktı.

VVolf neredeydi?

Vandam bir sigara yaktı, kaygılanmaya başlamıştı. VVoiff'un kibar davranarak biraz erken geleceğini sanmıştı, doğallıkla Elena da biraz geç gelecekti. Bu senaryoya göre, Elena masaya oturduğu an VVoiff'un yakalanması gerçekleşecekti. Kötü gidiyor iş, diye düşündü, çok kötü hem de.

Bir garson Elena'ya içki getirdi. Saat yedi kırk beş olmuştu. Elena, Vandam'dan yana bakarak belli belirsiz omuz silkti.

Lokantanın kapısı açıldı. Vandam'ın dudaklarına götürmek üzere olduğu sigarası havada kaldı, donmuştu bir an. Sonra tekrar gevşedi, düş kırıklığına uğramıştı, gelen yalnızca küçük bir çocuktı. Çocuk bir garsona elindeki kağıdı uzattı ve çıktı.

Vandam bir içki daha söylemeye karar verdi.

Garsonun Elena'nın masasına gittiğini ve kağıdı verdiğini gördü.

Vandam kaşlarını çatı. Bu da neyin nesiydi.? VVolf'tan gelemeceğini belirten bir not muydu yoksa? Elena'nın yüzüne bir an için ne yapacağını bilemez bir anlatım geldi. Vandam'a bakıp yine hafifçe omuz silkti.

Vandam, kızın yanına gidip ne olup bittiğini sormayı düşündü, ama bu herşeyi berbat edebilirdi. Kendisi Elena ile konuşurken VVolf içeri girirse ne olurdu? O zaman VVolf hemen kaçır, yalnızca askeri polislerle uğraşması gerekirdi, yani altı kişi yerine iki kişiyle.

Vandam, "Bekle," diye mırıldandı Jakes'e.

Elena yanındaki sandalyede duran çantasını aldı ve kalktı. Yine Vandam'a baktı, sonra döndü. Vandam onun tuvalete gittiğini sandı. Ama Elena kapıya yürüdü ve açıp dışarı çıktı.

Vandam'la Jakes de kalktılar. Çavuşlardan biri Vandam'a bakarak doğrulur gibi yaptı, Vandam ona eliyle oturmasını işaret etti. Elana'yı yakalamakta bir yarar yoktu. Vandam'la Jakes de kapıya doğru yürüdüler.

Vandam önünden geçerlerken, "Beni izleyin," dedi.

Sokağa çıktılar. Vandam çevresine bakındı. Duvarın dibinde kör bir dilenci vardı, önündeki kırık çanakta birkaç metelik duruyordu. Üniformalı üç asker kaldırımında yürüyorlardı, sarhoştular, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış açık saçık bir şarkı söylüyorlardı. Bir grup Mısırlı da lokantanın önünde durmuş hararetle el sıkışıyorlardı. Bir sokak satıcısı Vandam'a ucuz traş bıçaklarından almasını önerdi. Biraz ötede Elena bir taksiye biniyordu.

Vandam bir koşu tutturdu.

Taksinin kapısı kapandı ve hareket etti.

Karşı kaldırımdaki askeri polislerin arabası da homurdanarak fırladı ama bir otobüs onu engelledi.

Vandam taksinin basamağına atladı. Araba birden kalkınca dengesini yitirerek düştü.

Kalktı. Yüzü acıyordu, yarası kanamaya başlamıştı, sargıların altındaki yapışkan sıcaklığı duyabiliyordu. Jakes ve iki çavuş başına geldiler. Karşıda askeri polisler otobüsün şoförüyle tartışıyorlardı.

Taksi çoktan ortadan kaybolmuştu.

Elena dehşet içinde kalmıştı. Herşey ters gitmişti. VVolf'un lokantada yakalanacağı umulmuştu ve şimdi buradaydı. Takside Elena'nın yanındaydı ve gülümsüyordu. Elena'nın hiç sesi çıkmıyordu, sanki kafası boşalmıştı.

"Kimdi o?" dedi Wolff hâlâ gülümseyerek.

Elena düşünmüyordu. VVolf'a baktı, sonra başını çevirdi ve "Ne?" diye sordu.

"Arkamızdan koşan adam. Taksinin basamağına atladı. İyi göremedim ama Avrupalı olduğunu sanıyorum. Kimdi?"

Elena korkusunu bastırmaya çalışıyordu. VVilliam Vandam'dı ve seni yakalamayı umuyordu, diyecek değildi ya. Bir masal uydurmalıydı. Niçin biri kendisini lokantaya kadar izlesin ve taksiye binmeye çalışsındı? "O...onu tanımıyorum. Lokantadaydı." "Elena'ya birden esin gelmişti. "Beni rahatsız ediyordu. Yalnızdım. Sizin suçunuz, geç kaldınız."

"Üzgünüm," dedi VVolf çabuk çabuk.

VVolf masalı bu kadar kolay yutunca Elena'ya güven geldi. "Niçin taksiye bindik?" diye sordu. "Nedir bütün bunlar? Niçin yemek yemiyoruz?" Sesinde bir sızlanma havası hissetti ve bundan nefret etti. Sağlam olmalıydı.

"Harika bir düşüncem var." VVolf yine gülümsedi, Elena ürperti. "Piknik yapacağız. Bagajda bir sepet var."

Elena ona inansın mı inanmasın mı, kestiremiyordu. Niçin lokantaya o çocukla bir mesaj göndermişti, "Dışarı çık. A.W." yazılı bir kağıt göndermek de ne oluyordu? Öyle ya, bir tuzaktan kuşgulanmamışsa böyle bir mesajı göndermenin ne anlamı vardı? Şimdi ne yapacaktı, çöle götürüp bıçaklayacak mıydı kendisini yoksak? Birden kendini taksiden atma düşüncesine takıldı. Sonra gözlerini yumdu ve kendini daha sakın düşünmeye zorladı. VVolf bir tuzaktan kuşgulanmışsa niçin gelmişti? Hayır, iş bundan daha karmaşık olmalıydı. VVolf basamağa atlayan adam konusunda kendisine inanmış görünmüştü, ama Elena onun gülümseyişinin ardında ne olduğunu kestiremezdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kentten birkaç mil öteye. Nehir kıyısında bir yer var, orada güneşin batışını seyredebiliriz. Güzel bir akşam olacak."

"Gitmek istemiyorum."

"Ne var?"

"Sizi çok az tanıyorum."

"Aptallık etme. Şoför hep yanımda olacak, ayrıca ben kibar bir insanım, istemediğin şeyleri yapmam."

"Kendimi arabadan atabilirim."

"Lütfen yapma." Hafifçe Elena'nın koluna dokundu. "Tütsülenmiş som balığım var, soğuk piliç, bir şişe de şampanya. Lokantalardan çok sıkıldım."

Elena düşündü. Şimdi onu bırakabilir ve güvenliğine kavuşabilirdi, gelgelelim bir daha da göremezdi. Zaten Elena'nın istediği de buydu, bu adamdan sonsuza dek uzak kalmak. Yine düşündü: Ama Vandam'ın tek umudu benim. Peki bana ne Vandam'dan? Onu bir daha görmezsem mutlu olurum ve eski, huzurlu hayatıma dönerim.

Eski hayat.

Bal gibi Vandam'a aldırma zorundaydı, bunun farkına vardı: Vandam'ı bırakmak düşüncesinden nefret etmesi bile yeterdi ona aldırması için. VVolf'la kalmak, onu oyalamak, başka bir buluşma ayarlamak ve nerede oturduğunu öğrenmeye çalışmak zorundaydı.

İçgüdüsel bir dürtüyle, "Senin yerine gidelim," dedi.

Wolff kaşlarını kaldırdı, "İşte yüreğin birden değişmesi diye ben buna derim."

Elena bir yanılsı yaptığını anladı. "Kafam çok bulanık," dedi. "Beni şaşırttın. Niçin önce bana sormadın?"

"Bü düşünce aklıma bir saat önce geldi de ondan. Seni korkutacağımı hiç düşünmemiştim."

Elena tasarlamadan şaşkın kız rolüne girdiğini farkettil. Oyunu bozmamaya karar verdi. "Tamam," dedi. Sakin olmaya çalışıyordu.

VVolf onu incelemekteydi. "Göründüğün kadar çabuk incinen biri değilsin galiba?"

"Bilmiyorum."

"Ariktopulos'a söylediğin sözü anımsıyorum da, seni dükkanda ilk gördüğüm gün..."

Elena o sözü anımsadı. Mikis'i, bir daha kendisine dokunursa fena yapacağını söylemekle korkutmuştu. Şimdi kızarması gerekiyordu ama istemekle olacak şey değildi bu. "Çok

kızmıştım." dedi.

VVolf güldü. "Ona öyle söylemiştin ama benim Ariktopulos olmadığını kafana sokmaya çalış."

Elena hafifçe gülümsedi. "Olur."

VVolf dikkatini şoföre vermişti. Kentin dışındaydılar, VVolf yolu tarif etmeye başladı. Elena onun bu taksiyi nereden bulduğunu merak ediyordu. Mısır ölçülerine göre lüks bir taksiydi. Bir Amerikan arabasıydı, büyük, yumuşak kanepeleri vardı genişti...eski de değildi, ancak birkaç yıllık olabilirdi.

Bir takım köylerin arasından geçerek bozuk bir yola saptılar. Araba bir tepeye tırmandı, sonra küçük bir düzlüğe çıktılar. Nehir hemen aşağı lan ndaydı, Elena bakımlı alanların çölle birleştikleri noktayı bile görebiliyordu.

VVolf, "Güzel bir yer değil mi?" diye sordu.

Elena da bunu kabul etmek zorundaydı. Nehrin öbür kıyısından kalkan bir kırlangıç sürüsü onların bulunduğu yere doğru uçuyordu, pembe akşam bulutlarını gördü. Küçük bir kız başında taşıdığı su testisiyle nehirde uzaklaşmaktaydı. Nehirde bir yelkenli rüzgardan aldığı hızla ilerliyordu.

Şoför arabadan inmiş, onlardan biraz uzaklaşmıştı. Sonra arkası onlara dönük oturdu, bir sigara yaktı ve gazetesini açtı.

VVolf, bagajdan bir piknik sepeti çıkararak arabanın önüne koydu. Yemekleri hazırlarken Elena, "Burayı nasıl buldun?" diye sordu.

"Annem çocukken buraya getirirdi beni. "Elena'ya bir bardak şampanya uzattı. "Babam öldükten sonra annem bir Mısırlıyla evlendi. Zaman zaman Müslüman evini çok baskılı bulur, bunalıp beni buraya getirirdi ve bana...Avrupa'yı filan anlatırdı."

"Hoşuna gider miydi?"

VVolf ikircikliydi. "Annem böyle şeyleri berbat ederdi. Neşeyi bozardı mutlaka. Hep bana, "Bencilsin, tıpkı baban gibi," derdi. O yaşta Arap ailemi yeğlerdim. Üvey kardeşlerim kötüydüler ama kimse onları denetlemeye çalışmıyordu. Başkalarının bahçelerinden portakal çaldık, atları azdırmak için taşlardık...Yalnız annem bizim yaptıklarımızla ilgilenirdi, onun da bütün işi bu yüzden cezalandırılacağımız konusunda bizi uyarmaktı. Hep, "Bir gün seni yakalayacaklar, Alex!" derdi."

Anne haklıymış, diye düşündü Elena, bir gün yakalayacaklar seni Alex.

Rahatlamıştı. Ama Assyut'ta kullandığı bıçağın yanında olup olmadığını anımsayınca yine rahatı kaçtı, gerginleşti. Durum

normaldi, yakışıklı bir adam bir kıızı nehrin üzerindeki bir tepeye pikniğe götürüyordu. Öyle ki, bir an için Elena ondan bir şey beklediğini bile unuttu.

"Nerede oturuyorsun şimdi?" diye sordu.

"Benim evim... İngilizler el koydu evime. Arkadaşlarımın yanında kalıyorum." Wolff ona porselen tabak içinde bir dilim som balığı sundu, sonra mutfak bıçağıyla bir limona ikiye böldü. Elena onun becerikli ellerine seyreliyordu. Kendisinden ne istediğini merak etti, memnun etmek için bu kadar canla başla çalıştığına göre ne bekliyordu acaba?

Vandam kendini çok kötü hissediyordu. Yüzü de incinmişti, gururu da. Büyük tuzak fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Profesyonelce atlatılmıştı, Alex Wolff onu tam bir yenilgiye uğratmış, üstelik Elena'yı da tehlikeye atmıştı.

Vandam evindeydi, yanağı yeniden sargılıydı, acısını dindirmek için cin içiyordu. VVolff kendisini çok kolay ekmişti. Vandam, casusun aslında tuzaktan haberli olmadığından emindi, aksi halde hiç ortada görünmezdi. Hayır, yalnızca önlem alıyordu ve önlemleri de çok işe yarlıyordu.

Ellerinde taksinin çok iyi bir tarifi vardı. Güzel, oldukça yeni bir arabaydı ve Jakes plakayı okuyabiliyordu. Kentteki bütün sivil ve askerî polisler arabayı arıyorlardı, görüldüğü yerde durdurulup içindekilerin yakalanması buyruğu verilmişti. Er geç bulacaklardı arabayı, ama Vandam bu işin çok geç olacağından emindi. Yine de telefonun başında bekliyordu.

Şimdi Elena ne yapıyordu acaba? Belki mumla aydınlatılmış bir lokantadaydı, şarap içiyor ve VVolff'un şakalarına gülüyordu. Vandam onu gözünün önüne getirdi, sırtında krem rengi giysisi, elinde bir bardak, yine dudaklarında o özel, insana istediğini vereceğine söz veren çarpıcı gülümseyişi. Vandam saatine baktı. Belki şimdi yemeği bitirmişlerdi. Daha sonra ne yapacaklardı? Dışarı çıkıp ay ışığında piramitlere bakmak usuldendi. Kapkara bir gök, yıldızlar, sonsuza dek uzanır gibi olan çöl ve piramitler. Etrafta kimseler olmazdı, belki birkaç aşık, o kadar. Biraz yükseklere tırmanabilirlerdi. VVolff önden çıkacak, sonra onu da yukarı çekmek için eğilecekti. Ama az sonra Elene yorulacaktı, saçları, giysisi bozulacaktı ve ayakkabılarının böyle tırmanışlara uygun olmadığını söyleyecekti. O zaman büyük taşlara oturacaklardı, o taşlar hâlâ güneşin sıcaklığını taşıyacaktı ve

yıldızlara bakarken gecenin yumuşak havasını içlerine çekeceklerdi. Taksiye dönerlerken Elena ince giysisinin içinde üşüyecekti, VVolff da onu ısıtmak için kolunu umuzuna atacaktı. Elena'yı takside öpecek miydi? Hayır, VVolff bunun için çok yaşlıydı. O çok daha başka türlü işe girişirdi. Kendisinin ya da Elena'nın evine gitmelerini önerecek miydi? Vandam ne düşüneceğini bilmiyordu. VVolff'un evine giderlerse Elena sabah bunu Vandam'a haber verecekti, Vandam da onu evinde radyosuyla, şifre kitabıyla, belki daha başkalarıyla birlikte yakalamayı başarırdı. Profesyonelce düşünülürse böylesi daha iyiydi, ama bu aynı zamanda Elena'nın geceyi VVolff'la geçireceği anlamına geliyor ve bu düşünce Vandam'ı gereğinden fazla kızdırıyordu. Buna karşılık Elena'nın evine giderlerse-ki Jakes burada üç adam ve üç arabayla bekliyordu-VVolff, Elena'yla başbaşa kalabilme olanağı bulamadan yakalancaktı.

Vandam kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. Rebecca'yı eline aldı, bu kitabı VVolff'un şifreyi temel olarak kullandığını düşünüyordu. Birinci satırı okudu: "Dün gece düşümde yine Manderley'e gittiğimi gördüm." Kitabı bıraktı, sonra yine açtı ve okudu. Bu duyarlı kızın öyküsüyle kendi kaygıları arasında bağlantı kuruyordu. Kızın yaşlı dulla evleneceğini ve adamın daha önceki hayatının bu evliliği gölgeleyeceğini anlayınca kitabı kapadı ve bir kenara bıraktı. Kendisiyle Elena arasındaki yaş farkı ne kadardı? Daha ne kadar süreyle Angela'nın etkisi altında kalacaktı? Angela yetkin bir kadındı, Elena da öyle, gençti, içtenlikliydi ve yaşadığı hayattan kurtarılma gereksinimi içindeydi. Bu düşünceler Vandam'ı öfkeliendirdi, çünkü Elena'yla evlenecek filan değildi ki. Bir sigara yaktı. Niçin zaman bu kadar yavaş geçiyordu? Niçin telefon çalmıyordu? İki gün içinde VVolff'un iki kez parmaklarının arasından kaymasına nasıl razı olabilirdi? Elena neredeydi?

Neredeydi Elena?

Daha önce de bir kadını tehlikeye atmıştı. Vandam'ın başka bir büyük fiyaskosundan sonraydı bu olay. Raşit Ali Vandam'ın burnunun dibinde Türkiye'den tüydüğü zaman. Vandam, Alman casusunu yakalamak için bir kadın ajan göndermişti. Ali'yle giysilerini değiştiren bu adam onun kaçmasını sağlayan kişiydi. Vandam geride kalanlardan işine yarayacak bilgiler edinmeyi umuyordu. Ne var ki ertesi gün kadın bir otel odasında ölü bulunmuştu. İşte bu VVolff olayı ilkinin eşi bir olaydı.

Evde oturmanın bir anlamı yoktu. Uyuma olasılığı da yoktu,

burada başka yapabileceği birşey de kalmamıştı. Gidip Jakes ve öbürlerine katılmalıydı, Dr. Abuthnot'un buyruklarına karşın. Ceketini giydi, başına üniformasının kepinin geçirdi, dışarı çıktı ve motosikletine atladı.

VVolff'la Elena yanyana uçurumun başında durmuşlar, Kahire'nin uzak ışıklarına ve yakınlardaki karanlık köylerde yakılmış ateşlerin parıltılarına bakıyorlardı. Elena düşsel bir köylü düşünüyordu-çok çalışan, çok yoksul, önsezileri olan toprak zeminde, bir saman yığının üzerinde yatan kaba bir yorganın altında, karısının kollarında kendini bulan. Elena yoksulluğu ardında bırakmıştı, artık bir daha böyle bir olayla karşılaşmayacağını umuyordu ama ona öyle geliyordu ki ardında yoksullukla birlikte başka şeyler bırakmıştı, vazgeçemeyeceği şeyler. İskenderiye'deki çocukluk günlerinde insanlar kırmızı çamur duvarlara maviye boyalı ellerini basarlardı. Bu el izleri şeytanı uzaklaştırmak içindi. Elena bu el izlerinin etkililiğine inanmazdı. Bu el izlerine karşın ortalıkta yine sıçanlar cirit atıyor, tefeci kocalarından dayak yiyen iki kadın geceyarısı çığlık çığlığa bağırıyor, börtü böcek ortalıkta kol geziyor, bir çok çocuk erken ölüyor. Kötülüğü önleyecek başka bir şey olması gerektiğine inanıyordu Elena. Erkekleri eve yatağına alırken, onların armağanlarını, ilgilerini ve paralarını kabul ederken işte bunu aramaktaydı, ama hiç bir zaman bulamamıştı.

Elena artık aynı şeyleri yapmak istemiyordu. Hayatının çoğunu aşkı yanlış yerlerde aramakla geçirmişti, özellikle bu işi Alex VVolff'la yapmak istemiyordu. Sık sık kendi kendine, "bir kez daha aynı şeyi yapmaktan ne çıkar sanki?" demişti. Bu Vandam'ın soğuk, akılcı görüş açıışıydı. Ama ne zaman kendini VVolff'la sevişirken düşünse son birkaç haftadır tedirgin olmasına yol açan düşe kapılıyordu. Bu düş VWilliam Vandam'ı baştan çıkarmasıyla ilgiliydi. Vandam'ın nasıl davranacağını biliyordu. Kendisine saf bir merakla bakacak, zevkle dokunacaktı, hep düşünecekti. Bunlar aklına gelince, Elena duyduğu istek karşısında ne yapacağını şaşırıyordu. VVolff'un da nasıl olacağını biliyordu: Çokbilmiş, bencil, becerikli, hiç bir şeye şaşmayan.

Elena, konuşmadan görünümüne arkasını döndü ve arabaya doğru yürüdü. Şimdi VVolff'un girişimde bulunma sırasıydı. Yemeği bitirmişler, şampanya şişesini boşaltmışlar, kahveyi içmişler, pilici ve üzümleleri temizlemişlerdi. Şimdi VVolff ödülünü

bekleyecekti. Elena arabanın arka kanapesinden ona baktı. Uçurumun başında biraz daha durmuş, sonra Elena'ya yönelmişti, şcföre de seslendi. Yüksekliğin erkeklere verdiği sanılan bir güven duygusu içindeydi. Aslında çekici bir adamdı, Elena'nın hayatına giren erkeklerin hepsinden çok daha yakışıklıydı ama genç kadın ondan korkuyordu. Korkusu da yalnızca onun hakkında bildiklerinden gelmiyordu, geçmişinden, gizlerinden ve bıçağından korkmuyordu bir tek. VVolff'un yapısı hakkında bazı sezgileri vardı, evet asıl onun yapısından korkuyordu. Nedense büyüünün kendinden gelmediğini, tasarlanmış olduğunu biliyordu ve rahat olmasının nedeni de onu kullanmak istemesiydi.

Elena yeterince kullanılmıştı.

VVolff arabaya girip yanına oturdu. "Piknik hoşuna gitti mi?" Elena neşeli görünmek için çaba harcadı. "Evet, çok güzeldi. Teşekkür ederim."

Araba hareket etti. Ya VVolff onu . evine çağıracaktı ya da Elena'yı evine bırakacak ve bir fincan kahve içmek isteyecekti. Onu geri çevirmek için bir yol bulmalıydı. Bu durum Elena'ya biraz gülünç geldi, korkmuş bir bakire gibi davranıyordu. Düşündü. Ne yapıyorum ben? Kendimi seçtiğim adama mı saklıyorum yani?

Uzun süredir susmaktaydı. VVolff onun akıllı ve ilgi çekici olduğunu sanıyordu. Konuşmalıydı. "Savaş haberlerini duydun mu?" diye sordu ve hemen bunun pek de iç açıcı bir konu olmadığını farketti.

"Almanlar hâlâ kazanıyorlar," dedi VVolff. "Öyle olacak elbette."

"Niçin 'elbette'?"

VVolff küçümsercesine gülümsedi. "Dünya efendiler ve köleler arasında bölünmüştür, Elena. "Bir öğrenciye basit şeyleri açıklar gibi konuşuyordu. "İngilizler uzun süre efendi oldular. Artık yumuşadılar, şimdi sıra başkalarının."

"Peki ya Mısırlılar? Onlar efendi mi köle mi?" Elena susması gerektiğini bililordu, bastığı yer kaygandı ama VVolff'un rahatlığı onu öfkelen-dirmişti.

"Bedeviler efendidir," dedi VVolff. "Ama sıradan Mısırlı doğuştan köledir."

Elena onun her sözü inanarak söylediğini anladı. Ürperdi.

Kentin dış mahallelerine varmışlardı. Vakit geceyarısını geçmişti, banliyöler sessizdi ama kentin içi daha hareketli

olabilirdi. VVolff, "Nerede oturuyorsun?" diye sordu.

Elena söyledi. Demek evine gidilecekti.

"Yine buluşmalıyız," dedi VVolff.

"Ben de isterdim."

Şeria Abbas'a vardılar, VVolff şoföre durmasını söyledi. Elena şimdi ne olacağını merak ediyordu. VVolff ona döndü ve "Bu güzel akşam için teşekkür ederim," dedi. "Yakında görüşürüz," Arabadan indi.

Elena şaşkınlıkla bakıyordu. VVolff şoförün camına eğildi, parayı ödedi ve Elena'nın adresini verdi. Şoför başını salladı. VVolff işaret etti, araba kalktı. Elena dönüp baktı, VVolff elini sallıyordu. Araba köşeyi dönerken VVolff da nehre doğru yürümeye başladı.

Bu da ne demek, diye düşünüyordu Elena.

Adam ne ilişkiye girme girişiminde bulunmuştu, ne kaldığı yere çağırılmıştı kendisini, ne bir kahve içmek istemişti. Üpmemişti bile, neyi oynuyordu, ulaşılması güç biri rolünde miydi yoksa?

Taksi yolda giderken Elena'nın kafası iyice karıştı. Belki de bir kadını şaşırtmaya, meraklandırmaya yönelikti VVolff'un tekniği. Belki de yalnızca garip biriydi. Ne olursa olsun Elena çok memnundu. Şöyle rahatça arkasına yaslandı, kendini bıraktı, onunla dalaşmak ya da yatmak zorunda kalmamıştı. Tanrı'ya şükür.

Taksi onu evinin önünde bıraktı. Birden nereden çıktıysa üç araba peydah oldu. Biri taksinin önünde, biri yanbaşı, biri de arkasında durdu. Gölgeler arasından adamlar belirdi. Taksinin dört kapısı da açıldı, silahlar içeri uzatıldı. Elena bağırdı.

Sonra arabaya bir baş uzandı ve Elena Vandam'ı tanıdı.

"Gitti mi?" diye sordu Vandam.

Elena ne olduğunu anlamıştı. "Beni vuracaksınız sandım," dedi.

"Ondan nerede ayrıldın?"

"Şeria Abbas'ta."

"Ne kadar oluyor?"

"Beş dakika önce. Arabadan inebilir miyim?"

Vandam elini uzattı, Elena kaldırma ayak bastı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm."

"Buna kuşu kaçırdıktan sonra tuzak kurmak derler."

"Doğru." Vandam yenik ve üzgün görünüyordu.

Elena birden ona karşı sevecenlik duydu. Koluna dokudu.

"Yüzünü gördüğüme ne kadar sevindiğini hiç bilmiyorsun," dedi.

Vandam ona garip garip baktı, sözlerinin gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibiydi.

Elena, "Niçin adamlarını gönderip içeri girmiyorsun?" diye sordu.

Vandam ikirciklendi. "Olur." Adamlarından bir yüzbaşıya döndü. "Taksi şoförünü sorguya çekmeni istiyorum, bakalım ne öğrenebileceksin? Adamları bırak gitsinler. Bir iki saate kadar Genel kurmayda görüşürüz."

"Peki efendim."

Elena içeri girdi. Kendi evine girmek, girişte ayakkabılarını çıkarıp bir kenara atmak çok güzeldi. İş bitmiş, VVolff gitmişti. Vandam da buradaydı. Daha ne olsun?" Kendine bir içki nazı rlasana, "ded".

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ne oldu, bir terslik mi var?"

Vandam onun karşısına oturdu ve sigarasını çıkardı. "Tuzağa düşeceğine umuyorduk, ama tedirgindi, hiç değilse önlem almıştı ve yine kaçırdık. Sonra ne oldu?"

Elena başını kanapenin arkasına dayadı, gözlerini kapadı ve birkaç sözcükle pikniği anlattı. VVolff la birlikte olma konusundaki kaygılarını atladı ve adamın kendisine hiç dokunmadığını söylemedi. Tedirgin bir tavırla konuşuyordu, unutmak istiyordu zaten, anımsamak değil. Anlatacaklarını bitirdikten sonra, "Bana bir içki hazırla, sen istemiyorsan bile," dedi.

Vandam içki dolabına gitti. Elena onun öfkeli olduğunu anlamıştı. Yüzündeki sargıya baktı. Sargıya lokantada da görmüştü, biraz önce de, ama ne olduğunu merak edecek zamanı ancak şimdi bulabilmişti. "Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

"Dün gece VVolff'u yakalamak üzereydik."

"Ne diyorsun?"

"Demek Vandam yirmi dört saatte iki kez başarısızlığa uğramıştı, artık neden yenik ve üzgün görüldüğünü merak edecek bir neden kalmıyordu. Onu avutmak, boynuna sarılmak, başını kucağına yatırıp saçlarını okşamak istiyordu. Duyduğu özlem bir sancı gibiydi. Karar verdi - bu içgüdüsel bir karardı, zaten Elena hep böyle karar verirdi - bu gece onunla yatmaya.

Vandam genç kadına hazırladığı bir içkiyi verdi. Bir içki de kendine koymuştu. Vandam içkiyi vermek için yaklaştığında Elena ona doğru uzandı, parmak uçlarıyla çenesine dokundu. Vandam, yanağını görebileceği biçimde başını çevirdi. Elena

yanağını gördükten sonra yine başını döndürdü.

Elena şimdiye kadar onu hiç bu kadar gergin görmemişti. Vandam yine odanın öbür tarafına geçti ve Elena'nın karşısına oturdu, koltuğun kıyısında. Bastırılmış duygularla doluydu, öfkeyi andıran şeylerle, ama Elena onun gözlerine baktığında öfke değil acı gördü.

"Wolff sana nasıl biri gibi geldi?"

Elena, adamın neyi öğrenmek istediğini bilmiyordu. "Çekici. Akıllı, aydın. Tehlikeli."

"Görünüşü?"

"Bakımlı elleri, ipek gömleği, yakışmayan bıyıkları var. Sen neyin peşindesin?"

Vandam öfkeyle başını salladı. "Hiç bir şeyin.^{iv} Bir sigara daha yaktı.

Elena böyle bir havada ona yaklaşamazdı. Vandam'ın kalkıp yanına gelmesini, güzel ve yürekli olduğunu, iyi davrandığını söylemesini istiyor, ama bunları istemenin bir yararı olmadığını da biliyordu. Yine de kendini tutamayıp, "Nasıl davrandım, iyi miydim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Vandam. "Ne yaptın ki?"

"Ne yaptığımı biliyorsun."

"Evet. Çok da memnunum."

Vandam gülümsedi, Elena gülümsemesinin içten olmadığını biliyordu. Ne oluyordu bu adama? Öfkesinde tanıdık şeyler vardı, parmağını basar basmaz anlayabileceği şeyler. Yalnızlığın, başarısızlığa uğramanın sıkıntısı, öfkesi değildi bu. Elena'ya karşı tavrı, onunla konuşma biçimi, uzak oturuşu, özellikle yüzüne bakışı başka duyguları da dile getiriyor gibiydi. Vandam'ın bu davranışlarıyla bıraktığı izlenim... Neredeyse nefrete benzer bir duygu içinde olduğuydu.

"Seninle yine görüşeceğini de söyledi, değil mi?"

"Evet."

"Görüşmenizi dilerim." Vandam çenesini avucuna aldı. Yüzü gerilmişti. Sigarasından çıkan dumanların arasından, "Seni yine görmesini dilerim," diye yineledi.

Elena, "Buluşmamızı yinelemeliyiz gibilerden bir şey de söyledi zaten," dedi.

"Anlıyorum. 'Buluşmamızı yinelemeliyiz' ha?"

"onun gibi bir şey."

"VWolff'un kafasındaki nedir sence?"

Elena omuz silkti. "Bir piknik daha, bir buluşma daha. Bırak

bunları VWilliam, senin kafandaki ne?"

"Ben yalnızca merak ediyorum," dedi Vandam. Yüzünde garip bir gülümseme belirdi, Elena'nın daha önce onda hiç görmediği bir gülümseme. "Sizin ne yaptığınızı bilmek istiyorum, yiyip içmekten başka, o koskoca arabanın arkasında, nehir kıyısında, bilirsin sen de, o kadar zaman birlikte, karanlıkta. Bir kadınla bir erkek..."

"Kapa çeneni." Elena gözlerini yumdu. Şimdi anlıyordu, şimdi biliyordu herşeyi. Gözlerini açmadan konuştu, "Ben yatıyorum. Sen de gidebilirsin."

Bir iki saniye sonra dairenin kapısı kapandı.

Elena, pencerenin önüne giderek sokağa baktı. Vandam'ın evden çıkıp motosikletine bindiğini gördü. Motoru çalıştırdıktan sonra yarıştaynvs gibi yıldırım hızıyla köşeyi dönüp gözden kayboldu. Elena çok yorgun ve biraz da üzgündü. Böyle bir geceden sonra yine yalnız kalacaktı, ama işin garip yanı mutsuz değildi. Çünkü Vandam'ın öfkesini anlıyordu, öfkesinin nedenini biliyordu ve bu da ona umut veriyordu. Hafifçe gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "VWilliam Vandam, beni kıskandığına inanıyorum," diye söyledi.

Binbaşı Smith'in, tekne-eve üçüncü gelişinde VVolf'la Sonya yine her zamanki gibi ustaca davrandılar. VVolf dolaba saklandı. Sonya da adamı oturma odasında, elinde içkisi, özel olarak hazırlanmış pozuyla karşıladı. Onu oturttu, bu arada yatak odasına geçmeden çantasını içerde bırakmasını da sağladı tabii. Biraz sonra binbaşığı öpmeye başladı. Sonya onu öperken her istediğini yaptırabilirdi, çünkü adam gerçekten kendinden geçiyor, neredeyse eli ayağı tutmaz oluyordu. Smith'e şortunu da çıkarttırdıktan sonra yatak odasına götürdü.

VVolf, binbaşının şimdiye kadar hiç böyle bir olay yaşamadığını adı gibi biliyordu. Şurası kesindi ki Smith, Sonya kendisiyle sevişmesine izin verdiği sürece kadının kölesiydi. VVolf durumdan hoşnuttu, daha akli başında bir adamla işler bu kadar kolay yürümezdi.

VVolf yatağın gıcırdadığını duyar duymaz dolaptan çıktı. Smith'in şortunun cebinden anahtarı aldı ve çantayı açtı. Not defteriyle kalemî yanında hazırıldı.

Smith'in ikinci gelişi düş kırıcı olmuştu. VVolf adamın savaş planlarını rastlantısal olarak gördüğünden bile kuşkulandı o sıra. Ne var ki, bu kez Smith yine altın yumurtluyordu.

General Sir Claude Auchinleck Orta Doğu'da, Sekizinci Ordunun doğrudan doğruya denetimini General Neil Ritchie'den almıştı. Birleşik güçlerin paniğe kapılmalarının bir belirtisi olarak bu haber bile Rommel'in sevinmesine yeterdi. Haberin VVolf'a da yardımı dokunabilirdi, çünkü bu şimdi savaş planlarının çölden çok Kahire'de yapıldığı anlamına geliyordu. Yani Smith'den yararlanma olanakları artıyordu.

Yeni Hat Sahil Köyü Matruh'tan başlıyor, çölün güneyindeki Sidi Hamza'ya kadar uzanıyordu. IO.Kolordu Matruh'taydı, sonra on beş mil uzunluğunda bir mayın tarlası, ardından on millik daha hafif bir mayın tarlası, dik bir bölge, son olarak da dik bölgenin güneyi ve 13. Kolordu geliyordu.

Bir kulağı yatak odasından gelen seslerde olan VVolf durumu değerlendirdi. Aslında ortada gizli kapaklı bir şey yoktu: Birleşik

güçlerin bu hattı yanlarda güçlü, ortada zayıftı.

Birleşik güçlerin düşüncesine göre, Rommel'den beklenen hattın güney ucunun çevresine bir saldırıydı. Bu Rommel'in klasik manevrasıydı. Tobruk'taki 500 tonluk yakıtın ele geçirilmesi manevrayı daha da kolaylaştırıyordu. Böyle bir hareketi 13. Kolordu gerçekleştirecek, 1. Zırhlı Tümen ve ikinci Yeni Zelanda Tümeni de işe karışacaklardı. Bu sonuncu tümen Suriye'den henüz gelmişti.

Yine de Rommel, VVolf'un haberini alınca böyle yapacak yerele hattın zayıf merkezine saldırabilirdi.

VVolf kendi kendine gülümsedi. Kendi Kuzey Afrika'daki Alman egemenliği savaşımında büyük bir rol oynuyormuş gibi hissediyor, bunu çok doyunluk verici buluyordu.

Yatak odasında şampanyanın patlatılışı duyuldu.

Smith çabucak sevişmesiyle VVolf'u hep şaşırtırdı. Şampanyanın patlayışı sevişmenin bittiğini belirtiyordu, yani VVolf'un ortalığı toplamak için yalnızca birkaç dakikası var demektir. Az sonra Smith şortunu almaya gelirdi.

VVolf kağıtları yine çantaya koydu, kilitledi, anahtarı şortun cebine yerleştirdi. Artık dolaba girmesine gerek yoktu. Ayakkabılarını pantolonunun ceplerine soktu, ayaklarının ucuna basarak çoraplarıyla merdiveni tırmandı, güverteden geçti, iskele ve oradan da kıyıya çıktı. Sonra ayakkabılarını giydi ve öğle yemeğine gitti.

Kemal, terbiyeli bir tavırla el sıktıktan sonra, "Umarım yaranız çabuk iyileşir, Binbaşım," dedi.

"Oturun," dedi Vandam. "Sargı yaradan da beter. Ne haber?"

Kemal oturdu, bacak bacak üstüne attı, siyah keten pantolonundaki kırışıklıkları düzelterek, "Gözetim raporunu elimle getirmeyi düşündüm, içinde sizi ilgilendirecek şeyler olduğunu sanmıyorum ama..."

Vandam verilen zarfı aldı ve açtı. Zarfın içinde yalnızca tek yapraklık daktiloyla yazılmış bir rapor vardı. Okumaya başladı.

"Sonya önceki gece saat on birde eve geldi, Cha-Cha Kulübünden. Yalnızdı. Ertesi sabah saat on sıralarında ortaya çıktı, güvertede görüldü, sırtında bir giysi vardı. Saat birde postacı geldi. Sonya dörtte dışarı çıktı, saat altıda Kahire'nin en pahalı giysi mağazalarından birinin adını taşıyan kutuyla geri döndü. O saatte de gözcü nöbeti gececiye bıraktı."

Önceki gün Vandam, Kemal'den bir haberci aracılığıyla

gözetimin ilk on iki saatini kapsayan bir rapor almıştı. İki gündür Sonya'nın davranışlarının değişmediği ve masum olduğu anlaşıyordu. Tekneye ne VVolff ne de başka biri gelmişti.

Vandam korkunç bir düş kırıklığına uğramıştı.

Kemal, "Kullandığım adamlar güvenilir kişilerdir," dedi. "Doğrudan doğruya bana rapor veriyorlar."

Vandam homurdanıyordu ama sonra kendini nazik olmaya zorladı. "Evet, eminim," dedi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kemal ayağa kalktı. "Önemi yok," dedi. "Hoşça kalın." çıktı.

Vandam oturup düşünmeye başladı. Kemal'in raporunu satır aralarında bilgiler gizliymiş gibi bir kez daha okudu. Sonya'nın VVolff'la ilişkisi varsa - ve Vandam hâlâ buna inanıyordu - bunun yakın bir arkadaşlık olmadığı ortadaydı. Sonya biriyile buluşuyorsa, bu buluşmaların tekne-evden uzak bir yerde gerçekleşmesi gerekiyordu.

Vandam kapıya giderek seslendi: "Jakes!"

"Efendim!"

Vandam yerine oturdu. Jakes içeri girdi. Vandam, "Bundan sonra akşamlarını Cha-Cha Kulübünde geçirmeni istiyorum. Sonya'yı izle ve gösteriden sonra kiminle oturduğuna dikkat et. Bir garsona da rüşvet ver, Sonya'nın soyunma odasına gelen giden varsa sana bildirsin."

"Peki, efendim."

Vandam başıyla çıkmasını işaret etti, sonra da gülümseyerek, "Sana benden izin, istediğin gibi eğlen," dedi.

Gülümsemesi doğru değildi, yarası acıydı. Ama hiç değilse artık ılık suda eritilmiş glikozla yaşamaya çalışmaktan kurtulmuştu. Cafer ona patates püresiyle et suyu veriyor, bunları çiğnemesine gerek kalmadan yutabiliyordu. Bir de cin içiyordu. Dr.Abuthnot çok içki ve sigara içtiğini söylemiş, Vandam da bırakacağına söz vermişti. Ama savaştan sonra. Şimdi gizlice başka bir şey daha düşünüyordu: VVolff'u yakaladıktan sonra.

Sonya kendisini VVolff'a ulaştırmayacaksa bunu ancak Elena yapabiliirdi. Vandam, Elena'nın evindeki sinirli davranışından şimdi utanıyordu. Aslında kendi davranışydı onu öfkeliendiren, ayrıca Elena'yı VVolff'la birlikte düşünmek de Vandam'ı çıldırtmıştı. Bu davranış yalnızca kötü bir ruh halinin dışavurumu olarak açıklanabilirdi. Elena, uğrunda kendini tehlikeye atan güzel bir kızdı ve en azından ona nazik davranmakla yükümlüydü.

VVolff, Elena'ya yine görüşeceklerini söylemişti. Vandam, çok yakında VVolff'un Elena'yla bağlantı kuracağını umuyordu.

Nedense onları birlikte düşününce yine sınırsız bir öfkeye kapılıyordu, ama şimdi tekne-evin meleşinde hayat yoktu. Tek umudu Elena'ydı. Telefonun çalmasını bekleyerek masasına oturdu, şimdi en çok olmasını istediği şey buydu.

Elena, öğleden sonra alışverişe çıktı. Günün büyük bir bölümünü içerde geçirdikten sonra evi ona çok sıkıcı gelmişti, kendini boğulacak gibi hissediyor, hiç bir şeye kendini veremiyordu. Bazan mutsuzluk, bazan da mutluluk duyuyordu. Sonunda sırtına canlı renklerle bezenmiş, çizgili bir giysi geçirip gün ışığına çıktı.

Meyve ve sebze satılan pazarlardan hoşlanırdı. Çünkü böyle yerler canlı olurdu, özellikle akşama doğru ya da öğleden sonranın geç saatlerinde satıcılar ellerinde kalan son ürünlerden bir an önce kurtulmaya bakarlardı. Domates almak için durdu. Satıcı hafif çürümüş bir domatesi dramatik bir tavırla öteye fırlattı, Elena da gülümsedi. Çünkü kendisi gözden kaybolur kaybolmaz, o domatesin fırlatıldığı yerden alınıp tezgaha konulacağını biliyordu. Aynı numara ardından başka bir alıcıya yinelenenecekti. Fiyat üzerinde biraz tartıştı, satıcı bir sürü dil döktükten sonra yine ilk söylediği fiyattan parayı ödetti.

Yumurta da aldı, akşam yemeğinde omlet yapacaktı. Elinde sepet dolusu yiyecek taşımak iyi şeydi, bir öğünde bitirebileceğinden çok yiyeceğinin olmasını Elena'ya güvenlik duygusu veriyordu. Çünkü yemeği olmadığı zamanları hâlâ an im sayabil irdi.

Pazardan ayrıldı, giyecek satan mağazalara yöneldi. Giysilerinin çoğunu içinden gelen itilimlere uyarak alırdı. Neden hoşlandığı konusunda katı düşünceleri vadi, özel bir şey almak üzere çarşıya çıkarsa aradığı şeyi hiç bir zaman bulamazdı. Bir gün kendi terzisinin olmasını istiyordu.

Acaba VWilliam Vandam'ın karısına böyle bir olanak sağlayacak parasal gücü var mıydı?

Vandam'ı düşündüğü zaman mutlu oluyordu, VVolff aklına gelinceye kadar ama.

Elena istese kaçabileceğini biliyordu, VVolff'u görmeyi kabul etmesi yeterdi. Onunla buluşmaz, göndereceği haberi yanıtla-mazdı. Bir katile yem olma görevini kabul etmek zorunda değildi. Sallanan dişine kafası takılan biri gibi hep bu düşünceye dönüyordu: Onunla ilişki kurmak zorunda değildi.

Birden giysilere duyduğu ilgiyi yitirdi, eve dönmeye karar

verdi. İki kişilik omlet yapabilmeyi isterdi ama tek kişilik omlet de şükredilecek bir şeydi. Akşam yemeği yemeden yatan ve sabah uyanıp kahvaltı etmeyen insanın midesinde dayanılmaz bir acı olurdu. Elena bu acıyı halâ unutamıyordu. On yaşındayken gizlice, bir insanın açlığa ne kadar dayanabileceğini, açlığın insanı ne kadar zamanda öldürebileceğini merak ederdi. Vandam'ın çocukluğunda böyle kaygılar çekmediğine emindi.

Apartmana girdiğinde bir ses duydu: "Abigail."

Şokun etkisiyle donakaldı. Bu bir hayaletin sesiydi. Bakacak cesareti yoktu. Ses yine duyuldu:

"Abigail."

Elena kendini zorlayarak döndü. Gölgelelerin arasından biri çıktı, yaşlı bir Yahudi. Üstü başı dökülüyor, sakallı, lastik tabanlı sandallarından damarlı ayakları görünüyordu.

Elena, "Baba" dedi.

Babası, Elena'nın tam karşısında durdu. Ona dokunmaktan korkuyor gibiydi, yalnızca bakıyordu. "Halâ çok güzel," dedi, "ve yoksul değil."

Elena içgüdüsel bir davranışla ona doğru bir adım attı, yanaklarından öptü, sonra yine geriledi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Babası, "Büyükbaban, babam öldü," dedi.

Elena onun koluna girdi ve merdivenleri çıkardı. Bu gerçek dışı, akıl dışı birşeydi, düş gibi.

Eve girince "Yemek yemelisin," dedi ve adamı mutfaka soktu. Ocağa bir tava koydu ve yumurtaları kırmaya başladı. Arkası babasına dönük, "Adresimi nasıl buldun?" diye sordu.

"Senin nerede oturduğunu hep biliyordum ben," dedi babası. "Arkadaşın Esmâ babasına yazar, ben de bazan onu görürüm."

Esmâ arkadaştan çok tanıdık sayılırdı, ama Elena iki üç ayda birde olsa onu görürdü. Hiç eve mektup yandığını söylememişti. "Bana dön deme, istemiyorum," dedi.

"Peki, sana ne söylemem gerekir? 'Eve gel, görevin ailenle aç kalmaktır' mı diyeyim? Hayır. Ama nerede olduğunu biliyordum."

Elena omlete domates doğruyordu. "Ahlaksızca yaşamaktansa aç kalmanın daha iyi olduğunu söylemen gerekir."

"Evet. Öyle söylemeliydim. Yanlış mı olurdu?"

Elena ona bakmak için döndü. Yıllar önce sol gözünü kör etmiş olan hastalık şimdi sağa da sıçramıştı. Elena'nın hesabına göre elli beş yaşında olmalıydı, ama yetmişinde gösteriyordu. "Evet, yanlış olurdu," dedi. "Her zaman yaşamak daha

önemlidir."

"Belki de öyledir."

Elena'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki babası açıkladı, "Eskisi kadar katı değilim bu konularda. Yaşlanıyorum herhalde."

Elena omleti tabaklara böldü. Masaya ekmek koydu. Babası ellerini yıkadı, sonra sakalını sıvazladı. "Sana şükürler olsun Tanrımız, evrenin Kralı..." Elena duanın kendisini kızdırmamasına şaşıtı. Yalnız hayatının en mutsuz anlarında babasına ve dinine, kendisini böyle bir yola yönelttikleri için öfkelenmiş ve küfürler savurmuştu. Sonra kayıtsız bir tavır edinmeye çalışmıştı, belki bu da bir çeşit nefretti, ama pek başaramamıştı. Şimdi babasının dua edişini seyrederken düşündü: Nefret ettiğim bu adam kapıma gelince ben ne yapıyorum? Yanaklarından öpüyorum, içeri alıyorum ve yemek veriyorum.

Yemeğe başladılar. Babası çok açtı, yemeğini sanki yutuyordu. Elena onun niçin geldiğini merak etmekteydi. Yalnızca büyükbabasının ölümünü haber vermek için mi gelmişti? Hayır. Belki bu da bir nedendi, ama başka nedenler de olmalıydı.

Elena kızkardeşlerini sordu. Annelerinin ölümünden sonra kızların dördü de babalarını değişik biçimlerde kırmışlardı. İki Amerika'ya gitmiş, biri babasının en büyük düşmanının oğluyla evlenmişti. En küçükleri Naomi en emin kaçış yolunu seçmiş, ölmüştü. Elena babasının iler tutar yerinin kalmadığını anladı.

Sonra babası ona ne yaptığını sordu. Elena adama gerçeği söylemeye karar verdi. "İngilizler bir adamı yakalamaya çalışıyorlar, bir Almanı. Adamın casus olduğunu sanıyorlar. Benim görevim onunla dost olmak... Yani bir avda yemim ben. Ama... Artık onlara yardım etmeyebilirim sanıyorum."

Babası yemeği bırakarak, "Korkuyor musun?" diye sordu.

Elena başını salladı. "Alman çok tehlikeli. Bıçakla bir askeri öldürdü. Geçen gece... Onunla bir lokantada buluşacaktım, İngilizler de yakalayacaklardı ama işler ters gitti ve ben bütün geceyi onunla geçirdim. Çok korktum, ondan ayrılınca da İngiliz..." Elena sustu ve derin bir soluk aldı. "Neyse, bundan sonra onlara yardım etmeyebilirim."

Babası yemeğe devam ederek, "Bu İngilizleri seviyor musun?" diye sordu.

"Yahudi değil," dedi Elena karşı çıkarcasına.

"Herkesi yargılamaktan vaz geçtim."

Elena buna bütünyle katılamazdı. Yaşlı adamda hiçbir şey kalmamış mıydı?

Yemeklerini bitirdiler, Elena ona çay yapmak için kalktı. Babası, "Almanlar geliyorlar. Bu Yahudiler için kötü olacak. Ben gidiyorum," dedi.

Elena kaşlarını çatı. "Nereye?"

"İsrail'e."

"Nasıl gideceksin oraya? Trenler dolu, oraya Yahudi göçü sınırlandırıldı."

"Yürüyeceğim."

Elena ona baktı, ne ciddi olabileceğine inanıyordu, ne de böyle bir konuda şaka yapabileceğine. "Yürümek mi?"

Babası gülümsedi. "Daha önce de yapıldı bu."

Elena babasının şaka etmediğini anladı, o zaman da ona kızdı. "Anımsadığım kadarıyla Musa böyle şey yapmadı."

"Belki bir araca biner giderim."

"Çılgınlık bu!"

"Ben her zaman bir parça çılgın değil miydim?"

"Evet!" diye bağırdı Elena. Sonra birden öfkesi yatıştı. "Evet, biraz çılgındın, senin aklını çelmeye çalışacağıma bunu bilmem gerekirdi."

"Tanrı'yaseni koruması için yalvaracağım. Bu işte talih sana gülecek. Gençsin, güzelsin, belki Yahudi olduğunu bilmiyorlar-dır. Ama ben, dualar mırıldanan yaşlı bir adamdan başka neyim?.. Beni bir kampa gönderirler, orada da mutlaka ölürüm. Her zaman için yaşamak daha iyidir. Sen söyledin bunu."

Elena onu kendisiyle kalması için kandırmaya çalıştı. Hiç değilse bir gece kalsaydı, ama babası razı olmadı. Adama bir kazak, birde boyun atkısı verdi, sonra evde ne kadar parası varsa onu da. Bir gün beklerse bankadan daha da çekebileceğini söyledi. O zaman bir de ceket alacaktı ona, ama babasının acelesi vardı. E'ena ağladı, gözlerini sildi, sonra yine ağladı. Babası evden çıkınca pencereye gidip arkasından baktı, onun sokakta yürüyüşünü seyretti. Yaşlı bir adam Mısır'dan çıkıyor, İsrail çocuklarının izinde gidiyordu. Yaşlı adamda halâ bazı şeyler vardı: yumuşamıştı ama iradesi yine çelik gibiydi. Adam kalabalığın arasında kaybolunca Elena pencerenin önünden çekildi. Babasının yürekliliğini düşündükçe Vandam'dan kaçamayacağını anlıyordu.

"Çok bilmiş bir kız," dedi VVolf. "Onu iyice anlayamadım."

Yatağın üzerine oturmuş, Sonya'nın giyinmesini seyrediyordu. "Biraz sinirli sonra. Pikniğe gideceğimizi söylediğim zaman iyice korktu, beni çok az tanıdığını söyledi, sanki yanında bir de bekçiye gereksinmesi varmış gibi..."

"Seninle olunca vardır," dedi Sonya.

"Yine de çok canlı ve dürüst bir insan."

"Sen onu bana getir, gerisine karışma. Ben anlarım."

"Beni tedirgin eden şeyler var," dedi VVolf. Kaşlarını çatı. "Biri bizimle birlikte taksiye atlamaya çalıştı."

"Dilencidir."

"Hayır, bir Avrupalıydı."

"Avrupalı bir dilencidir öyleyse." Sonya saçlarını fırçalamayı bırakarak aynadan VVolf'a baktı. "Bu kent çılgınlarla doludur, bunu sen de bilirsin. Dinle, böyle karışık düşüncelerin varsa kurtulmanın yolu onu buraya getirmektir. Şu yatakta birlikte yatınca aklın başına gelir."

VVolf güldü. Söylediği ilgi çekiciydi ama hiç de dayanılmaz değildi. Bir kez bu Sonya'nın fantazisiydi, kendininki değil. VVolf'un içgüdüğü şimdi ona pek ortaya çıkmamasını söylüyordu, kimseyle buluşmanın zamanı değildi. Ne var ki Sonya diretiyordu, VVolf'un da kızı görmeye gereksinimi vardı.

Sonya, "Ben ne zaman Kemal'le bağlantı kuracağım?" dedi. "Artık senin burada oturduğunu bilmesi gerek."

VVolf içini çekti. Başka bir buluşma, başka bir takıntı ve başka bir tehlikeydi, kendisini korumasına gereksinim duyduğu biri de olsa. "Bu gece adamı kulüpten ara. Benim onunla buluşmakta bir acelem yok, ama onu hoş tutmalıyız."

"Oldu." Sonya hazırdı, taksisi bekliyordu. "Elena'yla buluş," dedi ve çıktı.

VVolf, Sonya'nın eskisi gibi gücünün etkisi altında olmadığını farkediyordu. Seni korumaları için ördüğün duvarlar seni içine de kapatır. Sonya'dan kurtulabilir miydi? Açık, ani bir tehlike karşısında olsaydı evet. Ama VVolf yalnızca belirsiz bir sinirlilik içindeydi, sezgileriyle ortada görünmenin sakıncalı olduğuna karar veriyordu. Ayrıca Sonya'nın kafası gerçekten kızarsa tutup kendisini ele verme çılgınlığını bile yapabiliirdi. VVolf tehlikenin hafifini seçmek zorundaydı.

Yataktan kalktı, bir kağıtla bir kalem buldu ve Elena'ya bir not yazmaya başladı.

Elena'nın babasının İsrail'e doğru yola çıktığının ertesi günü mesaj geldi. Küçük bir çocuk, elinde bir zarfla kapıyı çaldı. Elena çocuğa bahşış verdi ve mektubu okudu. Kısaydı. "Sevgili Elena, bu Perşembe saat sekizde Oasis Lokantası'nda buluşalım. Sabırsızlıkla bekliyorum. Sevgiler. Alex Wolff." Yazısı konuşmasına benzemiyordu, Almanlara yakışır bir sertliği vardı ya da belki Elena'ya böyle geliyordu. Perşembe, yani öbür gün. Korksun mu, sevin sin mi, bilemiyordu. İlk aklına gelen Vandam'a telefon etmek oldu, sonra ikirciktendi.

Birden Vandam'ı çok merak etmeye başlamıştı. Onun hakkında çok az şey biliyordu. Casus kovalamadığı zamanlar ne yapıyordu? Müzik mi dinliyordu, pul mu biriktiriyordu, ördek avına mı çıkıyordu? Şiirle, mimarlıkla ya da antika halılarla ilgileniyor muydu? Evi nasıldı? Kiminle oturuyordu? Pijaması ne renkti?

Elena, tartışmalarını unutmak ve onun nerede oturduğunu görmek istiyordu. Şimdi onunla ilişki kurmak için bir bahanesi de vardı, en iyisi telefon edecek yerde evine gitmesiydi.

Giysisini değiştirmeye karar verdi, sonra bir banyo yapmayı düşündü, ardından yalnızca başını yıkamanın yeteceğine karar verdi. Banyoda otururken ne giyeceğini tasarladı. Vandam'la görüştüğü günleri anımsadı, hangi giysiler vardı sırtında acaba? Vandam açık pembe, kabarık omuzlu, önden düğmeli giysisini hiç görmemişti, çok güzel bir giysiydi bu.

Biraz parfüm sürdü, sonra Jhonnie'nin verdiği ipek çamaşırları giydi. Bunları giydiğinde kendini çok kadınsı hissediyordu. Kısa saçları zaten kurumuş sayılırdı, saçını taramak için aynanın karşısına oturdu. Yıkadıktan sonra koyu renk, güzel saçları parlıyordu. Baştan çıkarıcı görünüyorum, diye düşündü ve yüzünde ayartıcı bir gülümseme belirdi.

VWolff'un notunu da yanına alarak evden çıktı. Onun yazısını görmek Vandam'ı ilgilendirecekti. VWolff'la ilgili her ayrıntıyla ilgileniyordu. Belki bunun nedeni hiç yüz yüze gelmemiş olmalarıydı, karanlıkta ve belli bir uzaklıkta karşılaşmışlardı ama birbir-

lerinin yüzlerini görmemişlerdi. El yazısı çok güzeldi, işlekti, bir sanatçı yazısı gibiydi: Vandam bundan da bazı sonuçlar çıkarırdı belki.

Elena, Garden City'ye yöneldi. Saat yediydi. Vandam geç saatlere kadar çalışırdı, demek biraz oyalanması gerekiyordu. Güneş halâ kızgındı, yürürken kollarına, bacaklarına yayılan sıcaklıktan hoşlanıyordu. Bir grup asker ona ısılık çaldılar, neşeli ruh halinin etkisiyle onlara gülümsedi, askerler de peşine takıldılar ve sonra akıllarını çelen bir bara girdiler.

Elena kendini şen ve kaygısız hissediyordu. Vandam'ın evine gitmek çok parlak bir fikirdi, hele yalnız başına evde oturmaktan çok daha iyiydi. Çok yalnız kalmıştı. Erkekler için yalnızca kendisini görmeye zamanları olduğunda vardı, onların bu tavırlarını da benimsemişti. Yani erkekler olmadığı zaman kendini yapacak bir şeyi yokmuş gibi hissederdi. Sanki ne oynayacak bir rolü vardı, ne de kişiliği. Şimdi bütün bunları kırmıştı. Bunu yapmakla, çağrılmadan onu görmeye gitmekle, başka birinin düşündeki insan olmak yerine kendisi olduğunu hissediyordu. Bu duygu onu sarhoş etmiş gibiydi.

Evi kolayca buldu, bu Fransız sömürge üslubunda bir villaydı. Sütunlar ve yüksek pencerelerle bezenmişti, akşam güneşi beyaz taş yüzeyinde hüzünlü bir pırıltıyla yansıyor. Bahçeyi geçti, zili çaldı ve verandanın gölgesinde bekledi.

Yaşlı, çıplak başlı bir Mısırlı kapıyı açtı ve, "İyi akşamlar, hanımefendi," dedi bir İngiliz uşağı gibi konuşarak.

"Binbaşı Vandam'ı görmek istiyorum, adım Elena Fontana."

"Binbaşı henüz eve dönmedi, efendim." Uşak ikircikliydi.

"Belki bekleyebilirim," dedi Elena.

"Elbette." Yol vermek için geri çekildi.

Elena eşiği aştı. Sinirli ama isteklilikle çevresine bakındı. Yüksek tavanlı, serin, tabanı çini döşeli bir holdeydi. Her yanı incelemesine kalmadan uşak, "Bu taraftan, efendim," dedi. Onu salona soktu. "Adım Cafer'dir. Bir şey isterseniz lütfen beni çağırın."

"Teşekkür ederim, Cafer."

Uşak çıktı. Vandam'ın evinde olmak Elena'yı heyecanlandırmıştı. Yine çevresine bakındı. Salonda büyük, mermer bir şömine ve bir sürü, "çok" İngiliz tarzı eşya vardı. Elena, nedense burayı Vandam'ın döşemediğini düşündü. Her şey çok temiz, çok düzenliydi ve çok kullanılmamış gibiydi. Bu Vandam'ın kişiliği hakkında ne belirtiyordu? Belki hiçbir şey.

Kapı açıldı ve küçük bir oğlan içeri girdi. Çok hoş bir çocuktü, saçları kahverengi ve kıvrıkcıktı, teniyse düzgün, pürüzsüz, saydam. On yaşlarında gösteriyordu. Elena'ya sanki onu tanıyormuş gibi geldi.

Çocuk, "Merhaba," dedi, "ben Billy Vandam'ım."

Elena ona dehşetle baktı. Bir çocuk! Vandam'ın bir çocuğu vardı demek! Şimdi niçin çocuğun tanıdık geldiğini anlıyordu. Babasının modeliydi. Niçin Vandam'ın evli olabileceğini hiç düşünmemişti? Onun gibi bir adamın —çekici, iyi, yakışıklı, akıllı— oltaya takılmadan kırkına varabileceği zaten inanılır gibi değildi. Vandam'ı isteyen ilk kadın olduğunu sanmakla ne aptallık etmişti! Kendini öyle budala hissetti ki kızardı.

Billy'nin elini sıktı. "Nasılsın?" dedi. "Ben Elena Fontana'-yım."

"Babamın eve ne zaman geleceği hiç belli olmaz," dedi Billy. "Umarım çok beklemek zorunda kalmazsınız."

Elena henüz şaşkınlığından sıyrılammıştı. "Üzölme, önemli değil, farketmez..."

"Bir içki ister miydiniz ya da başka bir şey?"

Çok terbiyeliydi, babası gibi, insanın elini kolunu bağlayan bir biçimselliği vardı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Yemeğimi yemem gerekiyor. Sizi yalnız bırakacağım için üzgünüm."

"Hayır, hayır..."

"Bir şeye gereksinmeniz olursa Cafer'i çağırın."

"Teşekkür ederim."

Çocuk çıktı, Elena çöker gibi oturdu. Yönünü şaşırmış gibiydi, sanki kendi evinde bilmediği bir odaya açılan bir kapı bulmuştu. Şöminenin üzerindeki fotoğraf dikkatini çekti, bakmak için kalktı. Bu yirmi yaşlarında güzel bir kadının resmiydi, hafif kendini beğenmişçe gülümseyen, soğuk, soylu görünümlü bir kadın. Elena kadının giysisine hayran oldu, ipekli, akıcı bir şeydi bu ve kadının ince bedeninden yumuşak kıvrımlarla dökülüyordu. Saçları ve makyajı da kusursuzdu kadının. Gözleri insanı irkiltecek kadar tanıdıktı, duru, pırıltılı gözlerdi bunlar. Elena, Billy'nin de gözlerinin böyle olduğunu anımsadı, öyleyse bu kadın Billy'nin annesiydi, Vandam'ın karısı. Gerçekten de Vandam'la evlenebilecek bir kadındı, üstün havalı, klasik İngiliz güzelliğine sahip...

Elena aptalca davrandığını hissetti. Kendisi gibi kadınlar Vandam gibi erkeklerle evlenmek için kuyruğa girebilirlerdi.

Sanki Vandam onların topunu bir Mısırlı sürtüğe kapılanmak için sollayacaktı! Elena kendini ondan ayıran şeyleri gözden geçirdi: Vandam saygıdeğerdi, kendisi beş para etmezdi; o İngilizdi, Elena Mısırlı; o Hristiyan'dı Elena Yahudi; o iyi yetiştirilmişti, Elena İskenderiye'nin kenar mahallelerinden geliyordu; o kırkındaydı, Elena yirmi üçünde... Liste uzayıp gidiyordu.

Fotoğrafın çerçevesinin arkasına bir dergiden yırtılmış bir sayfa sıkıştırılmıştı. Kağıt eski ve sararmıştı. Üzerinde aynı fotoğraf vardı. Elena sayfanın *The Tatler* adlı bir dergiden alındığını gördü. Bu dergiyi duymuştu, Kahire'deki albayların karıları okurdu bunu. Dergide Londra sosyetesinden haberler yer alırdı, partiler, balolar, yemekler, galeri açılışları ve İngiliz kraliyet ailesinin yapıp ettikleri. Bayan Vandam'ın resmi sayfanın büyük bir bölümünü kaplıyordu ve resmin altında Sir Peter'le Lady Baresford'un kızları Angela'yla Dorset'den Bay ve Bayan John Vandam'ın oğulları Teğmen VWilliam Vandam'ın evlendikleri yazılıydı. Elena kağıdı katladı ve yine yerine koydu.

Aile resminde üçü de vardı. Çekici İngiliz subayı, soğuk, kendinden emin İngiliz kadını, akıllı, sevimli çocukları, güzel ev, para, sınıf, mutluluk, hepsi tamam. Her şey düş gibiydi.

Elena başka bir şey var mı diye salonda dolaştı. Burayı Bayan Vandam'ın döşediği belliydi, canlılığın izini bile taşımayan beğenisıyla. Perdelerin rengiyle çizgili duvar kağıtları birbirine uymaktaydı. Elena yatak odasının nasıl olduğunu merak etti. Orası da soğuk bir beğeniyle döşenmiştir, diye düşündü. Belki temel renk mavimsiydi, hani şu Nil mavisi dediklerinden, sanki Nil'in çamurlu suyunun renginin mavilikle, yeşillikle ilgisi varmış gibi. Aynı yataklarda mı yatıyorlardı acaba? Öyledir herhalde, diye düşündü. Aslını bilmesine olanak yoktu ki.

Karşıda küçük bir piyano vardı. Kimin çaldığını merak etti. Belki bazı akşamlar Bayan Vandam havayı Chopen'le doldurur, Vandam da koltuğunda oturup onu hayranlıkla seyrederdi. Vandam'ın romantik baladlarla ona eşlik etmesi de olasıydı. Belki Billy'nin özel öğretmeni vardı, okuldan gelince o da tuşlarda ikircikli parmaklarını gezdiriyordu. Taburenin üzerindeki notalara baktı. Chopin konusunda yanılmamıştı, bütün valsleri vardı.

Piyanonun üzerinde duran bir kitabı aldı ve göz gezdirdi. İlk satırı okudu. "Dün gece düşümde yine Manderleye'e gittiğimi gördüm." İlk tümceler onu ilgilendirdi ve Vandam'ın kitabı okuyup okumadığını merak etti. Belki kitabı isteyebilirdi, ona ait bir şeyin kendisinde bulunması iyi olacaktı. Ote yandan

Vandam'ın pek de meraklı bir roman okuru olmadığı izlenimine kapıldı. Kitap karışınınsaalmak istemezdi.

Billy içeri girdi. Elena hemen kitabı yerine koydu, bir suçluluk duygusuna kapılmıştı, gözetlenmiş gibi. Billy, "İyi bir kitap değildi," dedi. "Kocasının hizmetçisinden korkan aptal bir kız hakkında. İçinde hareket yok."

Elena oturdu, Billy de karşısına geçti. Kendisini ağırlamak istediği belliydi. Babasının bir minyatürüydü, yalnız onun gözleri griydi. Elena, "Sen okudun mu öyleyse romanı?" diye sordu.

"Rebecca'yı mı? Evet. Ama pek hoşuma gitmedi. Yine de sonuna kadar okudum."

"Nasıl kitaplar hoşuna gidiyor?"

"En çok dekslerden hoşlanırım."

"Dekslermi?"

"Detektif romanları yani. AgathaChristieve Dorothy Sayers'in bütün kitaplarını okudum. Ama eh çok Amerikan yazarlarını beğeniyorum: S.S. Van Dine ve Raymond Chandler."

"Sahi mi?" Elena gülümsedi. "Ben de detektif romanlarından hoşlanırım, hep onları okurum."

"En çok hangi detektifi seviyorsunuz?"

Elena düşündü. "Maigret."

"Hiç duymadım. Yazarın adı nedir?"

"Georges Simenon. Fransızca yazar, ama bazı kitapları İngilizceye çevrilmiştir. Kitaplarındaki olaylar daha çok Paris'te geçer. Çok... karmaşıktır."

"Bana bir tane ödünç verir miydiniz? Yeni kitap almak çok zor. Evdeki bütün kitapları okudum, okul kitaplığındakileri de. Arkadaşlarımla değiş tokuş ediyorum, ama bilirsiniz, onlar hep tatile çıkan çocuklarla ilgili serüven hikayeleri okurlar."

"Oldu," dedi Elena. "Değiş tokuş edelim. Sen bana hangi kitabı vereceksin? Hiç Amerikan yazarı okumadığımı sanıyorum."

"Ben size bir Chandler vereceğim. Amerikan yazarları gerçek hayata daha yakındır. İngiliz köy evleriyle bir sineği öldüremeyen kişiler hakkındaki hikayeleri okumaktan bıktım."

Elena, garip şey, diye düşündü. İngiliz köy evlerindeki hayatın bir parçası olması gereken çocuk Amerikan yazarlarını gerçek hayata daha yakın buluyordu. Biraz ikirciklendi, sonra sordu: "Annen de detektif hikayeleri okur mu?"

Billy kısaca, "Annem geçen yıl Girit'te öldü," dedi.

"Oh!" Elena elini ağzına götürdü, yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetmişti. Demek Vandam evli değildi!

Bir an sonra ilk düşüncesinin bu olduğuna utandı, çocuğa duyduğu yakınlık bu düşünceden sonra gelmişti. "Senin için ne kadar zor, Billy," dedi. "Çok üzgünüm." Gerçek ölüm birdenbire detektif hikayeleriyle ilgili hafif konuşmalarının arasına girivermişti, Elena sıkıldığını hissetti.

"Öyle," dedi Billy. "Savaş bu, bilirsiniz."

Billy şimdi yine babası gibi olmuştu. Kitaplardan konuşurken heyecan dolu bir çocuktı, ama şimdi maskesini takmıştı. Bu babasının kullandığı maskenin küçük bir benzeriydi: kibarlık, biçimsellik, nazik ev sahibi tavrı. Savaş bu, bilirsiniz. Bu sözleri başka birisinden duymuştu Billy, sonra da kendi savunmasına uygulamıştı. Elena onun gerçek hayata yakın yazarları yeğleyip, köy evlerinden söz eden hikayelere karşı oluşunun annesinin ölümünden sonra başlayıp başlamadığını merak ediyordu. Çocuk şimdi çevresine bakmıyor, bir şeyler arıyordu. Biraz sonra sigara, viski ya da çay önerecekti. Acılı bir yetişkine bile söyleyecek şey bulmak güçtü, Elena şimdi Billy'nin karşısında kendini çaresiz hissediyordu. Başka bir konudan söz etmeye karar verdi.

Birdenbire, "Bildiğim kadarıyla baban Genelkurmay'da çalışıyor," dedi. "Savaş hakkında sende hepimizden çok haber vardır."

"Öyle ama genellikle anlamıyorum," dedi Billy. "Eve neşesiz geldiği zaman bir savaş daha yitirdiğimizi anlıyorum." Tırnağını yemeye başladı, sonra ellerini şortunun ceplerine soktu. "Keşke daha büyük olsaydım."

"Savaşmak mı istiyorsun?"

Billy ona sert sert baktı, kendisiyle alay ettiğini düşünüyormuş gibi. "Ben savaşın kovboy filmleri gibi şen şakrak bir şey olduğunu sanan çocuklardan değilim," dedi.

Elena, "Öyle olmadığından eminim," diye mırıldandı.

"Ben yalnızca Almanların kazanmasından korkuyorum."

Elena düşündü: Ah, Billy, on yaş daha büyük olsaydın sana aşık olurum. "Pek kötü olmayabilir," dedi. "Almanlar canavar değiller ya."

Çocuk ona kuşkuyla baktı. Elena'nın bu kadarcık şeyi düşünebilmesi gerekirdi. "Onlar bize, bizim elli yıldır Mısırlılara yaptığımızı yapıyorlar."

Bu da babasının düşüncelerinden biriydi, Elena bundan emindi.

Billy, "Ama hiçbir şeye yaramayacak," dedi. Yine tırnağını yemeye başlamıştı, bu kez ellerini ceplerine sokmadı. Elena

neyin hiçbir şeye yaramayacağını merak ediyordu, annesinin ölümünün mü? Yürekli olmak için verdiği kişisel savaşımın mı? Çöl savaşının iki yılının mı? Avrupa uygarlığının mı?"

"Henüz ortada bir şey yok," dedi zayıf bir sesle.

Billy söminenin üzerindeki saate baktı. "Yatma zamanı geldi sanırım," dedi. Yine çocuklaşmıştı.

"Yatsan iyi olur," diye yanıtladı Elena.

"Evet." Çocuk ayağa kalktı.

"Gelip size iyi geceler diyebilir miyim, birkaç dakikaya kadar?"

"Nasıl istersen."

Çocuk çıktı.

Bu evde nasıl bir hayat yaşanıyordu? Elena merak etti. Adam, çocuk ve yaşlı uşak birlikte yaşıyorlardı, her biri kendi düşünceleriyle başbaşa. Gülme, iyi davranışlar ve sevgi var mıydı? Oyun oynayacak, pikniklere gidecek, şarkı söyleyecek zamanları oluyor muydu? Kendi çocukluğuyla karşılaştırıldığında Billy'nin hayatı çok daha iyiydi, ayrıcalıklıydı. Buranın büyümekte olan bir çocuk için korkunç bir yetişkinler evi olduğundan korkması filan önemli değildi. Çocuğun büyümüş de küçülmüş konuşmaları çok ilginçti, ama yine de pek neşeli olmayan bir çocuğa benziyordu. Birdenbire içinde ona karşı sevecenlik duydu, annesiz bir çocuk yabancı orduların el koyduğu sahipsiz bir ülkeydi.

Elena salondan çıktı, yukarı kata yöneldi. İkinci katta üç dört yatak odası olmalıydı. Dar bir merdivenle oradan da üçüncü kata çıkılıyordu, herhalde orada da Cafer yatıyordu. Yatak odalarından birinin kapısı açıktı, Elena içeri girdi.

Burası pek küçük bir erkek çocuğun odasına benzemiyordu. Elena küçük erkek çocuklar hakkında çok şey bilmezdi —onun dört kız kardeşi vardı— ama uçaklar, elektrikli trenler, spor arabalar, bir kenara atılmış bir ayı filan göreceğini umuyordu. Yerlerde giysiler, yatağın üzerinde oyuncaklar, masanın cilalı yüzeyinde bir çift kirli futbol ayakkabısı görseydi de şaşırma-yacaktı. Ama burası bir yetişkinin yatak odası gibiydi. Giysiler dikkatle katlanıp sandalyenin üzerine konmuştu. Dolaplar düzenliydi, okul kitapları masaya yerleştirilmişti, ortada görünen tek oyuncak da kartondan yapılmış bir tanktı. Billy yataktaydı, çizgili pijc. naşının düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti, yorganın üzerinde bir kitap duruyordu.

"Odandan hoşlandım," dedi Elena aldatıcı bir tavırla.

Billy, "Güzeldir," dedi.

"Ne okuyorsun?"

"*Tabutun Gizemi.*"

Elena yatağın ucuna oturdu, "Çok geç yatma."

"Işığı dokuz buçukta söndürmem gerek."

Elena eğildi, onu yanağından öptü.

O anda kapı açıldı ve Vandam içeri girdi.

Vandam'ı allak bullak eden bu sahnenin kendisine çok iyi bildiği bazı şeyleri anımsatmasıdır. gece lambasından yayılan ışık, iyi geceler demek için eğilip çocuğu öpen kadın. Olduğu yerde kalakaldı, düşte olduğunu bilen ama uyanamayan bir adam gibiydi.

Elena kalktı ve, "Merhaba vVilliam," dedi.

"Merhaba Elena."

"İyi geceler Billy."

"İyi geceler Bayan Fontana."

Elena, Vandam'ın önünden geçti ve odadan çıktı. Vandam, yatağın ucuna, Elena'nın demin oturduğu yere oturdu. "Konuşumuzu ağırladın mı?" diye sordu.

"Evet."

"İyi bir adamsın."

"Ondan hoşlandım, detektif hikayeleri okuyor. Kitap değiş-tokuş edeceğiz."

"Harika. Ödevini yaptın mı?"

"Evet, Fransızca sözcükleri ezberledim."

"Bir sınav yapmamı ister misin?"

"Hayır, Cafer o işi yaptı. Bayan Fontana çok güzel, değil mi?"

"Evet. Benimle ilgili bir işte çalışıyor, biraz gizli bir işte."

"Benim ağzım mühürlüdür."

Vandam gülümsedi. "Haberler bu kadar."

Billy sesini kıstı. "Senin gizli ajan olduğunu biliyor mu?"

Vandam parmağını dudaklarına götürdü. "Yerin kulağı vardır."

Çocuk kuşkulu görünüyordu. "Sen bana söylüyorsun ama."

Vandam sesini çıkarmadan başını salladı.

Billy, "Hadi," dedi.

Vandam ayağa kalktı. "Işıklar dokuz buçukta söner."

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler Billy." Vandam dışarı çıktı. Kapıyı kaparken Elena'nın iyi geceler dileyen öpücüğünün Billy'ye erkek erkeğe konuşmalarından çok daha iyi geldiğini düşündü.

Elena'yı salonda buldu, martini hazırlıyordu. Onun böyle

kendi evindeymiş gibi rahat davranmasına kızması gerektiğini hissediyordu, ama o kadar yorgundu ki davranışlar üzerinde duracak hali yoktu. Hoşnut bir halde koltuğa oturup onun verdiği içkiyi aldı.

Elena, "Çok mu işin vardı?" diye sordu.

Vandanfın bölümü yeni telsiz işlemleri üzerinde çalışıyordu. Isa Tepesi'ndeki Alman dinleme ünitesinin ele geçirilmesinden sonra bununla uğraşılmaya başlanmıştı, ama Vandam bunları Elena'ya söyleyemezdi. Ayrıca Elena'nın evin hanımı rolünü oynadığını hissetmişti, bunu yapmaya hakkı yoktu. "Seni buraya getiren ne?" diye sordu.

"VVolff la buluşacağım."

"Harika!" Vandam birden bütün olumsuz düşüncelerini unutmıştı. "Ne zaman?"

"Perşembe günü." Elena ona bir kağıt parçası uzattı.

Vandam mesajı inceledi. Düzgün, güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. "Nasıl geldi bu?"

"Bir çocuk kapıma getirdi."

"Çocuğa sordun mu? Mesaj nerede, kimin tarafından verilmiş?"

Elena üzgündü. "Hiç bunu düşünmedim."

"Önemi yok." VVolff zaten önlem alacaktı, çocuğun önemli bir şey bilmesine olanak yoktu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Elena.

"Geçen sefer ne yaptıkça onu, yalnız daha iyisini." Vandam hissettiğinden daha güvenli konuşmaya çalışıyordu. Her şey çok basit olabilirdi. Adam bir kızla buluşuyor, o sıra sen de buluşma yerine gidip adamı yakalıyorsun. Ama VVolff un ne yapacağı belli olmazdı. Yine taksi numarasına başvuramayabilirdi, Vandam lokantayı kuşattıracaktı, yirmi-otuz adam ve birkaç arabayla. Yollarda kesilecekti. Ama yine de bu VVolff değişik bir hile yapabiliirdi. Vandam ne olacağını tahmin edemiyordu, işte sorun da buydu.

Ve Elena kafasından geçenleri okurmuş gibi sordu: "Onunla bıraksam daha geçirmek istemiyorum."

"Niçin?"

"Beni k okutuyor."

Vandam kendini suçlu hissediyordu —İstanbul'u anımsa— ama sevecenliğini bastırdı. "Ama geçen sefer sana zararı dokunmadı."

"Beni elde etmeye çalışmadı, ben de hayır demek zorunda

kalmadım. Ama yapacak ve onun itiraz kabul etmeyeceğinden korkuyorum."

"Dersimizi aldık." Vandam bu sözleri sahte bir kendine güvenle söylemişti. "Bu kez hiç yanlışlık olmayacak." İçinden Elena'nın VVolff la yatmamak konusundaki kararlılığına şaşıyordu. Vandam böyle şeylerin Elena üzerinde bir etkisi olmayacağını sanıyordu, ha onunla olmuş ha başkasıyla, ne farkedirdi? Böyle değilse demek ki onun hakkında yanlış düşünmüştü. Elena'ya karşı dürüst davranmaya karar verdi. Onu bu yeni düşüncelerin ışığında görmek Vandam'ı neşelendirmişti. "Şunu söyleyeyim ki," dedi, "bu kez yanılmamak için gücümün yettiği her şeyi yapacağım."

Cafer içeri girdi ve, "Yemek hazır, efendim," dedi. Vandam gülümsedi. Cafer evde bir kadın arkadaşı olduğu için İngiliz sofracısı rolünü oynuyordu.

Vandam, Elena'ya "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Neyimiz var Cafer?"

"Sizin için efendim çorba, yağda yumurta ve yoğurt. Ama Bayan Fontana'ya pırzola pişirdim."

Elena, Vandam'a, "Hep böyle şeyler mi yersin?" diye sordu.

"Hayır, yanağımdan dolayı. Çiğneyemiyorum da." Ayağa kalktı.

Yemek odasına girerlerken Elena sordu: "Halâ acıyor mu?"

"Yalnızca güldüğüm zaman. Gerçekten... şu yandaki kasları oynatamıyorum. Yüzümün bir yanıyla gülme alışkanlığını edindim sonunda."

Oturdular, Cafer çorbayı getirdi.

Elena, "Oğlundan çok hoşlandım," dedi.

"Ben de."

"Yaşından büyük bir hali var."

"Bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elena omuz silkti. "Kimbilir?"

"Yetişkinlerin dayanabileceği bazı şeylerle karşılaştı."

"Evet," dedi Elena. "Karin ne zaman öldü?"

"Mayısın yirmi sekizinde, bin dokuz yüz kırk birde, b.ir akşamdı."

"Billy, Girit'te öldüğünü söyledi."

"Evet. Hava Kuvvetleri'nde çalışıyordu. Almanlar adayı bastıklarında o da Girit'teydi. Yirmi sekiz mayıs İngilizlerin savaşı yitirdiklerini anlayıp gitmeye karar verdikleri gündü. Herhalde

tepesine düşen bir bombayla öldü. Elbette yaşayan insanları kurtarmaya çalışıyorduk, kimse ölümlerle uğraşmıyordu, böylece kaldı... Mezarı da yok. Ne biranı, ne geride kalan bir şey."

Elena yavaşça, "Onu halâ seviyor musun?" diye sordu.

"Sanırım onu her zaman seveceğim. Gerçekten sevilen insanlarla hep böyle olduğuna inanıyorum. Onlar gitseler de, ölseler de bir şey değişmez. Bir daha evlensem bile Angela'yı seveceğim."

"Çok mu mutluydunuz?"

"Biz..." Vandam ikircikliydi, yanıtlama konusunda istekli değildi, sonra ikirciklenmenin de kendi başına bir karşılık olduğunu farketti. "Bizimkisi bir aşk evliliği değildi. Ben yalnızca kabulleniyordum... Angela bana aşıkta."

"Yeniden evleneceğini sanıyor musun?"

"Kahire'deki İngilizler benim yine Angela'nın bir benzeriyle evlenmemi istiyorlar." Omuz silkti. Soruyu nasıl yanıtlayacağını bilmiyordu. Elena anlamışa benziyordu, çünkü sessizleşti ve tatlısını yemeye haşladı.

Yemekten sonra Cafer kahvelerini salona getirdi. Günün bu saatinde Vandam içkiye başladılar, ama nedense bu gece içmek istemiyordu. Cafer'i yatmaya gönderdi, kahvelerini içtiler. Vandam bir sigara yaktı.

İçinden müzik dinlemek geliyordu. Hayatına oldukça geç girmesine karşın müziği severdi. Şimdi açık pencereden içeri dolan gecenin sakın havası ve sigarasının dumanları onda tatlı, güzel ezgiler dinlemek isteğini uyandırmıştı. Piyanoya gitti ve notalara baktı. Elena sessizce onu seyrediyordu. "Für Elise"yi çalmaya başladı. İlk notalar Beethoven'ın kendine özgü sadeliğini taşıyordu, sonra bir tedirginlik dönemi geldi ve ezgi daha yüksek, coşkulu tonlara çıktı. Piyano çalma yeteneği ona birdenbire gelmişti, sanki hiç bırakmamış gibi çalışıyordu. Elleri, mucize sandığı bir biçimde ne yapacağını biliyordu.

Ezgi bitince Elena yanına geldi, oturdu ve onu yanağından öptü. Elleri, yüzü yaşlarla ıslanmıştı. "William, seni bütün yüreğimle seviyorum," dedi.

Fısıldaşıyorlardı.

Elena, "Kulakların çok hoşuma gidiyor," diyordu.

"Şimdiye kadar kimse onları öpmedi."

Elena gülüyordu. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet, evet." İçini çekiyordu. "Elena...?"

"Düğmeleri çöz... aah."

"Işığı söndürecekim."

"Hayır, seni görmek istiyorum."

"Mehtap var." Işığı söndürdü. "Bak, görüyor musun? Ay ışığı yeter."

"Çabuk gel ama."

"Buradayım."

"Beni yine öp William."

Bir süre konuşmadılar. Sonra:

"Bu şeyi çıkarabilir miyim?" dedi Vandam.

"Yardım edeyim, şuradan."

"Oh, ne kadar güzel bunlar."

"Hoşlandığına sevindim... biraz daha... öper misin... ah Tanrım."

Biraz sonra Elena konuştu:

"Göğsüne dokunmak istiyorum. Ah şu düğmeler, gömleğin söküldü."

"önemi yok."

"Böyle olacağını biliyordum... Bak..."

"Ne?"

"Ay ışığında tenlerimiz: sen çok solgunsun, bense neredeyse siyahım, bak."

"Evet."

"Bana dokun. Okşa. Sarıl. Seni bütün gövdemde duymak istiyorum."

"Evet..."

"Her yerimde, ellerin, orada, özellikle orada, oh, biliyorsun, biliyorsun, oh!"

"Yumuşacıksın."

"Bu bir düşün."

"Hayır, gerçek."

"Hiç uyanmak istemiyorum."

"Çok yumuşak..."

"Sen de çok sertsin... öpebilir miyim?"

"Evet, lütfen... ah... çok güzel."

"William?"

"Evet?"

"Şimdi mi William?"

"Ah, evet."

"Çıkar şunları."

"İpek."

"Evet. Çabuk ol."

"Evet."

"Bunu hep istiyordum."

Elena soludu, Vandam ağlar gibi bir ses çıkardı, sonra birkaç dakika yalnız solukları duyuldu, ardından sesleri ve öpüşleri birbirine karıştı. Sonunda Elena yüzünü yastığa gömüp hafifçe bağırdı, Vandam böyle bir duygulanıma alışık olmadığı için onun üzüldüğünü düşündü.

"İyisin, değil mi?"

Elena, bir süre gözleri kapalı yattı, terlemişti, sonra solukları düzeldi, ona baktı ve:

"Demek böyleymiş!" dedi.

Vandam güldü, Elena ona merakla baktı, Vandam açıkladı:

"Ben de senin gibi düşünüyordum."

İkisi de güldüler. Vandam:

"Seviştikten sonra pek çok şey yapmışımdır," dedi, "ama güldüğümü hiç sanmıyorum."

"Çok mutluyum," dedi Elena. "VVilliam, çok mutluyum."

Rommel denizin kokusunu duyabiliyordu. Tobruk'ta sıcak, toz ve sinekler çöldeki kadar kötüydü, ama burada bunları dayanılır kılan ara sıra esen hafif rüzgârın tuzlu nemliliği idi.

Von Mellenthin haberalma raporuyla komuta merkezine geldi. "İyi akşamlar, Mareşalim."

Rommel gülümsedi. Tobruk zaferinden sonra yükselmışti ve henüz rütbesine alışamamıştı. "Yeni bir şey var mı?"

"Kahire'deki casustan bir mesaj var. Mersa Matruh hattının ortasının zayıf olduğunu söylüyor."

Rommel raporu aldı ve okumaya başladı. Birleşik güçlerin, hattın güneyine bir saldırı yapmasını beklediklerini okuyunca gülümsedi. Düşünce biçimini anlamaya başlıyorlardı galiba. "O zaman mayın tarlası bu noktada inceliyor," dedi. "Ama şurada hat iki kol tarafından korunuyor. Kol nedir?"

"Bu onların kullandıkları yeni bir terim. Savaş tutsaklarımızdan birine göre kol, birtütuğaymış, panzerlerle güçlendirilen."

"Zayıf bir güç öyleyse."

"Evet."

Rommel parmağıyla rapora vurdu. "Bu doğruysa Mersa Matruh'u girer girmez alırız."

"Casusun raporunu bir iki güne kadar denetleyeceğim elbette," dedi von Mellenthin. "Ama geçen sefer dedikleri doğru çıkmıştı."

Birdenbire merkezin kapısı açıldı ve Kesselring içeri girdi.

Rommel irkilmişti. "Mareşal!" dedi. "Sizin Sicilya'da olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleydim," dedi Kesselring. Elde yapılma çizmelerinin tozunu silkeledi. "Buraya yalnızca sizi görmek için uçtum. Bırakın bu işi, Rommel, artık bitmesi gerek. Buyruklar yeterince açık: Tobruk'a kadar ilerlemeniz gerekiyordu, daha fazlasına değil."

Rommel, yelken bezinden iskemlesine oturdu. Kesselring'in bu tartışmanın dışında kalacağını ummuştu. "Koşullar değişti," dedi.

"Ama sizin özgün buyruklarınız İtalyan Başkomutanı tarafından sağlamaştırılmıştı," dedi Kesselring. "Buna tepkiniz ne oldu? öğütleri dinlemediniz ve Bastico'yu Kahire'ye yemeğe çağırdınız!"

Hiçbir şey Rommel'i İtalyanların buyrukları kadar kızdıramazdı. "İtalyanlar bu savaşta hiçbir şey yapmadılar," dedi öfkeyle.

"Bu yersiz," dedi Kesselring. "Malta saldırısı için sizin hava ve deniz güçlerinizin desteğine gereksinme var. Biz Malta'yı aldıktan sonra sizin haberalma servislerinizin Mısır'da ilerleme konusunda işlevi olacaktır."

"Adamlarınız hiçbir şey öğrenmediler!" dedi Rommel. Sesini alçaltmak için çaba harcıyordu. "Biz düşmanla uğraşırken o da boş durmuyor. Ben bu noktaya eski ilerleme oyunlarını oynayarak gelmedim. Gerileme, sonra ilerleme. Onlar saldırınca kaçıyorum, savunmaya geçtiler mi kuşatıyorum, geri çekildiklerinde yine saldırıyorum. Onlar şimdi kaçıyorlar, Mısır'ı almanın tam zamanıdır."

Kesselring soğukkanlılığını koruyordu. "Mussolini'ye çektiğiniz telgrafın bende bir kopyası var." Cebinden bir kağıt çıkardı ve okudu: "Birliklerin durumu ve morali, ele geçirilenlerden sağlanan cephe ve düşmanın zayıflığı bize Mısır'ın içlerine ilerleme olanağı veriyor." Kağıdı katladı ve von Mellenthin'e döndü. "Ne kadar tankımız ve adamımız var?"

Rommel, von Mellenthin'e karşılık vermemesi gerektiğini sezdirmeye çalışıyor, bunun zayıf bir nokta olduğunu biliyordu.

"Altmış tank, mareşalim, iki bin beş yüz de adam."

"Ya İtalyanlar?"

"Altı bin adamları, on dört de tankları var."

Kesselring yine Rommel'e döndü. "Toplam yetmiş dört tankla Mısır'ı almaya kalkıyorsunuz ha? Von Mellenthin, düşmanın gücü hakkındaki tahminimiz nedir?"

"Birleşik güçler sayıca bizden üç kat fazla olabilirler ama..."

Von Mellenthin konuşmasını sürdürdü: "...ama bizimkiler çok iyi donatılmışlardır, yiyecek, giyecek, kamyonlar, zırhlı arabalar, yakıt... üstelik moralleri de olağanüstü."

Rommel, "Von Mellenthin, haberleşme kamyonuna gidin ve yeni bir haber olup olmadığına bakın," dedi.

Von Mellenthin kaşlarını çatı ama Rommel bir açıklama yapmadı, o da çıkıp gitti.

Rommel, "Birleşik güçler Mersa Matruh'da toplanıyorlar," dedi. "Bizim hattın güney kanadına saldıracağımızı umuyorlar."

Ama biz hattın ortasına saldıracağız, en zayıf oldukları yere."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?" dedi Kesselring onun sözünü keserek.

"Haberalma raporumuzdan."

"Haberalma raporu neye dayanıyor?"

"Bir casusun bildirdiklerine."

"Tanrım!" Kesselring ilk kez sesini yükseltti. "Tankınız yok ama casusunuz var!"

"Geçen sefer verdiği bilgiler doğru çıktı."

Von Mellenthin içeri girdi.

Kesselring, "Bütün bunlar bir şeyi değiştirmez," dedi. "Ben Führer'in buyruklarını doğrulamak için buradayım. Daha fazla ilerlemeyeceksiniz."

Rommel gülümsedi. "Führer'e kendim bir haberci gönderdim."

"Siz...?"

"Şimdi ben de Mareşalim, Führer'le doğrudan ilişki kurabiliyim."

"Elbette."

"Sanırım Führer'in yanıtı von Mellenthin'de bulunabilir."

"Evet," dedi von Mellenthin. Yanıtı okudu. "Zafer Tanrıçası hayatta yalnızca bir kez gülümser. Kahire'yi alın. Adolf Hitler."

Bir sessizlik oldu.

Kesselring dışarı çıktı.

Vandam bürosuna gittiği zaman, önceki gece Rommel'in iskenderiye'de altmış mil ilerlediğini öğrendi.

Rommei durdurulamaza benziyordu. Mersa Matruh Hattı kibrit çöpü gibi ortasından kırılmıştı. Güneyde 13. Kolordu panik içinde gerilemiş, kuzeyde Mersa Matruh mevzileri teslim olmuştu. Müttefik güçler bir kez daha düşmüştü ama bu son olacaktı. Yeni savunma hattı denizle geçilemez Ouattara arasında, otuz mil boyunca uzanıyordu. Bu hat da düşerse artık savunma olasılığı kalmayacak, Mısır Rommel'in olacaktı.

Haberler Vandam'ın olumlu ruh halini bozmaya yeterli değildi. Salondaki divanda, Elena'nın kollarında uyanışının üzerinden yirmi dört saat kadar geçmişti. Halâ bir yeni yetme heyecanı içindeydi. Hep küçük ayrıntıları anımsıyordu: Elena'nın göğüs uçlarının ne kadar küçük ve koyu renk olduğu, teninin tadı, gövdesine batan tırnaklarının keskinliği. Bürosunda biraz kişiliğinin dışında davrandığını da biliyordu. Daktilosuna bir mektup vermiş ve pırıl pırıl bir gülümsemeyle, "Bunda yedi yanlış var, bir kez daha yazarsan iyi olur," demişti. Kız neredeyse sandalyesinden düşecekti. Elena'yı düşünüyor, sonra da, "Niçin olmasın? Ne var olmayacak bunda sanki?" diyordu kendi kendine, ama bu sorulara yanıt bulamıyordu.

Vandam'ı erkenden Özel İrtibat Birliği'nden bir subay görmeye geldi. Genelkurmay'la ilgisi olan herkes ÖİB'riin çok özel, çok gizli bir haberalma kaynağı olduğunu bilirdi. Haberalmanın iyiliği konusundaki görüşler değişikti ve denetleme hep güçlü, çünkü hiçbir zaman kaynağı söylemezlerdi. Yüzbaşı rütbesindeki Brovvn da pek askere benzemezdi. Masanın kenarından uzanarak, piposu ağzında konuştu: "Bir şey açıkladığın oldu mu, Vandam?"

Bu adamlar işte böyle kendi dünyalarında yaşarlardı. Ona göre bir yüzbaşının bir binbaşıya 'efendim' demesinde anlam yoktu. Vandam, "Ne? Ne açıklaması? Niçin?" dedi.

"Kudüs'te çok adamımız var. Bu durumda herkes çok şey biliyor. Adamlarımızı düşmanın eline düşürmemek gerek."

"İşler çatallaşıyor öyleyse," dedi Vandam. Bu mantıklıydı,

gerçekten Rommei bir günde altmış mil ilerleyebiliyordu.

"Ayaklanmalar olacak, göreceksin. Kahire'nin yarısı bırakmak istiyor, öbür yarısı da özgürlüğe hazırlanıyor. Ha!"

"Herhalde birçok kişiye bunları..."

"Hayır, hayır, hayır. Anlatmam. Şimdi senin için küçük bir haberim var. Rommel'in/Kahire'de bir casusu olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Vandam.

"Oğlum, bilgi Londra'dan geliyor. Neyse, bu adam Raşit Ali olayının kahramanı olarak tanınıyor. Bu sana bir şeyler anlatıyor mu?"

Vandam yıldırım çarpmışa dönmüştü. "Elbette!"

"İyi öyleyse," dedi Brovvn ve masadan uzaklaştı.

"Bir dakika," dedi Vandam, "hepsi bu mu?"

"Kaynak gizli."

"Hep böyle söylersiniz."

"Evet. Seni bir süre göremeyebilirim. Hoşça kal. Talihin açık olsun."

"Teşekkürler," dedi Vandam mırıldanarak.

"Eyvallah!" Brovvn piposunu tütürerek çıktı.

Raşit Ali olayının kahramanı. VVolf'un Vandam'ı İstanbul'da atlatan adam oluşu bir mucizeydi. Evet, bu işte mantık vardı. Vandam duyduğu o garip sezgiyi anımsadı: VVolf'un çalışma biçimini biliyormuş gibi gelmişti kendisine. Gizemli adamı yakalaması için gönderdiği kızın da boğazı kesilmişti.

Şimdi bu adama Elena'yı gönderiyordu.

Bir onbaşı içeri girdi, bir emir getirmişti. Vandam gözlerine inanamayarak okudu. Bütün bölümler dosyalarında düşmanın eline geçmesi tehlikeli olabilecek belgeleri çıkarıp yakacaklardı. Haberalma bölümünün bütün dosyalarındaki kağıtların düşmanın eline geçmesi tehlikeli olabilirdi. Hepsini yakalım daha iyi, diye düşündü Vandam. Peki, ondan sonra bölümler nasıl harekâta girişeceklerdi? Başkanın, bölümlerin daha fazla harekâta girişemeyeceklerini düşündüğü ortadaydı. Elbette bu bir önlem, ama çok şiddetli bir önlem: Almanların Mısır'ı alma konusunda gerçekten çok güçlü bir şansları olmasaydı; İngilizler yılların çalışmalarının ürününü ortadan kaldırmayı düşünmezlerdi.

Her şey paramparça oluyor, diye düşündü, dağılıyor.

Bu olamazdı. Hayatının üç yılını Mısır'ın savunmasına vermişti. Binlerce insan ölmüştü çölde. Hepsi bir yana, savaşı yitirme olasılığı var mıydı? Birden her şeyi bırak, geri dön ve kaç.

Dayanılır şey değildi bu, düşünülemezdi doğrusu.

Vandam, Jakes'i çağırdı ve emri okurken onu izledi. Jakes, bunu zaten bekliyormuş gibi yalnızca başını sallıyordu. "Biraz aşırı, değil mi?"

"Çölde olan da bu zaten efendim," diye yanıtladı Jakes. "Sahile çok sayıda cephaneye yığıldık, şimdi geri çekilirken düşmanın eline geçmesin diye havaya uçuracağız tabii bunları."

Vandam başını salladı. "Tamam, sen bu işlerle uğraş. Yalnız biraz olsun yumuşatmaya çalış. Çünkü başkan bir bardak suda fırtına koparıyor, gereksiz bir şiddet..."

"Evet, efendim. Arka avluda bir ateş yakacağız, değil mi?"

"Evet. Eski bir çöp tenekesi olmalı, dibinde delikler aç, her şeyin iyice yanmasını sağla."

"Sizin kendi dosyalarınız ne olacak?"

"Ben o işi şimdi hallederim."

"Peki efendim." Jakes çıktı.

Vandam dosya dolabını açtı ve kağıtları karıştırmaya başladı. Son üç yılda sayısız kereler düşünmüştü: Anımsamaya gereksinmem yok, dosyayı açıp bakardım. Adlar, adresler, özel güvenlik raporları, şifrelerin ayrıntıları, haberleşme sistemleri, emirler, çeşitli notlar ve Alex Wolff hakkında küçük bir dosya. Jakes, elinde büyük bir karton kutuyla içeri girdi. Kutunun iki yanında da "Lipton's Tea" yazılıydı. Vandam kağıtları kutuya doldurmaya başladı, bir yandan da, "Yitirmek budur işte," diye düşünüyordu.

Kutu yarıya kadar dolmuştu ki Vandam'ın çavuşu içeri girdi ve, "Binbaşı Smith sizi görmek istiyor efendim," dedi.

"İçeri gönder." Vandam, Binbaşı Smith diye birini tanıımıyordu.

Binbaşı ufak tefek, zayıf, patlak mavi gözlü bir adamdı. Kırk yaşlarındaydı, biraz kendini beğenmiş bir havası vardı. Vandam'ın elini sıktı ve "Şandy Smith, Gizli Haberalma Servisi'nden," dedi.

Vandam, "Gizli Haberalma Servisi için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Genelkurmay'la Gizli Haberalma Servisi arasında bağlantıyı sağlıyorum," diye açıkladı Smith. "*Rebecca*" adlı bir kitap hakkında araştırma yapmıştınız."

"Evet."

"Yanıt size bizim aracılığımızla geldi." Smith bir kağıt uzattı.

Vandam mesajı okudu. Gizli Haberalma Servisi'nin Portekiz

Şubesi Başkanı *Rebecca* işini izletmek için adamlarından birini ülkedeki bütün İngilizce kitap satan kitapçılara göndermişti. Adam, Estoril tatil bölgesinde elindeki bütün *Rebecca*'ları —altı tane— bir kadına satan bir kitapçı bulmuştu. Araştırma derinleştirilince kadının Lizbon'daki Alman askerî ataşesinin karısı olduğu öğrenilmişti.

Vandam, "Bu, benim kuşkulandığım bir noktayı sağlamlaştırıyor," dedi. "Haber vermek zahmetine katlandığınız için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Smith. "Zaten her sabah buraya geliyorum. Yardım edebildiğime sevindim." Çıktı.

Vandam yeniden işine döndüğünde haberleri de düşünüyordu. Olayın tek akla yakın açıklaması, kitabın Estoril'den Sahra'ya gelmiş olmasıydı. Şifrenin dayandığı temelin o olduğu kuşkusuzdu ve Kahire'de de iki başarılı Alman casusu olmadığına göre şifreyi kullanan Alex VVolff'tu.

Er geç bu bilgi yararlı olabilirdi. Şifre anahtarının da kitapla birlikte ele geçirilememiş olması kötüydü. Bu düşünce ona gizli belgeleri yakmanın önemini anımsattı ve yaktığı şeyler konusunda daha acımasız olmaya karar verdi.

Sonunda bütün dosyaları yakmaya karar verdi, çünkü bunlar da düşman soruşturma timlerine sorgularında yardımcı olabilirdi. Karton kutu ağzına kadar dolmuştu. Kutuyu omuzlayıp dışarı çıktı.

Jakes ateşi paslı bir su tankının içinde yakmıştı. Bir onbaşı da boyuna kağıt atıp ateşi güçlendiriyordu. Vandam kutusunu bırakıp bir süre alevleri seyretti. Bu ona İngiltere'deki Guy Fawkes Gecesi'ni anımsatmıştı, bir on yedinci yüzyıl haininin resminin yakılışını. Kağıt parçaları bir sıcak hava sütunundan çevreye yayılıyordu. Vandam arkasını döndü.

Düşünmek istiyordu, yüremeye karar verdi. Genelkurmay'dan çıktı ve yürümeye başladı. Yanağı acıyordu. Acıya sevinmesi gerekirdi, çünkü bu bir iyileşme belirtisiydi. Yarayı saklamak için sakal bırakıyordu. Hem bu görünüşünü biraz değiştirecekti de. Her gün sabahları tıraş olmak zorunda olmayışına seviniyordu.

Elena'yı düşündü, gövdesini, terleyen göğüslerini anımsadı. Onu öptükten sonra olanlara şaşırması, ama heyecanlanmıştı da. Vandam ilk kez böyle bir gece yaşamıştı: ilk kez yataktan başka bir yerde sevişmiş, ilk kez bir kadının da bir erkek gibi doyum noktasına eriştiğini görmüş, ilk kez cinselliğin az çok istekli bir kadınla kendi isteğinin uzantısı olarak gerçekleştirilen bir olgu

değil de karşılıklı istekle gerçekleştirilen, paylaşılan bir yaşama biçimi olduğunu anlamıştı. Aslında Elena'yla birbirlerini böyle sevmeleri sakıncalıydı. Vandam'ın ailesi ve ordu onun gibi biriyle evlenme düşüncesine kesinlikle karşı çıkacaklardı. Annesi ayrıca Yahudilerin niçin İsa'yı yanlış anladıklarını açıklamaya kalkacaktı. Vandam, bütün bunlara kafasını takmamaya karar verdi. Elena da, kendisi de birkaç gün içinde oluverirlerdi belki. Güneş batana kadar yaşayalım, ilerde ne olacağı belli değil. Yaşadığımız anı değerlendirelim, gerisinin cehenneme kadar yolu var.

Düşünceleri yine İstanbul'da boğazi kesilerek öldürülen kıza yöneldi; bu işi yapanın da VVolf olduğu ortadaydı. Perşembe günü işler sarpa sarabilir ve Elena yine kendini VVolf'un elinde, yapayalnız, çaresiz buluverir korkusuyla dehşete düştü.

Çevresine bakınca havada bir canlılık bulunduğunu farketti. Bir berber dükkanının önünden geçerken, içerisinin dolu olduğunu, kadınların ayakta sıra beklediklerini gördü. Terziler de iyi iş yapıyorabenziyorlardı. Bir kadın bakkal dükkanından elinde bir sepet dolusu yiyecek çıktı, dükkanın önündeki kuyruk kaldırım boyunca uzuyordu. Vandam Mısırlıların özgürlüğe hazırlanmış olduklarını ve onu beklediklerini anladı.

Ama kend'i boğuntu veren bir duygudan kaçamıyordu. Gök bile karanlık görünüyordu. Başını kaldırıp baktı, gök karanlıktı. Kentin üzerini sanki gri bir sis bulutu kaplamıştı. Bunun yanık kağıtlarla ka işmiş koyu bir duman olduğunu farketti. Kahire'nin her yerinde İngilizler dosyalarını yakıyorlardı ve koyu, ağır duman güneşi bile gölgelemişti.

Vandam birden kendisine de, Müttefik Güçler'in tümüne de bir öfke duydu, yenilgiye bu kadar kolay razı oldukları için. Britanya Savaşı'nın ruhu neredeydi? Ulusu belirlediği sanılan inatçılık, başarı isteği ve yüreklilik neredeydi? Sen, diye sordu Vandam, kendi kendine bu konuda ne yapmayı tasarlıyorsun?

Yeniden Garden City'ye döndü, buralardaki villalarda Genekurmay'ın üst düzeydeki komutanları otururlardı. El Alamein Hattı'nın haritasını gözünün önüne getirdi. Müttefik Güçler'in son durağı burası olacaktı. Burası Rommel'in giremeyeceği bir hattı, çünkü güney ucu geçilmez Quattara'ydı. O zaman Rommel hattı kıracaktı.

Neresinden kırardı hattı? Kuzey uçtan gelirse ya doğrudan doğruya İskenderiye'ye saldıracaktı, ya Müttefik Güçler'i arkadan kuşatacaktı. Güney uçtan gelirse ya Kahire'ye saldıracaktı, ya da kuşatma yapıp kalan Müttefik Güçler'i ortadan kaldıracaktı.

Hattın hemen arkasında Alam Halfa sırtı vardı, mevzileri güçlüydü. Rommel hattı kırdıktan sonra buradan kuşatma yaparsa Müttefik Güçler için daha iyi olurdu, çünkü böylece Rommel Alam Halfa saldırısında gücünü harcamış olurdu.

Bir nokta daha vardı. Alam Halfa'ya güneyden gelirken güvenilmez, yumuşak kumlardan geçmek gerekirdi. Rommel'in bu üzerindeki içine çeken kumları bildiği düşünülemezdi, çünkü daha önce buralara hiç gelmemişti. Oysa Müttefik Güçler'de iyi çöl haritaları vardı.

Vandam, bu durumda, diye düşündü, benim görevim Alex VVolf'un Rommel'e Alam Halfa'nın iyi savunulduğunu ve güneyden saldırılmayacağı söylemesini önlemek.

Aslında kurulan plan olumsuzdu.

Vandam bu planı bilinçsizce uygulayarak Villa les Oliviers'ye, VVolf'un evine gitmişti. Evin karşısındaki küçük parkta, zeytin ağaçlarının altında oturmuş ve sanki VVolf'un nerede olduğunu söyleyebilmiş gibi eve bakıp durmuştu. VVolf bir yanlışlık yapıp Rommel'i Alam Halfa'ya güneyden saldırma konusunda yüreklendirse, diye düşündü. Ama bunlar anlamsız oyalanmalar- dı elbette.

Yine bu biçimde düşünmeyi sürdürüyordu.

VVolf'u yakaladığımı düşün. Bir de bakıyorsun telsizini bile almışım. Bir de şifre anahtarını buluyor muyum?

O zaman VVolf'un kişiliğine girip telsizinin başına geçerek Rommel'e, Alam Halfa'ya güneyden saldırmasını söyleyebilirdim.

Bu düşünceler onu canlandırmıştı, kendini daha rahat hissetmeye başladı. Rommel şimdi VVolf'un bilgilerinin doğru olduğuna inanıyordu. Diyelim ki VVolf, Rommel'e El Alamein Hattı'nın güneyinin zayıf olduğunu, ama Alam Halfa'ya güneyden yaklaşmanın zor olduğunu ve Alam Halfa'nın savunmasının zayıflığını bildiren bir mesaj gönderiyor.

Rommel bu kadar kışkırtıcı haberlere direnemez, mutlaka bir şeyler yapardı.

Haberleri alınca güney hattını kırar, kuzeyden harekete geçer ve Alam Halfa'yı gürültüsüz patırtısız alacağını umardı. Ve o zaman da o güvenilmez, yumuşak kumlarla karşılaşır. O kumlarla mücadele ederken bizim topçularımız onun kuvvetlerini haklardı. Alam Halfa'ya vardığında savunmasının yerinde olduğunu görürdü. O noktada biz de ön cepheden kuvvetler getirir ve düşmanı pire gibi ezerdik.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ' ALAM HALFA

Bu plan bir uygulansa, yalnızca Mısır değil bütün Afrika korunabilirdi.

Vandam, bu düşüncemi komutana bildirmeliyim, diye düşündü.

Uygulama kolay olmayacaktı elbette. Şimdi Vandam'ın durumu pek iyi sayılmazdı. Bir kez Alex VVolf olayında başarısızlığı söz konusuydu. Ama onların düşüncenin değerini anlayacakları da kesindi.

Oturduğu banktan kalktı ve bürosuna doğru yürümeye başladı. Birdenbire gelecek ona değişik görünmeye başlamıştı. Belki de çizmelerle camilere girilemeyecekti. Belki de Mısır Müzesi'nin hazineleri Berlin'e taşınmayacaktı. Belki Billy, Hitler gençlik örgütüne katılmak zorunda kalmayacaktı. Belki Elena bir tutsak kampına gönderilmeyecekti.

Hepimiz kurtulacağız Nazilerden diye düşündü.

Ama şu VVolf'u bir yakalayabilsem.

Bir gün Vandam, Bogge'un burnuna bir yumruk indirmenin sırası geldi artık, diye düşündü.

O gün yine Albay Bogge'un en kötü günlerinden biriydi: adamın bütün huysuzluğu, saldırganlığı, tersliği, alaycılığı, alınganlığı üzerindeydi. Yine konuşmaktan korktuğu zamanlar yaptığı gibi sinirli sinirli öksürüyordu. Huzursuzluğu telaşlı davranışlarından da belli oluyor, masasındaki kağıt yığınlarını karıştırıyor, bir bacak bacak üstüne atıyor, bir bacaklarını uzatıyor, bir yandan da o eski kriket topunu parlatıyordu.

Vandam, sessizce oturmuş onun biraz sakinleşmesini bekliyordu.

"Şimdi buraya bak Vandam, strateji Auchinleck'in işidir. Senin işin kişisel güvenlik. Bunu da doğru dürüst yapabildiğin söylenemez."

"Auchinleck de öyle," dedi Vandam.

Bögge duymamış gibi yaptı. Vandam'ın raporunu aldı. Vandam raporunu yazmış ve biçimsel olarak Bogge'a vermişti, bir kopyası da generale verilecekti. "Açıklarla dolu bu plan," dedi Bogge.

Vandam hiçbir şey söylemedi.

"Açıklarla dolu." Bogge öksürdü. "Bir kez Rommel'i hattı kırmaya çağırıyor, değil mi?"

"Belki plan onun hattı kırmasıyla uygulanacak da ondan," dedi Vandam.

"Evet. Bak, görüyor musun? Benim demek istediğim bu işte. Böyle açıklarla dolu bir plan, görüşünün ne kadar kıt olduğunu ortaya koyan bir plan uygulamaya kalkarsan bütün Kahire'yi güldürürsün." Bogge öksürdü. "Hattın en zayıf noktasına saldırmak konusunda Rommel'i yüreklendirmek istiyorsun, yani ona şans tanıyorsun! Anladın mı?"

"Evet. Hattın bazı bölümleri öbür bölümlerinden daha zayıf, Rommel havadan denetlediği zaman bu noktaları görebilecek, görme şansına sahip olacak."

"Kesinliği şansa bağlamak istiyorsun yani."

"Başarı sağlamak için evet."

"Şimdi, anladığıma göre Rommel'in en güçlü noktamıza saldırmasını istiyoruz, böylece başarı sağlayamayacak."

"Ama bırakırsak da yeniden toparlanıp bize saldıracak nasıl olsa. Oysa ona tuzak kurarsak sonunda başarı bizimdir."

"Hayır, hayır, hayır. Risk istemem, riske girmek olmaz, bunlar riskli şeyler. Bu bizim son savunma hattımız efendi, ne diyorsun sen?" Boggie güldü. "Bundan sonra Rommel'le Kahire arasında küçük bir kanaldan başka şey kalmayacak. Hiç de anlıyora benzemiyorsun."

"Çok iyi anlıyorum, efendim. Durumu anlatayım. Bir: Rommel, sahte, kolay zafer hayaline kapılarak hatta saldırırsa Alam Halfa'da bozguna uğrayacak. İki: Alam Halfa'ya güneyden Saldırması işimize gelir, çünkü üzerindeki'ni içine çeken kumlarla karşılaşacak. Üç: Ya hattın hangi ucuna saldıracağını bekleyip görmeliyiz, ya kuzeye gitmesi riskini de göze almalıyız, ya da güneye gitmesi için onu yüreklendirmeliyiz. O zaman da hattı kırma şansına sahip olabileceği riskini kabul etmemiz gerekir."

"Evet," dedi Bogge, "şimdi üzerinde durdukça plan biraz daha mantıklı görünmeye başladı. Buraya bak, planı bir süre bana bırakmak zorundasın. Vaktim olunca inceleyeceğim, bakalım, bir biçime sokmaya çalışırım. O zaman belki komutana da sunarız."

Anlıyorum, diye düşündü Vandam. Bogge plana sahip çıkıyor, kendininmiş gibi gösterecek. Ne halt ederse etsin. Bogge bu durumda bile numara yapmaya kalkarsa kendi bilir, iyi şanslar ona. Önemli olan kazanmak, puan toplamak değil.

Vandam, "Peki efendim," dedi. "Yalnızca zaman ögesini vurgulamak isterdim... Plan uygulanacaksa çabuk uygulanmalı."

"Sanırım planın uygulanma zamanı konusunda en iyi yargıya ben varabilirim değil mi Binbaşı?"

"Elbette efendim."

"Ayrıca her şey o Allahın belası casusu yakalamaya bağlı, sanırım başarıya oldukça yaklaştın artık değil mi?"

"Evet efendim."

"Bu geceki harekâtı ben yürütecek, artık daha fazla aptallık edilmesine göz yummayacağım. Bugün yaptıklarınızı anlatın, birlikte gözden geçirelim."

Kapı vuruldu, general içeri girdi. Vandam da, Bogge da ayağa kalktılar.

Bogge, "Günaydın efendim," dedi.

"Rahat beyler," dedi general. "Seni arıyordum Vandam."

"Bir aldatma planı üzerinde konuşuyorduk," dedi Bogge.

"Evet, planı gördüm."

"Ah, Vandam size de bir kopya gönderdi demek?" dedi Bogge. Vandam, Bogge'a bakmadı, ama albayın kendisine çok kızdığını biliyordu.

"Evet, öyle," dedi general. Vandam'a döndü. "Sizden beklenen casus yakalamak Binbaşı, strateji saptayan generallere öğüt vermek değil. Belki de savaşı nasıl kazanacağımız konusunda bize öğüt vermeye daha az vakit ayırsaydınız güvenlik subaylığında daha başarılı olurdunuz."

Vandam'ın yüreği duracaktı.

Bogge, "Ben de tam diyordum ki..." diye başladı.

General onun sözünü kesti. "Bununla birlikte planı yaptığına, plan da ilginç olduğuna göre, benimle gelip bunu Auchinleck'e sunmanı istiyorum. Ona izin verebilirsin, değil mi Bogge?"

Bogge dişlerini gıcırdatarak, "Elbette efendim," dedi.

"Tamam Vandam. Toplantı her an başlayabilir, gidelim."

Vandam, generali izledi, çıkarken kapıyı çok yavaş kapadı.

VVolf'un Elena'yı göreceği gün Binbaşı Smith yine öğle vakti tekneye geldi.

Getirdiği bilgi şimdiye kadarkilerin en değerlisiydi.

VVolf'la Sonya yine alışmış hareketleri yinelediler. VVolf kendini bir Fransız güldürüsünde oynayan bir aktör gibi hissediyordu, geceler boyu aynı gardroba saklanması gereken bir aktör. Sonya'yla Smith yine her zamanki gibi divanda işe başlayıp yatak odasına geçtiler. VVolf gardrobdan çıkarken perdeler kapandı, Smith'in çantası da yere bırakılmıştı. Ayakkabıları ve cebinde anahtarlar bulunan şortu da oradaydı.

VVolf çantayı açtı ve okumaya başladı.

Smith tekneye yine dosdoğru Genelkurmay'daki toplantıdan çıkıp gelmişti ve bu toplantıda Auchinleck'le adamları Müttefik Güçler'in stratejisini tartışmışlar, ne yapacaklarına karar vermişlerdi.

VVolf biraz okuduktan sonra, Müttefik Güçler'in El Alamein Hattı'ndaki savunmaları hakkında bütün bilginin elinde olduğunu anladı.

Hattın sırtlarında topçular vardı, ayrıca alçak yerlerde tanklar bulunuyordu, mayın tarlaları da hat boyunca uzanıyordu. Hattın merkezinin beş mil ötesindeki Alam Halfa sırtı aynı zamanda istihkâm yönünden de güçlüydü. VVolf hattın güney ucunun

daha zayıf olduğuna dikkat etti, birlikler bakımından da mayın tarlaları bakımından da bu böyleydi.

Smith'in çantasında düşmanın durum kağıdı da vardı. Müttefik Güçler'in haberalma örgütü hatta güneyden saldırılacağı tahmin ediyorlardı, ama kuzeyden girmenin de olasılığına dikkat etmişlerdi.

Raporun bir kenarına el yazısıyla (Smith'in yazısı olmalıydı) bir not eklenmişti ki bu VVolf'un bütün okuduklarından daha çok heyecanlandırdı. Yazı şuydu: "Binbaşı Vandam bir aldatma planı sundu. Rommel'i Tiatla güneyden girmesi konusunda yüreklendirmek, onu Alam Halfa'ya çekmek, tehlikeli kumlarla karşılaşmasını sağlamak, sonra da ezmek. Plan Auk tarafından kabul edildi."

"Auk" Auchinleck'ti kuşkusuz. Bu ne bu'uştü! VVolf, elinde yalnızca Müttefik Güçler'in savunma hattının ayrıntılarını tutmuyordu. Rommel'in ne yapmasının beklendiğini de biliyordu ve onların aldatma planlarını öğrenmişti.

Ve aldatma planı da Vandam'ındı.

Bu yüzyılın en büyük haberalma başarısı olarak anımsanacaktı. Wolff da Rommel'in Kuzey Afrika zaferinin mimarı olacaktı.

Beni bu yüzden Mısır Kralı yaparlar, diye düşündü ve gülümsedi.

Yukarı baktı ve Smith'in perdelerin arasında durmuş aşağı, kendisine baktığını gördü.

Smith, "Ne haltlar karıştırıyorsun orada?" diye kükredi.

VVolf öfkeyle yatak odasından gelen seslere kulak vermeyi unuttuğunu farketti. Bir şeyler ters gitmiş, her zamanki gibi şampanya patlatılmamıştı. VVolf da bütününü kendini stratejik bilgilere vermişti. Sayısız bölük ve general adları, adamların ve tankların sayısı, yakıt ve cephane miktarları, sırtlar, hatlar, tehlikeli kumlar dikkatini o kadar toplamıştı ki yatak odasından gelen seslere kulak vermeyi unutmuştu. Bu zafer anında birdenbire öldürölme korkusuna kapıldı.

Smith, "Çantam!" dedi.

Bir adım attı.

VVolf, Smith'in ayağına bastı ve sonra onu kenara itti. Binbaşı büyük bir gürültüyle yere düştü.

Sonya bağırdı.

VVolf da, Smith de sendelemekteydiler.

Smith ufak tefek, zayıf bir adamdı. VVolf'tan on yaş kadar da büyüktü. Geriledi, yüzünü korku kaplamıştı. İki yanına baktı, rafta cam bir meyve kabı gördü, aldı ve VVolf'a fırlattı.

Meyvelik VVolf'a çarpmadı, mutfığa uçtu ve düşüp gürültüyle kırıldı.

Gürültü çıkıyor, diye düşündü VVolf, bu herif daha fazla gürültü ederse gelip sorguya çekerler. Smith'e yöneldi.

Smith, sırtı duvara dayalı, "Yardım edin!" diye bağırdı.

VVolf bir kez daha vurdu ona, çenesine, Smith yere yığıldı, bilingsizce kıvrandıktan sonra olduğu yerde kaldı.

Sonya gelip ona baktı.

VVolf eklem yerlerini oğuşturdu. "İlk kez böyle bir şey yapıyorum," dedi.

"Nasıl bir şey?"

"Birin çenesine vurup onu yere sermek. Bunu yalnızca boksörlerin yapabileceğini sanırdım."

"Sen onu boş ver de adamı ne yapacağız şimdi?"

"Bilmiyorum." VVolf olasılıkları düşünüyordu. Smith'i öldürmek tehlikeli olacaktı, çünkü bir subayın ölümü —ve çantasının kayboluşu— bütün kentte müthiş bir yankı uyandırır. Cesedin ne olacağı sorunu ortaya çıkacaktı. Üstelik Smith eve arfik bilgi getiremeyecekti.

Smith homurdandı, kıvrandı.

VVolf, adamı bıraksa nasıl olacağını düşünmekteydi. Smith tekne de olanları yayarsa olan VVolf'a olacaktı. Yalnız her şeyini yitirmekle kalmayacak cezaevini de boylayacaktı. Kendini yüce bir neden uğruna harcayacak türde bir adam da değildi.

Smith'i ıııııı mıydı? Hayır, bu kadarı şansa fazla güvenmek olurdu. VVolf'un gizlerinin hepsini bilen bir İngiliz subayının kentte yaşadığını bilmek... Olanaksız.

Smith gözlerini açtı. "Sen..." dedi. "Sen Slavenburg'sun..." Sonya'ya baktı, sonra yine VVolf'a çevirdi gözlerini. "Sen bana tanıştırmıştın... Cha-Cha'da... bunların hepsi planlıydı..."

"Kapa çenenı," dedi VVolf yumuşak bir sesle. Onu öldürse miydi, yoksa bıraksa mıydı? Başka yapacak ne vardı? Yalnızca bir tek şey: onu burada tutmak, Rommel Kahire'ye gelinceye kadar..."

"Pis casuslarsınız siz," dedi Smith. Yüzü bembeyazdı.

Sonya iğrenmiş bir tavırla, "Sen de o eciş bücüş vücuduna bayıldığını mı sanmıştın?" dedi.

"Evet." Smith kendine geliyordu. "Pis bir orospuya güvenmeden önce onu daha iyi tanımam gerekirdi."

Sonya ona yaklaştı ve çıplak ayağıyla tekmeledi.

VVolf, "Bırak!" dedi. "Onu ne yapacağımızı düşünmeliyiz."

Bağlayacak ip var mı?"

Sonya bir an düşündü. "Güvertede, ön bölmede olacak."

VVolff mutfaktaki çekmecedan bıçağını bilemekte kullandığı ağır masadı aldı. Masadı Sonya'ya verdi. "Kıpırdanırsa bununla vur," dedi. Smith'in kıpırdanacağını da sanmıyordu.

Güverteye giden merdivenleri çıkıyordu ki iskelede ayak sesleri duydu.

Sonya, "Postacı," dedi.

VVolff, Smith'in önünde diz çöktü ve bıçağını çekti. "Aç ağzını."

Smith bir şey söyleyecekti ki VVolff bıçağı Smith'in dişlerinin arasına soktu.

VVolff, "Şimdi konuşursan ya da kıpırdarsan dilini keserim," dedi.

Smith hemen sesini kesti, VVolff fa dehşetle bakıyordu.

VVolff, Sonya'nın çıplak olduğunu farkettili. "Çabuk bir şey giy!"

Sonya yataktan çarşafı çekti ve sarınarak merdivenin dibine geldi. Kapak açıldı. VVolff, kendisinin ve Smith'in kapaktan görünebileceğini biliyordu. Sonya, postacının uzanan elinden zarfı alırken örtüyü biraz kaydirdi.

"Günaydın!" dedi postacı. Gözleri, Sonya'nın yarı açık göğüslerine gitmişti.

Sonya merdivende biraz daha ilerledi, böylece postacının da uzaklaşmasını sağlıyordu. Örtüyü iyice kaydırarak, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra kapağı kapadı.

VVolff derin bir soluk aldı.

Postacının ayak sesleri güverteden iskeleye doğru yavaş yavaş uzaklaştı.

VVolff, "Şu örtüyü bana ver," dedi.

Sonya örtüyü ona verdi ve yine çıplak kaldı.

VVolff bıçağı Smith'in ağzından çekerek çarşafı kesti. Kumaşı top gibi yaparak Smith'in ağzına tıktı. Smith direnmedi. VVolff bıçağı koltuk altına kaydirdi. Ayağa kalktı. Smith gözlerini kapamıştı. Yenilgiyi kabul etmiş benziyordu.

Sonya masadı aldı ve VVolff merdivenden güverteye çıktığı zaman, Smith'e vurmaya hazırlandı. Sonya'nın sözünü ettiğı bölme provadaydı. VVolff oradaki gözü açtı. İpi buldu. Herhalde burası tekne-ev olmadan önce kullanılıyordu bu ip. İpi çıkardı. Sağlamdı ama çok kalın değildi, birinin elini ayağını bağlamak için biçilmiş kaftandı.

Aşağıdan Sonya'nın sesini duydu, bağıırıyordu. Merdivenin dibinde birşeyler olmaktadır.

VVolff ipi bırakıp fırladı.

Smith görüldüğü gibi yenik düşmüş değildi demek. Sonya'ya bir şey yapmıştı anlaşılan.

VVolff güvertayı geçip iskeleye koştu.

Smith döndü, teknenin öbür tarafına koştu ve suya atladı.

VVolff, "Allah kahretsin," dedi.

Çabucak çevresine bakındı. Öteki teknelerin güvertelerinde kimseler yoktu, uyku vaktiydi. Yolda da "dilenci"den başkası görünmüyor, ilerde biri yürüyordu. Nehirde birkaç tekne vardı, onlar da çok uzaktaydılar, daha ötede ağır ağır bir buharlı gemi gidiyordu.

VVolff kenara koştu. Smith suyun üzerindeydi, soluk alıyordu. Suda çok beceriksizdi, bir sürü şapırtı çıkırıyordu. Sonra zar zor yüzerek teknedan uzaklaşmaya başladı.

VVolff birkaç adım geriledi ve yaylanarak nehre atladı.

Hemen Smith'in yanına ulaşıverdi.

İlin her şey bulanıktı. VVolff suyun altında, birtakım kolların bacalarının —Smith'inkiler— arasından geçerek yüzdü, sonra suyun üzerine çıkıp Smith'i dibe itti. Soluğu tükenince suyun üzerine çıktı.

İçine hava çekti. Smith'in başı da onunla birlikte çıkmıştı, öksürüyordu. VVolff iki eliyle onun başını yakaladı, kendine doğru çekti, sonra da batırdı. Smith balık gibi kayıyordu. VVolff onun boğazına sarılıp çekti, sonra itti. Onunla birlikte suyun altına girdi, bir an sonra yine çıktı. Smith halâ suyun altındaydı, çırpınıyordu.

VVolff, birini boğmak ne kadar vakit alır, diye düşündü.

Smith ani bir silkinişle kendini ondan kurtardı. Başı suyun yüzüne çıktı, soluk aldı. VVolff onu batırmaya çalışıyordu. Ama gücü yoktu. Smith öksürüyor ve sarsılıyordu. VVolff kendini suya gömmüştü. Yine Smith'i yakaladı. Bu kez binbaşının arkasına geçti, bir kolunu adamın boğazına doladı, öbür elini de başını suyun içine bastırmakta kullanıyordu.

Bari kimse görmese, diye de düşünüyordu bir yandan.

Smith suyun altına kaydı. Şimdi yüzü suyun içindeydi. VVolff'un dizleri de arkasındaydı, başı kaskatı kesilmişti. Suyun altında da çırpınmaya, debelenmeye, kendini kurtarmaya çabalamaktaydı. VVolff çemberi daha da daralttı ve onu suya iyice batırdı.

Boğulmasını istiyordu.

Smith'in çenelerinin açıldığını hissetti ve adamın sonunda su yuttuğunu anladı. Çırpınmalar iyice şiddetlenmişti. VVolff bunların onun son çırpınışları olduğunu hissetti. Smith'in mücadelesi gerçekten de hızını yitirmeye başlamıştı. VVolff gözlerini kapadı, soluğunu tuttu. Smith zayıflıyordu. Şimdi ciğerleri yarı yarıya su dolmuştur, diye düşündü VVolff. Biraz sonra VVolff da havaya gereksinme duydu.

Smith'in hareketleri iyice yavaşlamıştı. Binbaşıyı biraz daha gevşek tutan VVolff suyun yüzüne çıktı, hava aldı. Smith ölü gibi ağırlaşmıştı. VVolff, Smith'i de sürükleyerek tekneye doğru yüzmeye başladı. Smith'in başı suyun üzerine çıkmıştı ama adamda hiçbir hayat belirtisi yoktu.

VVolff teknenin yanına geldi, Sonya güvertedeydi, giyinmişti, kendisine bakıyordu.

VVolff, "Kimse gördü mü?" diye sordu.

"Sanmıyorum, öldü mü?"

"Evet."

VVolff, peki şimdi ne yapacağım ben, diye düşünüyordu.

Smith'i teknenin yanında tutuyordu. Bıraksam üzer, diye düşündü. Sonra tekneye yakın bir yerlerde bulunur, sorguya çekiliriz. İyi ama bundan kurtulmak için Kahire'de sokak sokak dolaştıramam ya.

Smith birdenbire çırpındı ve su yuttu.

"Aman Allahım yaşıyor," dedi VVolff.

Smith'i yeniden itti. Bu zordu, çok zaman alıyordu. Smith'i bıraktı, bıçağını çıkardı. Smith suyun altındaydı, belli belirsiz kıpırdanıyordu. VVolff bıçağı körlemeden sapladı. Smith kıvrandı. Su pembeleşti. Smith'i saçından yakalayıp bıçağı gene boğazına batırdı.

Şimdi ölmüştü.

Çevresindeki su kıpkırmızı olmuştu. VVolff, kan içinde yüzüyorum, diye düşündü, içini bir iğrenme duygusu kapladı.

Smith'i çekti. Birdenbire aklına gelmişti, boğulmuş bir binbaşı bulunabilirdi nehirde ama boğazı kesilmiş bir binbaşı mutlaka öldürülmüş demektir. Bu durumda onu saklaması gerekiyordu.

Yukarı baktı. "Sonya!"

"Hastayım."

"Boş ver şimdi. Cesedin dibe gitmesini sağlamalıyız."

"Aman Allahım, su bütün kan olmuş."

"Dinle beni!" Sonya'ya bağırarak istiyordu ama alçak sesle konuşmak zorundaydı. "Getir... şu ipi getir. Çabuk diyorum!"

Sonya ortadan kayboldu, sonra iple geldi. Ne yapacağını bilmiyordu, VVolff ona ne yapacağını söylemeye karar verdi.

"Şimdi Smith'in çantasını getir, içine de ağır bir şey koy."

"Ağır bir şey, ama ne?" . "Hey Tanrım, neyimiz var ağır? Ağır ne var? Hımm... kitaplar, kitaplar "ağırdır, ama yeterince ağır olmayabilir..."

Biliyorum, şişeler. Dolu şişeler-şampanya şişeleri* Çantayı şampanya şişeleriyle doludur."

"Niçin?"

"Bırak didiklemeyi, sana ne diyorsam onu yap!"

Sonya yine gitti. VVolff onun merdivenden inip oturma odasına girdiğini gördü. Çok ağır hareket ediyordu, uyurgezerler gibi.

Çabuk, şişko fahişe, çabuk ol!

Sersem sersem çevresine bakmıyordu. Halâ hareketleri ağırdı. Çantayı yerden kaldırdı. Mutfağa götürdü, buzdolabını açtı. Sanki akşam yemeğinde ne pişireceğine karar veriyormuş gibi buzdolabının karşısına geçip uzun uzun baktı.

Hadi be kadın.

Bir şampanya şişesi çıkardı. Bir elinde şişe bir elinde çanta duruyordu, sonra kaşlarını çattı, sanki bunlarla ne yapacağını anımsamaya çalışıyor gibiydi. Sonunda anımsamış olacak ki şişeyi çantaya koydu, bir şişe daha çıkardı dolaptan.

VVolff ters diz şunları budala diye düşünüyordu, daha çok alır o zaman çanta.

Sonya ikinci şişeyi de koydu, baktı, sonra çıkardı ve VVolff'un istediği gibi yerleştirmeye başladı.

Akıllıymış, diye düşündü VVolff.

Sonya çantaya dört şişe sığdırmayı becerdi. Buzdolabını kapadı ve ağırlığa ekleyecek başka şey arandı. Masatla cam bir top aldı. Bunları da koyup çantayı kapadı. Sonra yukarı, güverteye çıktı.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

"İpi ucunu çantanın sapına bağla."

Sonya sersemliğini üzerinden atıyordu. Parmakları daha çabuk hareket etmekteydi.

"Çok sıkı bağla," dedi VVolff.

"Olur."

"Çevrede kimse var mı?"

Sonya sağına soluna baktı. "Hayır."

"Çabuk ol."

Sonya düğümü attı.

"İpi bana ver," dedi Wolff.

Sonya ipin öbür ucunu VVolf'a attı, VVolf ipi yakaladı. Hem kendini, hem de cesedi su üzerinde tutmak için çok uğraşıyordu. Bir ara Smith'i bıraktı, çünkü ipi bağlamak için iki eline de gereksinimi vardı. İpi ölünün koltuk altlarından geçirdi, çekti. İki kez doladı, sonra düğümledi. Bu işleri yaparken neredeyse kendisi de batacağı, bir keresinde ağız dolusu su yuttu.

Sonunda iş bitti.

"Düğümü denetle," dedi Sonya'ya.

"Baktım, sıkı."

"Çantayı suya at, elinden geldiğince uzağa at."

Sonya çantayı fırlattı, onun için çok ağırdı bu çanta, teknenin ilerisinde suya battı, ip de yavaş yavaş çantayı izliyordu. Smith'le çantanın arasındaki ip gerildi, sonra ceset de suya gömüldü. Wolff yüzeyi inceledi. Düğümler sıkıydı. Cesetin battığı yerde ayaklarını oynattı, bir şeye değmedi, Smith derinlere gitmişti.

VVolf, "Liebe Gott, bu ne iş," diye mırıldandı.

Güverteye tırmandı. Aşağı bakınca pembeliğin hızla dağıldığını gördü.

Bir ses "Günaydın!" dedi.

VVolf'la Sonya kıyıya baktılar.

"Günaydın!" diye karşılık verdi Sonya. Yavaşça VVolf'a, "Bir komşu," dedi.

Komşu orta yaşlı bir kadındı, elinde bir yiyecek sepeti vardı. "Birtakım şırıptılar işittim de. Bir şey mi oldu?"

"Hımm... hayır," dedi Sonya. "Küçük köpeğim suya düştü, Bay Robinson da onu kurtarmaya geldi."

"Ne hoş!" dedi kadın. "Bir köpeğiniz olduğunu bilmiyordum."

"Minicik bir şey, armağan."

"Türü ne?"

VVolf, defol buradan kakavan karı, diye bağırarak istiyordu.

"Fino," karşılığını verdi Sonya.

"Görmek isterdim."

"Belki yarın, şimdi cezalandırmak için kapadım."

"Zavallıcık."

VVolf, "Islak giysilerimi değiştirsem iyi olur," dedi.

Sonya da komşuya, "Yarın görüşmek üzere," dedi.

"Görüştüğümüze sevindim Bay Robinson."

VVolf'la Sonya aşağı indiler.

Sonya kendini divana atarak gözlerini kapadı. VVolf ıslak giysilerini çıkardı.

Sonya, "Şimdiye kadar başıma böyle şey gelmedi," dedi.

"Kurtulacaksın."

"Hiç değilse adam İngilizdi."

"Evet. Sevinçten göbek atman gerekir."

"Midem düzelsin, atacağım."

VVolf banyoya girdi, küvetin musluklarını açtı. Döndüğü zaman Sonya, "Değer miydi?" diye sordu.

"Evet." VVolf halâ yerde duran kağıtları gösterdi, Smith onu şaşırttığı zaman bunları yere atmıştı. "Şunları görüyor musun, şimdiye kadar getirdiği en önemli şeyler. Bunlarla Rommel savaşı kazanabilir."

"Ne zaman göndereceksin?"

"Bugeceyarısı."

"Bu gece Elena'yı getireceksin buraya."

VVolf ona baktı. "Bir adamı öldürüp cesedini suya attığımız bir zamanda nasıl böyle şeyler düşünebilirsin?"

Sonya ona kendini savunurcasına baktı. "Bilmiyorum. Yalnız bu işin beni çok isteklenmeye yönelttiğini seziyorum."

"Tanrım."

"Onu bu gece eve getireceksin. Bana borçlusun."

VVolf ikircikliydi. "O buradayken yayın yapmak zorunda kalacağım."

"Sen telsizin başındayken ben onu meşgul ederim."

"Bilmiyorum ki..."

"Bırak şimdi Alex, bana borçlusun."

"Tamam."

"Teşekkür ederim."

VVolf banyoya girdi. Sonya'nın hali inanılır gibi değil, diye düşündü. Bu kadarı da fazlaydı doğrusu. Sıcak suya kendini bıraktı.

Sonya yatak odasından seslendi. "Ama artık Smith sana haber getiremeyecek."

"Onun haberlerine gereksinmemiz olacağını sanmıyorum, şu savaştan sonra," diye yanıtladı VVolf. "Amacımıza ulaştık, o işini bitirdi."

Sabunu alıp kanları temizlemeye başladı.

Vandam, Elena'nın kapısını çaldı. Kız bir saat sonra Alex VVolf'la buluşacaktı.

Elena kapıyı siyah bir kokteyl giysisiyle açtı, yüksek ökçeli siyah pabuçlar ve ipek çoraplar giymişti. Boynunda ince bir altın zincir vardı. Yüzü boyanmış, saçları taranmıştı. Vandam'ı bekliyordu.

Vandam ona gülümsedi, kızı hem kendine yakın hem de insanı şaşırtacak kadar güzel buluyordu. "Merhaba."

"İçeri gir." Elena onu oturma odasına götürdü. "Otur."

Vandam onu öpmek istiyordu ama kız kendisine bu fırsatı vermemişti. Divana oturdu. "Sana bu geceyle ilgili bazı ayrıntılar anlatmak istiyorum."

"Olur." Elena onun karşısındaki bir koltuğa oturdu. "Bir içki ister misin?"

"Evet."

"Kendin al."

Vandam ona baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Bir şey yok, kendine bir içki hazırla, sonra konuşalım."

Vandam kaşlarını çattı. "Ne demek bu?"

"Hiç bir şey. Çalışmak zorundayız, o halde çalışalım."

Vandam kalktı, ona yaklaştı, koltuğunun önünde diz çöktü.

"Elena, ne yapıyorsun sen?"

Elena da ona baktı. Neredeyse ağlayacaktı. Yüksek sesle, "İki gündür neredeydin?" diye sordu.

Vandam düşündü. "İşteydim."

"Peki benim nerede olduğumu sanıyordun?"

"Burada."

"Doğru!.."

Vandam, Elena'nın ne demek istediğini anlayamıyordu. Çok az tanıdığı bir kadına aşık olmak kafasını karıştırmıştı. "Çalışıyordum, sen de buradaydın," dedi, "bunda kızacak ne var?"

Elena bağırdı. "Evet, çok şey var!.."

Vandam, "Sakin ol," dedi. "Niçin bu kadar ters davran-

diğini anlamıyorum ve bana açıklamamı istiyorum."

"Hayır!"

"O zaman ben de ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Vandam, arkası ona dönük yere oturdu ve bir sigara yaktı. Gerçekten Elena'yı neyin kızdırdığını bilmiyordu, ama kızın davranışında bir inatçılık belirtisi vardı: Vandam aşağıdan almaya, her ne yaptıysa özür dilemeye hazırdı, ama doğrusu böyle tahmin oyunları oynamaya niyeti yoktu.

Bir süre sessizce, birbirlerine bakmadan oturdular.

Elena burnunu çekiyordu, ona bakmıyordu ama bu tür burun çekmenin ağlamaktan ileri geldiğini bilirdi. Vandam "Bana bir not yada bir demet çiçek gönderebilirsin," dedi kız...

"Not mu? Niçin peki? Bu gece buluşacağımızı biliyordun!"

"Ah, Tanrım!"

"Çiçek mi? Niçin çiçek istiyorsun? Yine o oyunu oynamamıza gerek yok ki!"

"Sahi mi?"

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Dinle. Önceki gece seviştik, unutmuş gibisin."

"Aptallık etme."

"Beni eve getirdin ve ayrılırken öptün. Sonra hiç bir şey."

Vandam sigarasından bir soluk aldı. "Senin de unuttuğun bir şey var: Erwin Rommel de bir sürü Naziyle kapıları tutmuş, bense onu dışarı atmaya çalışanlardan biriyim."

"Beş dakika, beş dakika yeterdi bana bir not göndermen için."

"Niçin gönderecektim peki notu?"

"Niçin gönderecektin sahi? Ben serbest bir kadını değil mi? Su içer gibi kendimi bir erkeğe veririm. Bir saat sonra da unuturum. Bu mu senin düşündüğün? Bana öyle geliyor! Allah kahretsin seni VWilliam Vandam, bana ucuz bir kadın olduğumu hissettirdin!"

Bu sözlerde de başlangıçtaki sözlerden daha fazla mantık yoktu, ama şimdi Vandam onun sesindeki acıyı duyabiliyordu. Elena'ya baktı. "Uzun süredir karşılaştığım en güzel şeysin. Lütfen bağışla beni aptallık ettiğim için." Elini avucuna aldı.

Elena dudaklarını ısırarak pencereye bakıyordu, gözyaşlarını güçlükle tutmaktaydı. "Evet, aptalsın," dedi. Sonra ona bakarak saçlarını okşadı. "Seni aptal, aptal..." diye fısıldıyordu. Gözleri yine yaşlarla doluydu.

"Senin hakkında öğrenecek çok şeyim var," dedi Vandam.

"Benim de senin hakkında."

Vandam yüksek sesle düşünmeye başladı: "İnsanlar benim soğukkanlılığıma kızarlar, hep böyledir bu. Yanımda çalışanlar kızmazlar, hoşlanırlar bundan. Paniğe kapıldıklarını hissettikleri zaman ya da bir olayın üstesinden gelemeyeceklerini hissettiklerinde bana gelip ikilemelerini anlatırlar. Bunları bana anlatabileceklerini bilirler, bir yol bulamazsam onlara yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu söylerim yani en az zararlısını. Onlarla sakın bir sesle konuştuğum, bunun bir ikilem olduğunu gördüğüm ve paniğe kapılmadığım için, rahatlamış olarak yanımdan ayrılırlar ve yapmaları gerekeni yaparlar. Benim .bütün yaptığım sorunu açıkça ortaya koymak ve sorunun altında ezilmeyi, ondan korkmayı kabullenmemektir, ama onların da gereksindiği budur zaten. Bununla birlikte... Aynı tavır bir takım insanları aşağılık duygusuna iter, üstlerimi, arkadaşlarımı, Angela'yı, seni... Niçin olduğunu hiç bir zaman anlayamadım."

"Çünkü bazan paniğe kapılman gerekir, aptal," dedi Elena yumuşak bir sesle. "Bazan korktuğunu ya da ezildiğini göstermelisin bir şeye deli olduğunu.... Bu insanca bir tepkidir ve senin insanlara değer verdiğini gösterir. Sen hep sakın olunca kimseye metelik vermediğini düşünüyoruz." Vandam, "İnsanların durumu daha iyi değerlendirmeleri gerekir ama," dedi. "özellikle sevgililerin arkadaşla, iş arkadaşlarının." "Bunları söylerken dürüsttü ama içinden ünlü soğukkanlılığında aslında biraz acımasızlık, soğukluk olduğunu da farkediyordu."

"Peki ya daha iyi değerlendiremiyorlarsa?..." Elena artık ağlamıyordu.

"Değişmem gerektiğini mi söylüyorsun yani? Hayır." Vandam artık onunla açık, dürüst olmak istiyordu. Onu mutlu etmek için bir yalan uydurabilirdi: Evet, haklısın, değişik biri olmaya çalışacağım. Ama bunun anlamı neydi? Onunlayken gerçek kişiliğini gizliyorsa bunun hiç bir değeri yoktu. O zaman Elena'yı öteki erkeklerin yaptıkları gibi idare ederdi, ya da sevmediği insanlar gibi uyuturdu. Bu yüzden Elena'ya gerçeği söyledi. "Anla, bu da benim kazanma biçimim. Her şeyi kazanmak demek istiyorum.. Hayat oyunu kısaca..." Yüzünde kuru bir gülümseme belirdi. "Ben soğukkanlı biriyim. Her şeye belli bir * 'aklıktan bakarım. Olaylara, insanlara değer veririm ama anlam, iz, yararsız şeyler yapmaya da yanaşmam, bir takım simgesel davranışlar, boş öfke nöbetleri gibi.. Dünyanın bütün gülleri bir araya gelseler bizim birbirimizi sevmemiz ya da sevmememiz olayını değiştiremezler. Ama benim bugün

yaptığım iş bizim ölmemize ya da yaşamamıza neden olabilir. Gün boyu seni düşündüm ama ne zaman seni düşünsem kendimi o anda düşünmem gereken şeylere vermeye zorladım. Ben işiyle uğraşan bir insanım ve senin iyi olduğunu bildikten sonra da senin hakkında boşuna kaygılanmam. Kendini buna alışmış olarak düşünebiliyor musun?"

Elena güldü, "Çalışacağım..."

Vandam yine içinden, ne kadar sürecek, bu kadını hep isteyecek miyim, istemezsem ne olacak, diye düşünüyordu.

Kaygılarını içine gömdü. Şimdi bunları düşünmesinde bir yarar yoktu. "Bütün bunlardan sonra sana bu geceyi unut, gitme, sensiz de idare ederiz demek istiyorum. Ama yapamam. Sana gereksinmemiz var ve bu bizim için çok önemli."

"Tamam, anlıyorum..."

"Ama önce seni öpebilir miyim?"

"Evet, lütfen..."

Vandam, Elena'nın koltuğunun dibinde diz çökerek genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarından öptü. Ağzı yumuşak ve hafifçe ıslaktı. Vandam onun tadını duyuyordu. Hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı, sabaha kadar öpebilecek ve hiç yorulmayacak gibiydi...

Elena yavaşça çekildi ve derin bir soluk aldı, "Ooo, dediğini yapacağına inanıyorum," dedi.

"Emin olabilirsin."

Elena güldü. "Bunu söylediğin zaman biran için eski Binbaşı Vandam oldun. Seni tanımadan önce alıştığım Vandam yani..."

"Sen de kışkırtıcı bir sesle 'ooo' derken eski Elena'ydın."

"Anlat Binbaşı..."

"Seni öpmekle yetinmeliyim..."

"O zaman karşıma otur. Sahi bugün ne yaptın?"

Vandam içki dolabının başına gitti, cin doldurdu bardağa... "Bir haberalma görevlisi binbaşı kayboldu, gizli belgeler dolu bir çantayla..."

"VVolf'un işi mi dersin?"

"Olabilir. Binbaşı haftada birkaç kez öğlenleri ortadan kayboluyormuş, nereye gittiğini de bilen yokmuş. vVolf'la karşılaşabileceği yolunda bir duygu var içimde."

"O zaman niçin kaybolsun?"

Vandam omuz silkti. "Bir şeyler ters gitmiştir."

"Bugün ne vardı çantasında?"

Vandam ona ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü.

"Savunma sistemlerimizle ilgili bilgi, savaşın sonucunu değiştirebileceğini düşünüyorduk bunların "Smith'de Vandam'ın aldatma planı da vardı ama bunu Elena'ya söylemedi, ona her yönden güveniyor ama güvenlik içgüdülerini de elden bırakmıyordu." Sözlerini bitirdi: "Onun için VVolf'u bu gece yakalayabilirsek iyi olur..."

"Ama yine de çok geç olabilir..." "Hayır. Bir süre önce VVolf'un sinyallerinden birinin şifresini bulduk. Sinyallerini geceyarısı veriyor. Casusların rapor için bir zamanları vardı ve bu da genellikle her gün aynı saattedir. Başka zamanlar efendileri onları dinlemezler - en azından üzerinde anlaşılmış dalga uzunluğundan ve bu yüzden sinyal verseler bile kimse almaz. VVolf'un bu geceyarısı sinyalini vereceğini sanıyorum, tabii onu yakalamazsam." Vandam ikirciktendi, sonra güvenlik konusundaki düşüncesini değiştirdi. Elena'nın yaptığı işin bütün önemini bilmesi gerektiğine karar verdi. "Başka bir şey daha var. *Rebecca* adlı bir romandan kaynaklanan bir şifre kullanıyor. Bende romanın bir kopyası var. Şifre anahtarını bulabilsem..."

"Nedir o?"

"Şifreyi çözmek için kitabın nasıl kullanıldığını anlatan bir kağıt parçası..."

"Sonra?"

"*Rebecca* şifresinin anahtarını bulabilsem VVolf'un kişiliğine girip telsiz başına oturarak Rommel'e yanlış bilgi gönderebilirim. Her şeyi değiştirip Mısır'ı kurtarabilirim. Ama anahtarın bende olması gerek..."

"Peki. Bu geceki plan ne?"

"Öncekinin aynı, yalnız biraz daha önlemler. Ben Jakes'le lokantada olacağız, ikimiz de silah taşıyacağız."

Elena'nın gözleri açıldı. "Senin silahın da var mı?"

"Şimdi yok. Jakes lokantaya getirecek. Ayrıca lokantada iki adam daha olacak, altı tane de dışarda, ilgisiz görünmeye çalışacaklar tabii. Bir düdük sesiyle yolu kesmeye hazır sivil arabalar da olacak. Bu gece VVolf ne yaparsa yapsın, seni görmeye gelirse yakalanacak..."

Daire kapısı vuruldu.

Vandam, "Bu ne?" dedi.

"Kapı..."

"Evet, biliyorum, birini mi bekliyorsun? Ya da bir şey mi var?"

"Bir şey yok, zaten neredeyse benim de çıkmam gerek."

Vandam kaşlarını çatı. Tehlike çanları çalıyordu. "Bundan

hoşlanmadım. Yanıt verme..."

"Olur," dedi Elena. Sonra düşüncesini değiştirdi. "Yanıtlamam gerek. Babam olabilir. Ya da ondan haber gelebilir."

"Peki, aç bakalım..."

Elena oturma odasından çıktı. Vandam oturmuş dinliyordu. Kapı yine vuruldu, Elena açtı.

Vandam onun, "Alex!" dediğini duydu.

Vandam, "Hay allah kahretsin!" diye fısıldadı.

Adamın sesini duydu. "Hazırsın demek. Ne kadar güzel." Bu derin, güven veren bir sestir. Çok hafif dili çalarak konuşuyordu İngilizceyi.

Elena, "İyi ama lokantada buluşacaktık" dedi.

"Biliyorum. İçeri girebilir miyim?" Vandam divanın arkasına sığırdı ve hemen kendini yere, divanın altına attı.

Elena, "Elbette," dedi.

Şimdi VVolf'un sesi daha yakından geliyordu. "Sevgilim, bu gece harikasin..."

Vandam, rezil herif seni, diye düşündü.

Sokak kapısı kapandı.

VVolf, "Bu taraftan mı?" diye sordu.

"Hı... Evet..."

Vandam ikisinin odaya girdiklerini duydu. VVolf, "Ne güzel bir ev," dedi. "Mikis Aristopulos sana iyi para veriyor olmalı..."

"Her zaman orada çalışmam. Mikis uzak bir akrabamdır, aileden biri, ara sıra yardım ediyorum ona..."

"Amcan mı. Amcandır herhalde..."

"Ah... Öyle değil de... İkinci dereceden kuzenim, öyle bir şey işte. Bana yeğenim der, içtenliğinin belirtisi..."

"İyi, bunları sana getirdim..."

"Ah, çiçekler. Teşekkür ederim."

Vandam, cehennemin dibine kadar yolu var, diye düşündü.

"Oturabilir miyim?" dedi.

"Elbette..."

Vandam, VVolf üzerine oturunca divanın ağırlığıyla çöktüğünü hissetti. VVolf iriyarı bir adamdı. Vandam onunla sokaktaki kavgalarını anımsadı. Bıçağı da anımsadı ve eli yanağındaki yaraya gitti. Ne yapabilirim, diye düşündü.

Şimdi VVolf'un üzerine atılabilirdi. Casus buradaydı, elindeydi! Aşağı yukarı aynı ağırlıkta, aynı tipteydiler, yalnız onun bıçağı da vardı. VVolf o gece Sonya'yla yemek yerken de bıçağını eksik etmemişti, demek ki yanından ayırmıyordu ve

şimdi de bıçağı üzerindeydi kesinlikle...

Kavgaya girişseler VVolf'un bıçağı yanında olduğuna göre o kazanırdı. Daha önce de bu böyle olmuştu, o dar sokakta. Vandam yine yanağına dokundu.

Niçin silahımı getirmedi sanki, diye düşündü.

Kavgaya girişseler ve Wolff kazansa ne olurdu sonra? Vandam'ı Elena'nın evinde görünce Wolff kendisine bir tuzak hazırlandığını anladı. O zaman kıza ne yapardı? İstanbul'da, aynı durumda, kızın boğazını kesmişti.

Vandam o korkunç sahneyi gözünün önünden uzaklaştıрмаğa çalıştı.

VVolf, "Bakıyorum, ben gelmeden önce de içiyormuşsun," dedi. "Ben de sana katılabilir miyim?"

"Elbette," dedi Elena yine kurulmuş bir bebek gibi. "Ne içmek isterdin?"

"Nedir bu?" diye kokladı VVolf. "Oh, biraz cin iyi olur." Vandam, benim içkim, diye düşündü. Neyseki Elena içmemişti. Çünkü iki bardak oyunu açık etmeye yeterdi. Buzun sesini duydu.

"Sağlığını!" dedi VVolf.

"Sağlığını..."

"Pek hoşuna gitmedi galiba..."

"Buz erimiş..."

Vandam, Elena'nın içkisini içerken niçin yüzünü buruşturduğunu anladı. İçkisi sekti çünkü... Doğallıkla kıza sert gelmişti. Ama doğrusu duruma iyi uyuyor, diye düşündü Vandam. Acaba Vandam'ın ne yapmayı planladığını düşünüyordu Elena? Şimdi nereye saklandığını tahmin etmiş olmalıydı. Tabii Vandam'dan yana bakmamaya özen gösterecekti. Zavallı Elena'cık! Yine kaldırılabileceğinden ağır bir yükün altına girmişti.

Vandam onun çok az direniş göstererek kendisine güveneceğini umuyordu.

VVolf halâ Oasis Lokantası'na gitmeyi tasarlıyor muydu? Belki de... Bir bundan emin olabilsem, diye düşündü Vandam, herşeyi Jakes'e bırakabilirdim o zaman...

VVolf, "Sinirli görünüyorsun Elena" dedi. "Buraya gelmekle senin planlarını mı karıştırdım yoksa? Gidip hazırlanmak ya da abaşka bir şey yapmak istiyorsan-hoş ne kadar hazırlansan bundan güzel olamazsın ya-istediğin gibi davran, beni bu cin şişesiyle başbaşa bırak yeter..."

"Hayır... Lokantada buluşacağımızı konuşmuştuk da..."

"Ve işte ben buradayım, her şeyi son dakikada değiştirerek... İşin gerçeği şu: Lokantalardan sıkıldım artık, insanlarla buluşup yemek yiyorum. Alışlagelmiş yerler, ama artık bıkkınlık veriyor, bazan ben de son dakikada düşüncemi değiştirive-riyorum işte..."

Demek Oasis'e gitmiyorlar, diye düşündü Vandam. Allah kahretsin...

Elena, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Seni yine şaşırtabilir miyim?" Vandam, söylet

şu herifi, diye düşünüyordu. Elena, "Tabii," dedi.

Vandam dişlerini gıcırdattı. Şimdi VVolf nereye gideceklerini söylese, Vandam olanı biteni Jakes'e haber verip takımı yeni yere toplayabilirdi. Elena düzgün düşünemiyordu. Ama bunda da anlaşılmayacak bir şey yoktu, kız dehşete düşmüştü... VVolf, "Gidiyor muyuz?" dedi. "Evet."

VVolf kalkarken divan gıcırdadı. Vandam, şimdi ben de kalkabilirim, diye düşündü. Ama bu çok tehlikeli olurdu.

Onların odadan çıktıklarını duydu. Olduğu yerde biraz daha kaldı. VVolf'un kapının önünde, "Önce sen geç," dediğini işitti. Sonra kapı kapandı.

Vandam kalktı. Onları izleyecek ve ilk fırsatta Genelkurmayı arayarak Jakes'i bulacaktı. Elena'nın telefonu yoktu, zaten Kahire'de telefon pek herkeste bulunan bir şey değildi. Artık yitirecek zaman kalmamıştı, ön kapıya gitti ve dinledi. Hiçbir şey duymadı. Kapıyı açtı. Gitmişlerdi. Dışarı çıktı, kapıyı kapadı ve koridoru koşarak geçip merdivenlerden indi.

Vandam apartmanın kapısına vardığı zaman onların da karşı kaldırımında olduklarını gördü. VVolf, Elena'nın binmesi için arabanın kapısını açıyordu. Bu bir taksi değildi. VVolf kiralamış ya da birinden almış olacaktı, belki de bu akşam için çalınmış bir arabaydı. VVolf, Elena'nın kapısını kapadı ve sürücü yerine geçti. Elena pencereden baktı ve Vandam'la gözgöze geldiler. Elena ona uzun uzun baktı. Ama biraz sonra Vandam başını çevirdi, VVolf'un dikkatini çekecek bir şey yapmaktan korkuyordu. Vandam motosikletine bindi, motoru çalıştırdı. VVolf'un arabası hareket etti, Vandam da peşindeydi. Kent trafiği halâ yoğundu. Vandam, VVolf'u gözden yitirme tehlikesine girmeden aralarında beş altı araba bırakmayı

sağlayabiliyordu. Hava kararıyordu ama ancak birkaç araba ışıklarını yakmıştı.

Vandam, VVolfun nereye gittiğini merak ediyordu. Adam bütün gece araba kullanmak niyetinde değilse bir yerde duracakları kesindi. Yalnız telefonu olan bir yerde dursalardı bari...

Kentin dışında, Cize'ye yöneldiler. Karanlık bastı, Wolff arabanın ışıklarını yaktı. Vandam motosikletinin ışıklarını yakmıyordu, böylece Wolff izlenildiğini anlamayacaktı.

Bu bir karabasandı sanki. Gündüz, kentin içinde bile motosiklet kullanmak yorucu bir işti. Yollar tümseklerle, çukurlarla doluydu. İnsan yalnız trafiğe değil, yola da dikkat etmek zorundaydı. Çöl yolu daha betardi ve şimdi Vandam'ın ışıkları da yanmıyör, önündeki arabaya bakıp körlemeden gidiyordu. Üç dört kez dengesini yitirecek gibi oldu. Üşüyordu da. Bu olayı beklemediğinden sırtında ince giysiler vardı, rüzgar bir tarafından girip bir tarafından çıkıyordu. Wolff nereye gitmeyi tasarlıyordu acaba? Piramitler görünüyordardı ilerde. Vandam, telefon yoktur orada, diye düşündü. VVolfun arabası yavaşladı. Piramitlerin yakınına pikniğe gidiyorlardı yine. Vandam da motosikleti yavaşlattı ve durdu. Wolff arabadan inmeden Vandam motosikletini yolun öbür tarafına bırakmıştı bile. Çöl aynı düzeyde değildi, özellikle uzaktan bakılınca bu iyice belli oluyordu. Vandam kayalık bir tepenin ardına bırakmıştı aracını, kendisi de tepenin yanına, kumlara uzanıp arabayı izlemeye başladı. Hiçbir şey olmadı.

Araba olduğu yerde duruyor, ışıkları yanmıyordu. Ne yapıyorlardı orada? Vandam kıskançlığa kapılmıştı. Aptallık etme, dedi kendi kendine. Ne yapacaklar, yemek yiyorlardı, hepsi bu. Elena ona bundan önceki pikniği anlatmıştı: tütülenmiş som balığı, soğuk tavuk, şampanya. Ağzın balık doluyken bir kızı öpemezdin ya. Yine VVolf ona şarap verirken parmakları birbirine değecekti...

Bırak artık bunları.

Vandam, ne olursa olsun bir sigara içmeye karar verdi. Sigarasını yakmak için tepenin ardına çekildi, sonra ordu usulünce sigarasını avucunda saklayarak gözetleme yerine döndü.

Beş sigara sonra arabanın kapıları açıldı.

Bulutlar aralanmış, ay ortaya çıkmıştı. Şimdi her yer lacivert ve gümüş rengiydi, piramitlerin koyu gölgeleri parlayan kumlara vurmuştu. İki karartı arabadan çıkıp eski firavun mezarlarının en yakınma doğru yürüdüler. Vandam, Elena'nın kollarını göğsünde kavuşturduğunu görebiliyordu, üşümüş gibi, belki de VVolfun koluna girmek istemediğinden... VVolf kolunu onun omuzuna attı, Elena karşı koymadı.

Anıtın dibinde durdular ve konuştular. Elena başını sallıyordu, Vandam onun yukarı çıkmak istemediğini tahmin etti. Anıtın çevresinde dolaştılar, sonra da arkasında gözden yittiler.

Vandam onların öbür taraftan çıkmalarını bekledi. Sanki çok uzun bir süre geçmiş gibi geldi. Piramidin arkasında ne yapıyorlardı? Gidip görmek isteği karşı konulur gibi değildi.

Vandam şimdi arabaya gidemezdi. Bir süre kente gidip takımıyla geri dönmek düşüncesiyle oyalandı. Ama Vandam döndüğünde VVolf u burada bulamazdı ki, gece çölü aramak da olanaksızdı, sabahleyin de VVolf millerce uzakta olurdu.

Oturup beklemek ve hiçbir şey yapamamak dayanılır gibi değildi ama Vandam yine de en iyisinin bu olduğunu biliyordu.

Sonunda VVolflla Elena ortaya çıktılar. VVolfun kolu halâ Elena'nın omuzundaydı. Arabanın yanına geldiler ve kapının önünde durdular. VVolf elini Elena'nın omuzuna koydu ve onu öpmek için eğildi.

Vandam kalktı.

Elena, VVolf'a yanağını uzattı ve sonra döndü, ondan kurtularak arabaya girdi.

Vandam yine kuma uzandı.

Çölün sessizliği VVolfun arabasının homurtusuyla bölündü. Vandam arabanın geniş bir daire çizerek yola çıktığını gördü. Ön lambalar yandı, Vandam istemeden başını uzatarak baktı. Araba önünden geçerek Kahire yönünde uzaklaştı.

Vandam yerinden sıçradı, motosikletine atlayarak motoru çalıştırdı, motor çalışmıyordu. Vandam küfretti, karbüratöre kum girmiş olacaktı. Yine denedi, bu kez motor çalıştı. Vandam arabayı izlemeye başladı.

Ayıışığı yoldaki çukur ve tümsekleri görebilmesini kolaylaştırıyordu, ama Vandam da görüyordu. Kahire'den başka gidilecek yer olmadığını bildiğinden VVolfun arabasının arkasından gitmeyi sürdürdü. VVolfun bundan sonra ne yapmayı tasarladığını merak ediyordu. Elena'yı eve mi götürecekti? Böyle olursa ondan sonra ne yapacaktı? Vandam'ı gizlendiği yere kadar

götürebilirdi bakarsın.

Vandam, keşke silahım olsaydı, diye düşündü.

VVolf, Elena'yı kendi evine mi götürcekti yoksa? Adamın bir yerde kalması gerekirdi, şu kentte bir evin içinde, bir odada, bir yatağının olması gerekirdi. VVolf'un Elena'yı ayartmaya çalıştığından emindi. Elena karşı durdukça sabırlı ve nazik davranmıştı ama Vandam onun aslında amacına çabuk ulaşmayı seven bir adam olduğunu biliyordu. Ayartma Elena'nın karşılaşabileceği tehlikelerin en hafifiydi. Vandam, bir telefon için neler vermem şimdi, diye düşündü.

Kentin dış mahallelerine varmışlardı, Vandam şimdi arabaya biraz daha yaklaşmak zorundaydı ve yoğun bir trafik akımı vardı yine. Durup bir polise ya da bir subaya bir mesaj vermeyi düşündü, ama VVolf arabasını hızlı sürüyordu, sonra mesaja ne bildirecekti ki? Vandam halâ VVolf'un nereye gittiğini bilmiyordu.

Zamalek Köprüsü'nü geçtikleri zaman kuşkulandırmaya başladı. İşte tehlike buradaydı, Sonya'nın tekne-evinde. VVolf'un orada oturma olasılığı yok, burası kesin, diye düşündü Vandam, çünkü ev günlerdir göz altında. Ama belki de VVolf, Elena'yı kendi evine götürmek istiyordu. Tekne-evi de Elena için kullanacak olabilirdi.

VVolf arabayı park etti, dışarı çıktılar. VVolf motosikletini bir duvarın dibine bıraktı, zincirle tekerleği bağlamaktan da geri kalmadı, gece buna gereksinmesi olabilirdi, çalınması tehlikesini göze alamazdı.

Vandam, VVolf'la Elena kıyıya sapan yola doğru giderlerken onları izledi. Bu yolda kısa süre yürüdüklerini gördü. Elena'nın ne düşündüğünü merak ediyordu. Vandam'ın halâ kendisini izlediğine güveniyor muydu? Yoksa şimdi umudunu yitirmiş miydi?

VVolf'la Elena teknelerden birinin yanında durdular —Vandam hangisinin önünde durduklarına dikkat etti— ve adam iskeleden güverteye geçerken Elena'ya yardım etti. Vandam, acaba VVolf'un aklına gelmiyor mu teknenin gözaltında olabileceği, diye düşündü. Gelmiyordu anlaşılan. VVolf, Elena'yı güvertede izledi, sonra kapağı açtı. İkisi de gözden yittiler.

Vandam, şimdi ne olacak, diye düşündü. Bunun Elena'ya yardım etme konusunda en iyi fırsat olduğu kesindi. VVolf, teknede bir süre geçirmeyi tasarlıyordu mutlaka. Ama ya bir de böyle değilse. Kendisi telefona koşarken bir terslik ortaya çıkar, Elena eve girmemekte diretir, VVolf tasarımlarını değiştirir ya da bir gece kulübüne gitmeye karar verilerse ne olacaktı?

Vandam, ben halâ bu adamı elimden kaçırabilirim, diye düşündü.

Buralarda bir yerlerde bir memur olmalıydı.

"Hey!" diye fısıldadı Vandam, ama bu bir suflörünki gibi güçlü bir fısıltıydı. "Orada kimse var mı? Polis? Ben Binbaşı Vandam'im. Hey, neredesiniz?"

Bir ağacın arkasından bir karartı belirdi. Bir Arabın sesi, "Evet?" dedi.

"Merhaba. Ben Binbaşı Vandam. Tekneyi bekleyen polis memuru musun?"

"Evet, efendim."

"Tamam, dinle. Peşinde olduğumuz adam şimdi teknede. Silahın var mı?"

"Hayır, efendim."

"Allah kahretsin." Vandam, acaba Arapla birlikte tekneyi ele geçirebilir miyiz, diye düşündü ama sonra bunu yapamayacaklarına karar verdi. Arabın doğru dürüst dövüşebileceğine nereden güvenebilirdi? Üstelik VVolf'un bıçağını da hesaba katmak gerekiyordu. "Tamam, senin en yakın telefona gidip Genelkurmay'ı aramanı istiyorum. Ya Yüzbaşı Jakes'e ya da Albay Bogge'a bir mesaj ulaştırıcaksın, hemen buraya gelip tekneyi basmalarını gerekiyor. Tamam mı?"

"Yüzbaşı Jakes ve Albay Bogge, Genelkurmay, hemen tekneyi basacaklar. Evet, efendim."

"Tamam. Çabuk ol."

Arap kayboldu.

Vandam hem teknedeki görünmeyeceği, hem de tekneyi görebileceği bir yer buldu. Birkaç dakika sonra yolda bir kadın belirdi. Vandam'a bu kadın tanıdık geldi. Kadın tekneye girdi, Vandam o sırada kadını iyice gördü, Sonya'yı bu.

İyice rahatladı, en azından teknede bir kadın daha varken VVolf Elena'ya dokunamazdı.

Yine beklemeyi sürdürdü.

Arap kaygılıydı. İngiliz, "En yakın telefona git," demişti. Yakındaki evlerden bazılarında telefon vardı. Ama telefonu olan evlerde Avrupalılar oturuyorlardı, polis memuru bile olsa bir Mısırlıyı güle oynaya evlerinde almazlardı ki. Gece saat onbirde kapılarını vurup telefonlarını kullanmak istediğini nasıl söyleyebilirdi? Kesinlikle kabul etmeyeceklerdi, bir de bağırıp çağıracaktı kuşkusuz, ne kadar küçültücü bir deneyim olacaktı kendisi için. Üniforması da yoktu üzerinde, her zamanki beyaz gömleğiyle siyah pantolonunu bile giymemişti bugün, entariliydi. Polis olduğuna bile inanmayacaklardı.

Zamalek'te bildiği bir genel telefon da yoktu. O zaman yapacak tek şey kalıyordu: istasyondan telefon etmek. İstasyona gitmeye karar verdi.

Arap, Genelkurmay'ı aramaya da korkuyordu. Kahire'deki Mısırlı memurlar arasında yazılı olmayan bir kural vardı: hiç kimse isteyerek İngilizlerle bağlantıya girmezdi. Bu insanın başına dert açardı. Genelkurmay'daki santral onu bağlamayı kabul etmeyebilirdi ya da mesajı bildirmeyi sabaha bırakırlar, ertesi gün aramasını söyleyebilirlerdi. Bir de işler ters giderse sonra bedeli çok pahalı olurdu. Üstelik yolda gördüğü adamın dürüstlüğünden ne kadar emin olabilirdi? Bakalım sahidene dediği gibi miydi? Binbaşı Vandam diye birini tanıımıyordu, üstelik isterse herkes bir binbaşı üniforması giyebilirdi. Yoksa dalgacının biri miydi? Bazı İngiliz subayları Mısırlılarla dalga geçmeyi huy edinmişlerdi çünkü.

Arap polisi böyle durumlarda hep aynı şeyi yapar, topu başka birine atardı. Şimdi o da üstüne haber verecekti. Zaten her şeyi üstüne bildirmesi söylenmemiş miydi kendisine? Karar verdi, istasyona gidecek ve oradan Komiser Kemal'i arayacaktı.

Kemal ne yapacağını bilirdi.

Elena merdivenden inince sinirli sinirli tekne-evine içine baktı. Dekorun sade, denizcilere özgü olduğunu düşünmüştü. Ama

lüksü. Kalın halılar, alçak divanlar, şuraya buraya serpilmiş zarif sehpa, bu bölümü öbür taraftan (yatak odasından herhalde) ayıran tavandan yere kadar uzanan zengin kadife perdeler. Teknenin daraldığı karşı taraftaysa küçük ama modern araçlarla donanmış bir mutfak vardı.

"Bu tekne senin mi?" diye sordu Elena, VVolff'a.

"Bir arkadaşımın. Otursana."

Elena tuzağa düştüğünü hissediyordu. Ne cehennemdeydi VWilliam Vandam? Akşam birkaç kez motosikletiyle peşerinden geldiği duygusuna kapılmıştı, ama VVolff'un dikkatini çekme korkusundan dönüp bakamamıştı. Her an askerlerin arabayı sarmalarını bekliyordu, VVolff'u yakalayacak ve kendisini özgür bırakacaklardı ama dakikalar geçtikçe bütün bunların bir düş olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Belki de VWilliam Vandam diye birisi yoktu.

VVolff buzdolabına gitti, bir şişe şampanya çıkardı, iki de bardak buldu. Şişenin ağzındaki yaldızlı kağıdı açtı, tıpayı gürültüyle çekti, şampanyayı bardaklara koydu. İyi ama bu VWilliam ne cehennemdeydi?

Elena'nın VVolff'u düşünmekten iyice akli karışmıştı. Erkeklerle birçok gizli aşk ilişkileri olmuştu, bazıları rastlantısal ama hep erkeğe güvenmişti, hep kendisine karşı iyi, hiç değilse saygılı davranacağını bilmişti. Korktuğu gövdesiydi, VVolff'a kendisine yaklaşma izni verse acaba ne yapardı, neler tasarlıyordu adam. Derisi duyarlıydı, yumuşaktı, incitilmesi de kolaydı, karşı koyma gücü yok denecek kadar azdı... Sevddiği biriyle böyle olmak, kendisine nazik davranacak biriyle sevişmek çok zevkliyd, ama VVolff'la hayır. VVolff yalnızca gövdesini kullanmak istiyordu... Ürperdi.

"Üşüyor musun?" diye sordu VVolff ona bardağı uzatırken.

"Hayır, ürperdim işte..."

VVolff bardağını kaldırdı. "Sağlığına."

Elena'nın ağız kurumuştı. Şampanyasını yudumladı, sonra bolca bir yudum aldı. Bu, kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

VVolff divana Elena'nın yanına oturdu ve ona bakmak için döndü. "Ne olağanüstü bir akşam," dedi. "Senin arkadaşlığından çok hoşlanıyorum. Büyüleyici bir kadınsın."

Tamam, sadede geliyoruz işte, diye düşündü Elena.

VVolff elini onun dizine koydu.

Elena buz kesti.

"Çekicisin," dedi VVolf. "İstek uyandıran, ama oldukça da soğuk, uzak, çok güzel, bazan çocuksu, bazan çok bilmiş... bana bir şey anlatır mısın?"

"Anlatırım." Elena hiç ona bakmıyordu.

VVolf parmağının ucunu yüzünde gezdiriyordu: alın, burun, dudaklar, çene. "Niçin benimle çıkıyorsun?"

Ne demek istiyordu? Elena'nın gerçekte ne yaptığından kuşkulandığı olabilir miydi? Yoksa bu soru yalnızca oyunun gereği miydi?

Elena ona baktı ve, "Çok çekici bir adamsın," dedi.

"Böyle düşünmene sevindim." VVolf yine elini onun dizine koydu ve öpmek için eğildi. Elena, daha önce yaptığı gibi yine yanağını uzattı ona. VVolf'un dudakları derisine değdi, sonra adam fısıldadı: "Niçin benden korkuyorsun?"

Yukarıda güvertede bir ses vardı, hafif, çabuk ayak sesleri. Sonra kapak açıldı.

Elena, VWilliam diye düşündü.

Bir kadın ayağının yüksek ökçeli ayakkabısı göründü. Kadın kapağı kapayarak aşağı indi ve merdivenin dibine vardı. Elena onun yüzünü gördü ve dansöz Sonya'yı tanıdı.

Ne oluyoruz, diye düşündü.

"Tamam çavuş," dedi Kemal telefonda. "Benimle bağlantı kurmakla en doğrusunu yaptın. Yoksa kovulurdun."

"Teşekkür ederim efendim," dedi çavuş. "İyi geceler."

"İyi geceler." Kemal telefonu kapadı. İşler kızışmıştı. İngiliz, Alex VVolf'u tekneye kadar izlemişti ve şimdi de Vandam bir baskın düzenlemeye çalışıyordu. Bunun iki türlü sonucu olabilirdi. Alman telsizini kullanan özgür subayların umutları kalmayacak ve Rommel, Mısırlı ele geçirmeden Reich'la ilişki kurma olasılığı ortadan kalkacaktı. İkincisi, İngilizler bir kez teknenin casus yuvası olduğunu öğrendiler mi, arkasından Kemal'in olayları ertelediğini ve casusları koruduğunu fardeceklerdi. Kemal, Sonya'yı biraz daha sıkıştırmadığına pişmandı. Onu birkaç güne kadar değil birkaç saate kadar bir toplantı ayarlamaya zorlamalıydı ama artık böyle pişmanlıklar için çok geçti. Şimdi ne yapacaktı?

Yatak odasına girdi ve çabucak giyindi. Karısı yataktan, yumuşak bir sesle, "Ne o?" dedi.

"İş," diye fısıldadı Kemal.

"Yine mi?" Kadın öbür tarafa döndü.

Kemal masanın kilitli çekmesinden tabancasını aldı, ceketinin cebine soktu, sonra karısını öptü ve çabucak çıktı. Arabasına bindi, motoru çalıştırdı. Bir an düşündü. Sedat'la bu konuyu konuşmalıydı ama vakit alacaktı. Bu arada beklemekte olan Vandam sabırsızlanıp olmayacak şeyler yapabilirdi. Önce Vandam işini halletmeliydi, sonra Sedat'ın evine gidebilirdi.

Kemal, Zamelek'e doğru yola çıktı. Düşünmek için zaman gerekliydi, yavaş yavaş, sakın kafayla düşünmek gerekirdi ama vakit yoktu işte. Vandam'ı öldürmeli miydi acaba? Hiç adam öldürmemişti, böyle bir şey yapıp yapamayacağını bile bilmiyordu. Sonra bütün bu işlere karıştığını nasıl gizleyebilecekti? Almanların Kahire'ye girmesi bugün yarın olacak iş değildi ki. Ayrıca bu durumda bile Almanların püskürtülmeleri olasılığı vardı. O zaman gece kıyıda neler olduğu konusunda bir soruşturma yapılacaktı, er geç de Kemal'in kapısı çalınacaktı. Vurulması olasılığı davardı.

"Yüreklen biraz," dedi kendi kendine, bunu söylerken de imam'ın çalınmış uçağının alevler arasında çöle saplanışını anımsadı.

Kıyıya yakın bir yere arabasını park etti. Arabanın bagajından ip çıkardı. İpi ceketinin cebine tıktı, tabancayı da sağ eline aldı.

Silahı hemen ateşlemeye hazırdı. Kullanmayalı ne kadar olmuştu bunu? Ara sıra yaptığı atış denemelerini saymazsam altı yıl oldu, diye düşündü.

Nehrin kıyısına vardı. Gümüş rengi Nil'e, teknelerin karartılarına, kıyı boyunca uzanan yola ve çalılıarın koyuluğuna baktı. Vandam çalılıarın arasında olabilirdi. Kemal yumuşak adımlarla yürüdü.

Vandam sigarasının ışığında saatine baktı. On bir buçuktu. Bir şeylerin ters gittiği ortadaydı. Ya Arap polisi yanlış mesaj vermişti, ya da Genelkurmay Jakes ve Bogge'la ilişki kuramamış, her şey tersine dönmüştü sonunda. Vandam, VVolf'un elde ettiği bilgiyle telsiz başına geçmesini de engelleyememişti henüz. Bunu engellemek için tekneye girmekten başka seçenek yoktu, bu da her türlü tehlikeyi göze almak demekti.

Sigarasını söndürdü ve o sırada çalılıarın arasında bir ses duydu. "Kim o?" diye fısıldadı. "Jakes, sen misin?"

Bir karaltı ortaya çıktı ve "Benim," dedi.

Vandam bu fısıltının sahibini tanıyamadı, yüzünü de göre-miyordu. "Kimsin sen?" diye sordu.

Karaltı bir adım attı ve kolunu kaldırdı. Vandam yine, "Kimsin?" dedi ama birdenbire kolun yumruk vurur gibi indiğini farkettili. Kenara sıçradı, yine da başına ve omuzuna bir şey indi. Vandam acıyla bağırdı, sağ kolu kıvrıldı. Kol yine kalktı. Vandam bir adım attı, sendeleyerek kendisine vuran kolu yakalamaya çalıştı. Ama bu kez karaltı gerileyip yeniden saldırdı, Vandam'ın başına bir daha vurdu. Vandam bir an acı duyduktan sonra bilinçsizce yere yığıldı.

Kemal silahı cebine koydu ve Vandam'ın hareketsiz gövdesinin yanına başına diz çöktü. Önce Vandam'ın göğsüne dokundu, kalbinin düzenli attığını hissedince rahat bir soluk aldı. Hızla çalışarak Vandam'ın sandallarını, çoraplarını çıkardı, sonra çorapları top gibi yuvarlayarak bilinçsiz yatan adamın ağzına soktu. Bu onun bağırmasını önleyecekti. Sonra Vandam'ı yüzükoyun çevirdi, kollarını arkasına getirerek ipe bağıladı. İpin bir ucunu da Vandam'ın dizlerine geçirdi ve ipi ağaca bağıladı.

Vandam biraz sonra kendine gelebilirdi ama hareket edemeyecekti. Bağıramayacaktı da. Biri üzerine basıncaya kadar orada kalacaktı. Böyle bir şey de uzun zaman alırdı. Buralarda birilerinin olması doğaldı, sevgililer ya da kızlarla askerler gelebilirlerdi, ama bu gece çevrede o kadar hareket olmuştu ki korkup uzaklaşmaları gerekirdi. Yalnız geç kalan birinin gelip Vandam'ı bulma olasılığı da vardı, onun inlemesini de duyabilirdi... Artık bu olasılıkları kabul etmek zorundaydı Kemal, orada durup bunları düşünmenin sırası değildi.

Tekneye çabucak bir göz atmaya karar verdi. Ayaklarının ucuna basarak yürüdü. İçerde ışık vardı, ama perdeler kapalıydı. Tekneye girmek istiyordu ama önce Sedat'la konuşmalıydı, çünkü ne yapması gerektiğinden emin değildi. Döndü ve arabasına yöneldi.

Sonya, "Alex bana senin hakkında her şeyi anlattı Elena," dedi ve gülümsedi.

Elena da ona gülümsedi. Bu VVolff'un teknenin sahibi olan arkadaşı mıydı? VVolff onunla birlikte mi yaşıyordu? VVolff kadının bu kadar erken geleceğini tahmin etmemiş miydi? Niçin ikisi kızmış, şaşırılmış ya da utanmışa benzemiyorlardı? Elena bir şey söylemiş olmak için, "Cha-Cha Kulübü'nden mi geliyorsunuz?" dedi.

"Evet."

"Nasıldı?"

"Herzamanki gibi, yorucu, heyecanlı ve başarılı."

Sonya'nım alçakgönüllü bir kadın olmadığı açıktı.

VVolf, Sonya'ya bir bardak şampanya verdi. Kadın şampanyayı ona bakmadan aldı ve Elena'ya, "Demek Mikis'in dükkanında çalışıyorsun?" dedi.

"Hayır, çalışmıyorum," dedi Elena, gerçekten ilgileniyor musun bununla diye düşünerek. "Ona birkaç gün yardım ettim, hepsi bu. Akrabayız."

"Yunanlısın demek?"

"Evet." Bu kısa konuşma Elena'ya güven veriyordu. Korkusu azalmıştı. Ne olursa olsun, herhalde VVolf bu bütün Mısır'ın tanıdığı kadının karşısında kendisine bıçakla saldıramazdı. Neyse, Sonya sayesinde rahat bir soluk almıştı. VWilliam da geceyarısından önce VVolf'u yakalamaya kararlıydı nasılsa.

Geceyarısı!

Neredeyse unutacaktı. Geceyarısı VVolf düşman telsiziyle bağlantı kuracak ve savunmayla ilgili ayrıntıları verecekti. Ama telsiz neredeydi? Burada, teknede miydi? Başka bir yerdeyse VVolf'un biraz sonra gitmesi gerekirdi. Buradaysa mesajı Elena'yla Sonya'nın yanında mı gönderecekti? Neydi acaba aklındaki?

VVolf, Elena'nın yanına oturdu. Elena hafifçe korktuğunu hissetti, biri bir yanında, biri öbür yanında oturuyordu. VVolf, "Ne talihli adamım," dedi, "Kahire'nin en güzel iki kadınıyla oturuyorum."

Elena ileri doğru baktı, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

VVolf, "Güzel değil mi Sonya?" diye sordu.

"Ah, evet." Sonya, Elena'nın yüzüne dokundu, çenesini eline alarak başını kendisine çevirdi. "Beni güzel buluyor musun, Elena?"

"Elbette." Elena kaşlarını çatı. Bu iş canını sıkmaya başlıyordu sanki.

"Çok sevindim," dedi Sonya ve elini Elena'nın dizine koydu.

Elena artık anlamıştı.

Şimdi her şey yerini buluyordu: VVolf'un sabrı, kibarlığı, tekne, Sonya'nın beklenmedik anda ortaya çıkışı... Elena hiç de güvenli olmadığını farkettili. Yine VVolf korkusu geri gelmişti, eskisinden de şiddetli hem. Bunlar kendisini kullanmak istiyorlardı ve hiçbir seçeneği yoktu, direnmeden her istediklerini yapmak zorundaydı. VVolf'un elinde bıçağıyla ...

Yeter artık.

Korkmayacağım. Bu iki yaşlı aptalın saçmalıklarına dayanabilirim. Burada daha önemli bir şey var. Şu küçük, değerli gövdeni unut, telsizi düşün ve VVolff'un onu kullanmasını nasıl engelleyeceğini...

Bu olaydan yararda sağlanabilir...

Elena gizlice saatine baktı. On ikiye çeyrek vardı. VWilliam'ın gelmesi için artık çok geçti. VVolff'u durdurabilecek yalnızca kendisiydi, Elena...

Ve bunu nasıl yapacağını bildiğini sanıyordu.

Sonya'yla VVolff bakıştılar, bu bir işaret gibiydi. İkisi de ellerini Elena'nın kalçalarına koydular, sonra eğilerek onun gözleri önünde öpüştüler.

Elena onlara baktı. Bu uzun, tutkulu bir öpüşmeydi. Benim ne yapmamı bekliyorlar, diye düşündü.

Ayrıldılar.

VVolff, Elena'yı da aynı biçimde öptü. Elena karşı koymadı. Sonra, çenesinde Sonya'nın elini hissetti. Sonya, Elena'ya döndü ve onu dudaklarından öptü.

Elena gözlerini kapadı, bana zararı olmayacak, bana zararı olmayacak, diye düşünüyordu.

Zararı olmadı, ama garipti, bir kadın tarafından çok yumuşakça öpülmek.

Elena, ne olursa olsun bu sahnenin denetimini elime almalıyım, diye düşündü.

Sonya bluzunu açtı. Büyük, kahverengi göğüsleri vardı. VVolff eğildi ve göğüslerden birinin ucunu ağzına aldı. Elena, Sonya'nın başını eğmeye çalıştığını hissetti. VVolff'un yaptığını yapmasının istendiğini anladı. O da yaptı. Sonya inledi.

Bütün bunlar Sonya'nın isteklerine uygundu, onun için yapıliyordu, onun fantezileriydi. Şimdi de inleyip duran oydu, VVolff değil. Elena, her an VVolff'un kalkıp telsizinin başına gidebileceğinden korkuyordu. Mekanik bir biçimde Sonya'yla sevişmeği sürdürürken kafası hep VVolff'u ilgilendirip buradan gitmemesini sağlayacak yollar aramakla uğraşıyordu.

Ama her şey o kadar saçma ve aptalcaydı ki. Düşündüğü şeyler de gülünç geliyordu Elena'ya...

VVolff'u telsizden uzak tutmalıyım...

Bunun yolu nedir? Aslında nedir bunların istedikleri?

Elena, Sonya'dan ayrıldı ve VVolff'u öptü. O da Elena'ya yöneldi. Elena onun elini tuttu ve bacaklarına götürdü, bastırdı.

VVolff derin derin soluyordu. Elena, sonunda ilgilendi, diye düşündü.

Sonya onları ayırmaya çalıştı.

VVolff, Sonya'ya baktı, birtokat attı, sert bir tokat...

Elena şaşırdı. Anahtar bu muydu? Bu oynadıkları bir oyun olmalı, öyle olmalı...

VVolff dikkatini Elena'ya yöneltmişti. Sonya yine aralarına girmeye çalıştı.

Bu kez Elena tokatladı onu...

Sonya'nın boğazından bir hırıltı geldi.

Elena, yaptım, diye düşündü, oyunu tahmin ettim, denetim bende...

VVolff'un saatine baktığını gördü.

Birdenbire ayağa kalktı, ikisi de ona bakıyorlardı. Elena kollarını kaldırdı, yavaşça başının üzerinden giysisini çıkardı, bir yana fırlattı ve siyah çamaşırlarıyla durdu. Hafifçe kendine dokunuyordu, ellerini kalçalarında, göğüslerinde dolaştırıyordu. VVolff'un yüzünün değiştiğini gördü. Kibarlığı filan kalmamıştı, gözlerinde istekten başka şey yoktu. Gergindi, büyülenmişti. Dudaklarını ısırды. Elena sol ayağını kaldırdı, yüksek topuklu ayakkabısını Sonya'nın göğüslerinin arasına sokarak onu itti. Sonra VVolff'un başını yakalayarak karnına bastırdı.

Sonya, Elena'nın ayağını öpmeye başladı.

VVolff, homurdanma mı iç çekme mi olduğu anlaşılmayan bir ses çıkararak yüzünü Elena'nın kalçalarına gömdü.

Elena saatine baktı.

Geceyarısıydı...

Elena sırt üstü yatıyordu yatakta, çıplaktı. Hala sakın ve katıydı, kasları gerilmiş, gözlerini tavana dikmişti. Sağında Sonya yüzükoyun, kolları, bacakları yayılmış, derin bir uykudaydı, horluyordu. Sonya'nın sağ eli de Elena'nın kalçasın-daydı. Wolff, Elena'nın solundaydı. Yan dönmüş, ona bakıyor, uykulu uykulu Elena'yı okşuyordu.

Elena düşünüyordu: iyi, bu yüzden ölmedim.

Oyun tümüyle Sonya'yı kabul etmeye, isteklerini yerine getirmeye bağlıydı. Bu isteklerin içinde horlanma da vardı. Elena'yla VVolff ona ne kadar kaba davranmalar kadının tutkusu o kadar artıyordu. Ancak sonunda VVolff da Elena'ya karşı kabalaştı ve Sonya'yla sevişti. Bu süreci VVolff'un da Sonya'nın da çok iyi bildikleri ortadaydı: Oyunu daha önce de oynamışlardı yani...

Oyun Elena'ya çok zevk vermişti ama kendini hastalanmış, aşağılanmış ya da iğrenmiş hissetmiyordu. Hissettiği kendisine ihanet edildiği idi ve ihanet eden de yine kendisiydi. Bu insanın sevgilisinin verdiği bir mücevheri rehine koyması, uzun saçlarını para için kestirmesi ya da küçük bir çocuğu ağır bir işte çalışmaya göndermesi gibi bir şeydi. Kendi kendini kötüye kullanmıştı. İşin en kötü yanı da bu yaptığıнын şimdiye kadar yaşadığı hayatın mantıksal sonucu olmasıydı: Evden ayrıldığı günden bu yana sekiz yıldır fahişelikle sonuçlanacak kaygan bir yüzeydeydi, işte şimdi oraya vardığını hissediyordu.

Okşama durdu ve Elena, VVolff'a baktı. Adamın gözleri kapalıydı. Uyumuştı.

Elena, Vandam'a ne olduğunu merak ediyordu.

Bir terslik olmuştu. Belki Vandam, Kahire'de VVolff'un arabasını gözden yitirmişti. Belki bir trafik kazası geçirmişti. Şu ya da bu nedenle Vandam artık kendisini izlemiyordu. Yani Elena yalnızdı yine...

VVolff'un Rommel'le kuracağı gece bağlantısını engellemeyi başarmıştı, ama aynı mesajı yarın gece göndermesini kim engelleyebilirdi? Elena'nın Genelkurmay'a gidip Jakes'e VVolff'un nerede olduğunu söylemesi gerekiyordu. Buradan tüyecekti,

Jakes'i bulup olanları anlatacaktı.

Bu iş çok zaman alabilirdi. VVolff uyanıp gittiğini öğrenebilirdi.

Telsizi burada, teknede miydi, yoksa başka bir yerde mi? Bu çok şeyi değiştirebilirdi.

Vandam'ın dün gece söylediği bir şeyi anımsadı; gerçekten bu konuşmalar yalnızca birkaç saat önce mi olmuştu? "*Rebecca* şifresinin anahtarını bulabilsem telsizde onun kişiliğiyle yanıltıcı haber ulaştırabilirim... Bu her şeyi bütünüyle değiştirebilir..."

Elena düşündü: Belki de anahtarı bulabilirim...

Mesajı şifrelemek için kitabın nasıl kullanılacağını gösteren bir kağıt parçasıdır, demişti Vandam. Anahtar buydu işte, ama neredeydi?

Elena şimdi telsizin yerini ve şifre anahtarını bulma şansının olduğunu biliyordu.

Tekneyi araması gerekiyordu.

Kıpırdamıyordu. Yine korkuyordu. VVolff onun araştırma yaptığını bir öğrense... VVolff'un insan yapısıyla ilgili kuramını anımsadı: dünya efendilerle köleler arasında bölünmüştür. Bir kölenin hayatının hiç bir değeri yoktu yani VVolff'a göre...

Hayır, diye düşündü Elena, buradan sabah çıkacağım, normal, sakın. Sonra da gidip İngilizlere VVolff'un nerede olduğunu söyleyeceğim, onlar evi basacaklar ve...

Peki ya o zaman VVolff gitmiş olursa? Telsiz burada değilse?..

O zaman uğraşlarının hiç anlamı kalmayacaktı.

VVolff'un solukları yavaş ve düzenliydi, derin uykudaydı. Elena yavaşça Sonya'nın elini kalçasından kaldırdı ve çarşafın üzerine koydu. Sonya kıpırdamadı.

Şimdi ikisi de Elena'ya değmiyorlardı. Bu büyük bir kurtuluştı.

Yavaş yavaş doğruldu.

Yorganın ağırlığı ikisini de rahatsız etti. Sonya homurdandı, başını kaldırdı, öbür tarafa döndü ve yine horlamaya başladı. VVolff da gözlerini açmadan sırtüstü yuvarlandı.

Çok yavaş hareket ederek, yorganı milim milim kaldırarak döndü, yatağa doğru bakıyordu. Bacaklarını uzattı, uyuyanlara baktı. Yatağın ayak ucu sanki millerce ötedeydi. Sessizlik kulaklarında fırtına gibi uğulduyordu. Tekne sallanıyordu. Elena yataktan çıkabilirdi. Bir süre orada durdu, teknenin sallanması hafifleyinceye kadar. Onlar yine uyuyorlardı.

Aramaya nereden başlamalıydı? Elena yöntemli davranmaya

karar verdi, burundan başlayacaktı. Teknenin pruvasında banyo vardı. Birdenbire oraya zaten gitmesi gerektiğini farkettiler. Ayaklarının ucuna basarak küçük banyoya girdi.

Tuvalette çevresine bakındı. Telsiz nereye saklanmış olabilirdi? Ne büyüklükte olduğunu da bilmiyordu, çanta kadar filan mıydı acaba? Evrak çantası büyüklüğünde mi? Yoksa el çantası kadar mıydı? Burada bir musluk, küçük bir küvet, duvarda da bir dolap vardı. Elena dolabı açtı. Burada traş takımı, haplar, birde sargı vardı.

Telsiz banyoda değildi.

Henüz onlar içerde uyurlarken yatak odasını da aramayı göze alamadı. Perdelerin arasından geçerek oturma odasına girdi. Çabucak çevresine bakındı. İvedi davranmaya gereksinmesi vardı, kendini soğukkanlı ve dikkatli olmaya da zorluyordu. Sancak tarafını aramaya başladı. Burada bir divan vardı. Hafifçe divanın tahta bölümüne vurdu, boş gibi geliyordu sesi. Telsiz altında olabilirdi. Divanı kaldırmaya çalıştı, kaldıramadı. Kenarlarına baktı ve yere vidalanmış olduğunu gördü. Vidalar sınıksıydı. Telsiz burada da olamazdı. Bundan sonra uzun bir dolap vardı sırada. Dolabı yavaşça açtı. Kapak biraz gıcırdadı, Elena korkudan donakaldı. Yatak odasından da bir takım homurtular duydu. VVolff'un perdeleri açıp kendisini böyle yakalamasını bekledi. Hiç birşey olmadı.

Elena dolaba baktı. Süpürge, toz bezleri, temizlik araçları, bir de fener vardı içinde. Telsiz yoktu. Kapağı kapadı. Yine gıcırdadı.

Elena mutfak bölümüne geçti. Burada altı küçük dolap daha açması gerekti. Bu dolaplarda konserve, tencereler, bardaklar, kahve, çay, pirinç stokları, havlular vardı. Bir de çöp kovası gördü. Buzdolabına baktı. Bir şişe şampanya vardı dolapta. Bir kaç da çekmece gözüne çarptı. Telsiz bir çekmeceye sığacak kadar küçük olabilir miydi? Birini açtı. Çatal bıçak takımları sinirine dokundu. Telsiz yoktu. Başka bir çekmece açtı, bunda da vanilyadan yeni bahara kadar yemek ve pastalara koku veren türlü türlü tozlarla dolu şişeler duruyordu, öteki çekmece de mutfak işlerinde kullanılan bıçaklarla doluydu.

Mutfak bölümünün bitiminde küçük bir yazı masası duruyordu, yanında küçük bir çanta vardı. Elena çantayı kaldırdı. Ağırdı. Açtı. Telsizdi ağırlanan.

Kalbi duracaktı.

Bu sıradan, açık renk, deri saplı bir çantaydı, köşeleri demirlerle sağlamlaştırılmıştı. Telsize göreydi, sanki özel olarak

bu telsiz için yapılmış gibiydi. Kapaktaki boşluk telsizin kabarık üst bölümüne uygundu, burada bir de kitap vardı. Kapaktaki boşluğa yerleştirirken olacak kitabın kapağı yırtılmıştı. Elena kitabı aldı, içine baktı. Okudu: "Geçen gece düşümde yine Manderley'e gittiğimi gördüm." Demek bu fleöecceVdı.

Elena kitabın sayfalarını çevirdi. Orta sayfaların arasında bir şey vardı. Kitabı açıp salladı, yere bir kağıt parçası düştü. Eğilip kağıdı aldı. Bu bir numara ve tarih (işteşiydi, bazı almanca sözcüklerde vardı. Şifre anahtarı kesinlikle buydu.

Elena, Vandam'ın savaşın akışını değiştirmek için gereksindiği kağıdı elinde tutuyordu.

Birdenbire taşıdığı sorumluluğun ağırlığı altında ezildi.

Bu olmadan, diye düşündü, VVolff, Rommel'e mesaj gönderemez. Mesajları konuşulan dilde gönderirse Almanlar gerçekliğinden kuşulanırlar, Birleşik Güçlerin mesajı yakalayabileceğinden de kaygılanırlar...Bunsuz VVolff yararsız... Bununla Vandam savaşı kazanabilir.

Şimdi Elena'nın anahtarı alıp kaçması gerekiyordu.

Halâ yarı çıplak olduğunu anımsadı.

Kendini topladı. Giysisi divanda bumburuşuk duruyordu. Tekneyi bir baştan bir başa dolaştı, kitabı ve şifre anahtarını bırakarak, giysisini aldı ve başından aşağı kaydırıldı.

Yatak gıcırdadı.

Perdelerin arkasından iri yarı birinin kalkarken çıkarması gereken sesler geliyordu. Tamam, oydu. Elena, her tarafı tutulmuş gibi olduğu yerde kalakaldı. VVolff'un yürüyüşünü duydu. Sonra banyo kapısı açıldı.

Çamaşırlarını giyecek zamanı yoktu. Çantasını, ayakkabılarını kitabı ve anahtarı aldı. VVolff'un banyodan çıktığını duydu. Merdivenlere yürüdü, tırmanmaya başladı, dar, tahta basamakları çıkarken bir ara aşağı göz attı. VVolff perdelerin arasından şaşkınlıkla kendisine bakıyordu. Gözleri yerde açılmış duran çantaya gitti. Elena kapağa baktı. İçerden sürgülenmişti. Sürgüleri çekti. Gözünün ucuyla VVolff'un merdivene koştuğunu gördü. Elena kapağı kaldırıp güverteye çıktı. VVolff'un da merdivenleri çıkmakta olduğunu gördü. Çabucak eğildi ve tahta, ağır kapağı indiriverdi. VVolff'un sağ eli kenara ulaşmışken Elena bütün gücüyle kapağı onun parmaklarının üzerine bastırıyordu. VVolff acıyla bağırdı. Elena güverteyi koşarak geçip iskeleye çıktı.

İskele denilen şey tekneyle kıyıyı birbirine bağlayan uzunca bir tahtaydı. Elena, kıyıya vardıktan sonra bu tahtayı çekip nehre

attı.

Wolff güverteye çıkmıştı, yüzü acı ve öfke doluydu.

Elena, onun güvertede koştuğunu görünce paniğe kapıldı. Sonra düşündü: Çıplak beni yakalayamaz! Wolff teknenin kenarından balıklama nehre atladı.

Hayır, bunu yapamaz!..

Nehrin kıyısına vardı, kıyıya çıktı çıkacaktı ki Elena birdenbire kendisinden beklemediği bir gözüpeklilikle ona koştu ve yine suya itti.

Döndü ve kıyı boyunca koşmağa başladı.

Kıyı yolunun caddeye çıkan alt ucuna geldiği zaman durdu ve arkasına baktı. Kalbi hala şiddetle çarpıyor, uzun güç soluklak alıyordu. VVolf'un, üzerinden sular damlayarak, çıplak, nehrin çamurlu sularından kıyıya tırmanmaya çabaladığını görünce kurtulduğunu hissetti. Gün işiyordu, bu durumda Elena'yı kovalamasına olanak yoktu nasılsa... Caddeye çıktı, o sırada birine çarptı.

Güçlü kollar Elena'yı sımsıkı sarmıştı. Elena umutsuzca da olsa çırpınıyordu, kurtulmuş ama şimdi yine yakalanmıştı. Yine yenilmişti, onca çabadan sonra...

Kollarından yakalanarak tekneye sürüklenmeye başladı. VVolf'un geldiğini gördü. Yine çırpınmaya başladı, bu kez onu tutan adam elini kızın boğazına götürdü. Yardım istemek için bağırmasına meydan kalmadan adam parmaklarını boğazına bastırdı.

VVolf "Kimsin?" diye sordu.

"Ben Kemal'im. Sen de VVolf olmalısın."

"Tanrıya şükür ki oradaymışsın."

"Başın dertte, VVolf," dedi Kemal adlı adam.

"Keşke tekneye gelebilseydin, kız iskeleyi nehre attı." VVolf nehre baktı ve tahtanın nehirde, tekneni yakınlarında yüzdüğünü gördü. "Bundan fazla ıslanamam nasıl olsa" dedi. Suyu girdi, tahtayı yakaladı, kıyıya getirdi ve tekneye kıyı arasındaki bağlantıyı yeniden kurdu.

"Buradan" dedi.

Elen ., iskelede, sonra güvertede yürürken ve merdivenlerden inerken Kemal hiç yanından ayrılmadı.

"Kızı şuraya oturt," dedi VVolf divanı göstererek.

Kemal, Elena'yı divana itti, oturttu.

VVolf perdelerin öbür tarafına geçti, biraz sonra elinde büyük bir havluyla döndü. Kurulandı. Çıplaklığından hiç de utanıyorsa

benzemiyordu.

Elena, Kemal'in ufak tefek bir adam olduğunu görünce şaşırdı. Kendisini yakalama biçimi, genç kadında iri yarı olduğu izlenimini uyandırmış, onu VVolf gibi biri sanmıştı. Kemal yakışıklı, esmer bir Araptı. VVolf'un çıplaklığından tedirgin olmuş, gözlerini ondan kaçırıyordu.

VVolf havluyu beline doladı ve divana oturdu. Elini inceledi. "Az kalsın parmaklarımı kırıyordu," dedi. Elena'ya öfke ve hayranlık karışımıyla baktı.

Kemal, "Sonya nerede?" diye sordu.

"Yatakta," dedi VVolf başıyla perdeleri göstererek. "Yer sarsıntısı bile olsa uyur, hele böyle bir geceden sonra."

Kemal bu tür konuşmalardan rahatsız oluyordu, sıkıntısı Elena'nın gözünden kaçmadı. Belki de VVolf'un rahatlığı onu daha çok sabırsızlandırıyordu. "Başın dertte," dedi yine.

"Biliyorum," dedi VVolf. "Kızın Vandam için çalıştığını sanıyorum."

"Bu konuda bir şey bildiğim yok. Geceyarısı kıyı yolundaki adamım telefon etti. Vandam gelmiş ve adamımı yardım istemeye göndermiş."

VVolf allak bullak olmuştu. "Sıkıştık!" diye bağırdı. Kaygılı görünüyordu. "Vandam nerede şimdi?"

"Hâlâ orada. Başına vurdum ve bağladım."

Elena'nın kalbi duracaktı. Vandam çalılırların arasındaydı, yaralı ve hiç bir şey yapacak gücü olmadan yatıyordu ve başka kimse de Elena'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Yapacak şey kalmamıştı.

VVolf başını salladı. "Vandam onu buraya kadar izledi. Yerimi bilen iki kişi var. Burada kalırsam ikisini de öldürmem gerekecek."

Elena ürperdi, bu adam insan öldürmekten ne kadar rahat söz ediyordu. Efendiler ve köleler dediğini anımsadı.

"Olmaz," dedi Kemal. "Sen Vandam'ı öldürürsen, sonunda suç benim başıma kalır. Sen gidebilirsin ama ben bu kentte yaşamak zorundayım. "Kısılmış gözleriyle VVolf'u süzerek düşündü. "Beni öldürürsen, dün gece bana telefon eden adamın sağ olduğunu anımsa."

"Demek böyle..." VVolf kaşlarını çattı ve öfkeyle homurdandı.

"Seçeneğim yok. Gitmem nerek. Allah kahretsin."

Kemal başını salladı. "Oltadan kaybolursan işi kapatırım sanıyorum. Ama bir şey istiyorum. Sana yardım etme nedenimizi anımsa."

"RommePle konuşmak istiyorsun."

"Evet."

"Yarın gece bir mesaj göndereceğim, bu gece yani. Allah kahretsin, uyumuşum. Ne söylemek istediğini anlat, ben ona..."

"Olmaz," dedi Kemal. "Bu işi kendimiz yapmak istiyoruz. Senin telsizin gerek bize."

Wolff yine kaşlarını çattı. Elena, Kemal'in Almanlarla işbirliği yapan ya da yapmak isteyen bir milliyetçi Arap olduğunu anladı.

Kemal, "Senin mesajını da gönderebilirdik..." dedi.

"Gerekli değil," diye yanıtladı VVolf. Bir karara varmış gibiydi. "Bir telsizim daha var."

"Oldu öyleyse."

"İşte telsiz. "Wolff, Elena'nın döşemenin üzerinde bıraktığı açık çantayı gösterdi. "Gereken dalga uzunluğuna ayarlanmıştır. Bütün yapacağınız gece yarısı yayına geçmek, her gece olabilir."

Kemal telsize yaklaşarak inceledi. Elena, VVolf'un niçin Rebecca şifresiyle ilgili bir şey söylemediğini merak ediyordu. VVolf'un, Kemal'in Rommel'le ilişki kurup kurmamasına aldırmadığına karar verdi. Şifreyi Kemal'e vermesi de tehlikeli olacaktı, çünkü o da başka birine söyleyebilirdi. VVolf yine sağlam oynuyordu.

VVolf, "Vandam nerede oturuyor?" diye sordu.

Kemal ona adresi verdi.

Elena, şimdi ne olacak, diye düşünüyordu.

VVolf, "Evli sanıyorum," dedi.

"Hayır."

"Bekar demek. Allah kahretsin."

"Bekar da değil," dedi Kemal hâlâ telsize bakarak. "Dul. Karısı geçen yıl Girit'te öldü."

"Çocuğu var mı??"

"Evet" dedi Kemal. "Billy adında küçük bir oğlu olduğunu söylediler. Niçin soruyorsun?"

Wolff omuz silkti. "Az kaldı beni yakalayacak olan adamları ilgileniyorum."

Elena onun yalan söylediğinden emindi.

Kemal çantayı kapadı, görünürde anlatılanlar onu rahatlatmıştı. Wolff, "Kızın üzerinden gözünü ayırma, olur mu?" dedi.

"Elbette."

VVolf çevresine bakındı. Rebecca'nın hâlâ Elena'nın elinde olduğuna dikkat etti. Kitabı kızdan aldı. Kendisi de perdelerin arkasında kayboldu.

Elena, Kemal'e şifreyi söylersem, diye düşündü, VVolf'u

kitabı kendisine vermeye zorlayacak. O zaman belki de Vandam şifreyi VVolf'tan alacak, ama bana ne olacak?

Kemal, "Ne..." diye söze başlamıştı ki, VVolf elinde giysileriyle gelip giyinmeye başlayınca, sustu. Sonra:

"Arama işaretin var mı?" diye sordu.

"Sfenks."

"Şifre yok."

"Şifre ne?"

"Şifre yok."

"O kitapta ne vardı?"

VVolf kızmış görünüyordu. "Şifre," dedi. "Ama sana veremem."

"Bize gerekli."

"Şifreyi sana veremem," dedi VVolf. "Talihini deneyip açık yayın yapmak zorunda kalacaksın."

Kemal başını salladı.

Birden VVolf'un elinde bir bıçak görüldü. "Tartışma," dedi. "Cebinde silahın olduğunu biliyorum. Ateş edersen bunun nedenini İngilizlere açıklamak zorunda kalacağını anımsa. Şimdi gitsen iyi edersin."

Kemal hiç konuşmadan döndü, merdivenleri çıkıp kapağı açarak güverteye ulaştı. Elena onun ayak seslerini duyuyordu. VVolf pencerenin önüne giderek onun kıyı yolunda uzaklaşmasını izledi.

VVolf bıçağını yerine koydu, gömleğinin düğmelerini ilikledi. Ayakkabılarını giydi, sıkıca bağladı. Bitişik odadan kitabı aldı, üzerinde şifrenin anahtarı yazılı olan kağıt parçasını çıkardı, buruşturdu, büyük bir cam tablaya attı, mutfaktan bir kutu kibrit aldı ve kağıdı yaktı.

öbür telsizle kullandığı başka bir anahtarı vardır, diye düşündü Elena.

VVolf kağıdın bütünüyle yandığından emin olmak için alevleri izliyordu. Kitaba baktı, onu da yakmayı düşünüyor gibiydi, sonra pencereyi açarak nehre fırlattı.

Bir dolaptan küçük bir çanta çıkardı, içine öte berisini yerleştirmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Elena.

"öğreneceksin, sen de geliyorsun."

"Hayır. M. Onunla ne yapacaktı? VVolf kendisini aldatırken yakalamıştı, acaba özel bir ceza mı düşünüyordu? Elena kendini çok zayıf hissetti, korku içendeydi. Yaptığı hiç bir şey olumlu sonuçlanmamıştı. Bir ara yalnızca VVolf'un kendisiyle sevişmek

islemesinden korkmuştu. Oysa şimdi korkacak ne çok şey vardı. Elena yine kaçmayı denemeyi düşündü. Az önce az kalsın başarıyordu, ama artık ikinci bir denemeye girişecek gücü yoktu.

VVolf çantasını yerleştirmeyi sürdürüyordu. Elena yerde kendi giysilerinden bazılarını da gördü ve o zaman doğru dürüst giyinmemiş olduğunu anımsadı. Çamaşırları ve çorapları yerdeydi. Bunları giymeye karar verdi. Ayağa kalktı ve giysisini çıkardı. Çamaşırlarını toplamak için yere eğildi. VVolf onu kucakladı. Kızın hiç karşılık vermemesine aldırmadan dudaklarından öptü. Elena geriledi.

VVolf onun gözlerinin içine baktı. "Biliyor musun, seni kullanmamış da olsaydım birlikte götürecektim," dedi.

Elena gözlerini kapadı, kendini aşağılanmış hissediyordu. VVolf çantasını yerleştirmeye koyuldu yeniden.

Elenagiyindi.

VVolf hazırlanınca çevresine son bir kez göz attıktan sonra, "Gidelim," dedi.

Elena onun peşinden güverteye çıktı, Sonya'yı ne yapacağını merak ediyordu.

VVolf onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "Sonya'nın güzellik uykusunu bölmekten nefret ederim," dedi. Güldü. "Hadi".

Kıyı yolunda yürüyorlardı. VVolf niçin Sonya'yı bırakıyordu? Elena bunu merak etmekteydi. Nedenini anlayamıyor ama bunun katı bir davranış olduğunu biliyordu. VVolf'un acımasız bir adam olduğuna karar verdi ve bu düşünce onu ürpertti, çünkü onun elindeydi.

Acaba onu öldürebilir miydi, Elena bunu çok merak ediyordu.

VVolf sol eliyle çantasını taşıyordu, sağ eliyle de Elena'nın kolunu yakalamıştı. Kıyı yolu bitti, caddeye çıktılar, VVolf arabasına doğru gitti. Sürücü yerinin kapısını açtı ve Elena'yı sürücü kapısından içeri sokarak oturttu. Kendi de oturdu ve arabayı çalıştırdı.

Bütün gece dışarda kalmasına karşın arabaya bir şey olmaması mucizeydi. Aşırılabilecek her şeyinin çalınmış olması gerekirdi, lastikler dahil. Talih ondan yana, düşündü Elena.

Nereye gittiklerini merak ediyordu. VVolf'un ikinci telsizi gidecekleri yerde olmalıydı, tabii Rebecca'nın bir başka nüshasıyla bir şifre anahtarı daha olacaktı orada. Oraya varınca bir kez daha kaçmayı denemeliyim, diye düşündü, ama zayıf hissediyordu kendini. Her şey kendisine karşıydı. VVolf tekmeden ayrılmıştı, bu durumda biri Vandam'ı çözüp kurtarsa bile adam

bir şey yapamayacaktı. Elena, VVolf'un Rommel'le ilişki kurmasını engellemeye çalışmalı ve şifre anahtarını çalmalıydı. Aslında bu düşünceler gülünçtü, ay'ı elde etmeyi istemek gibi birşeydi. Elena'nın bütün istediği bu kötü, tehlikeli adamdan kaçmak, evine gitmek, bütün bu casusları, şifreleri, anahtarları unutup evinin güvenliğine sığınmaktı.

Babasını, onun Kudüs'e yürüyüşünü düşündü, kendisi de böyle yapmalıydı.

VVolf arabayı durdurdu. Elena nerede olduklarını anladı. "Burası Vandam'ın evi!" dedi.

"Evet."

Elena, yüzündeki anlatımı okumak isteyerek VVolf'a baktı. "Ama Vandam burada yok."

"Hayır," diyerek kurnazca güldü VVolf. "Ama Billy burada."

Enver Sedat telsize sevinmişti.

"Bu bir Hallicrafter/Skychallenger," dedi Kemal'e, "Amerikan malı. Sınamak için açtı, çok güçlü buldu.

Geceyarısı aynı dalga uzunluğundan yayın yapması gerektiğini açıkladı, arama sinyali Sfenks'ti. VVolff'un şifreyi vermeyi kabul etmediğini söyledi, bu durumda açık yayın yapma tehlikesini göze alacaklardı.

Telsizi küçük evin mutfağındaki fırına sakladılar.

Kemal, Sedat'ın evinden ayrıldı ve Kubri el-Kubbe'den Zamalet'e doğru yola çıktı. Yolda, geceki olaylardan kendisini nasıl sıyracağını düşünüyordu.

Hikayesinin tanığı, Vandam'ın yardım istemek için gönderdiği çavuş olacaktı. O zaman kendisine telefon edildiğini söylemesi gerekiyordu. Belki de İngilizlerle haber vermeden tekneye gidip soruşturma yapmak istediğini açıklamalıydı, çünkü Binbaşı Vandam bir sahtekar olabilirdi. O zaman ne olacaktı? Kıyıyı, çalılıkları aramış, Vandam'ı bulmaya çalışmış, sonra o da başına bir sopa yemiş olmalıydı. Başına öyle şiddetli vurulmuştu ki saatlerce kendini bilmeden yatıp kalmıştı. Sonra bağlandığını da söylemesi gerekiyordu. Evet, bağlandığını ve ayılınca kendini zar zor kurtardığını söyleyecekti. Sonra Vandam'la birlikte tekneye gitmişler ve tekneyi boş bulmuşlardı.

Tamam, böyle söylemeliydi.

Kemal arabasını park etti ve önemli davranmaya çalışarak arabadan indi. Şöyle bir çevresine bakınarak Vandam'ı nereye bıraktığını tahmin etmeye uğraştı. Çalılıklara indi. Giysilerini kirliletmek için yerlerde yuvarlandı, yüzüne kumlu toprak sürdü, parmaklarını saçlarının arasına sokarak saçlarının da toz toprak içinde kalmasını sağladı. Bileklerini oğuşturup örseleyerek iple bağlanmış gibi bir görünüş vermeye çalıştı, sonra da Vandam'ı aramaya koyuldu.

Vandam'ı tam bıraktığı yerde buldu. Bağları hâlâ sımsıkıydı. Vandam, gözlerini şaşkınlıkla açarak onu soran bakışlarla süzdü.

Kemal, "Tanrım, sizi de yakalamışlar demek!" dedi.

Eğildi, adamın ağızındaki tıkaçı çıkardı ve bağlarını çözmeye koyuldu. "Çavuş benimle bağlantı kurdu," dedi. "Buraya sizi aramaya gelmişim, ondan sonra anımsadığım hiç bir şey yok. Uyandığımda bağlanmışım, ağızda bir tıkaç vardı ve müthiş başım ağrıyordu. Saatler önce olmuş bunlar. Ben henüz kurtuldum."

Vandam hiç bir şey söylemedi.

Kemal ipi attı. Vandam, kaskatı ayağa kalktı. Kemal, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"İyiim."

"Tekneye gidip arama yapalım, bakalım bir şey bulabilecek miyiz," dedi Kemal. Çevresine baktı.

Kemal çevresine bakmak için döner dönmez, Vandam ona yaklaştı ve elini kenarıyla, bütün gücünü toplayarak, Kemal'in ensesine vurdu. Bu vuruş Kemal'i öldürebilirdi de, ama Vandam aldıcımıyordu. Vandam, bağlanıp ağızına bir tıkaç sokulduğundan, kıyı yolunu göremiyor, ama konuşulanları duyabiliyordu. "Ben Kemal'im. Sen Wolff olmalısın. "Kemal'in kendisini aldattığını böyle öğrenmişti. Kemal'in bu olasılığı düşünmediği ortadaydı. O sözleri duyduğundan beri içini kaplayan öfke bu vuruşta yoğunlaşmıştı.

Kemal yerde kıpırtmadan yatıyordu. Vandam onu yerde yuvarlayarak silahı olup olmadığına baktı, silahını aldı. Kemal'in ipini bularak, bu kez aynı iple Kemal'in kollarını arkasından bağladı. Sonra adamı kendine gelinceye kadar tokatladı.

"Kalk," dedi.

Kemal önce boş boş bakıyordu, sonra gözlerini korku bürüdü. "Ne yapıyorsun?"

Vandam onu tekmeledi. "Seni tekmiyorum," dedi. "Kalk."

Kemal sendeleyerek kalktı.

"Dön."

Kemal döndü. Vandam sol eliyle Kemal'in yakasını tuttu, silahı sağ elindeydi.

"Yürü."

Tekneye yürüdüler. İskelede ve güvertede Kemal önden yürüyordu.

"Aç kapağı."

Kemal ayakkabısının burnunu kapağın halkasına takarak açtı.

"İn aşağı."

Elleri bağlı olan Kemal güç belâ merdivenleri indi. Vandam içeri bakmak için eğilmişti. Aşağıda kimse yoktu. O da çabucak

aşağı indi. Kemal'i bir yana iterek perdeleri çekti, silahını sürekli çevresinde döndürüyordu.

Yatakta Sonya'yı gördü, kadın uyuyordu.

Vandam, Kemal'e, "Yan ma git, "dedi.

Kemal içeri girdi ve yatağın başucunda durdu.

"Uyandıronu."

Kemal, Sonya'yı ayağıyla dürttü. Sonya şöyle bir döndü, gözleri kapalıydı. Vandam onun çıplak olduğunu farkettiler. O da yaklaştı ve kadının burnuna dokundu. Sonya gözlerini açtı ve hemen kalkıp yatağın içinde oturdu, öfkeli bir hali vardı. Kemal'i tanıdı, sonra elinde silahıyla yanibaşında duran Vandam'ı gördü.

"Ne oluyoruz?" diye sordu.

Sonra Vandam'la ikisi aynı anda, "VVolff nerede?" dediler.

Vandam onun bir şeyden haberi olmadığından kesinlikle emindi. Kemal VVolff'u uyarmış, o da Sonya'ya haber vermeden, kadını uyandırmadan tıymıştı. Elana'yı da yanında götürdüğünü biliyordu, yalnız Vandam bunun nedenini henüz bulamamıştı. ,

Silahını Sonya'nın göğsüne dayadı, tam sol göğsünün altına. Kemal'e konuştu. "Sana bir soru soracağım. Yanlış karşılık verirsen Sonya ölür. Anladın mı?"

Kemal başıyla evetledi.

"VVolff dün geceyarısı bir telsiz mesajı gönderdi mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Sonya. "Hayır, göndermedi, göndermedil!"

"Ne oldu burada öyleyse? "Vandam gelecek karışıktan korkuyordu.

"Yattık."

"Kiminle?"

"VVolff, Elena ve ben yattık."

"Birlikte mi?"

"Evet."

Demek böyleydi. Vandam, Elena'nın güvenlik içinde olduğunu düşünmüştü. Öyle ya, ortada başka bir kadın daha olduğuna göre Elena için korkacak bir şey yoktu! Ama şimdi bu olay VVolff'un Elena'ya olan ilgisini açıklıyordu. Demek onlar Elena'yı üçlü ilişkileri sürdürmek için istemişlerdi. Vandam duyduğu tiksintiyle hastalanmış gibiydi. Bunun nedeni de yalnızca onların yaptıkları değildi, Elena'yı onlara katılmaya zorlamakla kendisi de korkunç bir durumuna düşmüştü.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Sonya, VVolff'un dün gece Rommel'e bir telsiz mesajı iletmediğini söylerken acaba gerçeği mi dile getirmişti? Vandam bu sözlerin gerçekliğini

denetleyebileceği bir yol düşünemiyordu. Yalnızca gerçek olmasını dileyebilirdi.

"Giyin," dedi Sonya'ya.

Sonya yataktan çıktı ve çabucak sırtına bir şey geçirdi. Vandam ikisini de silahla önüne katarak ve buruna yürüyüp küçük kapı ağzından içeri baktı. İçerde küçük bir banyoya iki küçük, yuvarlak pencere gördü.

"Girin içeri, ikinizde."

Kemal'le Sonya banyoya girdiler. Vandam kapıyı üzerlerine kapadı ve tekneyi aramaya başladı. Bütün dolapları, çekmeceleri açtı, içlerindeki yere döktü. Yatağı alt üst etti. Mutfakta bulunduğu keskin bir bıçakla şilteyi yer yer kesti, içine baktı, divanın oturacak yerini boy boy kesti, içini yokladı. Yazı masasındaki bütün kağıtları karıştırdı. İçinde küller bulunan büyük bir cam tabla buldu. Buzdolabını boşalttı. Güverteye çıktı, orayı da araştırdı. Suya sarkıtılmış bir ip aradı.

Yarım saat sonra teknede, ne telsizin, ne Rebecca adlı kitabın, ne de şifre anahtarının olmadığından emindi.

Tutsakları banyodan çıkardı. Çekmecelerden birinde bir ip bulmuştu. Sonya'nın ellerini bağladı, sonra da Sonya'yla Kemal'i birbirlerine bağladı.

Onları tekneden çıkardı, kıyı yolundan yürüterek caddeye ulaştırdı. Köprüye yürüdüler, orada Vandam bir taksi tuttu. Sonya'yla Kemal'i arkaya oturttu, kendisi de sürücünün yanına geçerek silahını onlara doğru tuttu. Arap sürücünün gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. "Genelkurmay," dedi sürücüye. İki tutsak sorguya çekileceklerdi, ama aslında sorulacak yalnızca iki soru vardı: VVolff neredeydi? Elena neredeydi?

VVolff arabada Elena'nın bileğini tuttu. Elena elini çekmek istedi ama başaramadı, VVolff çok sıkı tutuyordu. Adam bıçağını çıkardı ve keskin ağzını hafifçe kızın eline değdirdi. Bıçak çok keskindi. Elena eline dehşetle baktı. Önce bu elde kalemle çizilmiş gibi küçük bir çizgi belirdi. Sonra kesikten kan sızmaya başladı ve keskin biracı duydu. Soludu.

VVolff, "Yanımda oturup hiç bir şey söylememek zorundasın," dedi.

Birden Elena ondan nefret etti. Gözlerinin içine baktı. "Yoksa beni kesecek misin?" dedi öğrenerek ve elinden geldiğince bunu

sesiyle söyleyiş biçimiyle yansıtarak.

"Hayır," diye karşılık verdi Wolff. "Ozaman Biiiy'i keseceğim."

Genç kadının bileğini bıraktı ve arabadan indi. Elena sessizce oturuyor, kendini çaresiz hissediyordu. Bu güçlü, acımasız adama karşı elinden ne gelebilirdi? Çantasından küçük bir mendil çıkararak kanayan bileğine sardı.

VVolf hızla yaklaştı, Elena'nın kapısını açarak onu dışarıya çıkardı. Kolunu bırakmadan karşıya geçirdi, Vandam'ın evinin önüne geldiler.

VVolf zili çaldı. Elena geçen sefer eve gelişi, burada kapının açılmasını bekleyişini anımsadı. Sanki bu olay yıllar öncesinde kalmıştı, oysa daha birkaç gün geçmişti üzerinden. O birkaç gün içinde neler olmuştu: Vandam'ın evlenmiş olduğunu, karısının öldüğünü öğrenmişti. Vandam'la sevişmiş, Vandam kendisine çiçek göndermemişti. Bu kcnuda ona serzenişte bulunmuştu, şimdi bu saçmalığın nedenini bir türlü anlamıyordu. Sonra VVolf'u bulmuşlardı ve...

Kapı açıldı. Elena, Cafer'i tanıdı. Uşak da onu anımsadı ve "Günaydın, Bayan Fontana," dedi.

"Günaydın Cafer."

VVolf da, "Günaydın, Cafer,!" dedi. "Ben Yüzbaşı Alexander. Binbaşı, buraya gelmemi söyledi. Bizi içeri alır mısın?"

"Elbette efendim." Cafer kenara çekildi. VVolf hâlâ Elena'nın kolunu tutarak içeri girdi. Cafer kapıyı kapadı. Elena çini döşeli holü anımsadı. Cafer, "Binşasının iyi olduğunu umarım," dedi.

"Evet, iyi," dedi VVolf. "Ama bu sabah eve gelemeyeceği için beni yolladı, sana iyi olduğunu bildirmemi ve Biiiy'i okula götürmemi istedi."

Elena ne yapacağını bilmiyordu. Bu korkunç bir şeydi. VVolf Bill'i kaçıracaktı. Çocuğun adını ağzına alır almaz anlamalıydı, ama bu düşünülmeyecek bir şeydi. Elena böyle bir şeye razı olmamalıydı! İyi ama ne yapabilirdi? "Hayır, Cafer, yalan söylüyor, Biiiy'i al ve kaç!" diye bağırarak istedi. Ama VVolf'un bıçağı vardı, Cafer yaşlıydı, VVolf rahatça Biiiy'i kaçırabilirdi.

Cafer'in ikircikli bir hali vardı. VVolf, "Hadi Cafer, çabuk ol," dedi. "Bütün gün burada bekleyemeyiz."

Cafer, dediği dedik bir Avrupalı'dan buyruk alan tipik bir Mısırlı uşağın boy in eğişiyle, "Evet, efendim," dedi. "Billy şimdi kahvaltısını bitiriyor. Bir dakika bekler misiniz?" Salonun kapısını açtı.

VVolf, Elena'yı salona soktu ve ilk kez kolunu bıraktı. Elena, eşyalara, duvar kağıdına, mermer şömineye ve Angela Vandam'ın fotoğrafına baktı. Bu nesneler bir karabasanda görülen tanıdık

nesnelerin garipliğine bürünmüştü. Elena üzüntüyle, Angela olsaydı ne yapacağını bilirdi, diye düşündü. "Gülünç olma," derdi, sonra da buyurgan bir davranışla kolunu kaldırarak VVolf'a, "Evi terket!" buyruğunu verirdi. Elena bu fanteziyi kafasından uzaklaştırdı, bunlar hep boş laftı. Angela da kendisin kadar çaresiz kalırdı, böyle bir durumda.

VVolf yazı masasına oturdu. Bir çekmeceyi açtı, kâğıt kalem çıkardı, yazmaya başladı.

Cafer ne yapabilirdi acaba? Billy'in babasının gelip gelmediğini öğrenmek için Genelkurmay'a telefon etme olasılığı var mıydı? Ama Elena, Cafer'in santralı ve sekreterleri aşip Vandam'a ulaşmasının zor olduğunu biliyordu. Çevresine bakındı, telefonun salonda olduğunu gördü, bu durumda Cafer telefon etmeye kalksa bile VVolf engellerdi.

"Niçin beni buraya getirdin?" diye bağırdı VVolf'a. Üzüntü ve korku sesini tizleştirmişti.

VVolf başını kaldırarak ona baktı. "Çocuğun ses çıkarmaması nı sağlamak için. Yolumuz uzun."

"Biiiy'i burada bırak," dedi Elena. "O bir çocuk."

"Vandam'ın çocuğu," dedi VVolf gülümseyerek.

"Ona gerek yokki."

"Vandam nereye gittiğini tahmin edebilir," dedi VVolf. "Benim peşimden gelmeyeceğine emin olmak istiyorum."

"Çocuğu senin elindeyken evde sessiz sessiz oturup bekleyeceğini mi sanıyorsun yani?"

VVolf bu noktayı daha önceden düşünmüşse benziyordu, "öyle yapacağını umarım," dedi. "öyle yapmasa da ne kaybederim? Çocuğu almasam da peşimde geleceği kuşkusuzdu."

Elena gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Sende hiç acıma yok mu?"

"Acıma aşağılık bir duygudur.* VVolf konuşurken gözleri parlıyordu. "Kuşkuculuk her şeyden önemlidir. Dünyadaki ahlaksal yorumların sonu da gelmez zaten..." Bu sözleri bir yerden almış gibiydi.

Elena, "Vandam'ın evde oturmasını sağlamak için bu işi yaptığını sanmıyorum," dedi. "Sanırım bunu inattan yapıyorsun. Ona vereceğin sıkıntıyı düşünüyor ve hoşlanıyorsun. Sen karmaşık, acımasız, sapık bir adamsın."

"Belki haklısın."

"Hastasın."

"Yeter!" VVolf hafifçe kızarmıştı. Kendini güç tuttuğu belliydi. "Ben yazı yazarken çeneni tut!"

Elena kendini olayın üzerinde düşünmeye, durumu değerlendirmeye zorladı. Uzun bir yolculuğa çıkıyorlardı. Wolff, Vandam'ın kendilerini izleyeceğinden korkuyordu. Kemal'e bir telsizi daha olduğunu söylemişti. Vandam onların nereye gittiklerini tahmin etmiş olabilir. Bu yolculuğun sonunda yedek telsizin fte/becca'nın ve şifre anahtarının birer kopyaları olacağı kesindi, gittikleri yerde bunları bulacaklardı. Elena ne yapıp edecek, Vandam'ın kendilerini izlemesine yardımcı olacaktı. O zaman Vandam, Billy ile Elena'yı kurtarabilir, anahtarı da ele geçirebilirdi. Vandam bizim nereye gideceğimizi tahmin edebilseydi ben de bir şeyler yapabilirdim, diye düşündü. VVolf yedek telsizi acaba nerede saklıyordu? önlerinde uzun bir yolculuk vardı. Wolff, telsizi Kahire'ye gelmeden önce bir yere saklamış olabilir. Burası çölde ya da Kahire'yle Asyyut arasındabiryerolabilirdi... Olabilir...

Billy içeri girdi. "Merhaba," dedi Elena'ya. "Bana o kitabı getirdin mi?" Elena onun neden söz ettiğini anlamıştı. "Kitap mı?" Çocuğa baktı ve onun büyümüş de küçülmüş davranışlarına karşın hâlâ küçük bir çocuk olduğunu düşündü. Billy, gri flanel bir şortla beyaz gömlek giymişti, başı açıktı. Boyunbağı takmıştı, elinde de küçük bir okul çantası vardı.

"Unuttunuz," dedi, aldatılmış gibi bir hali vardı. "Bana Simenon'un bir polis romanını getirecektiniz."

"Unuttum. Üzgünüm."

"Bir daha gelişinizde getirecek misiniz?"

"Elbette."

VVolf, Billy'ye hazinesine bakan biri gibi bakıyordu. Ayağa kalktı. "Merhaba, Billy," dedi gülümseyerek. "Ben Yüzbaşı AlexanderMm."

Billy onun elini sıktı ve "Nasılsınız efendim!" dedi.

"Baban, çok işi olduğunu sana söylememi istedi.

"Babam hep kahvaltıya eve gelir," dedi, Billy.

"Bugün gelemeyecek. Yine Rommel'le uğraşıyor, biliyorsun ya sen de."

"Yine biriyle döğüştü mü yoksa?"

VVolf ikirciklendi. "Doğrusunu istersen öyle bir şey oldu, ama şimdi iyi. Kafasında bir baloncuk var."

Billy ö-^ce gururlu bir tavır takındı, sonra da kaygılandı. Elena onu incelet, ği için hiç bir davranışı gözünden kaçmıyordu.

Cafer içeri girdi ve VVolf'a, "Binbaşının Billy'yi okula götürmenizi istediğinden eminsiniz, değil mi efendim?" dedi.

Elena, Cafer bu işten kuşkulaniyor, diye düşündü.

"Elbette," dedi VVolf. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, ama Billy'den ben sorumluyum ve sizi de hiç tanımıyoruz..."

"Ama Bayan Fontana'yı tanıyorsunuz," dedi VVolf. "Binbaşı Vandam benimle konuştuğu zaman o da yanımdaydı, değil mi Elena?" VVolf, Elena'ya baktı ve bıçağın bulunduğu sol kolunun altına hafifçe dokundu.

Elena çaresiz, "Evet," dedi.

VVolf, "Bununla birlikte önlemleri davranmakta çok haklısın Cafer," dedi. "Belki Genelkurmay'a telefon edip binbaşıyla kendin konuşmak istersin. "Telefonu gösterdi. Elena, hayır, yapma Cafer, diye düşündü, daha numarayı çeviremeden öldürür seni.

Cafer ikirciklendi, sonra konuştu, "Bunun gerekli olmadığından eminim efendim. Dediğiniz gibi Bayan Fantana'yı tanıyoruz."

Elena, suç bende, diye düşündü.

Cafer çıktı.

VVolf, Elena'ya hızlı bir Arapçayla, "Çocuğu bir dakika sessiz tut," dedi. Yazmayı sürdürdü.

Elena, Billy'nin okul çantasına baktı ve aklına bir şey geldi. "Bana okul kitaplarını gösterebilir," dedi Çocuğa.

Billy ona, deli misin sen, dercesine baktı.

"Hadi," dedi Elena. Çanta açıktı, bir atlasın ucu dışarı çıkmıştı. Elena atlası aldı. "Coğrafya dersinde ne yapıyorsunuz?"

"Norveç fiyordlarını okuyoruz."

Elena, VVolf'un yazısını bitirip kağıdı bir zarfa koyduğunu gördü. VVolf zarfı kapattı ve cebine koydu.

Norveç'i bulalım," dedi Elena. Atlasın sayfalarını çevirdi.

VVolf telefona gitti, numaraları çevirdi. Elena'ya, sonra pencereden dışarı baktı.

Elena, Mısır haritasını buldu.

Billy, "Ama bu..." dedi.

Elena çabucak parmağını dudaklarını götürdü. Billy sustu ve kaşlarını çatı.

Lütfen çocuğum sessiz dur ve bu işi bana bırak, diyordu Elena içinden.

"İskandinavya, evet, ama Norveç'de İskandinavya'dadır," dedi. Bileğindeki mendili çözdü. Billy bileğindeki yaraya baktı. Elena tırnağının ucuyla yarayı kurcaladı ve yine kanattı. Billy bembeyaz olmuştu. Bir şey söyleyecekti ama Elena dudaklarına dokundu ve yapma sakın dercesine başını salladı.

VVolfun Asyyut'a gideceğinden emindi. Bu olabilecek bir

şeydi. VVolff, Vandam'ın nereye gideceklerini tahmin etmesinden korktuğunu söylemişti. Elena bunları düşünürken VVolffun telefonda, "Alo?" dediğini duydu. "Bana Asyyut treninin ne zaman kalktığını söyler misiniz?"

Tamam, diye düşündü Elena. Parmağını bileğindeki yaraya bastırdı, parmağı iyice kana bulanmıştı. Kahire'nin üç yüz mil ötesindeki Asyyut'u buldu ve parmağıyla orayı gösteren bir ok işareti yaptı. Sonra atlası kapadı. Mendiliyle kapağına da bulaşan kanı sildi, iskemleye bıraktı.

VVolff, "Evet, tren ne zaman geliyor?" diye sordu

Elena, "Peki bu fiyordlar niçin Mısır'da değil de Norveç'te?" diye sordu.

Billy iyice şaşırmıştı. Elena'nın eline bakıyordu. Çocuk ağzından kendisini ele verecek bir şey kaçırmadan önce Elena onu uyarmalıydı. "Dinle," dedi, "sen hiç Agatha Christie'nin 'Kan lekeli Atlas'taki İpucu' adlı kitabını okudun mu?"

"Hayır, hem böyle bir kitap..."

"Çok akıllıca yazılmış bir kitaptır, dedektifin atlastaki kan lekesinden yola çıkarak her şeyi bulması çok ilginçtir."

Billy kaşlarını çatarak ona baktı ama bu şaşıran bir insanın kaşlarını çatması değil, önemli bir şeyi öğrenen birinin kaş çatmasıydı.

VVolff telefonu kapadı ve ayağa kalktı. "Gidelim," dedi. "Okula geç kalmak istemezsin herhalde Billy," Kapiya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Billy de çantasını alıp dışarı çıktı. Elena, VVolffun atlası bulmasından korkarak kalktı.

Adam sabırsızlanarak, "Hadi," dedi.

Elena kapıya çıktı ve onu izledi. Billy zaten dışardaydı. Holdeki küçük bir masada bir çok mektup duruyordu. Elena, VVolffun zarfı bu mektupların üzerine attığını gördü.

Ön kapıdan çıktılar.

VVolff, "Araba kullanabilir misin?" dedi Elena'ya.

"Evet," dedi Elina ve sonra da kendine yavaş düşündüğü için sövdü. Hayır demeliydi aslında.

"Siz ikiniz öne geçin," dedi VVolff. Kendisi arkaya oturdu.

Araba hareket edince Elena, VVolffun öne eğildiğini gördü. "Şunu görüyor musun?"

Elena baktı. VVolff, Billy'ye bıçağı gösteriyordu.

"Evet," dedi Billy sesi titreyerek.

"Gürültü çıkarırsan kafanı keserim."

Billy ağlamaya başladı.

Jakes, en çavuş sesiyle, "Dikkat et," dedi.

Kemal dikkatle ona baktı...

Sorgu odası, bir masayı saymazsak boştu. Vandam, bir elinde sandalye öbüründe birfincan çayla Jakes'i izledi. Oturdu.

Vandam, "Alex VVolff nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Kemal hafifçe rahatlayarak.

"Dikkat!" diye bağırdı Jakes. "Dik dur oğlum!"

Kemal yine dikkatini ona verdi.

Vandam çayını yudumladı. Bu da sorgunun bir bölümüydü, tutsağın başı gerçekten dertteyken, ona hiç alınılmadığını ve önemsenmediğini belirtmenin bir yolu bu. Gerçeğin tersiydi yani..

"Dün gece Cihan teknesini gözetleyen memurdan bir telefon geldi sana," dedi.

Jakes bağırdı, "Binbaşıya karşılık ver!"

"Evet," dedi Kemal.

"Binbaşı Vandam'ın kıyıda olduğunu ve kendisini yardırrr getirmekle görevlendirdiğini söyledi."

"Efendim, diyeceksin!" diye bağırdı Jakes. "Yardım getirmekle görevlendirdi efendim!"

"Yardım getirmekle görevlendirdi, efendim."

Vandam, "Sen ne yaptın?" diye sordu.

"Araştırma yapmak için kendim kıyıya gittim, efendim."

"Sonra ne oldu?"

"Başıma vuruldu ve kendimi kaybettim. Kendime geldiğimde ellerimin ve ayaklarımın bağlanmış olduğunu gördüm. Kurtulmak için birkaç saat uğraştım. Sonra Binbaşı Vandam'ı kurtardım, o da bana saldırdı."

Jakes, Kemal'e yaklaştı. "Sen pis, küçük bir yalancısın." Kemal kendini geriye attı. "Yerinde dur!" diye bağırdı Jakes. "Yalan söylüyorsun alçak. Açıkla, sen nesin?" Kemal hiç bir şey söylemedi.

Vandam, "Dinle Kemal," dedi. "Böyle yaparsan casusluk suçuyla kurşuna dizileceksin. Ama bize bildiklerini söylersen bir

süre cezaevinde yatmakla paçayı kurtarabilirsin. Aklını başına topla. Şimdi sen kıyıya gittin ve bana vurdun, öyle değil mi?"

"Hayır, efendim..."

Vandam içini çekti. Kemal'in hikayesi buydu ve buna yapışmıştı. VVolf'un nereye gittiğini bilse ya da tahmin edebilse bile masum rolünden sıyrılmaya yanaşmadığına göre söylemeyecekti.

Vandam, "Senin karının bu işteki rolü nedir?" diye sordu.

Kemal hiç bir şey söylemedi, ama korkmuş görünüyordu.

Vandam, "Sorularımı yanıtlamazsan ona sormak zorunda kalacağım," dedi.

Kemal'in dudakları keskin bir çizgi gibi birbirine yapışmıştı.

Vandam ayağa kalktı. "Tamam Jakes" dedi. "Karısını da getir casusluk kuşkusuyla..."

Kemal, "Tipik İngiliz adaleti," dedi.

Vandam ona baktı. "VVolf nerede?"

"Bilmiyorum."

Vandam dışarı çıktı. Kapının önünde Jakes'i bekledi. Yüzbaşı dışarı çıkınca Vandam, "Bu adam polis, teknikleri biliyor," dedi. "Çözülecek ama bugün değil." Oysa VVolf'u bugün bulması gerekiyordu.

Jakes, "Karısını tutuklamamı ister misiniz?" diye sordu.

"Henüz değil. Belki bir süre sonra. "Ya Elena neredeydi?"

Vandam'la Jakes biraz ilerdeki başka bir hücreye girdiler.

Vandam, "Her şey hazır mı?" dedi.

"Evet..."

"Oldu." Vandam kapıyı açtı ve içeri girdi. Sonya sert bir sandalyede oturuyordu, sırtında kaba, gri bir tutuklu giysisi vardı. Yanında, tutuklu olsa Vandam'ı bile korkutacak görünümlü bir kadın polis duruyordu. Polis kısa boylu ve şişmandı, sert, erkeksi bir yüzü vardı, saçları kısa ve kırdı.

Hücrenin bir köşesinde portatif bir karyola, öbür köşesinde de soğuk su dolu bir leğen duruyordu.

Vandam içeri girince kadın polis, "Ayağa kalk!" dedi.

Vandam ve Jakes oturdular. Vandam, "Otur, Sonya," dedi.

Kadın polis Sonya'yı sandalyesine itti.

Vandam bir an Sonya'yı inceledi. Onu daha önce de bir kez sorguya çekmişti. O sıra Sonya kendisinden daha güçlüydü. Bu kez durum değişik olacaktı. Elena'nın güvenliği söz konusuydu, Vandam'ın da öğreneceği şey çok önemliydi.

"Alex Wolff nerede?"

"Bilmiyorum..."

"Elena Fontana nerede?"

"Bilmiyorum..."

"VVolf bir Alman casusudur, sen de ona yardım ettin."

"Gülünç..."

"Başın dertte."

Sonya bir şey söylemedi. Vandam onun yüzünü inceledi. Gururlu, kendine güvenli ve korkusuzdu. Vandam o sabah teknede ne olduğunu gerçekten merak ediyordu. VVolf'un Sonya'ya haber vermeden gittiği kesindi. Sonya kendini aldatılmış hissetmiyor muydu?..

"VVolf seni aldattı," dedi Vandam. "Polis Kemal, VVolf'u tehlike konusunda uyardı ama VVolf seni uyurken bırakarak başka bir kadınla gitti. Sana bunu yaptığına göre halâ onu koruyacak mısın?"

Sonya hiç bir şey söylemedi.

"VVolf telsizini senin teknede saklıyordu. Geceyarısı Rommel'e mesaj gönderiyordu. Sen de bunu biliyordun, bu durumda casusluk işine karışmış sayılırsın. Casusluktan kurşuna dizileceksin.."

"Bütün Kahire ayaklanır. Yapamazsınız!.."

"Sen öyle bil. Bizim için Kahire ayaklanmalarının ne önemi olabilir? Almanlar kapıda, onları bastırırız biz..."

"Bana dokunmaya cesaret edemezsin..."

"VVolf nereye gitti?"

"Bilmiyorum..."

"Tahmin edebilir misin?"

"Hayır..."

"Yardımcı olmuyorsun, Sonya. Bu tutumun durumunu daha da kötüleştirecek."

"Bana dokunamazsın..."

"Bunu yapabileceğimi sana göstersem iyi olacak." Vandam kadın polise işaret etti.

Vandam Sonya'yı tuttu, Jakes de sandalyeye bağladı. Sonya biraz çırpındı ama yararsızdı bu. Vandam'a baktı, ilk kez korku okunuyordu gözlerinde. "Ne yapıyorsunuz köpekler?" dedi.

Kadın polis çantasından büyük bir makas çıkardı. Sonya'nın uzun ve gür saçlarından bir tutam kesti.

Sonya tiz bir sesle, "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

Kadın çabucak Sonya'nın saçlarını kesti. Saçları tutam tutam düştükçe kadın bunları Sonya'nın kucağına atıyordu. Sonya bağırıyor, Vandam'a, Jakes'e, İngilizlere Vandam'ın şimdiye kadar hiç bir kadının ağzından duymadığı sözlerle sövüyordu.

Kadın polis çantasından daha küçük bir makas çıkardı ve Sonya'nın saçlarını iyice kıırttı.

Sonya'nın bağırmalarına şimdi gözyaşları da eklenmişti. Vandam, "Görüyorsun, artık ne yasalara, ne de adalete pek aldırıyoruz. Mısır kamuoyu da umurumuzda değil. Sırtımızı duvara dayadılar. Hepimiz çok kısa bir süre içinde öldürülebiliriz. Umutsuzuz..."

Kadın traş fırçasını sabunlayarak Sonya'nın başına sürdü, sonra da kafasını traş etmeye başladı.

Vandam, "VVolff, Genelkurmay'da birinden bilgi alıyordu, kimdi o?" diye sordu.

"Allah cezanı versin," dedi Sonya.

Sonunda kadın polis çantasından bir ayna çıkararak Sonya'nın yüzüne tuttu, önce Sonya aynaya bakmadı, ama sonra bir göz attı. Dazlak kafasını görünce aklı başından gitti. "Hayır," dedi, "Bu ben değilim." Ağlamaya başladı.

Şimdi Sonya'nın bütün nefreti yitip gitmişti, artık yalnızca umutsuzdu. Vandam yumuşak bir sesle, "VVolff nereden bilgi alıyordu?" diye sordu.

"Binbaşı Smith'ten," dedi Sonya...

Vandam rahat bir soluk aldı. Sonya çözülmüştü Tanrı'ya şükür.

"Adı nedir?" dedi.

"Sandy Smith."

Vandam, Jakes'e baktı. Bu, M16'daki kaybolan binbaşının adıydı. Korktuklarına uğramışlardı demek.

"Bilgiyi nasıl alıyordu?"

"Sandy öğlenleri bana, tekneye geliyordu. Biz sevişirken VVolff da onun çantasını karıştırıyordu."

Vandam, demek bu kadar basitmiş, diye düşündü. Yorulduğumu hissediyorum. Smith, M16 diye de bilinen Gizli Haberalma Servisiyle Genelkurmay arasında irtibat subayıydı. Bu durumda bütün gizli bilgiler onda oluyordu, çünkü M16'nın ordunun bütün yaptıklarını bilmeye gereksinimi vardı, ancak böylece casuslarına hangi bilgileri elde etmeleri gerektiğini söyleyebilirlerdi. Smith her sabah Genelkurmay'da yapılan toplantılardan çıkar çıkmaz dosdoğru, bilgi dolu çantasıyla tekneye gidiyordu. Vandam ayrıca Smith'in, Genelkurmay'dakilere M16'da yemek yediğini, M16'daki üstlerine de Genelkurmay'da yemek yediğini söylediğini öğrendi. Böylece hiç kimse öğlenleri bir dansöze gittiğini bilmiyordu. Vandam önce VVolff'un birisine rüşvet verdiğini ya da şantaj yaptığını sanmıştı. Birisinden adam

farkında bile olmadan bilgi aldığı hiç aklına gelmemişti.

Vandam, "Smith şimdi nerede?" diye sordu.

"Alex'i çantasını karıştırırken yakaladı. Alex de onu öldürdü."

"Ölüsü nerede?"

"Nehirde."

Vandam, Jakes'e işaret etti. Jakes dışarı çıktı.

Vandam, Sonya'ya, "Bana Kemal'i anlat," dedi.

Sonya şimdi tam istim üzerindeydi, bütün bildiklerini anlatmak için sabırsızlanıyordu. Direnişi bütünüyle kırılmıştı, insanların kendisine iyi davranmaları için herşeyi yapabiliirdi. "Kemal bana geldi ve kendisinden evi gözetlemesini istediğini söyledi. Alex'le Sedat arasında bir buluşma ayarlarsam gözetleme raporlarını vermeyeceğini belirtti."

"Alexvekim?"

"Enver Sedat. Sedat orduda yüzbaşısıdır."

"Niçin VVolff'la buluşmak istiyor?"

"Alex'le buluşursa özgür Subaylar Rommel'e bir mesaj gönderebileceklerdi de ondan."

Vandam, bu işte benim hiç aklıma gelmeyen şeyler var, diye düşündü. "Sedat nerede oturuyor?" diye sordu.

"Kubri el-Kubbe'de."

"Adresi ne?"

"Bilmiyorum."

Vandam kadın polise, "Git, Yüzbaşı Enver Sedat'ın açık adresini bul," dedi.

"Peki, efendim." Kadın polisin yüzünde insanı şaşırtan sevimli bir gülümseme belirdi. Dışarı çıktı.

Vandam, "VVolff telsizi senin teknende saklıyordu," dedi.

"Evet."

"Mesajları için bir şifre kullanıyordu."

"Evet, şifre sözcüklerini uydurmakta kullandığı bir İngiliz romanı vardı."

"Rebecca."

"Evet..."

"Bir de şifre anahtarı vardı."

"Anahtar mı?"

"Ona kitabın hangi sayfalarını kullanacağını gösteren bir kâğıt parçası yani..."

Sonya ağır ağır başını salladı. "Evet, sanırım öyle bir şey vardı."

"Telsiz, kitap ve anahtar gitti. Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Sonya. Korkmuştu. "İnanın hayır, bilmiyorum." Gerçeği söylüyorum..."

"Tamam, sana inanıyorum. VVolff'un nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?"

"Bir evi var. Villa Les Oliviers."

"İyi düşündün. Başka önerilerin var mı?"

"Aptullah. Aptullah'a da gitmiş olabilir."

"Evet. Başka?"

"Kuzenleri de var, çölde yaşarlar."

"Nasıl bulabiliriz onları?"

"Kimse bilemez. Kuzenleri göçebe bedevilerdir."

"VVolff onların nereye gittiklerini bilebilir mi?"

"Sanırım tahmin edebilir."

Vandam oturdu ve Sonya'ya biraz daha baktı. Artık artist değildi, böyle bir şey söyleyemezdi. Bütünüyle çözülmüştü, arkadaşlarını ele vermeye ve bütün gizlerini söylemeye can atıyordu. Sonya gerçeği söylüyordu.

"Seninle yine görüşeceğiz," dedi Vandam ve dışarı çıktı.

Kadın polis Vandam'a üzerinde Sedat'ın adresi yazılı bir kağıt verdi ve hücreye girdi. Vandam toplantı odasına gitti. Jakes bekliyordu. "Deniz Kuvvetleri bize iki dalgıç veriyor," dedi Jakes. "Biraz sonra burada olacaklar."

"İyi," dedi Vandam. Bir sigara yaktı. "Aptullah'ın evini basmanı istiyorum. Ben de Sedat'ı yakalamaya gidiyorum. Villa Les Oliviers'ye küçük bir takım gönder, bir şey bulabileceklerini sanmıyorum ya. Herkese bilgi verildi mi?"

Jakes başını salladı. "Bir telsiz, *Rebecca* adlı bir kitap ve bir de şifre anahtarı aradığımızı biliyorlar."

Vandam çevresine bakındı ve ilk kez odada Mısırlı polisler de bulunduğunu gördü. "Niçin takımında bu pis herifler de var?" dedi öfkeyle.

Jakes biçimsel bir tavırla, "Protokol gereği efendim," dedi. "Albay Bogge'un düşüncesi."

Vandam, "Aptullah'ı yakaladıktan sonra teknede beni bul," dedi.

"Peki efendim..."

Vandam sigarasını söndürdü. "Gidelim..."

Sabah güneşine çıktılar. On ikiden fazla cip sıraya dizilmişti. Jakes, baskında görevli çavuşlara işaret verdi, sonra da Vandam'a işaret etti. Adamlar ciplere atladılar, cipler hareket etti.

Sedat, Kahire'nin üç mil ötesindeki Heliopolis tarafında, banliyöde oturuyordu. Bahçe içinde orta halli bir evdi burası.

Dört cip bahçe kapısının önünde durdu, askerler hemen evi sardılar ve bahçeyi aramaya başladılar. Vandam ön kapıya gitti ve vurdu. Bir köpek hızla havlamaya başladı. Vandam kapıyı bir kez daha vurdu. Kapı açıldı.

"Yüzbaşı Enver Sedat'la mı görüşüyorum?"

"Evet."

Sedat, zayıf, ciddi bir adamdı, orta boyluydu. Kıvrıcık saçlarının bir bölümü dökülmüştü. Sırtında yüzbaşı üniforması vardı, fes giymişti, dışarı çıkacak gibiydi.

"Tutuklandınız," dedi Vandam ve onu iterek eve girdi. Kapının ağzında bir genç adam daha göründü. "Kim bu?" diye sordu Vandam...

"Kardeşim Talat," dedi Sedat.

Vandam, Sedat'a baktı. Arap sakin ve gururluydu ama gerginliğini gizlediği de belli oluyordu. Korkuyor, diye düşündü Vandam, ama benden korkmuyor. Cezaevine girmekten de korkmuyor. Başka birşeyden korkuyor.

Kemal'le VVolff bu sabah ne yapmışlardı? İsyançıların VVolff'a gereksinimleri vardı, Rommel'le bağlantı kurmalarını da VVolff sağlayacaktı. Yoksa VVolff'u onlar mı bir yerde saklıyorlardı?

Vandam, "Odanız nerede Yüzbaşı?" diye sordu.

Sedat odasını gösterdi. Vandam odaya girdi. Burası basit bir yatak odasıydı, yerde bir şilte vardı, askıya da bir entari asılmıştı. Vandam iki İngiliz askeriyile bir Mısırlı polise, "Tamam, başlayın," dedi. Askerler ve polis odayı aramaya başladılar.

Sedat sakin bir sesle, "Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Alex VVolff'u tanıyorsunuz," dedi Vandam.

"Hayır."

"Ahmet Rahma diye de bilinir ama Avrupalıdır."

"Hiç böyle birinden söz edildiğini duymadım..."

Sedat'ın sağlam bir kişiliği olduğu belliydi, bir iki asker evini aramaya geldiler diye çözülüp her şeyi anlatacak türde bir adam değildi. Vandam holün karşısındaki odayı gösterdi. "Burası ne?"

"Benim çalışma..."

Vandam kapıya gitti.

"Ama içerde ailemdeki kadınlar var, onları uyarmalıyım..."

"Burada olduğumuzu biliyorlar. Açın kapıyı..."

Vandam odaya önce Sedat'ı soktu. İçerde kadın filan yoktu, ama arkada bulunan kapı sanki henüz biri çıkıp gitmiş gibi açıktı. Bahçe askerlerle doluydu, kimse kaçamazdı. Vandam, üzerinde bir sürü arapça yazılı kağıt bulunan masada bir de beylik tabanca gördü. Kitaplığa gitti ve kitaplara baktı. *Rebecca* yoktu.

Evin öbür bölümünden bir bağırıtı duyuldu: "Binbaşı Vandam!"

Vandam hemen sesin geldiği yere, mutfağa seçti. Bir askeri polis fırının yanında duruyordu, ayaklarının dibinde de evin köpeği kıyameti koparıyordu. Fırının kapağı açıktı, asker içerden telsizi çıkardı.

Vandam, kendisiyle mutfağa gelmiş olan Sedat'a baktı. Arabın yüzünde üzüntü ve düş kırıklığı okunuyordu. Demek VVolfu uyarmışlar, karşılığında da ondan telsiz almışlardı. Bu VVolf'un bir telsizi daha olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa VVolf buraya, Sedat'ın evine gelip mi telsizi kullanıyordu.

Vandam çavuşuna, "Peki," dedi, "Sen Yüzbaşı Sedat'ı Genelkurmay'a götür."

"Kabul etmiyorum," dedi Sedat. "Yasaya göre Mısır ordusundaki subaylar ancak subaylar odasında alakonabilirler ve yanlarında da bir başka subayın bulunması gerekir."

Yakında bulunan Mısır polisi, "Doğru," diyerek onu onayladı.

Vandam içinden Bogge'a Mısırlıları bu işe karıştırdığı için bir kez daha sövdü. "Ama yasalar casusların kurşuna dizilmelerini de ön görür dedi Sedat'a. Çavuşa döndü. "Şoförümü gönder. Evdeki aramayı bitirin. Sonra da Sedat'ı casusluk gerekçesiyle gözaltına alın..."

Vandam yine Sedat'a baktı. Şimdi subayın yüzündeki üzüntü ve düş kırıklığı gitmiş, yerini hesaplı bir görünüş almıştı. Bu işten nasıl yararlanabileceğini hesaplıyor, diye düşündü Vandam. Kahraman rolü oynamaya hazırlanıyor şimdi. Her duruma uyabilecek esneklikte, politikacı olmalıydı..."

Vandam evden çıktı ve cipe bindi. Bir iki dakika sonra şoförü de gelip yanına oturdu. Vandam, "Zamalek'e," dedi.

"Peki efendim." Şoför cipi çalıştırdı.

Vandam tekneye vardığında dalgıçlar işlerini bitirmişler, kıyıda takımlarını topluyorlardı. Dipte buldukları ölüyü çıkarmışlardı.

Jakes, Vandam'ın yanına geldi. "Şuna bir bakın efendim," dedi ve Vandam'a ıslak bir kitap uzattı. Kitabın kapağı yırtılmıştı. Vandam inceleyince bunun *Rebecca* olduğunu anladı.

Demek telsiz Sedat'a, şifre kitabı da nehre gitmişti. Vandam teknedeki yanık kağıtlarla dolu büyük kül tablasını anımsadı: VVolf şifre anahtarını yakmış mıydı?

VVolf, Rommel'e hayati önem taşıyan bir mesaj göndermesi gerekirken niçin telsizi, şifre kitabını ve anahtarı bırakıp gitmişti acaba? Bunun yanıtı belliydi: başka bir yerde bir telsizi, bir şifre

kitabı ve bir anahtarı daha vardı da ondan.

Askerler ölüyü kıyıya bıraktılar ve artık onunla yapacak hiç bir işleri olmadığını belirtmek ister gibi geri çekildiler. Vandam ölünün başına geldi. Boğazı kesilmişti, baş da neredeyse gövdeden ayrılacaktı. Beline bir çanta bağlanmıştı. Vandam eğildi ve çantayı açtı. Çanta şampanya şişeleriyle doluydu.

Jakes, "Tanrım!" diye söylendi.

"Çirkin, değil mi," dedi Vandam. "Boğazı kesilmiş ve batsın diye de beline bu şişe dolu çanta bağlanmış..."

"Soğukkanlı rezil..."

"Yine bıçakla yapmış." Vandam yanağına dokundu, artık sargısı çıkarılmıştı, birkaç günlük sakalı da yara izini kapatıyordu. Elena'nın başına bir şey gelmesin bu bıçakla, diye düşündü. "VVolfu bulamadın ama..."

"Daha hiç bir şey bulamadım. Aptullah'ı getirttim ama onun evinde de bir şey bulunmadı. Dönüşte Villa Les Oliviers'yi aradım yine bir şey yok..."

"Yüzbaşı Sedat'ın evini de aradık." Birdenbire Vandam atlatıldığını hissetti. VVolf onu her fırsatta ekiyor gibiydi. Vandam'a, bu çok akıllı casusu yakalayacak kurnazlıkta ve yetenekte değilmiş gibi geliyordu. "Belki yine yitirdik onu," dedi. Yüzünü oğuşturdu. Son yirmi dört saat hiç uyumamıştı. Binbaşı Sandy Smith'in ölüsünün başında durmuş, ne yaptığını kendisi de bilmiyordu. Artık burada öğreneceği şey kalmamıştı. "Eve gidip biraz uyusam iyi olacak," dedi. Jakes şaşırmış görünüyordu. Vandam ekledi: "Uyumak daha iyi düşünmeme yardım eder. öğleden sonra bütün tutsakları yeniden sorguya çekeceğiz."

"Peki, efendim..."

Vandam aracına yürüdü. Zamalek köprüsünden geçerlerken aklına Sonya'nın başka bir olasılığa değindiği geldi: VVolf'un bedevi kuzenleri. Ağır ağır akan geniş nehirdeki teknelere baktı. Akıntı tekneleri aşağı, rüzgar da yukarı sürüklüyordu. Mısır için bunun önemi büyüktü. Denizciler halâ üçgen biçimi bir yelken kullanıyorlardı. Ne kadar zamandır kullanıyorlardı acaba bu yelkeni? Belki de binlerce yıldır. Zaten bu ülkede bir çok şey halâ binlerce yıl önce nasılsa öyleydi. Vandam gözleri kapadı ve VVolfu bir teknede düşledi. Bir eliyle yelken kullanıyor, öbür eliyle de telsizle Rommel'e mesajlar ulaştırıyordu. Araba birdenbire durdu ve Vandam gözlerini açarak gündüz düş gördüğünü anladı, belki de biraz kestirmişti. VVolf niçin nehrin yukarisına gitsindi? Bedevi kuzenlerini bulmak için. Ama onların

nerede olduklarını kim bilebilirdi? Belli yollardan gidiyorlarsa bulabilirdi Wolff onları...

Cip Vandam'ın evinin önünde durdu. Vandam indi. "Beni bekle," dedi sürücüye. "Sen de gel, daha iyisi," diye ekledi sonra. Eve girdiler, Vandam sürücüyü mutfağa soktu. "Onu küçük görmezsen uşağım Cafer sana yiyecek bir şeyler verir," dedi.

"Çok teşekkür ederim efendim," dedi adam.

Holdeki masada birkaç mektup vardı. En üstteki zarfa pul yapıştırılmamıştı, Vandam'ın adı tanıdık bir elyazısıyla yazılmış gibiydi. Sol üst köşede "acele" deniyordu. Vandam mektubu aldı.

Daha yapması gereken çok şey vardı. VVolf şimdi güneye gidebilirdi. Yolunun üzerindeki belli başlı yerler tutulmalıydı. Tren istasyonlarında hep birileri bulunacaktı. Nehir de denetlenmeliydi.

VVolf, Vandam'ın düşündeki gibi tekneyle gitmişse nehrin denetlenmesi zorunluydu. Vandam'a artık bunları düşünmek de zor geliyordu. Nasıl yolu kesiyorsak nehri de keseriz, diye düşündü, niçin olmasın? Ama VVolf Kahire'de biryerdeyse bütün bunların hiç bir yararı olmayacaktı. Belki de mezarlıkta saklanıyordu. Bir çok Müslüman ölümlerini türbelere gömerdi, kentte böyle pek çok yer vardı. Vandam'ın buraları aratması için binlerce adam gerekirdi. Belki bir yolunu bulabilirim, diye düşündü. Ama VVolf kuzeye de gidebilirdi, iskenderiye'ye de çölün doğusuna, batısına da...

Salona girdi, bir mektup açacağı arıyordu. Sonuca varması gerekiyordu. Binlerce adamda yoktu, herkes çölde savaşıyorlardı. Yapacağı en iyi şeyin ne olduğuna karar vermek zorundaydı. Her şeyin nerede başladığını anımsadı: Assyut... Belki Assyut'taki Yüzbaşı Newman'la bağlantı kurmalıydı. VVolf çölden bu yolla gelmişse benziyordu, bu yolla gidebilirdi. Belki VVolf'un kuzenleri de işin içindeydiler. Vandam telefona baktı. Şu Allanın cezası mektup açacağı da neredeydi? Kapının önüne çıkıp bağırdı... "Cafer!" Sonra salona döndü ve Billy'in coğrafya atlasını iskemlenin üzerinde açılmış buldu. Atlas örselenmiş gibiydi. Çocuk üzerine bir şeyler çizmişti. Atlası aldı. Yapış yapıştı. Vandam üzerinde kan olduğunu farketti. Sanki bir karabasandaydı. Ne oluyordu? Mektup açacağı yok, atlada kan var, Assyut'ta bedeviler...

Cafer içeri girdi. Vandan, "Nedir bu karışıklık?" diye sordu.

Cafer, "özür dilerim efendim, bilmiyorum," dedi. "Yüzbaşı

Alexander buradayken, atlası bakıyorlardı da...

"Onlardakim? Yüzbaşı Alexander kim?"

"Billy'yi okula götürmesi için gönderdiğiniz subay efendim. Adı..."

"Dur." Vandam'ın beyninden bir anda müthiş bir korku geçti. "Bu sabah buraya bir İngiliz subayı geldi ve Billy'yi götürdü, öyle mi?"

"Evet, efendim. Billy'yi okula götürdü. Sizin tarafınızdan gönderildiğini söyledi..."

"Cafer, ben kimseyi göndermedim..."

Uşağın esmer yüzü kurşunu bir renk aldı.

"Doğru söyleyip söylemediğini araştırmadın mı?"

"Ama efendim, Bayan Fontana da onunla birlikte olduğundan normal geldi bana..."

"Tanrım!" Vandam elindeki zarfa baktı. Şimdi bu el yazısının niçin tanıdık geldiğini anlıyordu. VVolf'un Elena'ya gönderdiği notu görmüştü. Zarfın içinde aynı el yazısıyla bir mesaj vardı:

Sayın Binbaşı Vandam,

Billy benimle. Elena ona bakıyor. Ben güvenlik içinde olduğum sürece o da iyi olacak. Size bulunduğunuz yerde kalmanızı ve bir şey yapmanızı öğütlerim. Savaş çocukların üzerine yapmıyoruz, benim de çocuğa zarar vermeye hiç niyetim yok. Ayrıca, benim iki ulusumun, Mısır'ın ve Almanya'nın yanında bir çocuk hiçtir. Demek istiyorum ki, amacıma bir yararı olursa Billy'yi öldüreceğim.

Saygılarımla Alex

VVolf

Bu bir çılgının mektubuydu: kibarca sözler, kusursuz bir İngilizce, masum bir çocuğu kaçırmayı haklı gösterme girişimleri... Şimdi Vandam, VVolf'un bir çılgın olduğunu biliyordu.

Billy de bu delinin elindeydi.

Vandam, titreyen elleriyle gözlüğünü takan Cafer'e mektubu verdi. VVolf tekmeden ayrılırken Elena'yı da yanına almıştı. Elena'yı kendisine yardıma zorlamak kolay olmuştu herhalde. VVolf'un bütün yapması gereken Billy'yi korkutmaktı, Elena'nın elinden birşey gelmezdi nasıl olsa. Ama neydi bu çocuk kaçırmanın anlamı? Sonra nereye gitmişlerdi? Atladaki kan neyin nesiydi?..

Cafer açıkça ağlıyordu. Vandam, "Kim yaralandı? Kimin

kanydı bu?" diye sordu.

"Kavga filan olmadı," dedi Cafer. "Sanırım Bayan Fontana elini kesti."

Elena kanı Billy'nin atlasına sürmüş ve atlası orada bırakmıştı. Demek bu bir işaretti, bir tür mesajdı. Vandam atlası eline alıp açtı. Birden kabaca çizilmiş bir okla gösterilen Mısır haritasını gördü. Ok Assyut'adönüktü.

Vandam telefonu açtı ve Genelkurmay'ın numarasını çevirdi. Santral yanıt verince de telefonu kapadı. Düşündü: bunu haber verirsem ne olacak? Bogge, VVolff'u yakalamaları için Assyut'a asker gönderecek. Çatışma olacak. Wolff her şeyi yitirdiğini anlayacak. Casusluk suçundan kurşuna dizileceğini de bilmemesine olanak yok. Cinayet ve çocuk kaçırma olmasa bile casusluk kurşuna dizilmesi için yeter. Peki bu durumdaysa ne yapar adam?

Çılgın, diye düşündü Vandam, çocuğumu öldürür.

Korkudan eli ayağı tutmuyordu. Elbette VVolff'un istediği, Billy'yi yanına alıp Vandam'ın elini kolunu bağlamaktı. Çocuk kaçırmadan böyle yararlanıyordu işte...

Vandam orduyu işe karıştırırsa mutlaka silahlı çatışma olacaktı. O zaman da Wolff çıldırıp Billy'yi öldürebilirdi. Bu durumda yapılacak bir tek şey kalıyordu.

Vandam onları yalnız başına kovalamak zorundaydı.

"Bana iki şişe su getir," dedi Cafer'e. Uşak dışarı çıktı. Vandam da holdeki motosiklet gözlüklerini taktı, boynuna bir atkı doladı. Cafer su şişeleriyle gelmişti. Vandam evden çıkıp motosikletine atladı. Şişeleri sepete koydu. Motoru çalıştırdı. Benzin deposu doluydu. Cafer yanında durmuş, halâ ağlıyordu. Vandam yaşlı adamın omzunu okşadı ve, "Onları geri getireceğim," dedi. Caddeye çıktı, güneye doğru yola koyuldu.

Tanrım neydi o istasyonun kalabalığı Sanırım herkes Kahire'den ayrılmak istiyor, belki bombalanır diye. Filistin'e birinci mevki tren bulunmuyor, ayakta duracak yer bile yok. İngilizlerin karıları ve çocukları fareler gibi kaçışıyorlar. Neyse ki güneye giden trenlere pek binen yok. Gişede yer olmadığı söyleniyor ama onlar hep böyle derler, sonra da birkaç kuruş fazla verdin mi bilet bulursun. Elena'yla çocuğu peronda yitireceğimden korktum, o yüzlerce köylünün arasında. Her taraf tıklım tıklım, çıplak ayaklarıyla, pis entarileriyle, iple bağlanmış denkleleriyle, tavuklarıyla yerlere oturmuş yemek yiyorlar. Şişman bir anne, kocasına, oğullarına, kızlarına, damatlarına, gelinlerine yumurta, ekmek, lapa veriyor. Şu çocuğun elini tutmayı iyi akıl ettim. Çocuğu bırakmazsam Elena da çocuktan ayrılmak istemediği için peşimden gelir. Çok parlak düşüncelerim var doğrusu, çok akıllıyım. Vandam'dan da akıllıyım. Derdine yan bakalım Binbaşı Vandam, oğlun bende. Birinin de keçisi var. Tren yolculuğuna keçiyle çıkmak da iyi fikir. Hiç üçüncü mevkide köylüler ve keçilerle birlikte yolculuk etmek zorunda kalmadım. Yolculuğun sonunda bir üçüncü mevki vagonunu temizlemek de iş hani, kimin bu işi yaptığını merak ediyorum. Yoksul fellahın biridir, başka soydan, başka ırktan biri, doğuştan köle. Tann'ya şükür birinci mevkideyiz, ben zaten ömrümce birinci mevkide yolculuk ettim, pislikten nefret ederim. O istasyon ne pisti öyle. Peronda gezgin satıcılar, sigara, gazete satıyorlardı, bir adamın da başında bir sepet dolusu ekmek vardı. Kadınların başlarının üzerinde sepet taşımalarından hoşlanıyorum ama, çok güzel ve gururlu gözüküyorlar, insana hemen orada sevişme isteği veriyorlar. Kadınların sevişmek istemelerinden hoşlanırım, zevkten akıllarının başlarından gidip bağırmaclarına bayılırım. Elena'ya bak, çocuğun yanında oturuyor, çok korkmuş, çok da güzel, onunla hemen yine sevişmek istiyorum, Sonya'yı unut, Elena'yla şimdi sevişmek isterdim, burada, trende, herkesin önünde, onu aşağılayarak, Vandam'ın oğlunun da gözlerinin önünde. Oğlan dehşete düşerdi, müthiş, ha ha!.. Şu çamurla sıvanmış evlere bak, birbirlerinin desteğiyle ayakta duruyorlar.

Dar, tozlu yollarda inekler, koyunlar. Bunların ne yediklerini hep merak etmişimdir. Şu yağlı kuyruklu koyunlar neyle besleniyorlar acaba? Tren yolunun kıyısındaki karanlık, küçük evlerde böyle semiremezler. Kadınlar da kapı önlerinde oturmuş sebze ayıklıyorlar, tozlu yola bağdaş kurmuşlar. Kediler. Ne şeker şeylerdir kediler. Avrupalı kediler bunlara benzemez, onlar daha ağır kanlı ve daha şişman kedilerdir. Kedilerin burada kutsal sayıldığına şaşmamak gerek. Kedi şans getirir, çok da güzeldir. İngilizler köpek severler. İğrenç hayvanlar bu köpekler, pis şeyler, gurursuz yaratıklar, yaltaklanıcı, kuyruk sallayıcı şeyler. Kedi üstündür ve bunu bilir. Üstün olmak çok önemlidir. Bir yaratık ya efendidir ya da köle. Ben başımı dik tutarım, bir kedi gibi, gururla yürürüm, sıradan şeyleri bilmezden gelirim, kendi gizemli görevlerimi yaparım, insanları bir kedinin sahibini kullandığı gibi kullanırım, ne teşekkür ederim ne de sevgi kabul ederim, bana sunulanı bir hak gibi alırım, bir armağan gibi değil. Ben bir efendiyim, bir Alman Nazisiyim, bir Mısırlı bedeviyim, doğuştan yöneticiyim. Assyut'a kaç saat kaldı, sekiz mi on mu? Çabuk davranmalı. İsmail'i bulmalı. Kuyunun oralardadır ya da biraz ilerde. Telsizi ondan almalı. Bu geceyarısı da bilgi vermeli. Bütün İngiliz savunmasını veriyorum, borumu, artık bana madalya takarlar. Almanlar Kahire'yi ele geçiriyor. Her şeyi bir biçime sokarız elbette. Ne yaman bir işbirliği, Almanlar ve Mısırlılar, gündüz güçlülük, gece de duyuların egemenliği. Alman teknolojisi ve bedevi yabanıllığı, Beethoven ve haşhaş. Assyut'a varıp da Rommel'le bağlantı kurmayı başarabilirsem Rommel son köprüyü de geçebilir, son savunma hattını yerle bir eder, Kahire'ye girer, İngilizlerin kökünü kurutur. Ne görkemli bir zafer olacak ama! Bir kıvrılabilsen. Ne zafer olacak! Ne zafer! Ne zafer!..

Hasta olmayacağım! Hastalanmayacağım. Hastalanmayacağım. Trenin tekerlekleri sanki bu sözleri söylüyorlar benim için. Artık trenlerde kusacak yaşta değilim. Bunu sekiz yaşındayken yapmışım. Babam beni İskenderiye'ye götürüyordu, trende şeker, portakal ve limonata aldı, çok yiyip içtim. Artık düşünmek istemiyorum, babam bunda benim suçum olmadığını söyledi, onun suçuymuş. Ama yemek yemediğim zaman da kendimi hasta gibi hissedirim, bugün Elena bana çikolata aldı. İstemem, teşekkür ederim, dedim. Artık çikolataya hayır diyecek kadar büyüdüm, çocuklar çikolataya hiç hayır demezler, bak, piramitleri görüyorum, bir, iki, şu !;Ç;Okle üç oluyorlar, bu Cize olmalı... Nereye gidiroyuz? Bı adam beni okula götürecekmış,

öyle demişti önce. Sonra bir bıçak çıkardı ortaya. Kıvrık bir bıçak. Kafamı kesecekmiş. Babam nerede? Ben şimdi okulda olmalıydım, bugün ilk dersiniz coğrafya, Norveç fiyordları konusunda sınav yapacak öğretmen, dün gece çalıştım, başıma bu işler gelmemeliydi, keşke şimdi sınavda olsaydım. Çocuklar sınavı bitirmişlerdir, Bay Johnstone kâğıtları topluyordur. *Buna harita mı diyorsun Higgins? Senin kulağına benziyor bu oğlum!..* Herkes güler... *Smythe, Moskenstraumen'i söyleyemiyor. Elli kez yazacaksın bunu...* Herkes Smythe olmadığına seviniyor. Johnstone ders kitabını açar. Şimdi dersimiz arktikadaki tundralar... Keşke okulda olsaydım. Elena kolunu omuzuma dolaşın istiyorum. Şu adamın bana bakıp durmamasını istiyorum, bana kendinden çok hoşnut bir havayla bakıyor. Bence bu adam deli. Babam nerede? Bıçağı düşünmezsem sanki bıçak orada değilmiş gibi olacak. Bıçağı düşünmemeliyim. Bıçağı düşünmemeyi düşünürsem, bu da bıçağı düşünmekle aynı olacak. Bir şeyi isteyerek düşünmemek olanaksız. İnsan nasıl bir şeyi düşünmeye son verebilir? Rastlantısal olur bu. Rastlantısal düşünceler. Bütün düşünceler rastlantısaldır. İşte bir süre bıçağı düşünmeye ara verdim. Bir polis görürsem koşup, kurtar beni, kurtar beni, diyeceğim, öyle çabuk hareket edeceğim ki adam beni engelleyemeyecek. Ben rüzgar gibi koşabilirim, hızlıyım. Bir subay da görebilirim. General de görebilirim. Günaydın General, diye bağıracağım! General şaşarak bana bakacak, sevimli bir çocuksun, diyecek!. Bağışlayın beni efendim, diyeceğim, ben Binbaşı Vandam'ın oğluyum, bu adam beni kaçırıyor, babam bunu bilmiyor, sizi rahatsız ettiğime üzgünüm ama yardıma gereksinmem var. Ne diyecek general. Buraya bak efendi, bunu bir İngiliz subayının oğluna yapamazsın. Bilmen gerek! Çabuk toz ol, duyuyor musun? Kendini ne sanıyorsun sen? Şu küçücük, kalem açacağı gibi bıçağını da gözümün önünde parlatıp durma, benim tabancam var! Sen yürekli bir adamsın, Billy, Ben de yürekli bir adamım. Çölde bütün gün insanlar öldürüldü. Bombalar düştü, yurda dönmeliyiz. Atlantik'te gemiler Alman denizaltıları tarafından batırıldı, adamlar buzlu sulara gömülüp öldüler. Kraliyet Hava Kuvvetleri uçakları Fransa'nın üzerinde düşürüldüler. Herkes yüreklidir. Ağlama! Tanrı bu savaşı kahretsin!... Sonra pilotlar uçaklardaki yerlerine geçtiler ve yeni bir saldırıya hazırlandılar. Alman denizaltılarına ateş açtılar, evlerine de mektuplar yazdılar. Ben bunları heyecan verici sanırdım. Şimdi daha iyi düşünüyorum. Hiç de heyecan verici değil. İnsana kendini hasta gibi hissettiren şeyler.

Billy çok solgun. Hasta gibi. Yürekli olmaya çalışıyor. Böyle yapmamalı, bir çocuk gibi davranmalı, bağırmalı, ağlamalı, gürültü etmeli, VVolf bunlarla başa çıkamaz ama Billy hiç bir zaman ağlamayacak, çünkü ona sert olması öğretilmiş, ağlamayı, gözyaşlarını bastırmayı öğretmişler ona, kendini sürekli denetlemeyi. Billy babasının böyle durumlarda ne yapacağını, nasıl olacağını biliyor, o da onun gibi davranıyor, bir erkek çocuğu babasına öykünmekten başka ne yapabilir? Mısır'a bak. Tren yolu boyunca bir kanal uzanıyor. Palmiyeler var. Bir adam tarlada çalışıyor, entarisini beline dolanmış, altından uzun, beyaz çamaşırları görünüyor, ekinlere bir şeyler yapıyor, bir de eşek var şurada, kentteki küçük arabaları çeken zavallı adamcağızlardan çok daha sağlıklı bir eşek bu. Kanalin kıyısında üç kadın oturmuş çamaşır yıkıyorlar, çamaşırları arıtmak için taşlara vuruyorlar, ata binmiş bir adam kasılıp duruyor, bu da ağa olmalı, yalnız zengin köylülerin atı vardır, uzaklarda yeşil kırlar uzanıyor, sonra da bir dizi buğulu dağ, tepeler. Aslında Mısır yalnızca otuz mil büyüklüğündedir, geri kalanı çöldür. Ben ne yapacağım? Ne zaman VVolf'a baksam göğsüme bir şey tıkanıyor. Ne biçim süzüyor Billy'yi. Gözlerindeki pırlıltı. Huzursuzluğu, pencereden bakışındaki gariplik, vagonu tarayışı, sonra Billy'ye bakışı, sonra bana bakışı, sonra yine bana, sonra yine Billy'ye, gözlerinde hep o pırlıltı, bir zafer anlatımı var bakışlarında. Billy'yi rahatlatmam gerek. Keşke erkek çocuklar hakkında daha çok şey bilseydim, ama benim dört kız kardeşim vardı. Billy'ye ne yarsız bir üvey anne olurdum kimbilir. Ona dokunmak isterdim, kolumu oumuzuna atmak, ama onun bunu istediğinden emin değilim. Onu okşasam, sarılsam, ama istediğinin bu olduğundan emin değilim ki, bakarsın daha da kötü olur sonra. Belki oyunla onu eğlendirebilirim biraz. Ne gülünç bir düşünce. Belki o kadar gülünç de değil. İşte, okul çantası burada. Burada bir defter var. Billy merakla bana bakıyor. Ne oyunu oynayalım?... Nokta nokta mı? Noktaları ve çizgileri birleştirmek. Kalem eline alırken bana öyle bir baktı ki bu oyunu sırf beni rahatlatmak için oynamaya katlandığına inandım! Billy'nin noktası köşede. VVolf defteri aldı, baktı ve geri verdi. Benim çizgim, Billy'nin noktası, bu bir çizgi oyunu olacak. Bundan sonra onu kazandırmalıyım. Bu oyunu düşünmeden oynayabilirim. VVolf'un Assyut'ta bir yedek telsizi var. Belki onunla kalabilir ve telsizi kullanmasını engelleyebilirim. Umut işte! Billy'yi göndermeli, sonra da Vandam'la bağlantı kurup nerede olduğumu bildirmeliyim. Vandam'ın atlası gördüğünü umarım. Belki de uşak görmüştür ve Genelkurmay'a haber

vermiştir. Belki atlas sandalyenin üzerinde kimsenin dikkatini çekmeden duruyordur. Belki Vandam bugün eve gitmeyecek. Billy'yi VVolf'tan ve bıçağın ucundan uzaklaştırmalıyım. Billy yine bir çizgi çiziyor. Ben de bir nokta koyayım. Sonra çizgilerle noktaları birleştirerek, kaçmalıyız, hazır ol, yazmalıyım. Billy bir çizgi daha çekiyor ve tamam. Benim noktam. Billy'nin çizgisi ve ne zaman çıkıyor ortaya. Benim noktam ve bundan sonraki istasyonda. Bir çizgi daha çekiyor Billy. Sonra sevinçle bana gülümsüyor. O kazandı. Tren yavaşlıyor.

Vandam treni henüz geçmediğini biliyordu. Cize istasyonunda piramitlerin yakınında durmuş ve trenin ne zaman geçtiğini sormuş, sonra üç ara istasyonda daha durmuş ve aynı soruyu yinelemişti. Şimdi bir saatten fazladır yolda olduğu halde bir daha durup sormasına gerek yoktu, çünkü yolla raylar paraleldi, kanalın bir tarafından kara yolu, bir tarafından da demiryolu geçiyordu. Bu durumda Vandam treni görebilirdi.

Her durumunda biraz su içiyordu. Kepi, gözlüğü ve ağzını kapayacak biçimde boynuna doladığı atkısıyla kendisini tozdan koruyordu ama sıcak dayanılmazdı ve çok susuyordu. Biraz da ateşi olduğunu farketti. Gece soğuk almıştı herhalde, saatlerce nehrin kıyısında yatmıştı. Boğazı yanıyor, sırt kasları ağrıyordu.

Kendini yola vermesi gerekti. Mısır'ı boydan boya geçen tek yol buydu, Kahire'den Assuan'a kadar giderdi, pek de düzgün değildi. Son aylarda ordu bu yolları epey onarmıştı ama yine de tümsekler, çukurlar eksik değildi. Neyseki yol ok gibi dümdüz uzanıyor, Vandam ta ilerisini bile rahatça görebiliyordu, arabaları, kervanları, koyun sürülerini.. Motosikletini çok hızlı sürüyor, yalnız kasaba ve köylerde yavaşlıyordu, çünkü her an yola biri çıkabilirdi. Bir çocuğu kurtarmak için bir çocuğu öldüremezdi, kurtaracağı kendi çocuğu da olsa böyleydi bu.

Bu kadar yolda yalnızca iki araba geçmişti, bir Rolls Royce'la bir Ford, Rolls Royce'u üniformalı bir sürücü kullanıyordu, arkada da yaşlı bir İngiliz çifti vardı. Eski Ford'daysa en azından bir düzine Arap oturuyordu. Vandam artık VVolf'un trenle yolculuk ettiğinden iyice emindi.

Birden ilerde bir tren düdüğü duydu. Önüne bakınca trenin bacasından çıkan beyaz dumanları gördü. Billy, diye düşündü, Elena!.. Daha da hızlandı.

Trenin bacasından çıkan beyaz duman ona her nedense İngiltere'yi anımsatmıştı, yamaçları, sonsuz yeşillikleri, meşe ağaçlarının arasından kare biçimi kulesi görünen bir kiliseyi. Vadinin arasında kıvrıla kıvrıla gözden yiten bir tren yolunu düşündü. Bir an için kendini İngiltere'deki bir vadide sandı,

sabahın nemli havasını soluyordu, sonra o görünüm uzaklaştı ve Vandam yeniden çelik mavisi Afrika göğünü gördü, bir de tarlaları, hurma ağaçlarını, kahverengi kayaları...

Tren bir kasabaya yaklaşıyordu. Vandam artık geçtiği yerlerin adlarını bilmez olmuştu, coğrafyası da o kadar iyi değildi. Burası küçük bir kasabaydı. Bir çarşısı ve birkaç tuğla yapısı vardı.

Tren kasabaya Vandam'dan önce varacaktı. Vandam planını hazırlamıştı, ne yapacağını biliyordu ama zamana gereksinimi vardı, hiçbir hazırlık yapmadan istasyona dalıp trene atlaması olanaksızdı. Kasabaya girdi ve yavaşladı. Yolu küçük bir koyun sürüsü kapamıştı. Kapısının önüne oturmuş narghe içen yaşlı bir adam Vandam'ı süzdü: motosikletli bir Avrupalı az görülürdü ama hiç rastlanmaz da değildi elbet. Ağaca bağlanmış bir eşek de motosikleti görünce anırdı. Bir kovadan su içmekte olan mandaysa motosiklete bakmadı bile. Pis paçavralar içindeki iki çocuk da motosikletin yanısıra koşarak "Birrr, birrr" diye motosikletin çıkardığı gürültüye öykündüler. Vandam istasyonu gördü. Peronu seçemiyordu, ama trenden inenleri görebilirdi. Tren kalkıncaya kadar burada bekleyecekti, belki VVolf'ın diye. Motosikleti durdurdu.

Tren biraz yavaşlayınca Elena yerdeki insanların sabırlı yüzlerini gördü, hattı geçmek için trenin gitmesini bekliyorlardı: bir eşeğe binmiş şişman bir adam, bir deveyi çeken küçük bir çocuk, bir at arabası, birkaç yaşlı ve sessiz kadın. Deve öksürdü, çocuk ipe devenin yüzüne vurdu, sonra hepsi öbür tarafta kaldılar. Tren bir an sonra istasyonda olacaktı. Elena'da şimdi yüreklilikten iz kalmamıştı. Şimdi olmaz, diye düşündü. Plan yapacak zamanım yoktu. Ama Billy'ye bu istasyonda kaçmaya çalışacaklarını söylemişti. Bir şey yapmazsa çocuk bir daha kendisine güvenmezdi. Ne olacaksa olmalıydı.

Elena bir plan yapmaya çalıştı. Amacı neydi? Billy'yi VVolf'tan kurtarmak, uzaklaştırmak. Yapılacak tek şey buydu. Billy'ye bir kaçma fırsatı verecek, sonra da VVoiff'un onu yakalamasını önlemeye çalışacaktı. Birden aklına çocukluğunda, İskenderiye'de yaşadığı bir sokak kavgası bütün canlılığıyla geldi. Büyük bir çocuk Elena'ya vuruyor, başka biri de onunla mücadele ediyordu. Elena kavgayı korku içinde arna büyülenmiş gibi seyredirken küçük çocuk ona, "Kaç, kaç!" diye bağırıyordu. Kavganın nasıl bittiğini şimdi anımsamıyordu.

Elena çevresine bakındı. Çabuk düşünmeliydi! Açık bir vagon-

daydılar, on beş yirmi sıraydı oturma yerleri. Elena ve Billy yanyana oturuyorlardı, yüzleri öne dönüktü. VVolf karşılarındaydı. Yanında boş bir yer vardı. Arkasında da çıkış kapısı, öbür yolcular da Avrupalılarla zengin Mısırlılardan oluşuyordu, hepsi de batılı gibi giyinmişti. Herkes sıcaktan bunalmış buram buram terliyordu. Yolcuların birkaçı da uyuyorlardı. Garson vagonun sonundaki Mısırlı subaylara çay veriyordu.

Elena pencereden bir cami, bir ev gördü, sonra da istasyon göründü. Beton peronun yanındaki tozlu toprak alanda birkaç ağaç vardı. Yaşlı bir adam ağaçlardan birinin dibine bağdaş kurmuş sigara içiyordu. Çok genç yaşta altı Arap askeri toplanmış konuşuyorlardı. Bir gebe kadın da kucağında bir çocukla yürüyordu. Tren durdu.

Henüz değil, diye düşündü Elena, henüz değil. Tren kalkarken yapmalıydılar yapacaklarını, bu VVolf'a daha az zaman bırakacaktı. Elena sessiz sedasız oturuyordu. Perondaki saat beşe beş kala durmuştu. Bir adam pencereye geldi, meyve suyu satmak istiyordu. VVolf elini sallayarak adamı uzaklaştırdı.

Trene bir papaz bindi, VVoiff'un yanına gelerek, "Vouz permettez, m'sieur? (*) dedi terbiyeli bir tavırla.

VVolf sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Je vous en prie."(**)

Elena, Billy'ye, "Düdük çalınca kapıya koş ve trenden atla," diye fısıldadı. Yüreği hızla çarpmaya başlamıştı.

Billy hiçbir şey söylemedi. VVolf, "Ne var?" diye sordu. Elena dışarı baktı. Düdük çaldı.

Billy Elena'ya baktı, kararsızdı.

VVolf kaşlarını çatı.

Elena kendini VVoiff'un üzerine attı, ellerini adamın yüzüne bastırdı. Birdenbire VVoiff'un yolaçtığı sıkıntı, acı ve aşağılanmanın öfkesine, nefretine kapılmıştı. VVolf korunmak için Elena'nın kollarını yakaladı ama yine de kızın saldırısını önleyemedi. Kendi gücü Elena'yı da şaşırtmıştı. VVoiff'un yüzüne tırnaklarını bastırdı ve kanın sızdığını gördü.

Papaz şaşkınlığından bağırdı.

Elena, VVoiff'un kanapesinin arkasından Billy'nin kapıya koştuğunu ve açmaya çalıştığını gördü.

(*) "İzininizle, bayım." Ç.N.

(**> "Ricaederim." Ç.N.

Elena yine VVolff'a saldırdı, başını adamın alnına vuruyordu. Biran çekildi, yeni bir hamle yaptı, bu kez de gözlerine erişmek istiyordu.

Sonunda VVolff öfkeyle bağırdı. Kanapeden fırladı, Elena'yı da bir yana fırlattı. Elena yine ona saldırdı ve iki eliyle yakasına yapıştı. Sonra VVolff ona vurdu. Yumruğunu kızın çenesine indirdi. Elena bir vuruşun bu kadar acı vereceğini sanmazdı. Bir an çevresini göremedi. Elleri VVolff'un yakasından kurtuldu ve arka üstü kanapesine düştü. Sonra yeniden görmeye başladı ve VVolff'un kapıya gittiğini gördü. Ayağa kalktı.

Billy kapıyı açık bırakmış, Elena, çocuğun, kapıyı ardına kadar açık perona atladığını görmüştü. Arkasından da VVolff atladı. Elena kapıya koştu.

Billy peronda rüzgâr gibi koşuyordu. VVolff da arkasından. Oralarda duran birkaç Mısırlı da, ağızları hayretten bir karış açık, hiçbir şey yapmadan onlara bakıyorlardı. Elena da trenden indi ve VVolff'un arkasından koşmaya başladı. Tren kalkmaya hazırlanıyordu. Elena, "Kaç, Billy, kaç!" diye bağırdı. Billy omuzunun üzerinden baktı. Neredeyse peronun sonuna varmıştı. Çıkışta bir bifetçi durmuş, yine ağız açık bakıyordu. Elena düşündü: çocuğu çıkarmazlar, bileti yok. Ama bunun önemli olmadığını farkettiler, çünkü tren kalkacak ve VVolff'un da dönüp binmesi gerekecekti. VVolff trene baktı, ama koşuya ara vermedi. Elena, VVolff'un Billy'yi yakalayamayacağını anladı, tamam, becerdik diye düşündü. O sırada Billy düştü.

Billy bir şeye basıp kaymıştı, bir yaprağa ya da yere dökülmüş kumlara. Bütünyle dengesini yitirdi ve koşuşundaki hız kadar şiddetli bir kayma hatta uçuşla yere çarptı. VVolff ok gibi yanına vardı, kaldırmak için eğildi. Ama Elena da onlara yetişti ve VVolff'un sırtına atladı. VVolff sendeledi, Billy'yi yakalayan elleri gevşedi. Elena, VVolff'u bırakmıyordu. Tren artık yavaş yavaş yol almaya başlamıştı. VVolff, Elena'nın kolunu yakaladı, kendisini tutan elini gevşetti ve omuzlarını silkeleyerek onu yere fırlatıp attı.

Elena bir an sessizce yerde yattı. Yukarı bakınca VVolff'un Billy'yi sırtlamış olduğunu gördü. Çocuk bağırp çağırıyor, VVolff'un sırtına tekmeler savuruyordu. VVolff yavaş yavaş gitmekte olan trene yetişti ve açık bir kapıdan içeri daldı. Elena, olduğu yerde kalmak ve bir daha VVolff'u hiç görmemek istiyordu ama Billy vardı, Billy'yi ona bırakamazdı. O da zar zor ayağa kalktı.

Sendeleye sendeleye trenin yanısıra koşuyordu. Biri elini uzattı. Elena uzanan eli yakaladı ve kendini trene attı. Artık kendisi de trendeydi.

Korkunç bir başarısızlığa uğramıştı. Yine başladığı yerdeydi. Kendini ezilmiş hissediyordu.

Vagonlar boyunca VVolff'u izledi, önünden geçtiği insanların yüzlerine bakamıyordu. VVolff'un, Billy'nin kışına bir şaplak indirip çocuğu yerine oturttuğunu gördü. Çocuk sessiz sessiz ağlıyordu.

VVolff, Elena'ya döndü, yüksek sesle, öbür yolcuların da duyacağı biçimde, "Sen aptal, deli bir kızsın," dedi. Sonra da kolundan yakalayıp yanına çekti. Yüzüne de elinin tersiyle ve avucuyla birkaç tokat attı. Elena'nın canı yanıyordu ama karşı koyacak gücü yoktu. Sonunda papaz ayağa kalktı, VVolff'un om uzuna dokundu ve birşeyler söyledi.

VVolff, Elena'yı bıraktı ve yerine oturdu. Elena çevresini süzdü. Herkes kendisine bakıyordu. Hiç kimse yardım etmemişti, Mısırlı olmadığı için değil, Mısırlı bir kadın olduğu için. Çünkü kadınlar da develer gibi zaman zaman dövülmeliydiler. Elena yolcularla gözgöze geldiği zaman başlarını başka yöne çeviriyorlardı, sıkılıyor, gazetelerine, kitaplarına dönüyor ya da pencereden dışarı bakıyorlardı. Hiç kimse onunla konuşmadı.

Elena kanepeye düşer gibi çökmüştü. Yararsız ve güçsüz öfkesi içinde kaynıyordu. Neredeyse kaçıyorlardı ama ne fayda? 8on anda yine başarısızlığa uğramışlardı işte.

Kolunu çocuğun omuzuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Saçlarını okşamaya başladı. Biraz sonra Billy uyudu.

Vandam yine trenin sesini duydu. Hızlanmış ve istasyondan çıkmıştı. Bir yudum daha su içti. Şişe boştu. Sepetine koydu. Bir sigara yaktı, boş paketi fırlatıp attı. Trenden birkaç köylüden başka kimse inmemişti. Vandam motosikletini çalıştırıp yola koyuldu.

Biraz sonra küçük kasabadan çıkmış, kanalın yanındaki düz, dar yola girmişti. Kısa sürede treni arkasında bıraktı. Vakit öğle, güneş kızgın, sıcak dayanılmazdı. Vandam, kolumu kaldırsam sıcak bir sıvı gibi üzerine dökülecek sanki, diye düşündü. Yol önünde pırıltılı bir sonsuzlukla uzanıyor, Vandam da, şu kanalın içinden gitsem ne kadar serin olur, diye düşünüyordu!

Yolun bir yerinde bir karara vardı. Kahire'den hareket ederken kafasında oğlunu kurtarmaktan başka bir düşünce yoktu, ama aynı zamanda tek görevinin bu olmadığını farketti. Hâlâ savaş sürüyordu.

VVolff'un önceki gece telsizini kullanamayacak kadar meşgul olduğundan kesinlikle emindi. Bu sabah telsizi vermiş, kitabı nehre atmış, şifre anahtarını da yakmıştı, öyle anlaşıyordu ki bir telsizi daha vardı, tabii bir tane *Rebecca* ve bir de şifre anahtarı da... Ve bütün bunları sakladığı yer Assyut'tu. Vandam'ın aldatma planı uygulansaydı telsizi ve anahtarı elde edecekti. Bu demekti ki, Vandam'ın VVolff'un Assyut'a gidip yedek telsizini almasını sağlaması gerekiyordu.

Düşünüp taşınıp aldığı bu kararı gerçekleştirmek kolay değildi. Biliy'yi ve Elena'yı kurtarması gerekiyordu, evet, ama VVolff yedek telsizini aldıktan sonra. Bu insafsızca davranmak olacaktı, hem de çok insafsızca ama çocuğun kaçırılmasından da kötü olan Nazi yönetiminde yaşaması, babasıyla birlikte bir toplama kampına gönderilmesiydi.

Kararı verdikten ve kendini yeterince buna alıştırdıktan sonra, VVolff'un trende bulunduğundan kesinlikle emin olması gerekiyordu. Bunu nasıl anlayacağına karar verdikten sonra, Biliy'yi ve Elena'yı biraz olsun rahatlatabilecek bir yol düşündü.

Bir sonraki kasabaya geldiğinde trenden en az on beş dakika

ilerde olduğunu anladı. Burası da önceki kasaba gibi bir yerdi, aynı hayvanlar, aynı tozlu yollar, aynı yavaş hareket eden insanlar, aynı bir avuç tuğla yapı. Karakol alandaydı, karakolun karşısında istasyon vardı, sonra da bir camiyle bir kilise görünüyordu. Vandam motosikletinin kornasını birkaç kez çaldı.

Karakoldan iki Arap polisi çıktı: biri kır saçlı, beyaz üniformalı bir adamdı, belinde tabancası vardı, öteki on sekiz, yirmi yaşlarında silahsız bir çocuktü. Yaşlı adam gömleğini ilikliyordu. Vandam motosikletinden indi ve "Dikkat!" diye bağırdı. İki adam da dimdik durup selam verdiler. Vandam selamı aldı ve yaşlı adamın elini sıktı. Dramatik bir tavırla, "Tehlikeli bir katilin peşindeyim, yardımınıza gereksinmem var," dedi. Adamın gözleri parladı. "İçeri girelim," dedi.

Vandam, yürürken durumu tümüyle denetlemesi gerektiğini hissediyordu. Burada göreceği yardımdan hiçbir anlamda emin değildi, polisler işbirliğine yanaşmasalar bu konuda yapabileceği pek az şey vardı. İçeri girdi. Kapıdan, bir masa ve bir de telefon gördü, önce odaya daldı, polisler arkasından geldiler.

Vandam yaşlı adama, "Kahire'deki İngiliz ordu karargâhını arayın," dedi. Numarayı verdi, adam telefonu açtı. Vandam genç polise döndü. "Motosikleti gördün mü?" dedi.

"Evet, evet," diye heyecanla başını salladı genç polis.

"Motosiklete binebilir misin?"

Çocuk heyecanlanmıştı. "Çok iyi binerim," dedi.

"Git de bir dene bakalım."

Çocuk üstüne kuşkuyla bakıyordu, o telefonda bağırarakla meşguldü.

"Sen git," dedi Vandam.

Çocuk çıktı.

Yaşlı adam telefonu Vandam'a uzatarak, "Genelkurmay" diye bağırdı ve bekledi.

Bir iki dakika sonra Jakes'in sesi duyuldu. "Alo, evet?"

"Ben Vandam. Güneydeyim, birini izliyorum."

"Başkan dün gece olanları duyduktan sonra burada kargaşalık çıktı. General öfkeli, Bogge ne yapacağını bilemiyor, siz neredesiniz efendim?"

"Benim nerede olduğum önemli değil, burada çok kalmayacağım ve şu anda yalnız çalışmam gerekli. Durumun gerektirdiği desteği sağlamak üzere —polis anlamasın diye böyle konuşuyordum—senin şu Alman amca harekâtını gerçekleştirmeni istiyorum. Hazır mısın?"

"Evet, efendim."

Vandam telefonu kır saçlı polise verdi ve arkasını döndü. Jakes'in ne söylediğini tahmin edebildi. Polis, sanki Jakes kendisine bilinmeyen terimlerle Vandam'ın her istediğini en kısa zamanda yerine getirmesini söylemiş gibi dimdik durmuş, omuzlarını kaldırmış, Vandam'ın buyruklarını bekliyordu. Birkaç kez, "Evet, efendim," dedi. Sonunda, "Lütfen elimizden geleni yapacağımızdan emin olunuz, efendim," dedi. Birdenbire durdu. Vandam, Jakes'in telefonu kapadığını tahmin etti. Polis Vandam'a bir göz attı ve kapanan telefona, "İyi günler," dedi.

Vandam pencerenin önüne giderek dışarı baktı. Genç polis motosiklete binmiş, korna çalarak alanın çevresinde dört dönüyordu. Alanın çevresinde küçük bir kalabalık toplanmıştı, motosikletin peşinden de birkaç çocuk koşmaktaydı. Genç polisin ağzı kulaklarındaydı. Vandam, becerecek diye düşündü.

"Dinle," dedi. "Ben şimdi buraya varacak olan Assyut trenine bineceğim. Bir sonraki istasyonda da ineceğim. Senin adamın motosikletle bir sonraki istasyona gidip beni orada karşılaşmasını istiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim," dedi adam. "Tren burada duracak, demek?"

"Durmaz mı?"

"Assyut treni burada her zaman durmaz efendim."

"O zaman istasyona git ve durdurmalarını söyle!"

"Peki, efendim!" Polis bir koşu çıkıp gitti.

Vandam onun alanı geçişini izledi. Henüz trenin sesini duymamıştı. Bir telefon konuşması yapacak kadar zamanı vardı. Telefonu açtı, santral bekledi, Assyut'taki ordu merkezini istedi. Telefon yine doğru dürüst çalışırsa bir mucize olmuş demektir. Assyut karşılık verdi, Vandam Yüzbaşı Newman'ı istedi. Uzun bir bekleyişten sonra onu buldular. Sonunda yüzbaşı telefona geldi.

"Ben Vandam. Sanırım sizin bıçaklı katilin izi üzerindeyim."

"Çok iyi efendim," dedi Nevvman, "bir şey yapabilir miyim?"

"Evet, şimdi dinle. Çok dikkatli davranmamız gerek. Sana daha sonra açıklayacağım nedenlerden ötürü, şimdilik tek başıma çalışıyorum. VVolf'un peşinden bir sürü silahlı adamla gitmek yararsızdan da öte kötü olur."

"Anlaşıldı. Benden ne istiyorsunuz?"

"Birkaç saate kadar Assyut'ta olacağım. Bir taksiye, uzun bir entariye bir de erkek çocuğuna gereksinmem var. Beni karşılayacak mısın?"

"Elbette, sorun yok. Kara yoluyla mı geliyorsunuz?"

"Seninle kent sınırlarında buluşalım. Nasıl?"

"Güzel." Vandam yaklaşmakta olan trenin sesini duydu. "Gitmem gerek."

"Sizi bekleyeceğim."

Vandam telefonu kapadı. Telefonun yanına beş sterlin bıraktı, bir bahşiş kırıcı olmazdı. Alana çıktı. Kuzeye bakınca trenin dumanını görebiliyordu. Genç polis motosikletle yaklaştı. Vandam, "Ben trene biniyorum," dedi. "Sen motosikletle sonraki istasyona git ve beni orada karşıla. Tamam mı?"

"Tamam, tamam!" Çocuk hayatından memnundu.

Vandam bir sterlin çıkardı, ikiye böldü. Genç polisin gözleri açıldı. Vandam paranın yarısını ona verdi, "Öbür yarısını da beni karşıladığında alırsın."

"Tamam!"

Tren neredeyse istasyona varmıştı. Vandam koşarak alanı geçti. Yaşlı polis onu karşıladı. "İstasyon şefi treni durduruyor."

Vandam onun elini sıktı. "Teşekkür ederim. Adın nedir?"

"Çavuş Nesbah."

"Kahire'dekilere senden söz edeceğim. Hoşçakal." Vandam koşarak istasyona girdi. Demiryolu boyunca koşuyordu, ama epey uzaktan. Böylece kimse kendisini görmeden o pencerelerdeki yolcuları görebilecekti.

Tren dumanlarını savurarak geldi. İstasyon şefi Vandam'ın bulunduğu yere yaklaştı. Tren durunca istasyon şefi makinist ve yardımcısıyla bir şeyler konuştu. Vandam üçüne de bahşiş vererek trene atladı.

Kendini bir üçüncü mevki vagonunda buldu. VVolf mutlaka birinci mevkideydi. Vandam tren boyunca yürümeye başladı, yerde hayvanları ve yiyecek sepetleriyle oturan insanların arasından zorlukla geçiyordu. Yerde oturanların çoğunluğunun kadın ve çocuklar olduğuna dikkat etti, tahta sıralarda erkekler oturmuşlar bira ve sigara içiyorlardı. Vagonlar dayanılmaz kadar sıcaktı ve pis kokuyordu. Bazı kadınlar ispiro ocaklarında bir şeyler pişiriyorlardı, bunun tehlikeli olduğu kuşkusuzdu. Vandam yerde kıvranan küçük bir bebeğe neredeyse çarpacaktı. Çocuğa basmaktan tam zamanında kaçınmış olmasa linç edilebilecekmiş gibi bir duygu belirdi içinde.

Üçüncü mevki vagonları geçtikten sonra birinci mevkinin kapısına vardı. Dışarda bir nöbetçi gördü, adam tahta bir tabureye oturmuş çay içiyordu. Hemen ayağa kalktı, "Çay ister misiniz, General?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Vandam tekerleklerin gürültüsünü bastırıp kendi sesini duyurabilmek için bağırarak zorundaydı. "Bütün birinci mevki yolcularının kağıtlarına bakmak zorundayım."

Nöbetçi yardımcı olmaya çalışarak, "Hepsi çok iyi, hepsi tamam," dedi.

"Kaç tane birinci mevki vagon var?"

"Hepsinin kağıtları tamam."

Vandam adamın kulağına eğilerek bağırdı. "Kaç tane birinci mevki vagon var?"

Nöbetçi iki parmağını kaldırdı.

Vandam başını sallayarak doğruldu. Kapıya baktı. Birden bu işin içinden çıkacak kadar güçlü sinirleri olmadığını düşündü. VVolf'un kendisini hiç iyice görmediğini sanıyordu —karanlıkta vuruşmuşlardı, o dar sokakta— ama yine de kesinlikle emin olamazdı. Yanağındaki yara izi onu ele verebilirdi ama şimdi sakalı yarayı iyice örtüyordu, yine de yüzünün bu tarafını VVolf'a çevirmemeye çalışacaktı. Billy gerçek sorundu. Vandam'ın ne yapıp edip oğlunu uyarması gerekiyordu, çocuk sessiz durmalı ve babasını tanıdığını belli etmemeliydi. Bunu sağlamanın da yolu yoktu, sorun buradaydı. İçeri girip her şeyi ayak üzeri düşünmek zorundaydı.

Derin bir soluk aldı ve kapıyı açtı.

Kapıda durarak ilk sıralara baktı, ama içerde tanıdığı kimseye rastlamadı. Kapıyı kaparken vagona arkasını döndü, sonra yeniden içeri baktı. Gözleri çabucak sıraların arasında dolaştı: Billy yoktu.

Yakınındaki yolcularla konuştu: "Kimlikleriniz lütfen, baylar."

"Bu ne demek oluyor, Binbaşı?" dedi Mısırlı bir albay.

"Her zaman yapılan denetim efendim," karşılığını verdi Vandam.

Geçitte yavaş yavaş ilerliyor, yolcuların kimliklerine bakıyordu. Vagonun yarısına geldiğinde Wolff, Elena ve Billy'nin burada olmadığını kesinlikle bilecek kadar yolcuları incelemişti. Ama bitişik vagona geçmeden önce buradaki kimlik denetleme oyununu sürdürüp bitirmesi gerektiğini de biliyordu. İşleri ters gider, tahminleri tutmaz diye kaygılanmaya başlamıştı. Belki onlar trende değillerdi, belki Assyut'a gitmiyorlardı, belki atlastaki işaret yalnızca bir hileydi...

Vandam vagonun sonuna geldi ve kapıyı açarak iki vagon arasındaki küçük boşluğa çıktı. VVolf buradaysa şimdi onu

görürüm, diye düşünüyordu. Billy buradaysa? Billy buradaysa?

Vandam kapıyı açtı.

Billy'yi hemen gördü. Yaralanmış gibi bir acı duydu. Çocuk yerinde uyuyor, ayakları yere ancak değiyor, gövdesi iki yanına sallanıyordu, saçları alnına dökülmüştü. Ağız açıktı ve çenesi hafifçe oynamaktaydı, Vandam bunu daha önce de gördüğü için bilirdi: Billy uykusunda dişlerini gıcırdatırdı.

Koluyla Billy'ye sarılmış olan kadın Elena'ydı, çocuk başını onun göğsüne dayamıştı. Vandam birden bir şey anımsadı. Elena, Billy'yi iyi geceler dilemek için öperken Vandam odaya girmişti bir gece...

Elena baktı.

Vandam'la gözgöze geldiler. Vandam, onun yüz anlatımının değiştiğini gördü. Gözleri irileşti, ağız şaşkınlıkla açıldı, neredeyse bağıracaktı, ama Vandam böyle bir davranışı beklediği için hemen parmaklarını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti. Elena hemen anladı, gözlerini başka tarafa çevirdi, ama VVolf onun bakışını yakalamıştı. Kızın nereye baktığını görmek için başını çevirdi.

Onlar Vandam'ın solundaydılar ve Vandam'ın yarısı da sol yanağındaydı. Vandam, sırtı onlara gelecek biçimde döndü, sonra VVolf'un yanındaki sırada bulunan insanlara, "Kimlikleriniz lütfen," dedi.

Billy'nin uyuyor olması üzerinde durmamıştı.

Çocuğa çabucak bir işaret yapmaya kendini hazırlamıştı, Elena'ya yaptığı gibi. Çocuğun da Elena gibi işareti anlayacağını umuyordu. Ama bu değişik bir durumdu. Eğer Billy uyanıp da babasının orada durduğunu görürse, büyük bir olasılıkla düşüncelerini toplayamadan oyun açığa vuracaktı.

Vandam, VVolf'a döndü, "Lütfen kimliğiniz," dedi.

Bu Vandam'ın düşmanını ilk görüşüydü. VVolf yakışıklı bir adamdı. Yüzünün güçlü çizgileri vardı: geniş bir alın, kemerli bir burun, bembeyaz dişler, güçlü bir çene. Yalnız gözlerin çevresinde ve ağız kenarlarında bazı zayıflık belirtileri vardı: kendine düşkünlük, ahlaksal çöküntü, bozukluk belirtileriydi bunlar. Kimliğini uzattı ve canı sıkılmış gibi pencereden dışarı baktı. Kimlikteki adı Alex VVolf'tu, Villa les Oliviers, Garden City de adresi. Adamın sinirleri az buz sağlam değildi.

Vandam, "Nereye gidiyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Assyut'a."

"İş için mi?"

"Akrabaları görmeye." Ses gOçlü ve derindi, Vandam özel bir dikkatle dinlemiş olmasa şivesini farketmesi de olanaksızdı.

"Birlikte misiniz?" dedi Elena ve Billy'yi göstererek.

"Oğlum ve dadısı," karşılığını verdi Wolff.

Vandam, Elena'nın kimliğini alıp baktı. VVolf'un boğazına sarılıp kemiklerini kırana kadar sıkamak istiyordu. Benim oğlum ve dadısı, ha? Seni rezil herif.

Vandam, Elena'ya kimliğini geri verdi. "Çocuğu uyandırmaya gerek yok," dedi. VVolf'un yanında oturan papaza baktı.

VVolf, "Bu niçin yapıyor Binbaşı?" diye sordu.

Vandam ona yine baktı ve yüzünde taze bir sıyrık gördü. Belki de Elena yapmıştı bunu. "Güvenlik, efendim," karşılığını verdi Vandam.

Papaz, "Ben de Assyut'agidiyorum," dedi.

"Evet," dedi Vandam. "Manastıra mı gidiyorsunuz?"

"öyle. Siz de biliyorsunuz demek."

"Kutsal Aile'nin çöldeki yolculuğundan sonra kaldıkları yer."

"Doğru. Hiç gittiniz mi oraya?"

"Şimdiye kadar gidemedim, ama bu kez gideceğim."

"Umarım," dedi papaz.

Vandam kağıtları geri verdi. "Teşekkür ederim." Geçidin öbür yanındaki sıraya geçti ve kimlikleri incelemeyi sürdürdü. Başını kaldırdığında VVolf'un gözleriyle karşılaştı. VVolf, anlatımsız bir yüzle kendisine bakmaktaydı. Vandam, adamı kuşkulandıracak bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Bir kez daha VVolf'a göz attığında adam pencereden dışarısını inceliyordu.

Elena ne düşünüyordu? Neyin peşinde olduğunu merak ediyordur, diye aklından geçirdi Vandam. Belki benim tasarılarımı tahmin edebilir. Oturup yaptıklarını izlemek onun için zor olmalı, diye düşündü. Ama hiç değilse şimdi yalnız olmadığını biliyor.

VVolf ne düşünüyordu? Belki sabırsızlanıyordu, korkuyordu ya da tasarılarını uygulamak istiyordu... Ama Vandam bu tahminlerin hiçbirinin gerçek olmadığını anladı. VVolf yalnızca sıkılıyordu.

Vagonun sonuna gitti ve son kimlikleri de inceledi. Artık geçitten ^ri dönecek ve vagonun çıkacaktı. Birden bir ses yüreğini ağ. ma getirdi:

"İŞTE, BABAM ORADA!"

Vandam başını kaldırdı. Billy geçitte sendeleyerek, iki yandaki kanapelere çarpa çarpa kendisine doğru koşuyordu, kollarını

açmıştı.

Tanrım!

Vandam, Billy'nin arkasından Elena'yla VVolf'un da ayağa kalkıp baktıklarını gördü. VVolf gergin bir tavırla, Elena korkuyla bakıyordu. Vandam, arkasındaki kapıyı açtı ve Billy'ye dikkat etmemiş gibi dışarı çıktı. Billy de uçarcasına arkasından geldi. Vandam kapıyı çarptı. Billy'yi kollarına aldı.

"Her şey yolunda," dedi Vandam. "Her şey yolunda." VVolf durumu anlamak için gelebilirdi. "Beni kaçırdı!" dedi Billy.

"Coğrafya dersime yetişemedim ve gerçekten çok korktum."

"Tamam, artık her şey düzeldi." Vandam şimdi Billy'yi bırakamayacağını hissediyordu, çocuğu bırakmamalı ve VVolf'u öldürmeliydi. O zaman aldatma planını, telsizi, şifre anahtarını filan unutacaktı... Hayır, planın uygulanması gerekiyordu, uygulanmalıydı... Vandam içgüdüleriyle savaşıyordu. "Dinle," dedi. "Ben buradayım, seni izliyorum, ama adamı da yakalamak istiyorum. Onun, benim kim olduğunu anlamasını da istemiyorum. O peşinde olduğum bir Alman casusu, anlıyor musun?" "Evet, evet..."

"Dinle. Yanılmış gibi davranabilir misin? Senin baban değilmişim gibi yapabilir misin? Ona geri dönebilir misin?"

Billy ağzı açık bakakalmıştı. Hiçbir şey söylemedi ama halinden, hayır, hayır, hayır, dediği belli oluyordu.

Vandam, "Bu gerçek bir detektif hikayesi, Billy," dedi. "Biz de bu hikayenin içindeyiz, sen ve ben. O adama geri dönmek ve yanılmış gibi görünmek zorundasın. Ama anımsa, ben yakınında olacağım ve casusu birlikte yakalayacağız. Tamam mı? Tamam mı?"

Billy bir şey söylemiyordu. Kapı açıldı ve VVolf göründü. "Ne oluyor?"

Vandam yüzüne boş bir anlatım vererek kendini gülümsemeye zorladı. "Bir düştten uyandırılmış ve beni babası sanmış sanırım. Aynı yapıdayız, siz ve ben... Babası olduğunuzu söylemişsiniz değil mi?"

VVolf, Billy'ye baktı. "Bu ne saçmalık!" dedi sertçe. "Gel bakayım, yerine otur çabuk."

Billy sesini çıkarmadan duruyordu.

Vandam elini Billy'nin omuzuna koydu. "Hadi bakalım delikanlı," dedi. "Gidelim ve savaşı kazanalım."

Bu alışılmış söz görevini yaptı. Billy yürekli bir gülümsemeyle, "Bağışlayın efendim," dedi. "Düş görmüş olmalıyım." Vandam'm yüreği parçalanıyordu.

Billy arkasını döndü ve vagona girdi. VVolf da peşinden yürüdü, Vandam onları izlemekteydi. Geçitte ilerlerken tren yavaşladı. Vandam bir sonraki istasyona yaklaşmakta olduklarını anladı, motosikleti orada kendisini bekleyecekti. Billy yerine gitti ve oturdu. Elena, hiçbir şey anlamadan onlara bakıyordu. Billy, Elena'nın koluna dokundu. "Bir yanılsılık oldu, düş gördüm herhalde," dedi. Elena önce Billy'ye, sonra Vandam'a baktı, gözlerinde garip bir parıltı belirdi, neredeyse ağlayacak gibiydi.

Vandam önlerinden geçmek istemedi. Oturmayı, konuşmayı, onlarla geçirdiği zamanı uzatmayı istiyordu. Pencerelerin ardında küçük, tozlu bir kasaba daha göründü. Vandam duygularına yenilerek vagonun kapısında durdu ve Billy'ye, "İyi yolculuklar," dedi. "Teşekkür ederim, efendim." Vandam dışarı "çıktı.

Tren istasyona girdi ve durdu. Vandam indi ve biraz peronda yürüdü. Bir tentenin gölgesinde durarak bekledi. Trenden hiç kimse inmedi, yalnızca üçüncü mevkiye birkaç kişi bindi. Düdük çaldı ve tren hareket etmeye başladı. Vandam'm gözleri Billy'nin oturduğu yere yakın olduğunu bildiği pencereye takılmıştı. Tren geçerken Vandam pencerede Billy'nin yüzünü gördü, çocuk hafifçe elini salladı. Vandam da ona el salladı ve Billy gözden kayboldu. Vandam her yanının titrediğini farketti.

Trenin bütününü yitişini seyretti. Sonra istasyondan ayrıldı. Motosikleti oradaydı ve polis çevresini saran hayran topluluğuna motosikletin marifetlerini açıklıyordu. Vandam ona paranın öbür yarısını da verdi. Genç adam selam vererek uzaklaştı.

Vandam motosikletine bindi ve motoru çalıştırdı. Polisin nasıl geri döneceğini bilmiyordu ve buna aldırımıyordu da. Kasabanın dışına, güneye giden yola çıktı. Güneş batıyordu ama halâ sıcağa diyecek yoktu.

Vandam az sonra treni geçti. Hesabına göre Assyut'a trenden on beş yirmi dakika önce varacaktı. Yüzbaşı Newman kendisini karşılayacaktı. Vandam ondan sonra ne yapacağını ana çizgileriyle biliyordu, ama elbette gerekirse bazı değişiklikler yapılırdı.

Billy'yi e Elena'yı, sevdiği kişileri taşıyan trenin önündeydi. Kendi kendine, doğru olanı yaptığına bir kez daha inandı, herkes için en iyisi buydu, Billy için de. Yine de beyninin derinliklerinde bir ses hep aynı sözcüğü yineliyordu: Zalim, zalim, zalim.

Tren istasyona girdi ve durdu. Elena, Arapça ve İngilizce yazılmış Assyut yazısını gördü. Allak bullak olarak geldiklerini anladı.

Vandam'm iyi ve kaygılı yüzünü trende görmek çok ferahlatıcı bir olaydı. Bir süre kendini çok mutlu hissetmişti, ama şimdi o duygu geride kalmıştı. Vandam'm kimlikleri incelemesini izlemiş, her an silahı çekeceğini ya da VVolf'a saldıracağını düşünmüştü. Sonra yavaş yavaş işin bu kadar basit olmayacağını anlamıştı. Vandam'm öz oğlunu VVolf'a geri göndermesine şaşmıştı, biraz da dehşete düşmüştü. Çelik gibi sinirleri vardı herhalde Vandam'm. Sonra Billy'nin yürekliliği de inanılmaz şeydi. Vandam'm tren kalkarken istasyonda el sallaması onu daha da heyecanlandırmıştı. Ne oyunu oynuyordu bu adam?

Rebecca şifresinin halâ Vandam'm aklında olduğu kuşkusuzdu. Billy'yi, kendisini, şifre anahtarını elde etmek için bir planı vardı mutlaka. Keşke onun nasıl yapacağını bilseydi. Neyse ki Billy böyle düşüncelerle tedirgin olmuşa benzemiyordu. Babası durumu denetlemekteydi ve çocuk babasının planının gerçekleştiremeyeceğini hiç düşünmüyordu. Trenin geçtiği yerleri incelemiş, VVolf'a bıçağını nereye koyduğunu bile sormuştu. Elena, keşke ben de VVilliam Vandam'a onun kadar inanabilsem, diye düşündü.

VVolf'un ruhsal durumu çok iyiydi. Billy olayı onu korkutmuş, bu yüzden de Vandam'a düşmanca, öfkeyle bakmıştı ama Vandam trenden indikten sonra yatışmışa benziyordu. O andan sonra da ruhsal durumu sinirlilik, heyecan ve can sıkıntısı arasında gidip geliyordu. Şimdi Assyut'a vardıklarında da heyecanı egemen olmuştu. Elena, son yirmi dört saatte VVolf'ta bir değişiklik olduğunu düşünüyordu. Onu ilk gördüğü zaman VVolf çok ölçülü bir adam gibiydi. Yüzünden hiçbir ani heyecan dalgası, duygu belli olmuyordu, yalnız kendini beğenmiş olduğu biraz sezilmekteydi. Bunun dışında çok sakin, dengeli görünümü olan biriydi. Şimdi bütün bu özelliklerin yerinde yeller esiyordu. Kıpırdanıp duruyor, huzursuz bakışlarla çevresini süzüyor, birkaç

saniyede bir dudağının kenarında bir kas atıyordu, düşündüklerine gülüyormuş gibi garip bir büzülme belirliyordu ağzında. Kişiliğinin en önemli özelliği gibi görünen ölçülülük, şimdi çatlamıştı. Elena, Vandam'la kavgasının iyice karışmasına veriyordu bunu. Oyun gibi başlayan şey kötü bir savaşa dönüşmüştü, işin insanı meraklandıran yanı, Vandam gittikçe sakinleşirken Wolff gibi acımasız birinin umutsuzluğa kapılmıyordu.

Elena, Vandam'ın bu kadar soğukkanlı olabileceğini tahmin edemezdi.

VVolf ayağa kalktı ve çantasını aldı. Elena'yla Billy de onu izleyerek perona indiler. Bu kasaba şimdiye kadar gördüklerinden daha büyük ve işlekti, istasyon da kalabalıktı. Trenden inerlerken binmek isteyenlerle çarpıştılar. VVolf herkesten bir baş daha uzundu, çıkışı aradı ve oraya doğru ilerlemeye başladı. Birdenbire çıplak ayaklı, yeşil çizgili, pijamalı bir çocuk VVolf'un çantasını yakalayarak, "Taksi çağırayım! Taksi çağırayım!" diye bağırmağa başladı. VVolf, ne çantayı ne de çocuğu bıraktı. Ve çocuğun kendisini kapıya götürmesine ses çıkarmadı.

Biletlerini gösterdiler ve alana çıktılar. Vakit akşama yaklaşıyordu ama burada, güneyde, güneş halâ kızgındı. Alanın çevresinde yüksek yapılar vardı, bir tanesinin üzerinde Grand Hotel yazıyordu. İstasyonun önünde de at arabaları duruyordu. Elena, askerlerin VVolf'u yakalayacağını umarak çevresine bakındı. Vandam'a ilişkin hiçbir belirti yoktu. VVolf, Arap çocuğuna, "At arabası istemem, bana motorlu taksi bul, motorlu taksi," dedi. Böyle bir araba vardı, at arabalarının arasındaki eski bir Morris. Çocuk onları Morris'e götürdü.

VVolf, Elena'ya, "Öne geç," dedi. "Çocuğa para verdikten sonra kendi de Billy'yle birlikte arkaya geçti. Sürücü, koyu renk gözlükler takmış ve başına da Arap usulü bir kefiye dolamıştı güneşten korunmak için. VVolf, sürücüye Arapça, "Güneye, manastıra doğru sür," dedi.

"Tamam," dedi sürücü.

Elena'nın yüreği ağzına gelecekti. Bu sesi tanıyordu. Sürücüye baktı. Vandam'dı bu adam.

Vandam istasyondan uzaklaşırken, her şey çok iyi, Arapçadan başka, diye düşünüyordu. VVolf'un bir sürücüyle Arapça konuşacağı aklına gelmemişti. Vandam'ın Arapçası gelişmemişti, ama buyruk verebilirdi, bu yüzden de söyleneni anlayabiliş-

ti. Tek sözcükten oluşan karşılıklar verebilirdi, ya da İngilizce konuşurdu. Çünkü biraz İngilizce konuşan Araplar bunu her fırsatta kullanmaktan pek hoşlanırlardı. Bir Avrupalı onlarla Arapça konuşsa bile İngilizce karşılık vermeye kalkarlardı. VVolf, havalardan ya da ekinlerden söz etmedikçe işler yolunda sayılırdı.

Yüzbaşı Nevvman, Vandam'ın kendisinden istediği her şeyi alıp gelmişti. Vandam'a kendi silahını bile vermişti. Bu altılık Enfield 380 şimdi Vandam'ın entarisinin altındaki pantolonunun cebindeydi. Vandam treni beklerken Nevvman'ın Assyut'i ve çevresini gösteren haritasını incelemiş, bu yüzden güneye giden yolu bulmakta zorluk çekmemişti. Kornasını sürekli çalarak yoluna devam ediyor, at arabalarının tekerleklerine sürünürcesine geçiyor, koyunları yolunun üzerinden korkuyla kaçırıyordu. Yolun iki yanındaki dükkanlar, kahveler, işyerleri sokağa da taşmışlardı. Yol zaten toz toprak içindeydi, her yan çöp doluydu. Vandam aynasına bakınca arka tamponuna çocukların bindiğini gördü.

VVolf bir şey söyledi, bu kez Vandam anlamadı. Duymamış gibi yaptı. VVolf yineledi. Vandam benzin sözünü yakaladı. VVolf bir benzin istasyonunu gösterdi. Vandam depoyu işaret ederek, "Kifaye," dedi. "Yeter." VVolf bunu kabul etmiş göründü.

Vandam dikiz aynasını düzeltirmiş gibi yaparak Billy'ye bir göz attı, babasını tanıyıp tanımadığını merak ediyordu. Çocuk babasına sevinçle bakıyordu. Vandam, aman açık verme, diye düşündü, Tanrı aşkına yapma!

Kasabayı arkalarında bırakarak, güneye giden düzgün çöl yoluna girdiler. Sollarında ağaçlar, tarlalar vardı, sağ yanlarındaysa üzerleri tozla kaplanmış kahverengi kayalıklar görünüyordu. Arabadaki hava garipti. Vandam, Elena'nın gerginliğini, Billy'nin mutluluğunu ve VVolf'un sabırsızlığını hissedebiliyordu. Kendisi de bıçağın sırtındaydı. Bunun ne kadarı VVolf'tan kaynaklanıyordu? Casus Vandam'a biraz dikkatlice baksa trende kimlikleri inceleyen adam olduğunu anlayabilirdi. Vandam, bütün yüreğiyle onun telsizini düşünmesini diliyordu.

VVolf, "Ruh alyaminak," dedi.

Vandam bunun, "Sağa sap," demek olduğunu biliyordu. Sapınca kayalıklara çıkan bir dönemeç gördü. Arabayı yavaşlatarak dönemeci aldı ve tepelere doğru çıkmakta olduklarını anladı.

Vandam şaşırmıştı. Nevvman'ın haritasına göre bu yolun

ilerisinde bazı köyler ve o ünlü manastır olmalıydı, ama tepelerin ötesinde çölden başka şey yoktu. VVolf telsizi kumlara gömmüşse bir daha bulabilmesi olanaksızdı. Ama yerini biliyordu herhalde. Vandam, umarım öyledir diye düşündü, çünkü VVolfun planları yatarsa kendisininindiler de fos çıkacaktı.

Yol yukarı tırmanmaya başladı, eski araba güç bela ilerliyordu. Vandam ikinci viteste gidiyordu. Önünde uzanan çölün sonsuzluğuna baktı. Keşke bir cip olsaydı. VVolfun daha ne kadar yolu olduğunu merak ediyordu. Gece olmadan Assyut'a varsalar iyi olacaktı. Arapça bilgisinin ne kadar zayıf olduğunu anlamasından korktuğu için VVolf'a soru da soramıyordu.

Yol artık yol olmaktan çıkmıştı. Vandam çölde sürüyordu arabayı, bir yandan da VVolfun yön vermesini bekliyordu. Güneş artık iyice batmaya yüz tutmuştu. Bir saat kadar sonra küçük bir koyun sürüsüne rastladılar, bir de deve vardı, sürüyü bir adamla bir çocuk götürüyorlardı. VVolf yerinde doğrularak Vandam'a baktı. Az sonra bir vadiye girdiler. Vandam arabayı suyu çekilmiş nehrin bir kıyısına sürdü.

VVolf, "Ruh ashshimalak," dedi.

Vandam sola döndü. İlerlemek zorlaşıyordu. Vandam vadide insanlar, çadırlar ve hayvanlar çörünce şaşırıldı. Burası gizli bir topluluk gibiydi. Biraz ilerde bir ku"u gördüler. Kuyunun ağzı çamurdan yapılmış alçak bir duvarla çevrilmişti. Dört beş adam sürekli su çekiyor, sonra da kovaları boşaltıyorlardı. Olukların çevresinde kadınlar ve deveiervardı.

Vandam kuyunun iyice yakınına geldi. VVolf, "Andak," dedi. Vandam arabayı durdurdu. Çöl insanları meraklıydı, motorlu bir araç görmek onlar için ender bir olaydı da güç hayatları yabancılara soru soracak vakit bırakmıyordu herhalde. VVolf adamlardan birine hızlı bir arapçayla sorular sordu. Kısa bir konuşmadan sonra adam ilerisini gösterdi. VVolf, Vandam'a, "Dughri," dedi. Vandam arabayı sürdü.

Sonunda büyük bir yerleşme alanına geldiler. VVolf, arabayı durdurdu. Birkaç çadır, birkaç deve gördüler, sağda solda üzerinde yemekler pişen ateşler yakılmıştı. VVolf, ani bir hareketle arabanın önüne eğildi, motoru durdurdu, anahtarı çekip aldı. Tek sözcük de etmedi bu konuda.

İsmail ateşin başına geçmiş çay yapıyordu. Başını kaldırdı ve VVolf bitişik çadırdan çıkmış gibi, "Hoş geldin," dedi.

VVolf da biçimsel olarak, "Senin üzerinden de Tanrı'nın

rahmeti, merhameti ve sağlık eksik olmasın," dedi.

"Sağlığın nasıl?"

"İyiym Tanrı'ya şükür." Volf kuma çömeldi.

İsmail ona bir fincan uzattı. "Al," dedi.

"Tanrı talihini açık etsin," dedi VVolf.

"Seninkini de"

VVolf çayı içti. Çay sıcak, tatlı ve çok güçlüydü. Bu çayın onu çölü son geçişinde nasıl dirilttiğini anımsadı. Topu topu iki ay önce mi geçmişti o olaylar?..

VVolf başını bitirince İsmail elini başına götürdü ve, "Allah yardımcın olsun," dedi.

"Allah senin de yardımcın olsun..."

Biçimsel hatır sorma yerine getirilmişti. İsmail, "Arkadaşların kimler?" dedi ve Vadinin ortasında duran taksiyi gösterdi. Taksi çadırların, develerin arasında bir garip görünüyordu.

"Arkadaş değil onlar," dedi VVolf.

İsmail başını salladı. Meraklı değildi. Bütün o kibarca sorular sağlığıyla ilgiliydi. VVolf, göçerlerin kent insanların ne yaptıklarıyla pek ilgilenmediklerini düşündü. Onların hayatları çok değişik ve anlaşılmazdı.

"Benim kutu halâ sende mi?" diye sordu.

"Evet..."

İsmail, kutu kendinde olmasa bile evet derdi, bu da Arap usûlüydü. İsmail kutuyu getirmek için hiç bir harekette bulunmadı. Acele edemezdi o. "Çabuk" demek "birkaç gün içinde" demektir, "hemen" demek de "yarın" anlamına gelirdi.

VVolf, "Bugün kente dönmeliyim," dedi.

"Ama benim çadırımda yatacağsın."

"Ne yazık ki hayır."

"O zaman bizimle yemek yiyeceğsin."

"İkinci kez ne yazık ki diyeceğim. Güneş zaten batmak üzere, gece olmadan kente dönmeliyim."

İsmail üzüntüyle başını salladı, umutsuz bir insan gibi baktı.

"Kutun için geldin."

"Evet, lütfen kutumu ver kuzenim."

İsmail, arkasında duran adama bir şey söylemedi, o da daha genç biriyle konuştu, genç adam da bir çocuğa kutuyu getirmesini söyledi. İsmail, VVolf'a bir sigara uzattı. VVolf kibarlık ederek sigarayı aldı. İsmail sigaraları ateşten yaktı. VVolf sigaraların nereden geldiğini merak etti. Çocuk çantayı getirdi ve İsmail'e sundu. İsmail, VVolf'a işaret etti.

VVolf çantayı aldı ve açtı. Telsize, kitaba ve şifre anahtarına bakınca da içini tarifsiz bir rahatlama duygusu kapladı. O uzun ve yıpratıcı tren yolculuğunda bütün keyfi kaçırmış, şimdiye yerine gelmişti. Bir güçlülük ve zafer duygusu sıkıntısını alıp götürmüştü. Bir kez daha savaşı kazanacağına inanıyordu. Çantanın kapağını kapadı. Elleri titriyordu.

İsmail kısık gözlerinin arasından ona bakıyordu. "Senin için çok önemli, bu kutu."

"Dünya için önemli bu kutu."

İsmail, "Güneş batır ve güneş doğar," dedi. "Bazan yağmur yağar. Biz yaşarız, sonra ölürüz." Omuz silkti.

O hiç bir zaman anlamayacak, diye düşündü VVolf, ama başkaları anlayacak. Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim kuzenim."

"Yolun açık olsun.."

"Allah seni korusun."

VVolf döndü ve taksiye doğru yürüdü.

Elena, VVolfun ateşin başından kalkıp elinde bir çantayla kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. "Dönüyor," dedi. "Şimdi ne olacak?"

Vandam ona bakmadan, "Assyut'a dönmek isteyecek," dedi. "Bu telsizler pilli değildir, elektriği olan bir yere gitmesi gerek. Bu da Assyut'a gideceği anlamına gelir."

Blitly, "Ben öne gelebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Vandam. "Sessiz dur. Çok kalmadı."

"Ondan korkuyorum."

"Ben de öyle."

Elena ürperdi. VVolf arabaya bindi. "Assyut," dedi. Vandam elini uzattı, VVolf anahtarı avucuna bıraktı. Vandam arabayı çalıştırdı, döndü.

Vadi boyunca ilerlediler, kuyuyu geçtiler ve yola çıktılar. Elena, VVolfun dizlerinde tuttuğu çantayı düşünüyordu. Çantada, telsiz, kitap ve Rebecca şifresinin anahtarı vardı. Bu çanta için Elena'nın hayatını tehlikeye atması, Vandam'ın oğlunu bu adama bırakmayı kabul etmesi ne kadar saçmaydı. İşte çanta ellerindeydi. Elena kendini çok yorgun hissediyordu. Güneş artık batmaktaydı, çalılıklar, ağaçlar, gölgeler içinde uzuyordu. Akşamın bulutları tepeleri sarmıştı.

"Daha hızlı git," dedi VVolf arapça. "Hava kararıyor."

Vandam anlamış görünüyordu, çünkü hızı artırmıştı. Araba bozuk yolda hopyaya zıplaya gidiyordu. Biraz sonra Billy, "Ben

hastayım," dedi.

Elena dönüp ona baktı. Çocuğun yüzü solmuş ve gerilmişti, dimdik oturuyordu, kasılmıştı. Elena, Vandam'a, "Yavaşla biraz," dedi ve sonra onun İngilizce bilmediği aklına gelmiş gibi aynı sözleri arapça yineledi.

Vandam biraz yavaşladı, ama VVolf yine, "Hızlan," dedi. Sonra Elena'ya dönüp, "Çocuğu unut," diye söylendi.

Vandam hızlandı.

Elena yine Billy'ye baktı. Çocuk kağıt gibi bembeyazdı, neredeyse ağlayacaktı. Elena, VVolf'a, "Adi herif," dedi.

"Durdur arabayı," diye bağırdı Billy.

VVolf onu duymazlıktan geldi, Vandam da İngilizce anlamıyormuş gibi yaptı.

Yolda küçük bir tümsek vardı. Araba oraya gelince bir yükseldi, sonra yine alçaldı. Billy, "Baba, durdur arabayı, baba!" diye bağırdı.

Vandam fren yaptı.

Elena kendini bir yana attı ve VVolf'a bakmak için başını çevirdi.

VVolf taş kesilmiş gibiydi. Gözleri Vandam'a gitti, sonra Billy'ye, sonra yine Vandam'a, Elena onun anlatımının değiştiğini gördü, önce şaşkınlık, sonra da korku kaplamıştı yüzünü. Elena onun trendeki olayı düşündüğünü biliyordu, istasyondaki Arap çocuğunu, sürücünün yüzündeki anlatımı. Sonra Elena bir anda herşeyi anladığını farketti.

Araba eğimli bir yolu çıkıyordu. VVolf yeniden dengesini buldu. Hızlı bir hareketle kolunu Billy'nin boynuna attı ve çocuğu kendine çekti. VVolfun eli gömleğinin içine gitti, bıçağını çıkardı.

Araba durdu.

Vandam çevresine bakındı. Aynı anda Elena, Vandam'ın elinin de entarisinin arasına kaydığını gördü ve dona kaldı. Elena gözlerini ondan ayırmıyordu.

VVolfun bıçağı Billy'nin boğazından birkaç santim ötedeydi. Billy'nin gözleri korkudan irileşmişti. Vandam sert görünüyordu. VVolfun dudaklarının köşesinde çılgın bir gülümseme izi vardı.

"Allah kahretsin," dedi VVolf. "Az kalsın beni yakalıyordunuz."

Hepsi sessizce ona baktılar.

VVolf, Vandam'a, "O enayi örtüyü çıkar başından," dedi.

Vandam kefiyeyi çıkardı.

Şimdi biraz konuşalım, Binbaşı Vandam," dedi VVolf. O anın tadını çıkarır gibi bir hali vardı. "Sigorta niyetine oğlunu almakla çok akıllılık etmişim."

"Bu iş bitti VVolf," dedi Vandam. "İngiliz ordusunun yarısı kuyruğunda. Ya bırakırsın seni sağ teslim alırım ya da onlar seni öldürürler."

"Senin gerçeği söylediğine inanmıyorum," dedi VVolf. "Oğlun için orduyu harekete geçiremezsin. O kovboyların yanlış kişiyi öldüreceklerinden korkarsın. Üstlerinin senin nerede olduğunu bildiklerini bile sanmıyorum."

Elena, VVolf'un kesinlikle haklı olduğunu hissederek olduğu yerde umutsuzlukla büzüldü. Adamın şimdi ne yapacağı konusunda bir fikri yoktu, ama savaşı Vandam'ın yitireceğinden emindi. Vandam'a baktı ve gözlerindeki yenilgiyi gördü.

VVolf, "Binbaşı Vandam entarisinin altına haki bir pantolon giymiş," dedi. Ceplerinin birinde ya da büyük bir olasılıkla belinde bir tabanca var. Çıkar tabancanı."

Elena, elini Vandam'ın entarisine dokundurarak tabancayı buldu. VVolf bunu nasıl öğrenmişti? Sonra, tahmin etti herhalde, diye düşündü. Silahı çıkardı.

Elena, VVolf'a baktı. VVolf, Billy'yi bırakmadan silahı ondan alamazdı, Billy'yi bırakırsa da Vandam mutlaka bir şey yapardı.

Ama bunu VVolf da düşünmüştü. "Silahı kır, namlu öne düşer. Dikkatli ol, yanlışlıkla tetiği çekme."

Elena silahla uğraşıyordu.

VVolf, "Silindirin hizasında bir tutamak bulacaksın," dedi.

Elena tutamağı buldu ve silahı açtı.

"Şimdi kurşunları çıka:, arabaya boşalt."

Elena söyleneni yaptı. ■ Silahı

arabanın döşemesine koy."

Elena silahı yere bıraktı.

VVolf rahatlamış görünüyordu. Şimdi yine sahnedeki tek silah bıçağıydı. VVolf, Vandam'a, "Arabadan in," dedi.

Vandam kıpırdamadan duruyordu.

"In," diye yineledi VVolf. Çabuk ve kesin bir davranışla bıçağı Vandam'ın kulağının ucuna dokundurdu. Bir kan damlasının sızdığını gördüler.

Vandam arabadan indi.

VVolf, "Sürücü yerine geç," dedi Elena'ya.

Elena direksiyona geçti.

Vandam arabanın kapısını açık bırakmıştı. VVolf, "Kapıyı

kapa," dedi. Elena kapıyı kapadı. Vandam arabanın yanında durmuş içeri bakıyordu.

"Sür," dedi VVolf.

Elena anahtarı çevirdi. Motor tıksırdı ve durdu. Elena arabanın gitmeyeceğini sanıyordu. Anahtarı çevirdi, yine çalışmadı araba.

VVolf, "Anahtarı çevirirken gaz pedalına bas," dedi.

Elena onun dediğini yaptı. Motor tıksırdı ve homurdandı.

"Sür," dedi VVolf.

Elena arabayı çalıştırdı.

"Daha hızlı."

Elena vites değiştirdi.

Aynadan, VVolf'un bıçağı ortadan kaldırdığını ve Billy'yi rahat bıraktığını gördü. Vandam çöl yolunda tek başına duruyor, günbatımında karartısı şöyle böyle görünüyordu. Sessizdi.

Elena, "Vandam'ın suyu yok!" dedi.

"Hayır," diye karşılık verdi VVolf.

Sonra Billy bağırırmaya başladı.

Elena çocuğun, "Onu burada, tek başına, susuz bırakamazsın!" diye bağırıldığını duyuyordu. Yolu unutarak arkasına döndü. Billy yabanıl bir kedi gibi saldırıyordu VVolf'a, yüzü çocuksu bir öfke içindeydi, bağırıyor, tırmalıyor, tekmeler atıyordu, gövdesi kriz geçiren bir insan gibi eğilip bükülüyor, kıvranıyordu. VVolf rahatlamıştı, krizin nasıl olsa geçeceğini düşünüyor, hiç istifini bozmuyordu. Billy ona çok yakın olduğu için vuramıyordu da, kollarını göğsünde kavuşturmuş kendini koruyor, arada silkinip çocuğu kendinden uzaklaştırıyordu.

Elena yolun gerisine baktı. O çevresine bakarken araba durmamıştı elbette, sol ön tekerlek yolun yanındaki kuma saplanmıştı. Tekerleği çekmek istedi ama başaramadı. Frene bastı, arabanın arkası sallanmaya başladı. Hemen karşısında derin bir oluk gördü, çok geçti. Araba şiddetle oluğa çarptı, Elena'nın kemikleri çıtırdadı. Araba öne yuvarlanacak gibi oldu. Elena hızla sarsılınca düşünmeden gaza bastı. Bu kez araba öne fırladı ve öbür yöne gitmeye başladı. Elena göz ucuyla VVolf'a Billy'nin halâ kavgâ etmekte olduklarını gördü. Araba yoldan çıkıp yumuşak kumlara girdi. Birdenbire yavaşlamıştı. Elena alnını direksiyona çarptı. Arabanın her yanı sarsılıyor, sanki uçuyordu. Elena yanında uzanan çölü gördü, arabanın yuvarlanmakta olduğunu anladı. Bu yuvarlanmanın hiç bitmeyeceğini sanıyordu. Yana devrildi, direksiyonu ve vitesi yakaladı. Araba ters yüz olmadı ama yana devrildi. Vites kolu elinde kalmıştı.

Kapıya yöneldi, başını yine vurdu. Araba durmuştu.

Elena, ellerinin, dizlerinin üzerinde doğrularak arabanın arkasına baktı. VVolf'la Billy tortop olmuşlardı, Wolff üstteydi. Elena bakarken Wolff kımıldadı.

Elena, keşke ölseydi, diye düşündü.

Bir dizi arabanın kapısında idi, öbürü de pencerede. Sağında arabanın üst bölümü duruyordu. Solunda da kanape. Elena oturma yeriyile üst bölüm arasından bakıyordu onlara.

Wolff ayağa kalktı.

Billy kendinde değil gibiydi.

Elena arabanın yan penceresinde diz çökmüştü, kendini çaresiz ve ne yapacağını bilmez hissediyordu.

VVolf arka kapının önünde durmuş dengesini bulmaya çalışıyordu. Araba sallandı. VVolf dengesini bulmak için kıpırdandıkça araba daha çok sallanıyordu. Üçüncü sallanısta araba yine sarsıldı ve tekerleklerden büyük bir gürültü çıktı. Elena sersemlemişti. VVolf'un kapıyı açıp arabadan çıktığını gördü. Yine bıçağını çekmişti. Elena, Vandam'ın yaklaştığını gördü.

Olduğu yerde diz çökerek onları izlemeye koyuldu. Başının dönmesi geçinceye kadar kıpırdamadı. Vandam'ın da VVolf gibi saldırıya hazırlandığını, kollarını kaldırdığını gördü. Yüzü kızarmış, terlemişti, arabanın peşinden koşmak zorunda kaldığı için VVolf hafifçe topallıyordu. Güneş kocaman bir portakal gibiydi.

Vandam ileri atıldı, sonra sanki duraksadı. VVolf bıçağını çekmişti ama Vandam'ın hali onu şaşırttı, güveni sarsıldı. Vandam bir yumruk attı. Elena, VVolf'un burnunun kanadığını gördü.

Yine yüzyüze geldiler, ringe çıkmış iki boksör gibiydiler.

Vandam yine atıldı. Bu kez VVolf yana çekildi. Vandam tekme attı, VVolf yana kaçtı. Elena, bıçağın Vandam'ın pantolonuna değdiğini gördü ve kan sızmaya başladı. VVolf'un ikinci saldırısında Vandam geriledi. Pantolonunda kara bir leke belirdi.

Elena, Billy'ye baktı. Çocuk, gözleri kapalı, arabanın döşemesine serilmişti. Elena yanına giderek onu kanapeye oturttu. Sağ mıydı ölü müydü anlayamıyordu. Yüzüne dokundu. Kımıldamadı. "Billy," dedi, "Billy."

Elena yine dışarı baktı. Vandam bir dizinin üzerindeydi. Kan içinde olan sol kolu sarkıyordu. Sağ kolunu kendini savunurcasına kaldırmıştı. VVolf ona yaklaştı.

Elena arabadan atladı. Elinde halâ o kırık vites kolu vardı.

VVolf'un Vandam'a vurmak için kolunu arkaya attığını gördü. Elena VVolf'a arkadan saldırdı. VVolf, Vandam'a vurdu. Vandam yana çekildi. Elena vites kolunu kaldırdı ve var gücüyle VVolf'un kafasına indirdi. VVolf biran durdu.

Elena, "Tanrım!" dedi.

Sonra ona yine vurdu.

Ardından üçüncü kez vurdu.

VVolf yere yığıldı.

Elena yine vurdu.

Sonra vites kolunu attı ve Vandam'ın yanına başına diz çöktü.

"İyi yaptın," dedi Vandam zayıf bir sesle.

"Ayağa kalkabilir misin?"

Vandam, Elena'nın omuzuna dayanarak güçlkle ayağa kalktı.

"Göründüğüm kadar da kötü değilim," dedi.

"Bakalım."

"Bir dakika. Sen bana yardım et." Vandam sağlam kolunu kullanarak VVolf'un bacağını yakaladı ve arabaya sürükledi. Elena da baygın adamın kolunu yakalayarak çekti. VVolf arabanın yanında yatarken Vandam onu kolundan tutarak bagaja soktu. VVolf'un kolu hafifçe oynadı. Elena bembeyaz kesildi. Vandam, VVolf'un kolunu bükmesinin nedenini, "Kendine gelirse başımıza dert olmasın diye yaptım," biçiminde açıkladı.

Vandam arabanın arkasına girerek elini Billy'nin göğsüne koydu. "Yaşıyor," dedi. "Tanrı'ya şükür."

Billy'nin gözleri açıldı.

"Hepsi bitti," dedi Vandam.

Billy gözlerini kapadı.

Vandam arabanın önüne geçti. "Vites kolu nerede?" dedi.

"Kırıldı. VVolf'a onunla vurdum."

Vandam anahtarı çevirdi. Debriyaja bastı ve anahtarı yine çevirdi. "Neyse ki araba halâ vitede," dedi. Motor çalıştı. Ayağını debriyajdan çekerken araba hareket etti. "Ne şans," dedi Vandam.

"VVolf'u ne yapacağız?"

"Bagajda dursun."

Vandam, bir kez daha Billy'ye baktı. Billy artık kendine gelmiş, gözleri açılmıştı. "Nasılın oğlum?" dedi Vandam.

"Üzgünüm," dedi Billy. "Ama hasta olmamı engelleyemedim."

Vandam, Elena'ya baktı. "Arabayı senin kullanman gerekiyor," dedi. Gözleri yaşarmıştı.

Yakından korkunç bir gürültü geldi. Rommel yukarı baktı ve yakındaki tepelerden gelen İngiliz uçaklarını gördü. İngilizler bombalıyorlardı, bunlar savaş öncesi Nuremberg gösterilerindeki hava akımı yapan uçakların türündendi. Rommel koşarak kendini bir sipere attı.

Gürültü o kadar şiddetliydi ki sonunda sessizlik olup çıkmıştı. Rommel gözleri kapalı yatıyordu. Midesinde bir ağrı vardı. Ona Almanya'dan bir doktor göndermişlerdi ama Rommel tek ilacının zafer olduğunu biliyordu. Çok zayıflamıştı, üniforması üzerinden dökülüyor, gömleğinin yakası da çok bol geliyordu. Saçları hızla dökülüyor, kalanlar da ağarıyordu.

Bugün eylülün biriydi ve her şey korkunç biçimde kötüye gidiyordu. Müttefik Güçler'in zayıf noktası olarak bilinen savunma hattı gittikçe güçlü görünmekteydi. Hafif mayın tarlası var dedikleri yerlerde ağır mayın tarlaları vardı, kumlar üzerindikileri içine çeken, ancak bilenlerin ilerleyebilecekleri türdendi. Kolay alınır dedikleri Alam Halfa sırtı da çok iyi savunulmuştu. Rommel'in stratejisi yanlıştı, haberalması yanlıştı, casusu yanlıştı.

Tepesine bombalar yağıyordu. Rommel hendekten çıktı. Yardımcıları ve subayları sığınaktan fırlayıp çevresinde toplandılar. Rommel sahra gözlüğünü takarak çöle baktı. Araçlar kumun üzerinde sessizce bekliyorlardı. Düşman gelirse savaşıabiliriz, diye düşündü Rommel. Ama Müttefik Güçler sımsıkı bir birliktelik içindeydiler, tanklar yanyana dizilmişlerdi.

Bu iyi değildi. Rommel'in öncü birlikleri İskenderiye'den onbeş mil uzaktaydılar. On beş mil, diye düşündü Rommel. Bir on beş mil daha oisa Mısır benim olurdu. Çevresindeki subaylara baktı. Her zamanki gibi yüzlerindeki anlatım Rommel'i yansıtıyordu: Rommel onların yüzlerinde, onlar kendi yüzünde ne görüyorlarsa onu gördü.

Bu da yenilgiydi.

O bunun bir karabasan olduğunu biliyordu ama uyanamaya-caktı.

Hücre küçüktü ve yarısını da yatak kaplıyordu. Yatağın altında bir oturma vardı. Duvarlar gri taştandı. Tavandan bir kordonla küçük bir ampul sarkıyordu. Hücrenin bir köşesinde de kapı vardı. Öbür uçta da küçük bir pencere, pencere göz seviyesinin üzerindeydi, oradan yalnızca parlak mavi göğü görebiliyordu.

Düşünde bazı şeyler geçiriyordu: Şimdi uyanacağım ve her

şey yoluna girecek. Uyanacağım ve yanımda ipek çarşafların üzerinde uzanan güzei bir kadın olacak, onun göğüslerine dokunacağım. Bunu düşününce güçlü bir istekle doldu, sonra o uyanacak, beni öpecek, şampanya içeceğiz...

Ama bu düş uzun sürmedi ve tutsağın düşü geri geldi. Bir yerlerde bir davul çalınıyordu. Askerler uygun adım yürüyorlardı. Davul durmadan çalıyordu, askerler, hücrenin gri duvarları, mavi gök birleşiyorlardı ve o korkuyor, dehşete düşüyordu, kendini gözlerini açıp uyanmaya zorladı.

Anlamadan çevresine bakındı. Uyanıktı, kesinlikle uyanıktı, düş bitmişti, ama o halâ tutsak hücresindeydi. Yarısı yatakla kaplı hücredeydi. Yataktan kalktı, yatağın altına baktı. Bir oturma vardı yatağın altında.

Doğruldu. Sonra yavaş yavaş, neredeyse sakın bir biçimde başını duvara vurmaya başladı.

24 Eylül, 1942 Kudüs

Sevgili Elena,

Bugün Batı Duvarı'na gittim, oraya Ağlama Duvarı da diyorlar. Birçok Yahudiyle birlikte orada dua ettim. Bir yazı yazdım ve duvardaki bir oyuğa koydum. Tanrım duamı kabul eder.

Kudüs dünyanın en güzel kenti bence. İyi yaşamıyorum elbette. Bir yer şiltesinde uyuyorum, odada benden başka beş kişi daha var. Bazan ufak tefek işler yapıyorum, oda arkadaşlarımdan bir genç adamın odun taşıdığı bir marangoz var, onun dükkanını süpürüyorum. Her zamanki gibi çok yoksulum, ama şimdi Kudüs'te yoksulum, Mısır'da zengin olmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Çölü bir İngiliz ordu kamyonuyla geçtim. Beni alnısaıardı ne yapacağımı sordular, yürüyeceğimi söylediğim zaman da deli olduğumu sandılar. Ama bu benim şimdiye kadar yaptığım en akıllıca iş.

Sana ölmekte olduğumu söylemeliyim. Hastalığının tedavisi olanaksız, doktora gidecek param olsa bile böyle bu, yalnızca birkaç haftam var, belki de birkaç ay. Üzülme. Ben hiç hayatımda mutlu olmadım ki.

Sana niyetimde ne yazdığımı söylemeliyim, Tann'dan Kızım Eiena'nın çok muti olmasını istedim. Bu dileğimi yerine getireceğine inanıyorum, H'JBÖ?,

Baban.

Füme jambon kağıt gibi incecik kesilmişti. Ekmekler taze ve yuvarlak. Mayonezli, soğanlı patates salatası davardı. Sonra bir şişe şarap, bir şişe soda ve birçok da portakal... Bir paket sigara, Vandam'ın içkisi...

Elena yiyecekleri piknik sepetine doldurmaya başladı.

Sepetin kapağını henüz kapamıştı ki kapının çalındığını duydu. Kapıyı açmadan önce önlüğünü çıkardı.

Vandam içeri girdi, kapıyı kapadı ve onu öptü. Ona sımsıkı sarıldı. Hep böyle yapardı, canını acıtacak kadar sıkardı ama Elena'nın bundan yakındığı yoktu, çünkü neredeyse birbirlerini yiyeceklerden yeniden bulmuşlardı ve birlikte olmaktan da çok memnundular. Birbirlerini artık yitirmek istemiyorlardı.

Mutfağa girdiler. Vandam piknik sepetini kaldırdı ve, "Aman Tanrım, ne koydun bunun içine, Kraliyet mücevherlerini mi?" dedi.

"Ne haberler var?"

Vandam, onun çöldeki savaştan söz ettiğini biliyordu. "Onların güçleri bütünüyle geriliyorlar sanırım," dedi Elena, Vandam'ın bugünlerde ne kadar rahatladığını düşündü. Konuşması bile değişmişti. Saçları biraz ağarıyordu ve çok gülüyordu.

Elena, "Sanırım sen yaşlandıkça daha yakışıklı olan erkeklerdensin," dedi.

"Dur, bir de dişlerim dökülsün."

Dışarı çıktılar. Gök kapkaraydı, Elena sokağa çıkınca şaşırarak göğe baktı.

"Bugün dünyanın sonu," dedi Vandam, "kıyamet kopacak."

"Hiç böyle şey görmedim," dedi Elena.

Motosiklete binerek Billy'nin okuluna yöneldiler. Gök daha da karamıştı. Sheapheard Otel'i'nin önünden geçerlerken ilk yağmur damlası düştü. Elena, bir Mısırlının fesine mendil sardığını gördü. Yağmur damlaları iri iriydi, Elena'nın giysisinden içeri girince tenini ıslatıyorlardı. Vandam motosikleti döndürdü ve otelin önünde durdurdu. Onlar inerlerken yağmur iyice boşandı.

Otelin sundurmasının altında durup yağmuru izlediler. İnanılmaz bir hızla yağıyordu yağmur. Kaldırımlar bile suyla dolmuştu, her yerde gölcükler oluşmuştu. Otelin karşısındaki dükkan sahipleri kepenkleri kapamak için suyun içine girmişlerdi. Arabalar da oldukları yerde durmak zorunda kaldılar.

"Bu kentte ana kanalizasyon yok," dedi Vandam. "Suyun da Nil'den başka gidecek yeri yok. Şuraya bak." Cadde bir nehre dönmüştü.

"Motosiklet ne olacak?" dedi Elena.

"Allahın cezası şey yüzer selde, ne olacak," dedi Vandam. "Buraya getirmem gerek onu." önce ikirciklendi, sonra kaldırıma fırladı, motosikleti yakalayıp suların içinden otelin merdivenlerine çıkardı. Sundurmanın altına girdiğinde giysisi sıırıslıslam olmuştu, saçları kovadan çıkarılmış tahta bezi gibi başına yapışmıştı. Elena onun haline güldü.

Yağmur daha uzun süre devam etti. Elena, "Billy ne olacak?" diye sordu.

"Yağmur duruncaya kadar çocukları okulda tutmak zorundalar," dedi Vandam.

Sonra bir şey içmek için otele girdiler. Vandam sherry istedi, cini bırakmıştı ve özlemediğini söylüyordu.

Sonunda fırtına durdu, dışarı çıktılar ama selin çekilmesi için bir süre daha beklemeleri gerekti. Biraz sonra sular çekildi, güneş çıktı. Sürücüler arabalarını çalıştırmaya başladılar. Motosiklet çok ıslanmamıştı, ilk girişimde çalıştı.

Okula giderlerken güneş iyice ortaya çıkmıştı, caddelerden buharlar yükseliyordu. Billy okulun önünde bekliyordu. "Ne fırtına!" dedi heyecanla. Motosiklete atladı, Vandam'la Elena'nın arasına oturdu.

Çöle gidiyorlardı. Vandam motosikleti durduruncaya kadar Elena mucizeyi görmedi, çünkü gözleri yarı kapalıydı. Üçü de motosikletten indiler.çevrelerinebakındılar, bir an konuşmadılar.

Çölün üzeri çiçeklerden oluşmuş bir halıyla kaplıydı.

"Yağmurdan herhalde," dedi Vandam. "Ama..."

Milyonlarca böcek uçuşuyordu havada. Şimdi de arılarla kelebekler belirmişlerdi, çiçekten çiçeğe gidiyorlardı.

Billy, "Tohumlar kumun altında bekliyorlardır," dedi.

"Evet," dedi Vandam. "Tohumlar yıllardır oradalar, bunu bekliyorlardı."

Çiçekler minyatür gibiydi, ama hepsi de çok renkliydi. Billy eğildi ve bir tanesini incelemeye başladı. Vandam kollarını Elena'ya dolayarak onu öptü. önce yanağından öptü, sonra bu uzun, tutkulu bir öpüşmeye dönüştü.

Elena yavaşça ondan uzaklaşarak güldü, "Billy'yi utandırıcaksın," dedi.

"Alışması gerek," diye yanıtladı Vandam.

Elena artık gülmüyordu, "öyle mi?" dedi. "Sahiden alışması mı gerek?"

Vandam gülümsedi ve onu yine öptü.